

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

“Karakter kadrosu tam bir şamata!
En komik, en karizmatik kadın kahraman...
Elinizden düşüremeyeceksiniz!”

KIM GRUENENFELDER

Boş Yere Süslenme

ROMAN

sonsuz
kitap

Boş Yere Süslenme

KIM GRUENENFELDER

Çeviren: Mehtap Gün Ayrıl

SONSUZ KİTAP 28

ISBN 978-605-384-237-8 SERTİFİKA NO 16238

1. BASKI TEMMUZ 2010

Boş Yere Süslenme

YAZAR	KIM GRUENENFELDER
ÇEVİRİ	MEHTAP GÜN AYRAL
YAYIN YÖNETMENİ	ENDER HALUK DERİNCE
GÖRSEL YÖNETMEN	FARUK DERİNCE
YAYIN KOORDİNATÖRÜ	ALEV AKSAKAL
KAPAK TASARIMI	AYKUT AKSAKAL
İÇ TASARIM	EROL ŞAHNACI
BASIN ve HALKLA İLİŞKİLER	AKİF BAYRAK
MÜŞTERİ TEMSİLCİSİ	RAMAZAN YORULMAZ
BASKI	MELİSA MATBAACILIK
	Çifte Havuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Davutpaşa/İSTANBUL

İNTERNET ALIŞVERİŞ

www.dr.com.tr • www.ideefixe.com • www.kitapyurdu.com • www.hepsiburada.com

kitap

Gürsel Mah. Alaybey Sk. No: 7/1 Kağıthane/İSTANBUL
Tel: 0212 222 72 25 Faks: 0212 222 72 35
E-posta: info@yakamoz.com.tr

Sonsuz Kitap, Yakamoz Yayınları'nın tescilli markasıdır.

Orijinal Adı: A Total Waste of Makeup

Copyright © Kim Gruenenfelder, Türkçe Yayın Hakları Kayı Telif Ajans tarafından Yakamoz Yayıncılığa devredilmiştir.

Boş Yere Süslenme

KIM GRUENENFELDER

YAZAR HAKKINDA

Kim Gruenenfelder, Los Angeles yakınlarında büyümüş, on dokuz yaşında kariyerine televizyon ile başlamıştır. *Bazı Günler Makyaj Yapmak Çok Gereksizdir* ve *Dertler Şarabı Sever* isimli iki kitabından başka Sinema filmi senaryoları, diziler ve iki tiyatro oyunu yazmıştır. Hâlen, Los Angeles, Kaliforniya’da yaşamaktadır. Okuyucularıyla kendi internet sitesi ve “Facebook” üzerinden haberleşmekten çok keyif almaktadır.

Hayatımın aşkları Brian ve Alex'e

TEŞEKKÜR

Harika edebî menajerim Kim Whalen'a ve onunla tanışmama vesile olan Rebecca Oliver'a teşekkür ederim.

Birkaç yıl boyunca senaryo yazmayı bırakıp, hikâyem üzerinde çalışmam için beni teşvik eden, olağanüstü film menajerim Jennifer Good'a çok teşekkürler.

Seçmelerde tanıştığımız (bunu söylemeyi hiç düşünmezdim) mükemmel editörüm Jennifer Weis'e ve asistanı Stefanie Lindskog'a teşekkür ederim.

Aileme çok teşekkürler: Carol(annem), Ed(babam), Janis, Jenn, Rob, Jake, Jean ve bütün teyzelerim, amcalarım ve kuzenlerime.

Otuzuma basarken desteklerimi benden esirgemeyen arkadaşlarıma teşekkür ederim: Rachel, Lauren, Cookie, Ashley, Patrick, Dave, Doug, Laurie, Jeff, Karen ve Stephanie. Ve tabi ki, Anjani. Düğünlerinde beni nedime yaptıkları için, kız Kardeşim Jenn'e ve arkadaşım Laurie'ye ayrıca teşekkür etmek isterim. Yirmi dokuz yaşında ve bekârdım. Çok korkunçtu. (Şaka, şaka)

Ve "Bayan Şarap Tadıcılar Takımı": Jen, Dawn, Gaylyn, Christie, Marisa, Missy ve Dorothy.

Asla telefonun başında bekleme!

Evet, yeğenimin torunu bunları muhtemelen 2106 yılında okuyacak. O çağda ne çağrı cihazı, ne cep telefonu, ne e-posta, ne de telesekreter kalmış olacak mutlaka. İnsanlar boyunlarına bir kolye takacaklar, gece gündüz, istedikleri zaman ulaşılabilir olacaklar. Bu da demektir ki, kadınlar artık telefon başında oturup umutsuzca beklemeyecek sevgilileri arasın diye. Alışverişte de olsalar, spor salonuna da gitseler, her ne yaparlarsa yapsınlar, sevgilinin hâlâ aramadığı gerçeği artık akıllarını o kadar da meşgul etmeyecek.

Oturma odasında kanepede oturmuş, boşalmış bir dondurma kutusu önümde, hiç tanışmadığım yeğenimin torununa tavsiyeler yazıyorum. Neden mi? Eh, yakında otuzuma basacağım. Daha genç yaşta öğrenmiş olmayı dilediğim şeyler var. Evrenin temel kuralları yıldan yıla, yüzyıldan yüzyıla değişmiyor. Vereceğim tavsiyeler çok uzak bir gelecekte de olsa mutlaka işe yarayacaktır.

Yeğenimin torununa yazmaya başladım. Çünkü aşk hayatımın gidişatına göre benim doğurma olasılığım boş bir hayalden öte bir şey değil. Ancak nişanlı kız kardeşimin doğurma olasılığı üzerine dolayısıyla yeğenimin torunu üzerine bahse girebilirim.

Ne mi yazıyorum? On altı yaşımdayken bilmek istediğim ve yirmi dokuz yaşında da hatırlayacağım hemen her şeyi.

Mesela:

Erkeklerin peşinde koşma, onlar senin peşinde koşsunlar.

Son derece basit! Erkeklerin bizden “bir ışık beklediği” yalanına kim bilir kaç kez aldanıp onlara kim bilir kaç kez çıkma teklif etmişizdir.

Bir adam arabasının arkasına, “Kusura bakma, aklım başımda değildi” diye yazdırmışsa ondan üç araba uzak dur.

Gerçekten, bütün ergenlerin bunu bilmesini isterim.

Ve en çok sevdiğim:

Telefonun başında bekleme!

Bunları yazarken elbette telefonun başında Dave’in aramasını bekliyorum. Toplam üç kere buluştuk. Henüz seks yapamadık. Bu durum ilişkimize zarar vermiş midir acaba?

Ev telefonum çalıyor. Yaşasın! Dualarım kabul oldu!

En neşeli sesimle açıyorum. “Alo?”

“Baban ibne galiba!”

Of, Allah aşkına! Sülalemin geçmişinde böyle bir diyalog duyulmuş mudur acaba? “Anne, babam ibne falan değil.”

“O kadar emin olma. Jeannine yine tekmeyi basmış kızına. Bu gece bende kalmak istedi.”

Annemle babam boşandı ama hâlâ çok iyi arkadaşlar. Evet, ben Los Angelesliyim. Nerden bildiniz? “Olsun, yine de ibne değil.” Bu konuda ısrarcıyım. “Eğer öyle olsaydı, bu gece Steven diye bir adamın evinde kalırdı.”

“Ah, tatlım, ne kadar da safsın. Babanın cinsel tercihlerinin normal olduğuna inanmak istiyorsun, böylece evlendiğinde mutlu olacağını düşünüyorsun. Bunu terapi seansında öğrenmiştik.”

“Öğrenmiştik, derken? Biz kim?”

“Terapistimle ben.”

“Anne, senin benimle ilgili sorunlarını konuşmak için terapiye gitmene gerek yok, asıl benim seninle ilgili sorunlarımı konuşmak için terapistle gitmem lazım.”

“Hepsi benim suçum.” Beni tümünden duymazlıktan gelerek konuşmasını sürdürüyor. “Hayatım boyunca hep ibne peşinden koştum. Hep açık fikirli, anlayışlı oldum. Tabii baban da dayanamayıp bana yakınlaştı.” Annemin her zamanki monologlarından birine daha kulaklarımı tıkayıp tavsiyeler kitabım için şu notu düşünüyorum:

Telefonun başında bekleme! Çünkü umduğun kişi seni aramaz! Annen arar!

“...sonra bir de şu müzikal tutkusu yok mu?..” Annem devam ediyor. “Bir erkek *Annie Get Your Gun*¹ müzikaline kaç kere gider sence? Allah aşkına, İngiliz Edebiyatı profesörü olsa ne yazar??? Akılım nerdeymiş benim?”

Kayıtlara geçsin lütfen: Özgür seks akımı 70’lerde başladı. Ne annemin, ne de babamın aklının başında olduğunu sanmıyorum. Konuştuklarından bile şüpheliyim. Burada herkesten farklı olarak, sadece seks yaptıklarına inandığımı söyleyeceğim. Of!..

Bunları okuduğunda lise çağındaysan bu sözlerimi iyice aklında tut: Senin yaşımdaki oğlanlar can havliyle seks yapmaktan başka bir şey düşünmez. Seks uğruna her sözü verebilir, her şeyi yapabilirler. Öte yandan kızlar, umutsuzca bir erkek arkadaşları olsun ve sevelsin isterler. Bu sevgiyi kazanmak için bazen seksi kullanabilirler. İşte bu yüzden, bir erkek seni bozmadan önce onun seni gerçekten ama gerçekten çok sevdiğinden emin olana kadar bekle...

Şöyle yazsam daha iyi:

Bir erkekle birlikte olmadan önce...

Başka bir deyişle, on beş yaşında bir oğlan, biri dosdoğru tutarsa bir yılını bile becerebilir. Otuzuna geldiğinde ise olgunlaşmıştır, yılın sadece barın kapanış saatine kadar kalmışsa onu becerir. Hımın! Yaşlandıkça aksileşiyorum galiba.

Aklından çıkarma, o oğlanlar büyüseler bile seks takıntılarını asla geçmez. Benim zamanımdaki Pamela Anderson hadisesi de bu gerçekle açıklanabilir.

1 1946 yılına ait ünlü bir müzikal oyun.

Peki, ne deseydim? Asla düzelmeyeceklerini mi? İnsanların bütün kariyerlerini kadın erkek ilişkileri üzerine kurabildiğini mi? Bu işleri az çok da çözebilmiş olsaydım, şimdiye kadar mutlu bir evliliğim olacağını ya da en azından oturmuş bir ilişkim olabileceğini mi, hiç değilse otuzuncu yaş günümde telefon başında çakılıp kalmayacağı mı?

“Beni dinliyor musun sen?” Annem kulağımın dibinde çın çın ötüyor.

Allah kahretsin! İpin ucunu kaçırdım yine. Bundan nefret ediyorum. “Evet, dinliyorum.” Yalan.

“Eee?”

“Eee’si, babam ibne falan değil. İnan ki, değil. Los Angeles’ta yaşıyoruz anne, öyle olsaydı çoktan duyulurdu.”

“Tabii, onu korursun. Baban ne de olsa.”

Annem boş boş konuşadursun, çantamdan cep telefonumu çıkarıp ev numaramı arıyorum. Bekleyen arama olduğunu haber veren bip sesini bekliyorum.

Bip. “Anne, öbür hattan arayan var, kapatıyorum.”

“Sen sonra ararsın her kimse.”

“Drew arıyor. Kapatmam gerek.”

“Sence o ibne mi?”

“Seni seviyorum, anne. Hoşça kal!” Aceleyle kapatıyorum.

İnanamıyorum yahu! Aileler hakkında tavsiyede bulunmuş muydum ben?

Ailenden her şeyi sakla.

Özellikle de anlayışlı olduklarını düşünen hippie eskisi ailelerden. Benim annem 55 yaşında ve hâlâ o parti senin bu parti benim gezer durur. Gittiği her yerde ot içmek için kuytulara gizlenir. En iyi arkadaşım olduğunu zannediyor. Neden bütün anneler kızlarının en iyi arkadaşlarıymış gibi davranıp onları çıldırtmakta inat eder? Hah, bak bu iyi işte!

Kızın en iyi arkadaşın değildir. Ve hayır! Senin zannettiğin gibi bambaşka bir ilişkiniz de yok!

Ev telefonum tekrar çalışıyor. “Alo?”

“Düğün hakkında konuşmamız lazım.” Kız kardeşim Andrea (Andy). Telaşlı gibi. Düğünüyle ilgili yaptığı planları çabucak anlatıyor. Hâlbuki o kadar da acelesi olmaması lazım. Nişanlısı evlenme teklif ettiğinin saniyesinde işinden istifa ettiği için bir aydan beri bu işle uğraşıyor. Tamam, sadece dört hafta belki ama yine de...

Sonraki muhtemel sorunun cevabıysa, “Hayır” hamile değil. Ama düğünden çok kısa bir süre sonra minik mirasçılarının gelişini müjdeleyeceklerini düşünüyoruz.

“Somon nasıl sence?” diye soruyor. Sanki dünyanın kaderi cevabıma bağlı!

“Değişir. Alaska somonu mu, çiftlik mi?”

“Kıyafet rengini kast etmiştim.”

Nedime olmak konusunda ciddi şüphelerim olduğunu söylemiş miydim?

Derhâl not almalıyım:

21. yüzyılda hiçbir kadın nedime kıyafetini ikinci bir kez giymezdi, Cadılar Bayramı balosu hariç.

“Çok sevdiğim bir renk değil aslında” deme gafletinde bulunuyorum.

Telefon bipliyor. Düğmeye basıp cevaplıyorum. “Alo?”

“Kardeşine de ki, sen yaz kızsın. Somon bahar rengidir. Hem seni balık gibi giydirsin diye 50,000 dolar para vermeyeceğim ona.”

“Anne, nerdesin sen?”

“Gelinlik mağazasında. Arka yoldan gizlice geldim. Andy ot içmeye çıktığını sanıyor.”

“Yaz kıızıyım ben, tamam. Öyle diyeceğim. Hoşça kal!” Kapatıp Andy’nin hattını alıyorum.

“Geldim.”

“O’ydü değil mi?” diye soruyor Andy. Sanki metresimle konuşuyormuşum gibi.

Telefon yine bipliyor. “Bekle.” Hattı alıyorum. “Alo?”

“Senin baban kim bakıyım?”

“Sensin.”

Heyecan yapmayın, Dave değil, gerçekten babam arıyor. Bu lafı televizyonda duymuş ama asıl söyleniş amacından bihaber.

“Ben ibne değilim.”

“Biliyorum.”

“Annen zırdelinin teki!”

“Onu da biliyorum.”

“Yani, bak, belki bininci kere beni bununla itham ediyor. Şimdi evine gidip ne kadar erkek olduğumu ispatlamak var ama gerek yok. Seni doğurduğumdan belli zaten!”

Her şeyi ayrıntısına kadar bilmem gerekmiyor yahu! “Babacım, öbür hatta Andy var..”

“Evet, seni somon rengi karpuz kollu tafta tuvaletle ucubeye çevirmeye çalışıyor, değil mi? Ben gümüş rengi, Vivian Tam tasarımı bir elbise önermişim, daha sonra da giyebileceğin tarzda bir şey.”

“Şey, çok hoş tabii... Baba, gerçekten ibne olmadığına emin misin?” Şaka yapıyorum.

“Artık keşke olsaymışım, diyorum. Kadınlar çok fazla düşünüyor. Her şeyin tam olmasını istiyorlar.”

Tam ikinci karısı Jeannine’den yakınmaya başlayacakken parazitler duyuyorum. Cep telefonum Kankan dansı melodisiyle çalmaya başlıyor. “Babacım, Drew arıyor, kapatmam gerek.” Yalan. Arayan Andy, biliyorum. Sabredemedi.

“Seni seviyorum” deyip hemen kapatıyor. Babamın annemden iyi bir yanı da bu, telefonu kapatmama izin veriyor.

Cep telefonumu açıyorum. “Kusura bakma, babamla konuşuyordum. Yine kavga ediyorlar.”

“Biliyorum” diyor Andy. “Biz konuşurken annem ot çekiyordu. Neyse, konumuza dönelim. Somon rengini sevmedin mi?”

Hmın! Bu tuzak bir soru. Mayın tarlasında yürümemi istiyor. “Siyah ve gümüş renkleri kullanacaktın hani?” Kelimeleri seçerek konuşuyorum.

“Öyleydi.” İç geçiriyor. “Müstakbel kayınvalidemle kayınpederim sağlıklı bir seçim olmadığını düşünüyor.”

“Sor bakalım, sen daha beş yaşındayken düğününü onlar mı planlıyordu? Hayır, sen daha beş yaşındayken bu düğünü planlamıştın bile.”

Müstakbel kayınvalidesiyle kayınpederi Doğu Sahilinde oturan zenginlerden. Kızları burunlarına değecek kadar da kibirli insanlar. Düğüne Kennedy ailesinden birkaç kişiyi bile davet ettiler. Bu da demektir ki düğünde içki servisi de olacak. Yani, tam anlamıyla fi-yasko sayılmaz aslında.

Öte yandan kız kardeşim, insanı ürkütecek kadar çılgın -bir dakika, bu kelimeyi kullanmamalıyım- ‘renkli’ bir aileden geliyor. Bizim ailede oyuncu var, üç tane yazar var (annem de dahil), sonra bir fotoğraf direktörü, bir kostüm tasarımcısı (babam) ve bir de yapımcı var. Zavallı kız kardeşim, Harvard’da işletme mastırı yaptı. Ailemizin yüz akıdır o!

Evet. Zavallı Andy. Leylek onu yanlış bacaya bırakmış. O büyük şirketlerde çalışmayı seçti. Çok ünlü bir film stüdyosunun pazarlama bölümünde çalışıyordu ve son derece başarılıydı. Ta ki erkek arkadaşıyla tanışıp hep imrendiği o yüksek sınıf züppelerine karışmaya karar verene kadar. Sanki bir gecede dedikodu sayfalarından Martha Stewart tarzı bir yaşama atladı. Bana göre hava hoş, ama kardeşim köklerini uzun süre inkâr edemez diye endişeleniyorum.

“Bak, bu senin düğünün. Onlara Hollywood’a özgü bir şey istediğini söyle. Bu sezon siyah ve gümüş moda, siyah çok revaçta.”

“Somon...”

“Evet, somon...”

“Drew’ü de davet edebilir miyim?” diye soruyor Andy. Ya da şantaj mı yapıyor desem?

Şimdi, burada büyük bir çelişki var. Drew Stanton'un yanında çalışıyorum, dünyanın en çok kazanan film yıldızı. Eğer düğüne gelirse kardeşim büyük sükse yapacak. Renk seçiminin de doğru olduğu kayınvalide ve kayınpedere kanıtlanmış olacak. Buna şantaj denir. Ya kolumda bir mega starla boy göstereceğim ya da akıntıya karşı kürek çekeceğim.

"Tabii, o da gelmeyi çok ister" diyorum, kızlara has o yapmacık sesle.

Hey, benden daha iyi olduğunu iddia eden kadınlar arkadaşlarını pazarlıyor. Benim durumumda ise patronlarını...

Bir not kâğıdı bulup karalıyorum: *Kendime not. Düğün haftasında Drew'ün şehir dışında olmasını sağla. Catherine Zeta Jones tarzında bir kadınla randevu ayarla ya da çok çaresiz kalırsan estetik operasyon da ayarlayabilirsin.*

"Öyleyse, gümüş rengi tercih ediyorsun." Andy'nin sesiyle konuşmamıza geri dönüyorum.

Harika! Balığın içi gibi mi, dışı gibi mi görüneceğime karar verme şerefi bana ait. "Siyah da olacaktı hani? Gümüş ve siyah renkleri kullanacağını söylemiştin?"

"Evet, ama nedimler siyah giyecek. Sen baş nedimesin. Gümüş giyersen özel olur diye düşündüm."

"Patlamış mısır poşeti gibi giyinerek nasıl özel olabilirim acaba?" demek isterdim ama cep telefonum bekleyen bir arama olduğunu haber veriyor.

Arayan numaraya bakıyorum. Bu sefer gerçekten Drew. "Andy, Drew arıyor. Sen nasıl istersen öyle olsun, kapatmam gerek."

"Ben annem değilim" diyor iğrenerek.

"Biliyorum. Bu yüzden sana yalan söylemiyorum. Seni seviyorum, hoşça kal!"

Bekleyen hattı alıyorum. "Alo."

Hattın ucunda Drew ciğerleri yettiğince bağılıyor. "Koduğumun oyuncak ayısını bırak!"

Telefon elimden kucağıma, oradan da yere düşüyor.

“Drew, hâlâ taklada mısın sen? Saat ikide oradan çıkmış olman lazımdı.”

“Kayıтта sorun çıktı. Öğleye kadar bekledik.” Benimle normal tonda konuşurken sesi birden patlıyor. “KODUĞUMUN OYUNCAK AYISINI BIRAK!”

Entertainment Tonight programını hiç izlememiş olanlar için açıklayayım. Taklada olmak, film çekimi bittikten sonra repliklerini zi yeniden okumaya denir. Diyelim ki nefis bir sahneniz var, çekim mükemmel! “Seni daima seveceğim” derken yanağınızdan bir damla yaş süzülüyor. Yönetmen doğru oyuncuyla çalıştığından emin, Oscar ödül törenindeki konuşmanızı duyar gibi oluyorsunuz, her şey mükemmel...

Tam bu sırada sakarın biri ayağına otuz kiloluk ışık cihazını düşürür ve filmde olmayan bazı sözler sarf eder.

O zaman, sahneyi tutar ama seslendirmeyi yeniden yaparsınız, dublaj gibi bir şey yani. Drew de şu anda bunu yapıyor.

“Beni neden aramadın? Yanına gelirdim.”

“Bugün yalnız olmak istedim. Alınma.”

“Alınmadım” diyorum neşeyle. Stüdyoda son filmini yeniden seslendirirken teknisyenlerin onun her nefesinde başında dikildikleri gerçeğini unutmuş görünüyor.

Ben Drew’ün özel asistanıyım, bu da demektir ki, tüm randevuları benim elimden geçer, çekimler sırasında sette hazır bulunup ona kahve, abur cubur, takılacağı hoş bir kız gibi şeyler ayarlarım. Aslında bundan fazlası da var tabii, anlamışsınızdır siz onu.

Sonuç olarak işimden çok memnunum. Başka yerlerde duyduklarınızı unutun. Birlikte çalıştığınız kişi size uygunsa dünyanın en iyi işine sahipsiniz demektir. Bol bol seyahat edersiniz, çok para kazanırsınız, büyük partilere gidersiniz. Ayrıca bugün olduğu gibi, herkes iş kıyafetlerini giymiş, ofislere tıklılmış vaziyette çalışırken siz evinizde, en sevdiğiniz kareli pijamanızı giymiş, patronunuzun aramasını beklersiniz.

“Bir saniye, bebeğim” diyor Drew tatlı sesiyle. “Koduğumun oyuncak ayısını bırak!” Yine çığlık çığlığa bağırıyor. Bu sefer irki-liyorum.

“Tatlım, seni biraz sonra arasam olur mu? Şu an Vietnam’dayım.” Fısıldıyor.

Ve telefonu suratıma kapatıyor.

Filmi mi kast etti yoksa siniri mi bozuldu tam anlayamıyorum. Her iki durumda da sevgili kareli pijamalarımın içinde oturup bek-leyeceğim. Hayat ne güzel! Tavsiyelerime devam edeyim bari:

Kimsenin seni geçindirmesini bekleme.

Dediğim gibi, ben özel asistanım. Mega-seksi, mega-star Drew Stanton’un yanında çalışıyorum; *People* dergisinin anketine göre “yaşayan en seksi erkek”. İki kez seçildi hem de. Üç yıl evli kaldı, bunun iki yılında karısı tarafından aldatıldı ve sonunda karısı onu terk etti. Hollywood’a hoş geldiniz!

Haftada 1500 dolar kazanıyorum. Hiç aralıksız, ne olursa olsun, yıl boyunca her hafta. Film çekimi varsa haftada 2000 dolar alıyo-rum. Olumsuz tarafı: Adam zırdelinin biri!

Mesela bir keresinde özel sefer yapan bir uçaktan ona yer ayırt-mam için sabahın üçünde sıcak yatağımdan kaldırmıştı.

Montana’ya.

Şubat’ta.

Sabahın üçünde uyandırdığını söylemiş miydim? Üstüne bir de onunla gitmemi istemez mi?

Neden? “Çünkü herkes oranın her şeyden uzaklaşmak için mü-kemmel bir yer olduğunu anlatıp duruyor. Ben de her şeyden uzak-laşmak istiyorum.” Bunları bana bütün içtenliğiyle söylemişti.

Sabah Montana’ya vardığımızda, Drew uçaktan dışarı adımını atar atmaz eksi on derecede rüzgârlı havayı suratına yemiş, gerisin geri dönüp, “Pittsburgh’u deneyelim bir de!” demişti.

“Bu ne şimdi?” diye sormuştum.

“Eğer gerçekten her şeyden uzaklaşmak istiyorsan, kimsenin git-

mediği bir yere gitmelisin. Pittsburgh pek popüler bir yer değil.” Bahanesi hazırды.

Böylece Pittsburgh’a gitmiştik. Güzel bir öğle yemeği yemiştik, fena da olmamıştı hani.

Sonra bir de Rock’n Roll Onur Listesi dahilinde çıktığımız bir turne vardı, Cleveland’a gitmiştik, orada da acı soğuk yüzünden şikâyet etmişti.

Sonunda Maui adasında Grand Wailea Resort Otelde bulmuştuk kendimizi, bir hafta boyunca. Tüm masraflarım karşılanmıştı. Neden onu çekiyorum şimdi anlıyorsunuzdur.

Ha, bir de tabii onu sevdiğimden! Tutkunu değilim ama severim işte.

Ev telefonum çalıyor. Bir kez daha, alt kata arayan numarayı gösteren bir telefon almaya ahdediyorum. “Anne, çalışıyorum...”

“Aramadı, değil mi?” diye soruyor arkadaşım Dawn acıyan bir sesle.

“Güvenin için çok teşekkür ederim.” Soğuk soğuk cevap veriyorum.

“A, yoksa aradı mı?” Umutlanıyor.

“Hayır.” Kabullenmek zor ama gerçek bu!

“Kıçına tekme vur gitsin. Ne giyiyorsun bu gece?”

“Dışarı çıkacak hâlde değilim pek.”

“Yok, sen aslında o mankafa son dakikada arar da bir yerlere davet eder diye çıkmak istemiyorsun. Ama çıkacaksın. Limuzin bile kiraladım, her şey ayarlandı. Bak ben Ja Rule² klipindeki kızlar gibi giyindim. Şimdi çıkıyorum. Seni sekizde alırım.”

Kapatıyor. Ben de kapatıyorum. Telefon yeniden çalıyor. Lütfen, lütfen, lütfen David olsun. “Alo!”

“Ayağını alet gibi kullanmaya ne deniyordu?” Bunu soran arkadaşım Kate.

2 ABD’li rap müzisyeni ve aktör.

“Kavramak.”

“Nasıl yazılıyor?”

“K-A-V-R-A-M-A-K.”

Sessizlik oluyor. Bir şeyler yazdığı belli. “Sağol! Kanada Başbakanının adı nasıl yazılıyor, biliyor musun?”

Yandık. Brady kids dizisinin en küçük oyuncusunu sorsa kesin bilirdim. “Emin değilim.”

Yine sessizlik oluyor. “Lütfen Kanada Başbakanının adını bildiğini söyle.”

“Kanada Başbakanının adını tabii ki biliyorum.” Kendimden emin bir şekilde cevap veriyorum.

“Sana acıyorum.”

“Bu gecedan itibaren öğreneceğim, tamam mı?”

“A, demek geliyorsun, çok iyi.” Önce neşeleniyor sonra sesi değişiyor. “Bir dakika, aramadı o zaman, öyle mi?”

“Bu konuşmada kendimi iyi hissettirecek bir laf edebilecek misin?”

Bir an düşünüyor. “Ne kadar yaşlanırsan yaşlan ben hep senden daha yaşlı olacağım.”

“Ve sevgilin de olacak. Benden daha yaşlısın ve sevgilin var.”

“Sevgilim falan değil AYAR’ım o benim.”

AYAR, “Ayrıcalıklı Arkadaş” demek. Bu Kate’in gerçeklerden kaçış yolu. Kate, Jack’le dokuz yıldır beraber, üniversitedeki ilk yılımızdan beri. Onları Dawn tanıştırmıştı, Kate tek gecelik bir ilişki olacağını düşünmüştü ama o günden beri ayrılmadılar. O Kate’in sevgilisi. Birbirlerine ne dedikleri bir şeyi değiştirmez, haftada dört gece pijama partisi yapıyorlar.

Bu da bende şunları yazma isteği uyandırıyor:

Biriyle bir yıldır çıkıyorsan onunla evlenmek isteyip istemediğini biliyorsundur. Bir şey yapman gerekir. Ya evlenirsin, ya bırakırsın. Bir yıldır çıktığın erkek hâlâ sana evlenme teklif etmemişse kesinlikle bırakmalısın.

Çok güzel bir tavsiye oldu bu. Hamile kalmaksızın bir yıl içinde nişanlanmış biriyle karşılaştığım an, bu tavsiye daha anlamlı olacak.

“Eee? Neler yaptın hafta sonu?” diye soruyor Kate.

“İnanılmayacak kadar romantik bir tatil geçirdim.” Gülümsüyorum. “Cuma gecesi La Boheme’e³ gittik...”

“Jack’le ben sarhoş olana kadar içip Trivial Pursuit⁴ oynadık.”

“Sonra, cumartesi gecesi bütün günü plajda geçirdik...”

“Biz de oturma odasını boyadık. Bay Kışından Su Sızdırmayan ile Bayan Bitirelim Şu Koduğumun İşini, olarak ev işleriyle uğraştık.”

“Nerdeyse bir haftadır da telefon başında bekliyorum işte.”

Kate’in eli As Papazla üstün olabilir ama benim de koz elim var. Cep telefonum Kankan dansı yapıyor yine. “Kapatmam gerek.”

“Akşama görüşürüz. İlk içkiler benden.”

Cep telefonunu arayan numaraya bakıyorum. “Anne, Drew arayacak şimdi.”

“Biliyorum tatlım ama burada bir sıkıntımız var. Sence 15,000 dolar bir gelinliğe fazla mı?”

Of, Allahım! “Yanlış kişiye soruyorsun. Bence 15,000 dolar bir arabaya bile fazla.”

“Andy bir gelinlik beğendi ama siparişin hemen verilmesi gerekiyor. Özel bir tür ipekli kumaş kullanılacak yoksa boncuk işlemleri düzgün durmuyor. Neden benim gelinliğimi giymiyor, anlamıyorum. Tertemiz duruyor işte.”

Annem konuşup dururken, ben not alıyorum:

Kızına kendi gelinliğini teklif etme. Tarzlar zamanla değişiyor.

Karpuz kol hangi dönemde çok moda olmuştur acaba? Ayrıca benim sevgili annem evlenirken beş aylık hamileydi. Kız kardeşimse 32 beden giyiyor.

3 Bestelerini Giacomo Puccini’nin yaptığı dört perdelik opera.

4 Genel kültür oyunu.

Tabii ki annem hâlâ konuşuyor... “... mademki tasarruf etmek istiyoruz, o zaman şu plastik elbiselerden alabiliriz. Yeni moda bu! Çok modern bir tarz, gerçeğinden ayırman imkânsız, tanesi 100 dolara falan geliyor...”

Kız kardeşimi plastik bir gelinlik içinde düşünemiyorum. Bunu kimsenin ona teklif etmesini istemem. Annemin de bu konuyu tekrar açmasından yana değilim, bu durum benim de gümüş rengi plastik bir nedime elbisesi giymeme yol açabilir.

Annem konuşmaya devam ediyor. Ben de suskunluğumla onu teşvik ediyorum. “Senin fikrini almak istemiştım, aldım da. Şimdi kardeşinle konuşmanı istiyorum. Veriyorum!”

Andy telefona geliyor. Bir buçuk karatlık alyansı parmağına geçirdiğinden beri hep aynı neşeli ve asabi ses tonuyla konuşuyor. “Ne var?”

Hemen özlü sözlerimden birini daha not ediyorum:

Tüm hayatımı düğün gününü bekleyerek geçirme. Bir yıllık maaşımı düğünün için harcama. Bu da sıradan bir gün işte! Düğün tebriklerine cevap yazacağına okulda dönem ödevlerini hazırla.

Ben yazarken Andy hattın ucundan bağıyor. “Alooo? Yıllarca bekleyemem ki canım? Elbise deniyorum burada. Senden başkalarının da işi gücü var.”

“Annem kaç para veriyor? Harflerle söyle.”

“Ceviz” diyor Andy. Annem kesin meraktan ölüyordur şimdi.

C alfabenin üçüncü harfi. Bu demektir ki en fazla 3.000 dolar ayırmışlar. “Yanımda şifreli konuşup durmayın!” diye avazı çıktığı kadar bağıyor annem.

Andy, “Şifreli konuştuğumuz falan yok, karnım aç!” diye karşılık veriyor.

“Senin beğendiğin gelinlik ne kadar?”

“Domates.”

“Eh, en azından canın elma çekmiyor ya da jöle. Annemi versene telefona!”

Veriyor.

“Konuşmayacağım!” Annelere has o tonda tersleniyor. “Kardeşin bizim para bastığımızı sanıyor. Bel Air’de parti verdiğimiz yetmedi. Ben Las Vegas’ta çanları neon ışıklarıyla süslü küçücük bir kilisede evlendim. Ama yok, şimdi bir, bilemedin iki gece giyeceği bir elbise için 15,000 dolar daha harcamamız gerekiyor. Daha begonvillerin fiyatını söylemedim.”

Begonvil. Bu çiçek mi, yeni bir içki çeşidi mi, nedir? Öylesine merak ediyorum. Hemen konuya dönüyorum. “Şey, Andy’yle geçen hafta gelinlik bakmaya gittiğimizde 4,000 dolara bir sürü güzel gelinlik görmüştük. Bu kadar çıkarabilir misiniz?”

Ölüm sessizliği. Annemin sessizliği hiç iyiye işaret değildir. Aslında, hiç konuşmasa daha iyiymiş...

“Hangi mağazada olduğumuzu nerden biliyorsun sen?” Şüphelendi.

Yandık. “Şey, ben...”

“Andy, kardeşinin beğendiği o 4,000 dolarlık gelinliği bana da göster bakayım!” Kulağımın dibinde böğürüyor.

Telefonum bipliyor neyse ki. “Anne, arayan var, bekler misin?”

“Öz anneni beklet, tabii.”

Diğer hattı alıyorum. “Alo?”

“Cehennemnin nasıl bir yer olduğunu bugün görmek ister misin?” Telefonda kedi gibi mırıldayan Drew. Hâlâ seslendirmede herhâlde! Böyle mırıldayan bir erkekle her zaman karşılaşmazsınız, ağzınız şeyinde değilse... Neyse, konumuz bu değil şimdi.

“Bekler misin?” diyorum neşeli sesimle. Diğer hatta dönüp normal sesimle konuşuyorum. “Anne, Drew arıyor, sonra konuşalım, olur mu?” Suratına kapatıyorum. Telefonum biplemesi sayesinde ondan kurtulmuş oldum. İnsanoğlunun konuşabileceği en neşeli ve tatlı ses tonuyla, “Selam, kusura bakma” diyorum Drew’e.

“Sorun değil. Baksana, Julia Roberts müsait mi bugünlerde araştırabilir misin?”

“Çıkmak için mi, film için mi?”

“İkisi de.”

“Onun bir sevgilisi var zaten.” Son zamanlarda soruşturmadım ama bildiğim kadarıyla öyle.

“Allah kahretsin!” Kulağımın içine içine bağıyor. “Neden istediğim şeyler olmuyor bir türlü? Yalnız mı öleceğim ben?!”

Anlaşılan çuvalla kazandığı paralar “istediği şeylerden” değil. Bu gerçeği ona mümkün olan en diplomatik yollardan ima edecekken Drew konuyu değiştiriyor. “Bu hafta sonu *People* dergisiyle röportajım var ama evim cehennem gibi. Yemek odası bok sarısı, ben .tereyağı sarısı demeyi tercih ederim. Aslında benim bildiğim tereyağı beyaza yakın olur. Bu renk... Ne bileyim, tereyağından beter. Margarin olabilir, belki.”

Los Angeles şehrinin Brentwood gibi seçkin bir semtinde bulunan malikânesinde yirmi iki odası daha olduğunu hatırlatmak istedim ama işimi kaybetmek istemem. “Boyacıları çağırayım, yeniden boyasınlar istersen.”

“Sence 500,000 dolar bir araba için çok mu?”

Yanlış kişiye soruyorsun, bence 500,000 dolar bir elbise için bile çok. Kendi kendime düşünüyorum. Bunu asla söyleyemem elbette, işimi seviyorum.

Drew’ün bu hâlleri, aklıma iyi bir tavsiye daha getiriyor. Deri kaplı defterime yazıyorum:

People dergisini okuma. Hayatından nefret etmene sebep olur.

O dergideki yazıların hangisi canımı en çok sıkar, bilemiyorum. Herkesin mutlu mesut gülümsediği düğünler mi, yoksa aşırı dozda uyuşturucu almış zavallı milyonerler mi? Matthew Perry haftada 750,000 dolar kazanırken bile uyuşturucu bağımlılığıyla savaşıyorsa ben daha ne yapayım?

Cevap vermeme fırsat bırakmıyor. “Biliyorsun, eninde sonunda alacağım o arabayı. Sevmezsem eski karıma veririm.”

“Tabii.”

“Tamam, o zaman, bugün izinlisin. Seni seviyorum, hoşça kal!”
Suratıma kapatıyor.

Ev telefonum çalıyor. İnsanüstü bir çaba harcayarak iki kez çalmasını bekliyorum ve canlı bir sesle cevap veriyorum. “Alo.”

“Çok az zamanım var.” Mutlu bir evliliği olan kuzenim Jenn arıyor. “Telesekretere mesaj bırakmışsın, sesin çok kötüydü. Ne oldu?”

“Evliliğin kötü bir şey olduğunu söyle.” Aslında öyle düşünmese de bunu hep söyler.

“Telefon başında mısın?”

“Evet.”

“Tamam. Şimdi iyi dinle. Altı yıldır telefon başında bekleyemiyorum. Hayatımın aşkı bugün beni sekiz kere aradı. Birinde akşam geç geleceğini, çocukları uyutmamamı istedi. Birinde kayınvalidemin çocuklara bakamayacağını, bu yüzden de romantik hafta sonu tatilimizi ertelediğini söyledi. Birinde kedinin...”

Sözünü kesiyorum. “En azından biri seninle romantik saatler geçirmek istiyor.”

“En azından sen sevgilinle yatağa girdiğinde aranızda altını ıslatmış bir küçük adamla uyanmıyorsunuz.”

“En azından seni çok seven ve senden çocuk yapmak isteyen biri var” diyorum.

“HEMEN ÇIKAR O KELEPÇEYİ KARDEŞİNİN BİLEĞİNDEN!” Jenn çocuklara bağılıyor.

Sonra bana dönüp normal sesiyle konuşmaya devam ediyor. “Çocuklarımı çok seviyorum, tatlım ama bir aile kurmak, mutlu olmak için yetmiyor. O kadar çok iş oluyor ki insan harap oluyor. Bir kez başladın mı geri dönemiyorsun da. Senin muhteşem, çok cazip bir hayatın var. Bu günlerinin kıymetini bil, mutlu olmaya bak. Bu rahatı her zaman bulamazsın. Zaman akıp gidiyor. Elindekini kıymetini kaybettikten sonra anlıyorsun.”

Allahım, inşallah haklıdır. İnşallah bir gün hayatımdan çok memnun olup ara sıra yalnız kalmayı özlerim, bekârlık yıllarımı mutlulukla yâd ederim.

“Alex köpeğin üstüne kustu. Kapatsam ayıp olmaz, değil mi?”
Düşüncelerim bölünüveriyor.

“Tabii” diyorum. “Seni seviyorum.”

“Ben de.” Kapatıyor.

Telefona bakakalıyorum. Derin bir iç geçirip düşüncelerimi toparlıyorum. Belki de haklıdır, belki de bu kadar boş vaktim olduğu için mutlu olmalıyım. Belki de benim durumum daha iyidir. Kimseye sormadan, istediğim zaman, istediğim şeyi yapabilme özgürlüğümün değerini bilmem gerekir. Pasaportumla kredi kartımı aldığım gibi...

Telefon çalıyor. Açmadan önce iki kez çalmasını bekliyorum.

Riyakârım ben.

“Vay, ikinci çalışa kadar bekledin, aferin sana.” Erkek kardeşim Jamie.

“Hâlâ aramadı. Arayamayacaksa neden ‘ararım’ diyor ki?”

“Çünkü aslında şunu demek istiyor: ‘İyi seviştik. Sana yakın bir yerlerdeysem ve çok sarhoş olmuşsam, gece iki gibi belki ararım.’”

“Onunla yatmadım” diyorum tafrayla. Zaten yatmış olsaydım bile bunu küçük kardeşime söyleyecek değilim. “Peki, bir erkek seninle ‘takılmak ister’ ama seninle çıkmak istemezse bu ne manaya gelir sence?”

“Seninle yatmak istiyor ama bağlanmak istemiyor.”

“Domuz!”

“Ben mi, o mu?”

“İkiniz de!”

“Hey, elçiye zeval olmaz.”

“Çünkü hepiniz domuzsunuz.”

“Gördün mü bak, böyle alingan olursan doğru düşünemezsin.

Çocuk sana karşı dürüst davranmış. ‘Seninle takılmak isterim ama çıkmak istemem’ demiş.”

“Buradan da hâliyle benimle yatmak istediği sonucu çıkıyor, öyle mi?”

“Evet.” Bir süre durup söyleyeceklerini toparlıyor. “Aslında seninle zaman geçiren her erkek seninle yatmak ister.”

“Harika!”

“Bara girip bir ‘merhaba’ dediğin anda...”

“Kes sesini.”

“Eşcinsel olmayan herhangi bir erkekle göz teması kurman bile yeter.”

“Şimdi suratına kapatacağım bak.”

Öyle de yapıyorum.

Sonraki beş dakika boyunca kimse aramadığı için biraz rahatlıyorum ve yazacaklarımı düşünmeye başlıyorum.

Bu biraz cinsiyet ayrımcılığı gibi olabilir ama... İyi kızlar erkek peşinde koşmaz.

Kadınların erkekleri elde etme yolunun onların peşinden koşmak olmadığını duymak için terapistimin saatine 100 dolar fazladan verdim. Doğru bir teori aslında! Erkekler on yıldan uzun bir süredir kendinizi kötü hissetmenize yol açıyorsa iyi bir kız olduğunuza nasıl inanabilirsiniz ki?

Dave konusu buna mükemmel bir örnek teşkil ediyor.

Pazartesi günü aramış olsaydı, beni kaçırıracaktı.

Salı günü onu özlemeye başladım. Kahvemle çubukta dondurmam arasında, aklımda hep o vardı.

Salı gecesi, arkadaşlarımla onun hakkında konuştum. Çarşamba sabahı, tanıştığım bu hoş adamı anneme anlattım.

Çarşamba gecesi başka biriyle randevum vardı. Merlot şarabıyla ve küçümseyici tavırlarıyla beni fazlasıyla sıktığı için Dave’in plajda geçirdiğimiz günün sonunda kanepemde uyuyuşunu hayal ettim. Acaba kırmızı şarap mı sever yoksa beyaz mı? Birlikteyken söylediği

gibi gerçekten kız çocuklarını oğlan çocuklardan daha mı çok seviyor?

Perşembeden itibaren, büyülü bir hafta sonunu daha iple çekmeye başladım. Sihirbazın numarasını anladığınızda nasıl büyü bozuluyorsa, benim büyülü hafta sonu hayallerim de öyle bozulmaya başladı. Benden neden hoşlanmadı? Nerede hata yaptım da beni aramaktan vazgeçti?

Düşünelim bakalım, yaşıımı sormuştu, elbette gerçeği söylemedim. Hayır, lisedeki hayatımdan nefret ettiğimi söyledim. O ise futbol takımının kaptanıymış. Bu yüzden olabilir mi? Yok, eski sevgilimden bahsettim. Bu yüzden olmalı. Yok, yok, kesin şişman buldu beni.

Hadi lütfen, Dave, ara artık. Beni şimdi ararsan sana âşık olacağım. Âşık olacağım adam sen ol. Her şey yolunda gidecek ve ben hiç üzülmeyeceğim. Tek istediğim bir telefon etmen. Lütfen, bir kerecik olsun hoşlandığım biri de benden hoşlansın, hak etmesem bile, lütfen!

Gözümü telefona dikiyorum. Ahizeyi kaldırıp çevir sesi var mı diye kontrol ediyorum. Allah kahretsin ki, var.

Cuma oldu ve ben hâlâ âşık olabilirim. Yarından itibaren hayatıma devam edeceğim. Büyülü hafta sonlarının geçmediğini, dünya yüzünde iyi kalpli bir erkek olmadığını hep hatırlayacağım ve şunu aklımdan hiç çıkarmayacağım:

Erkekler “seni ararım” derlerse, bu aslında “hoşça kal” demektir.

Sigara içme.

Bir sigara yakıp dizüstümde yazmaya başlıyorum. Evet, iyi bir tavsiye bu, ama maalesef bana göre değil. Ben & Jerry's dondurmalarının kalorisi kendi kendine yanmaz, değil mi?

Charlize Theron'a benzediğimi söylerler. Bunu çoğunlukla barlarda duyarım, beni yatağa atmak amacıyla edilmiş bir iltifat olmasına rağmen yine de kabul ederim. Aslında ondan birkaç santim daha kısa ve biraz daha kiloluyum. Bayan Theron o vücudu egzersiz yaparak koruyordur herhâlde. Bense formumu sigaraya borçluyum. Benim kadar çok yiyen bir kızın iki seçeneği vardır: ya sigara içecek ya da koşuya çıkacak. Koşmayı sevmediğime göre, sigaraya devam. Eninde sonunda o yirmi kiloyu vereceğim ama Yeni Yıl Kararlarına inanmadığım için hep erteliyorum.

Yani, kabul edelim: Âşık olunca yirmi kilo birden zayıflayabiliriz. İstedğin kadar diyet yap, âşıkısan, mutluyusan ve sürekli sevişiyorsan, o kilolar kendiliğinden eriyip gidecektir, haksız mıyım?

Beni Charlize Theron'a benzetmelerinin bir başka sebebi de adaş olmamız olabilir. Adı Charlize olan ondan başka birini tanımıyorum. Arkadaşlarını bana Charlie, der. Ailem Charlie, der. Dave beni nasıl çağıracağına heriüz karar veremedi galiba, hâlâ aramadığına göre...

Her neyse, Şu anda evimin önünde tir tir titreyip ısınmak için ayaklarımın üstünde zıplayarak Dawn'ın gelip beni almasını bekliyorum. Bir yandan da defterime not almayı ihmal etmiyorum.

Erkekler konusunda hayal kırıklığına uğradığımda içinden tekrar et: "AŐka ihtiyacım yok, yakın arkadaşlarımı bana yeter."

Dave aramadı. Saat sekiz. Yedi elli sekize kadar telefonun başında bekleyerek boş yere umutlandım.

Siyah bir limuzinin kapıma yanaştığını görünce aceleyle sigaramı söndürüyorum. Çok üşümüş olmama rağmen şoförün arabadan inip bana kapıyı açmasını bekliyorum. Arabaya binince Dawn'ın elinde şampanya kadehiyle koltuğa yayılmış olduğunu görüyorum. Derin yırtmaçlı, koyu kırmızı Versace elbisesiyle nefes kesiyor. Ondan nefret ediyorum. Bu yanımda olduğu sürece bir erkekle tanışma şansım ne olabilir ki?

Dawn'la, üniversiteye başladığım hafta, bir tanışma partisinde tanışmıştık. Birbirimize hemen ısınmış, çok iyi arkadaş olmuştuk. O, ben ve Kate, ikinci yılımızdan itibaren, tüm okul hayatımız boyunca aynı evi paylaştık.

Dawn'ı ilk gördüğümde, bir elinde Merlot şarabı, bir elinde sigara vardı. Söyledikleriyle dış görünüşü tamamen örtüşüyordu. Dawn çok güzel bir kızdır. Üç ırkın karışımının bir ürünüdür; bu da sadece Los Angeles'ta görülür. Baba dedesi Japon, babaannesi ise zencidir. Anne dedesi Latin, anneannesi Yahudi'dir. Çok egzotik bir tipi vardır. Hem Budist, hem Yahudi kanı taşır. Katolik ve Baptist taraflarını da unutmayalım.

Kendini Yahudiliğe daha yakın hisseder ama "Öldüğümde Allah hangi dine mensup olduğuma karar verir nasılsa" der. Hristiyan bayramı Noel'i, Musevi bayramı Hanuka'yı, Afrika bayramı Kwanzaa'yı, Paskalya bayramını, Cadılar bayramını, Meksika bayramını, Mardi Gras bayramını, Ölüler bayramını, Çin Yeni Yılını (bunun sebebini bilmiyorum) hepsini kutlar.

Mesleği: MOH, model, oyuncu, hangisi olursa. Şu andaysa garsonlukla geçiniyor. Bir yere girince bütün gözleri üzerinde toplar.

Kadınlar arkasından “sıska kevaşe” diye söylenir, erkeklerin başı sevgilileriyle belaya girer. Siyah saçları, kapuçino rengi, kusursuz bir teni ve en küfürbaz denizcileri bile utandıracak bir ağzı vardır. Ama onu çok severim. Eğlenceli kızdır, karşısındakine üstünlük taslayan tavırlarına alıştığınızda çok hoş biri olduğunu anlarsınız. Beni en iyi gece kulüplerine ve partilere götürür. Şu sıralar tam da ihtiyacım olan şey de bu zaten.

Arabaya girince Dawn bana bir kadeh şampanya koyuyor. “Göz kalemi konusunda anlaşmamış mıydık, tatlım?”

Arabaya bineli daha beş saniye olmadı. Arkadaşlarınızla beraberken bile hiç havalı hissetmediğiniz oldu mu?

“Başlama lütfen. Sana yakışıyor olabilir ama bende hiç doğal durmuyor.”

Kadehimi uzatıp çantasından göz kalemini çıkarıyor. “Yukarı bak.”

Alışkın olduğum gibi yukarı bakıyorum. Dawn üniversiteden beri bana makyaj yapar. Göz çevremi kalemle belirliyor. “Kimin bu limuzin?” Arabanın tavanına bakıyorum.

“Steve’in. Bugün oynadığım klibin yönetmeni. Limuzin karşılığında Justin Timberlake’in klibinde oynamayı kabul ettim, iyi bir anlaşma oldu.”

“Justin Timberlake’le klip mi çekeceksin?” Çok etkilendim doğrusu.

“Yine etnik tarzda bir şey istemiş, duy da inanma. Aşağı bak.”

Aşağı bakıyorum. “Onunla çıkıyor musun?”

“Timberlake’le mi? İbne değil mi o?”

“Hayır, Steve’i diyorum.”

“Hmmm... Çıkmak, derken?”

“Onunla yatıyor musun?”

“Mmm... Şimdilik hayır. Karar veremiyorum. Sonrasında kucak kucağa uyuyup hafta sonunu da beraber geçirmeyi isteyecek bir tipe benziyor. Bir erkekle bu kadar içli dışlı olamam.”

“Hı, hı. Seni çok iyi anlıyorum. Adama ufacık bir cesaret versen, maazallah, kocan, çocukların, mutlu bir hayatın bile olur, Allah korusun!”

İşini bitirip göz kalemini çantasına geri koyuyor. “Muhteşem oldun. Şimdi cep telefonunu bana ver.”

“Olmaz” demeye kalmadan çantamı kapıp telefonumu alıp tamamen kapatıyor.

“Hey! Ya Drew ararsa?” Bu durumu protesto ediyorum.

Telefonumu çantasına atıyor. “Drew aramayacak, sen o manka-fayı bekliyorsun asıl. Bu hafta sonu seni görme şansını şu andan itibaren kaybetti.”

Haklı, biliyorum. Telefonun başında oturup beklemek için -göz kaleminden çizmelere kadar- giyinip kuşanmadım herhâlde. “Drew bana 7 gün 24 saat ulaşabilmeli. Benim işim bu.”

“Peki.” Çantasından internete girebilen telefonunu çıkarıyor. Bu alet, oturup hem telefon hem de e-posta bekleyebileceğin bir zama-zingo. Drew’ün numarası kaç?”

“Biliyorsun...” Kollarımı kavuşturup yüksek sesle iç geçiriyorum.

“Biliyor muyum?”

“Geçen yıl doğum günü partisinde vermişti ya, hatırlamıyor musun? Kendisi kaydetmişti numarasını.”

Dawn şaşkın vaziyette telefon rehberini araştırıyor ve buluyor. Ev numarası, cep telefonu numarası, çağrı cihazı, e-posta adresi, hepsi kayıtlı. “Vay” diyor şaşırarak.

Sorarım size, bir erkek ev numarasını, cep telefonu numarasını, çağrı cihazını ve e-posta adresini veriyorsa sizinle ilgilenmiş olabileceği hiç mi aklınıza gelmez?

Dawn’ın aklına gelmiyor işte. Drew üç ay boyunca bana onu sorup durdu. Ben de üç ay boyunca Dawn’ı onu araması için ikna etmeye çalıştım. Drew’ün ondan hoşlanmış olabileceğini düşündüğümü ima ettim. Ama Dawn üç ay boyunca aynı şeyi söyledi: “Saçmalama.”

Şimdi o Drew'ü ararken ben de defterime not alıyorum:

Bir erkek onunla iletişim kurman için sana üç farklı numarasını veriyorsa seninle ilgileniyor, demektir. Aptal olma.

“Selam, Drew. Ben Dawn Fraiche. Charlie'nin... Ah, olağanüstüsün, nasıl oldu da hatırladın beni?”

Yüzüm ellerimin arasına düşüyor.

“Hı, hı... Hı, hı... Ah, çok tatlısın! Hayır. Bak ne diyeceğim, Charlie'yle beraberiz. Onun telefonunda bir sorun var, çekmiyor. Ona ulaşmak istersen beni ararsın, olur mu? Harika! Numaram 323-555-8642.”

“Neye ‘hayır’ dedin?” Fısıldıyorum.

“Ne?”

“Bir şey söyledi, sen de ‘hayır’ dedin, ne dedi?”

Dawn elini savurarak beni başından savıp konuşmaya devam ediyor.

“Maalesef mümkün değil. Charlie'yle ‘kızlar gecesi’ yapacağız bu akşam, belki başka zaman.”

Ağzıyla hatta parazit varmış gibi sesler çıkarıyor. “Sesin gelmiyor, kapatıyorum! Hoşça kal!” Telefonu kapatıyor. “Arkadaşları onu Maui adasına hafta sonu tatiline götürüyormuş. Seni aramayacakmış. Pazartesi sabahı sette olacakmışsın.”

“Sen neye ‘hayır’ dedin?” Sesimdeki paniği gizlemeye çalışıyorum.

“Ha, o mu? Hafta sonu onlara katılmak ister miymişim, ne tuhaf adam değil mi?”

Kafası basmıyor. Kesinlikle basmıyor.

Ona cevap vermeme fırsat kalmadan Kate'in iş yerine varıyoruz. Armani marka yeşil takımı, elinde deri çantası, cep telefonu ile konuşuyor. Jack'ten başkası olamaz elbette.

“Hah, kızlar da geldi. Kapatıyorum... Evet, ben de. Hoşça kal” deyip telefonu kapatıyor ve arabaya biniyor. Kendi kendine söyleniyor. “Seks uğruna nelere katlanıyoruz...”

Dawn onun kadehini doldururken kendini karşımızdaki koltuğa

bırakıyor. Bezmiş hâlde iç geçiriyor. “Bundan sonra ne G ile, ne B ile, ne S ile, ne de İ ile başlayan kelimeleri ağzıma almayacağım.”

İ ile başlayan kelime mi? Dawn’la bakışıyoruz. Kafamız karışıyor. Pişman olacağımı bile bile soruyorum. “İ ile başlayan kelime ne?”

“İlişki.”

Makul, diye düşünüyorum. Bu kelimeyi kullanmamak iyi fikir.

Şimdi de Dawn duramıyor. “S ne peki?”

“Sevgili.”

Kafam gittikçe karışıyor. “B?”

“Bağlılık.”

Kafamı sallayarak gülümsüyorum. Artık anladım. “O zaman G de...” Hep bir ağızdan söylüyoruz: “Gelecek.”

“Açık ol Kate, neden bu adamla evlenmiyorsun?” diye soruyor Dawn.

“Böyle bir soruya cevap bile vermem.” Kate cep telefonunu çantasına atıyor, deri çantasından siyah mini bir elbise çıkarıp soyunmaya başlıyor.

Dawn sorduğu sorunun ağır kaçtığına farkına varıyor. Üniversiteden bari Kate’le Jack, düğünlerini değil, ayrılıklarını planlıyor. Ancak Kate’in az önce de belirttiği gibi, ayrılmak için önce bağlanmak gerek. Beraber olmak için de bağlanmak gerek ama ayrılmak için daha çok bağlı olmalısın. Kendi kendine demelisin ki, “hayatımın kalanını bu insanla geçirmek istemiyorum. Bunun olmaması için tüm zaman ve enerjimi kullanmaya hazırım.”

Konuyu değiştirmek için gururla gülümseyerek, “Jean Chretien” diyorum.

“Ne?” Kate bluzunun düğmelerini açmakla meşgul.

“Kanada’nın Başbakanı. Jean Chretien.”

“Ben Kim Campbell sanıyordum” diyor Dawn.

Kate bluzunu çıkardığında, üstünde kırmızı kadife bir sutyenden başka bir şey olmadığını görüyoruz. “O taa 1993 yılındaydı.”

“Ya, evet, o günden beri çok meşgulüm. Victoria’s Secret mı?”

“La Perla.” Siyah elbiseyi başından geçiriyor. “Charlie, bu hafta çok kötüydün. Çük kafa seni aramadı diye bu kadar üzülmen çok gereksiz. Gerçekten, neler oluyor?”

“Ben iyiyim” diyorum ısrarla.

Biri, “tabii, tabii” diye tepki verirken diğeri “Yoo, hayır, değilsin!” diyor. Hangisinin kim olduğunu tahmin edersiniz.

“Peki, tamam, biraz hayal kırıklığı yaşamış olabilirim.”

“Neden? Otuz yaş bunalımında değilsin, değil mi?” Dawn ağzına bir nikotin sakızı atıyor, bir tane de bana veriyor.

Sakızı çiğnemeye başlıyorum. Sigarayı bırakmak gibi bir niyetim de yok ama bu gece için bırakabilirim. Turuncu. Tadı çocuk aspirinine benziyor. Sigaradan daha iyi olduğu kesin ama istediğim en son şey, hem sigara hem de nikotin sakızı bağımlısı olmak.

“Belki de otuz yaş krizidir. Benden küçük kız kardeşim dört hafta sonra evleniyor, ben hâlâ olduğum yerde sayıyorum.”

“Bırak Allah aşkına. Stevenson Ranch’te oturan bir mali müşavirle evleniyor. Gerçekten kıskanıyor musun?” Dawn bunu söylerken sesinde “biz ondan çok üstünüz” havası var.

“Evet, çünkü... Orda dur bakalım, sen Stevenson Ranch’in nerde olduğunu biliyor musun?” Stevenson Ranch, şehrin epey dışında kurulmuş yeni bir yerleşim yeri. Seçkin beyazların yaşadığı bir muhit. Fikir sahibi olması bir yana, Dawn bu semtin adını bile duymamıştır eminim.

“Hayır, bilmiyorum” diyor. “Ama beyazlara has bir yer olduğu kesin. Senin asıl derdin ne?”

Sessizlik. Beni iyi tanıyor. Evet, kız kardeşim benden önce evleniyor diye onu kıskanıyorum ama yaşadığım bu şehirde kimse otuzundan önce evlenmiyor ki... Neden bu kadar umutsuzum o hâlde?

İşkence gibi geçen bir süreden sonra sonunda yumurtluyorum. “Ben *Savaş ve Barış* hiç okumadım.”

İkisi de afalliyor. Ne dediğim hakkında en ufak bir fikirleri bile yok.

“İspanyolca da bilmiyorum. Los Angeles’ta yaşıyorum ama İspanyolca bilmiyorum. Okulda geri zekâlı gibi Latince aldım ve şimdi burada *boş boş* konuşuyorum.”

Sessizlik. Dawn şampanyasından bir yudum alıp zaman kazanmaya çalışıyor. Kate ise Armani marka pantolonunu sürtüne sürtüne çıkarıp elbisesini beline indirmekle meşgul.

Bir süre dalgın dalgın baktıktan sonra Dawn, karmaşık sorunu karmaşık bir çözüm getiriyor. “Savaş ve Barış oku o zaman.”

“Rosemary Edmonds’un çevirisini tavsiye ederim.” Kate, Chanel no.5 parfümüyle yıkıyor. “Bu en yenisi, diğerlerinin dili çok eski.”

“Hayır, anlamıyorsunuz. Gelecek ay otuz yaşıma giriyorum. Çocukken büyüyünce yapmak istediğim şeylerin hiçbirini yapamadım henüz. Çok canım sıkılıyor. Şimdiye kadar muhteşem bir kariyer, muhteşem bir koca ve üç çocuk yapmam gerekirdi. Hiçbiri olmadı bunların.”

Arabayı bir sessizlik kaplıyor. Hiçbirimiz bu saydıklarımıza sahip değiliz ki. Evlenmedik. Beyaz çitle çevrili muhteşem bir evimiz yok. Çok satan bir kitap yazmadık, çok izlenen bir dizide oynamadık, bizi ileride Beyaz Saray’a taşıyacak hiçbir şey yapamadık. Hiçbirimiz okul aile birliği toplantılarına katılmadık ve katılacak gibi de görünmüyoruz.

Bana verecek bir cevapları olmadığı kesin. Kim verebilir ki zaten. Hayatımı daha anlamlı kılacak ne yapabilirim?

Dawn yandan yandan sırtıyor. “Son günlerde seks yaptın mı? Faydası olur belki.”

Hayır. Dave’le üçüncü buluşmamız inanılmazdı ama kendimi tuttum ve o beni arayacağını söyledi ve aradan koca bir hafta geçti fakat aramadı ve ben bu gece kovalar dolusu içmek istiyorum.”

Sözümü, şampanyadan aldığım koca bir yudumla mühürlerken birden korkunç gerçeğin farkına varıyorum; anneme benzemeye başladım. İyyy...

“Sen niye aramıyorsun?” diye soruyor Kate.

“O-o... Telefona etiket yapıştırdım bile.”

Ah, şu meşhur etiketler... Hangi kadın yapmamıştır ki? Kendinize uyarılar yazdığınız etiketler yapıştırırsınız. “Onu sakın arama!” Ya da detaya girmek isterseniz, “Seninle konuşmak isteseydi, arardı. Dışarı çık, işe yarar bir şeyler yap” gibi yazılar yazarsınız. Okuldayken Kate, Dawn ve ben, aynı telefona üç etiket yapıştırdık. Üçü de farklı renklerde... Karışıklık olmasın diye...

“Bunun modası çoktan geçti.” Kate ısrarcı. “Çocuk yanlış bir şey yapmadı ki, sen de onunla iyi vakit geçirdin, ara öyleyse.” Bir yudum şampanya içip Dawn’a bakıyor. “Vay, akıl hocanı bulmuşsun.”

“Hayır, öyle değil. Ben arayınca görüşmeyi kabul edecek, sonra onunla yatıp gözünde daha da küçüleceğim ve beşinci buluşma için beni yine aramayacak, ben de bir haftayı daha kendime acıyarak geçireceğim.”

“Bilemiyorum. Olumlu yönünden bakarsan, seks yapmak benliğine iyi gelebilir aslında.” Dawn’ın düşünceli bir hâli var. “Sadece sevişmek için bir ilişkiye girmenin de avantajları var aslında.” Kate’e manalı manalı bakıyor. “Tabii, böyle bir ilişkiyi dokuz yıl sürdürmezsin.”

Bu konuda şunu yazabilirim:

Kadınlar, sırf seks için ilişki kurmaya müsait değildir. Bu erkeklerle özgü bir kavramdır. Kendini kandırma.

“Sana katılamayacağım. Teoride doğru olabilir ama pratikte değil.” İnat ediyorum.

“Çünkü seks partneri diye baktığın adamla eninde sonunda çıkmaya başlıyorsun ve ne kadar çabalarsan çabala, ondan vazgeçemez hâle geliyorsun” diyor Kate.

Dawn gözlerini deviriyor. “Jack yine evlenme teklif etme cüretini mi gösterdi?”

“Onunla çıkmaya başladığımızda, kesin kurallar koymuştum” diyor Kate. Tam bu sırada telefonu çalıyor. Çantasından çıkarıp cevap vermeden kapatıyor.

Dawn’a bakıyorum. “Şimdi cevap vermezsen, on yedi kere arar.

On yedi ‘acil’ mesaj bırakır. Sen de her mesajda kendini daha çok suçlu hissedersin. O yüzden şimdi arayıp konuş da gecemiz berbat olmasın” diyor.

“Dün gece tartıştık. Evine gitmem için çok ısrar etti. Sevişmek için. Bu gece ona gitseydim, ‘kızlar gecesini’ kaçıracaktım. Kaçırarak istemedim.”

Yine Dawn’a bakıyorum. Kate haklı aslında. Jack’i çok severim, tanıdığım en iyi insanlardan biridir ama Kate’in bizimle zaman geçirmesine engel olmak için hep bir bahane yaratıyor gibi geliyor bana.

Cevabı bilemem rağmen yine de soruyorum: “Neden tartıştınız?”

“Bağlanmayı beceremeyişim yüzünden.” Kate’in gözü telefona takılıp kalıyor.

Hmmm... Peki. “Bunu sen mi söylüyorsun, Jack mi?” diye soruyorum.

“Evlilik danışmanımız.”

“Siz evli değilsiniz ki?”

“Evet.”

“Yine de evlilik danışmanına mı gidiyorsunuz?” diye soruyor Dawn.

“Ne kadar ironik bir durum olduğunun ben de farkındayım.” Dawn’ın sesini kesiyor.

Dawn ‘teslim oldum’ der gibi, avuçları dışarı dönük, ellerini kaldırıyor. “Saygı duyarım.”

“Onunla milyonlarca kez aynı şeyi yaşadım. İlişkimiz yürümüyor. Başlangıçta kendini bana adanmış gibiydi. Şimdiyse kendini bulamaz Hint kumaşı sanmaya başladı. Beni hiç önemsemiyor. Ben de insanım. Benim de duygularım, düşüncelerim ve hayallerim var. Birini seks amaçlı kullanmak da bu hayallerden biri. Beni böyle kandırdığına inanamıyorum.”

Dawn başını sallıyor. Gerçekten inanılmaz... Sessizce şampanyalarımızı içiyoruz.

Sonunda, Kate iç geçirerek hattını açıyor. Telefon çalmaya devam ediyor. “Bak, bu gece kızlarla çıkıyorum. Suçluymuşum gibi... Biliyorum, ben de seni seviyorum... Hayır. Sadece... Peki...”

Özür diler gibi bize bakıyor. “Sadece bir saatliğine” diyor Jack’e. “Daha fazla olmaz. Ben de seni seviyorum. Hoşça kal!”

Telefonu kapatıp yalvaran gözlerle bize bakıyor. “Çok üzgünüm. Bir saatliğine sizden ayrılırsam bana kızar mısınız?”

“Yo, sorun yok” diyoruz. Zaten ortada değil mi? Geceyi Jack’le geçirecek.

“Sağ olun, harikasınız! On bir gibi yanınızda olurum.”

Kate’i Jack’in evinde indiriyoruz. Karşıdan öpücük atıyor ve en kaliteli iç çamaşırları ve siyah mini elbisesiyle uzaklaşıyor. Ama ayrılacaklar. Gerçekten.

İkimiz de onu uzaktan izliyoruz. Şoför kapıyı kapatınca Dawn bana dönüyor. “Evet, erkeklerle olan sorunlarını konuşuyorduk.”

“Kadınların bebek emzirirken salgıladıkları hormonu orgazm olurken de salgıladıklarını okumuştum, bunu biliyor muydun?” diyorum durup dururken.

“Psikopatça...”

“Oksitosin hormonuymuş. Emzirme sırasında kadının bebeğiyle bağ kurmasında etkili oluyormuş. Bebeğini çok sevmesini sağlıyormuş. Aynı hormon orgazm olurken de salgılanıyormuş. Bu yüzden kadınlar yattıkları erkeklere âşık oluyorlarmış.

Bakışlarından benim için çok endişelendiğini anlıyorum. “Bir dahaki sefere kendini geliştirme işlerine kaptırdığında beni arayacağına söz ver. Gelip seni alırım. Soru sormam, seni suçlamam. Dışarı çıkar keyfimize bakarız.”

“Ben ciddiğim. Bu hormon yüzünden telefon başında çakılıp kalıyoruz, onu özlüyoruz, bizim ona âşık olduğumuz kadar, onun da bizi sevdiğine kendimizi ikna ediyoruz. Çünkü bizi sevmese nasıl bu kadar yakınlaşabilir, diye düşünüyoruz.”

“Belki de bu yüzden, erkeklerle çıkmak yüzünden paramparça

olmamış bekâr bir kadına rastlamadım. Erkekler seks yapınca rahatlıyor. Biz seks yapınca huzursuz oluyoruz. Nokta.”

“Gloria Steinem⁵ duysa kahrolurdu.” Ruhsuz bir tavırla konuşuyor.

“Sonunda o da evlendi ama.”

“Yoo, olamaz! Tabii evlenecek, ne yapacaktı başka?”

Nutuk atmaya devam ediyorum. “Neyse, işte bu yüzden erkeklerle takılıp kalıyoruz. Hep o hormonun yüzünden. Çikolata konusu var bir de.”

“Çikolatadan orgazm mı olunuyormuş?” Biyoloji bilgime pek güvenmiyor galiba.

“Hayır, çikolatada feniletilamin -âşık olduğunda salgıladığın hormon- var.”

Yüz ifadesi olmayan birine çok nadir rastlarsınız. Maalesef, benim arkadaşım onlardan biri. “Haklısın. Bence de bu gece kovalar dolusu iç sen” diyor.

5 Amerikalı feminist yazar.

3

Müdevimi olmak isteyeceğin bir yerin kapısında kadife halatlı bariyerler varsa kendine başka bir yer bul. Klas biri olup olmadığına aldığın maaşa bakarak karar veren yerlerde bir kadeh martiniye 12 dolar para verilmez.

Los Angeles kentinin hâli budur işte. Çok severim. Film galaları dışında -bunlar da hep reklam kokan hareketlerdir aslında- kadife halatlı bariyerleri olan yerlere gitmeyiz. Los Angeles'ta Stüdyo 54^{6**} yoktur mesela. Bu şehirde yaşayanlar bir kadeh içki almak için on dakikadan fazla sıra beklemezler, hemen çıkıp başka bir yere giderler.

Neyse, bir gökdelenin çatı katında açılmış olan gece kulübüne geliyoruz. Şu sıralar Los Angeles'in en gözde mekânlarından biri burası. Gözde mankenlere içki ısmarlayan gözde dizi oyuncularıyla dolu içerisi. 36 beden giymeme rağmen en şişman kadın benim.

Barda su altı teması işlenmiş. İçerdeki her şey mavi ve parıltılı. Parlak mavi mermerden bir bar tezgâhı, parlak mavi masalar var. Camekânların ardında, kızlara denizkızı kostümü giydirmişler. Barın özel içkisi olan mavi martini, televizyona bile çıkmıştı.

6 Dünyaca meşhur gece kulübü zinciri.

Mavi renkli hiçbir şey yeme.

O mavi içkiler bana tuvalet temizleyicisi gibi geliyor ama ben ne anlarım ki zaten...

Dawn'la birlikte barın etrafında bir tur atıp yakışıklı erkek var mı, diye bakıyoruz.

Veuve Clicquot Şarap Evi'nin sahibesi gibi konuşuyorum belki ama mutluyum işte... Hem buradaki erkekler ÇOK yakışıklı. Ayrıca, hiç kimseyle yatmayacağım için hormon da salgılamayacağım, öyleyse istediğim kadar bakabilirim.

Yan tarafımızda Ben Affleck'e çok benzeyen biri var. Biraz daha bakayım, gerçekten de Ben Affleck'miş... Bana üç beden fazla geleceği için ilgilenmeyip işime bakıyorum.

Dawn'la turkuaz renkli, saydam, küçücük bir masaya ilişiyoruz. Bir şişe Malbek şarabı açtırıyorum. Aslında Merlot ısmarlayacaktım ama Dawn müdahale edip "Hayır, Malbek istiyoruz. Elli dolar civarında bir şey olsun" dedi.

Garson siparişimizi alıp uzaklaşınca kendimi tutamıyorum. "Ne halt ediyorsun sen?"

"Merlot fazla gelir, Malbek de iyidir."

"Ciddi misin?"

"Bırak Allah aşkına. Suratındaki o ifadeyi silmezsen bütün gece kimse yanımıza uğramayacak" diye azarlıyor beni.

"Ben Merlot içecektim."

"Lütfen. Ben olmasam hâlâ tayt giyeceksin. 90'lar bitti artık."

Çantamdan bir tampon çıkarıp ona doğru fırlatıyorum. Bu kadar şirret olduğuna göre âdet görüyor kesin. Onunla dalga geçtiğimi anlamıyor ve tamponu yakalayıp çantasına atıyor (kesin âdeti başladı). Garson, bir şişe Malbek şarabı ve iki kadehle masamıza geliyor. "Bardaki beylerin ikramı."

"Seçeneklerimiz kısıtlanıyor ama..." diye alay edebilirdim ama bardaki adam yabana atılacak gibi değil; alev alev yanan siyah saçlarıyla mitolojik bir Tanrı gibi... Elindeki martini kokteyli bize

doğru kaldırıp en baştan çıkarıcı hâliyle gülümsüyor. Dawn içindir kesin.

Garson kadehlerimizi doldururken Dawn da ona gülümseyip el sallayarak karşılık veriyor. “Kim bu?” diye soruyorum. Suratımda hosteslere özgü o yapmacık gülümseme var.

“Sean Brown. Macera türü film senaryoları yazıyor. ‘*Son Vatansever*’ i o yazdı, ben de oynamıştım o filmde.”

Sean bize doğru gelirken yanında bir yakışıklı daha olduğunu fark ediyorum: sarı saçlar, ela gözler ve yemek-uğruna-bile-yataktan-çıkılmayacak-kadar düzgün bir vücut... Neden bütün yakışıklı erkekler grup hâlinde gezer? “Yazarların bu kadar hoş olduğunu bilmezdim.” Fısıldayarak konuşurken şarabımdan ilk yudumu alıyorum.

“O istisna. Eskiden oyunculuk yapıyordu.” O da fısıldayarak konuşuyor. Sonra ayağa kalkıp coşkulu bir karşılama yapıp onu öpüyor. “Sean, seni gidi yakışıklı seni. Ne zaman döndün?”

“Geçen hafta.” Sonra dönüp arkadaşını gösteriyor. “Arkadaşım Tom Conroy. O da yazarlık yapıyor.”

“Dawn Fraiche.” Tom’un elini sıkıyor. “Bu da benim arkadaşım Charlie.”

Tom bana bakıp gülümsüyor. Delici bakışları var. İnsanın aklına şey geliyor, delici işte... Ya da dil sokmak...

“Selam.” Şarkı söyler gibi konuşuyor. Yani, yemin ederim, şarkı söylüyor.

Gülümsememe engel olamıyorum. O kadar çekici ki. Ben Dave’den hoşlanıyorum. İstemedi olsa aklıma geliyor.

Oysa Dave’den hoşlanmamam gerekir. Öyleyse bu adamın çok çekici olduğunu düşünmemde bir sakınca yok.

Allah’ım, neden erkeksiz yapamıyorum? Kendime jilet atmakta direniyorum; kimin sekse ihtiyacı var ki zaten?

“Bak, Marty Wolf orada.” Sean, Dawn’a orta yaşlı, kel, atkuyruklu adamı gösteriyor. “Geleceği parlak yeni yönetmenlerden. Onu

çok seveceksin. Arkadaşını biraz ödünç almamın sakıncası var mı?” diye soruyor ama cevap vermeme gerek yok çünkü kızı kaldırıp götürdü bile.

“Tabii ki yok.” Havaya konuşuyorum. Onlar yolu yarılادılar çoktan.

Tom ise ne yapacağını bilemez hâlde bir süre başımda dikiliyor. “Sen de oyuncu musun?” diye soruyor.

“Oyuncuya mı benziyorum?” Sesimdeki öfkeyi saklasam iyi olacak. “Hayır, dur, cevap verme.”

“Neden?”

“‘Benziyorsun’ dersen, martaval okumuş olacaksın. ‘Benzemiyorsun’ dersen de ben alınacağım.”

Gülümseyip eliyle masayı gösteriyor. “Oturabilir miyim?”

Kafamı sallayıp ben de gülümsüyorum.

Yanıma oturuyor. “Anlaşılan bu yapmacık sözleri çok duyuyorsun.”

Ne demek şimdi bu, diye aklımdan geçiriyorum ama öfkemi dışarı vurmak istemiyorum. Diplomatik bir dille, “Ne demek şimdi bu?” diye soruyorum.

“Hiç... Oyuncuya benzediğini söylersem martaval okuyacağımı söyledin ya, buna benzer sözleri çok duyduğunu düşündüm.” Masanın üstünde parıldayan koyu mavi kâseden bir avuç çerez alıyor. Gergin olduğunu seziyorum.

Bu iyi bir şey!

“Duyduğun en kötü martaval neydi?”

“Bana gidip biraz kafa dinleyelim mi? Evim buraya çok yakın, bir sokak ilerde” diyorum, hiç duraksamadan.

Yediği çerezler Bay Conroy’un boğazında kalıyor. “Anlamadım?”

“Duyduğum en kötü martaval buydu.” Onu kandırdığım için kendi kendime gülüp bir yudum şarap daha içiyorum. “Dernek gecelerinde çok işe yarar bu laf aslında.”

Gülüyor. Tamam, ne dediğimi anlamaya başladı. Ondan hoşlan-

dım. “Senin duyduğun en kötü martaval neydi?” diye ben soruyorum bu sefer.

“Oyuncu musun?” Gülümseyince gözlerinin ne kadar güzel olduğunu fark ediyorum.

“Tamam, teslim oluyorum.” Ben de ona gülümsüyorum. Kadehlerimizi tokuşturuyoruz.

“Peki, ne iş yapıyorsun?” Çerez yemeye devam ediyor.

İşte bu sorudan nefret ediyorum. Öğrenciyken hep sorulan “Hangi bölümde okuyorsun?” sorusunun yetişkin olmuş hâli.

“Asistanım.” Daha fazla ayrıntıya girmeyi düşünmüyorum. Bu gece yapmak istediğim en son şey, saatlerce Drew hakkında konuşmak. Of, kimi kandırıyorum ki, tek yapmak istediğim saatlerce kendimden bahsetmek.

“Çok enteresan.” Çok ilgilenmiş görünmesine rağmen başka soru sormuyor. “Görüştüğün özel biri var mı?”

“Hayır” diyorum. Biraz fazla acele ediyorum konuşurken. Bu yüzden, “Hayır” diye yavaşça tekrarlıyorum. Dave’le görüşüyor muyum? Yani, bir kere aramadı bile. Ama bu soruyu ona sorsalardı, cevabı “Evet” olurdu mutlaka.

“Kendinden çok emin görünüyorsun” diyor.

“Burada bana kendinden emin olan tek bir kadın göster, sonraki içkiler benden.”

Dawn’ı gösteriyor, ben de içkileri söylüyorum.

Barda erkeklerle tanışmak konusunda aklında tutman gereken şudur: Sıra dışı olanlar iyidir ama iyi olanlar da sıra dışıdır.

Gece umut vaat ediyor sanki. Ama birkaç saat ve bilmem kaç şişe Merlot şarabından sonra -Allah kahretsin!- adam sinirimi bozmaya başlıyor.

Dediğim gibi, her şey güzel başladı. Otuz iki yaşında olduğunu, nişanlanıp ayrıldığını anlattı. Manhattanlıymış. Brentwood’da iki odalı bir apartman dairesinde oturuyormuş. Birkaç yıl içinde

hayatını bir düzene koymak istiyormuş. Romantik komedi filmleri severmiş (tabii, hepsi aynı şeyi söyler) ve Terry Gilliam⁷’ın yaptığı her şeye bayılmış.

Umut vaat ediyor, kırmızı uyarı bayrağı kalkana kadar.

“Eee? Asistanlık yapmaktan başka neler var hayatında?” Sanki öpecekmiş gibi bana doğru eğiliyor.

“Nasil yani?” Bütün gece işimle ilgili tek bir soru sormamıştı.

Ağızına bir fıstık atıyor. “Anladın sen. Burası Los Angeles. Burada ünlü bir yönetmen ya da bunun gibi bir şey olmak istemeyen kimse yoktur. Aslında yazar mısın?”

“Hayır, aslında asistanım.” Henüz sıkıntı vermiş değil. Ama derin sulara yaklaşmamam için beni uyaran kırmızı bayrağı görebiliyorum.

“Güzel. Çünkü açık konuşabilecek kadar çok içtim, o yüzden söylüyorum, bir yazarla çıkmazdım doğrusu. Rekabete gelemem.”

Hah, bu da onlardan biri! “Erkek lisesinde okudun herhâlde.”

Hakaretimi anlamıyor. “En nefret ettiğim nedir biliyor musun, hani bir kadın oyuncu Oskar kazanınca kocası onunla gurur duyduğunu söyler ya, bence hepsi palavra.”

İçkim boğazımda kalıyor. “Anlamadım?”

“Yanlış anlama, kadın özgürlüğüne inanırım. Karımın sıradan bir kadın olarak kalmasını istemem. Ama kabul edelim ki, biz erkekler ilişkide bir adım önde olmak isteriz. Bu yüzden, bir kadın Oskar aldığı anda, kıskanmaktan başka bir şey hisseden hiçbir erkek yoktur. Bizim yaradılışımız böyle. Boğayı avlayan kişi biz olmalıyız. Anladın mı?”

Tam onu güzelce azarlayacakken, “son siparişler” diye anons yapıldığını duyuyorum. Saat 01:30. Burada son siparişler 01:30’da alınır. Çanı çalıyorlar. Daha sonra tavsiyelerimin arasına da ekleyeceğim babamın öğüdünü tutuyorum:

7 ABD doğumlu İngiliz senarist, yönetmen, animatör, aktör ve Monty Python tiyatro grubu üyesi.

Sarhoşla kavga olmaz. Ne ağız dalaşı, ne de başka bir şey.

Garson masamıza gelip son birer içki alıp almayacağımızı soruyor. Tom, benim reddetmeme fırsat bırakmadan coşkuyla “Evet” diyor.

Hesabı da ödeyeceğinden o kadar eminim ki. Aşağılık herif!

“Dawn’ı da alıp bir şeyler yemeye gidelim mi?”

“Şey... Sabah erken kalkmam gerek. Söylemiştim ya, kız kardeşim birkaç hafta içinde evleniyor ve...”

Ben bahanelerimi sıralarken Sean’la Dawn yanımıza geliyor. “Liz’in kapıda bekliyor, hemen çıkmamız lazım,”

“Biz içki söylemiştik?” diyor Tom.

Garson iki kadeh şarapla birlikte hesabı da getiriyor. Kadehlerden birini benim önüme, diğerini de hesap pusulasıyla birlikte Tom’un önüne koyuyor. Tom kredi kartını çıkartırken Dawn onun içisini kapıyor.

“Teşekkürler, tatlım” diyerek bir dikişte hepsini içiyor. Tom ne olduğunu anlayamıyor bile.

Şarabı kafasına diktikten sonra geriye doğru düşecek gibi oluyor. “Of, başım...” Hâlsizlikten bayılacak sanki. Sean onu tutuyor. “İyi misin?”

“Of...” Göz kapakları titriyor, elini alnına koyuyor. “Biraz başım döndü. Bugün on beş kilometre koşmuştum, sonra bir şey de yemedim. Şarap dokundu galiba.” Yalan.

Tallulah Bankhead⁸ bu performansı görse kıskançlıktan çatlardı.

“Bir şeyler yemek ister misin?” Sean oldukça endişeleniyor.

“Ah, çok tatlısın. Alacağım olsun olur mu?” Dizleri çözülüyor ve Sean’ın kucağına düşüyor. “Allahım, çok utanıyorum.”

“Yok canım, kafana takma. Yarın bir şeyler yapalım mı?” diye soruyor Sean.

8 ABD’li tiyatro ve sinema sanatçısı.

“Çok isterim. Sabah ararsın. Şimdi Charlie yardım etsin de bir an önce eve gideyim.”

Kalkıp Dawn’ı koluma takıyorum ve yürümeye başlıyoruz.

“Kurtulmak istediğimi nasıl anladın?” diye soruyorum.

“Anlamadım. Bu geceyi Sean’la geçirmek istemedim. Sen de Dave’e kızgınlığını çıkarmak için o adamla gitmemeliydin.” Asansöre binerken hâlâ onu taşımaya devam ediyorum. “Ayrıca, en güzel yerinde bırakırsan iştahları artar” diyor.

Asansöre binip kapı kapanır kapanmaz, Dawn doğrulup toparlanıyor ve her zamanki muhteşem hâline geri dönüyor.

Kapıdan çıkıp arabaya doğru yürürken hoş bir adam laf atıyor. Cevap vermek için dönüyorum.

“Tatlım, sokak satıcılığı yapmıyoruz” diyerek kolumdan çekip beni muhtemel aşkımdan uzaklaştırıyor. Arabaya binince çantasından telefonumu çıkarıyor.

“Altı cevapsız araman var.” Telefonuma bakıyor.

“Çok iyi.” Gülümsüyorum. “İyi ki almışsın telefonumu. Annemle konuşmak havamı bozardı yoksa.”

“Aramaların hepsi 323 alan kodlu.” Dawn gelen aramaların listesini açıyor.

“Ver şunu bana!” Telefonu elinden kapıp arama listesine bakıyorum. Hepsi Dave’den. *99 tuşlayıp mesajlarımı kontrol ediyorum. Üç mesaj bırakmış.

“Selam, ben Dave. Son dakikada arıyorum ama Mel Gibson’un son filminin yapımcılığını yapan bir arkadaş beni filmin partisine davet etti. İş icabı gidiyorum, belki eğlenceli de olur. Gelmek istersen ara. Cep telefonum açık. Numaram 323–555 6742.” Bip sesiyle mesaj sonlanıyor.

Mekanik ses saati bildiriyor. 20:02.

Allah kahretsin!

İkinci mesaj: “Tamam, acınacak hâldeyim.” Hafiften sarhoş olmuş, itiraflara başlıyor. “Partiye geldim, tek düşünebildiğim sen ve

neden aptallık edip de seni daha erken aramadığım. Arasaydım, şimdi seninle enfes bir Merlot şarabını yudumluyor olacaktık. Bu şarabı Costco mağazasında kırk sekiz dolara satıyorlar. Affedersin, görgüsüzlük ettim galiba. Her neyse... Belki o çok sevdiğim siyah mini elbiseni giyerdin, Billie Wilder'ın filmlerinden bahsederdik, muhtemelen sen şimdi yakışıklı bir adamla berabersindir. O seni partiden en az bir saat önce aramayı akıl etmiştir ve muhtemelen artık benimle konuşmazsın..." Kur mu yapıyor? "Beni ara, numaram 323..." Bip sesiyle mesaj yarıda kalıyor.

Aynı mekanik ses yine saati bildiriyor. 23:02.

Üçüncü mesaj: "Selam, yine ben. Telesekreter az önceki mesajımı yarıda kesti. Hak ediyorum ben bunu zaten. Neyse, numaram 323-555 6742. Ara."

Arabaya doğru yürürken Dawn şeytan gibi bana bakıyor. "Sakın..."

"Aklimdan bile geçmedi." Onu ikna etmeye çalışıyorum.

"Evet, geçti. Sakın, dedim. Seks için arıyor seni."

"Akşamın sekizinde aramaya başlamışsa bu seks araması olmaz."

Şoför limuzinin kapılarını açarken Dawn da beni azarlamaya başlıyor. "Dur, sen söyleme, ben tahmin edeyim. Seni bir yerlere davet etti, sen onu geri aramayınca da o seni arayıp daha erken aramadığı için özür diledi, değil mi?"

"Evet." Arabaya biniyoruz. "Onu yarın sabah arayacağım."

"Tabii, tabii."

Haklı çıkıyor. Daha eve bile girmeden çılgın gibi numarasını çeviriyorum. İlk çalışta açıyor.

"Alo?" diye bir şey geveliyor ağzında.

Birkaç saniye sessiz kalıyorum. Gecenin iki buçuğu olduğunu bile bile ne diye arıyorum onu?

"Charlie? Lütfen Charlie olduğunu söyle." Sesi heyecanlı geliyor.

"Selam" diye kekeliyorum. "Nerdesin?"

“Canter’s Meze dükkânındayım. Arkadaşlar var. Bize katılana.”

“Bu saatte yemek mi yiyorsun?” İrkintim sesime yansıyor.

“Evet, ama ne önemi var? Sen de gel.” Allah’ım ne kadar seksi bir sesi var. Belki bir uğrayıp çıkabilirim...

“Olmaz, içkiliyim. Araba kullanamam” diyorum metanet göstererek.

“Ben de!” Sanki büyük bir tesadüf yaşıyormuşuz gibi konuşuyor. “Adresini tekrar versene.”

“Sen de araba kullanma bence.”

“Silverlake’de oturuyor.” Arkadaşının sesi geliyor. “Evet, sen beni oraya götüreceksin” diye bağılıyor arkadaşına. “Çünkü o hayatımda tanıdığım en akıllı kadın ve onunla telefonda konuşmak için altı saattir bekliyorum ve yüzünü görmeden telefonu kapatmayacağım.” Sonra bana dönüyor. “Arkadaşım beni oraya getirene kadar telefonda kal, olur mu?”

Allah kahretsin! Tom Cruise’a ne kadar çok benzediğini söylemiş miydim? Hay Allah! Hay Allah! Ne desem ki şimdi? Keşke Jamie burada olsaydı.

“Bekle! Avuçiçi bilgisayarına kaydediyorum. Hah! 1412 Micheltorena. Tamam, yirmi dakika sonra ordayım.” Kapatıyor.

Hiç içime sinmiyor. Adam ne kadar çekici olursa olsun, sabahın üçünde kendisini davet ettirmesi hiç hoş değil. Hemen geri arıyorum.

“Alo?”

“Evde olduğum ne malum? Ya yanımda başka biri varsa?” Biraz fazla mı sinirlendim, ne?

“Ha...” Hayal kırıklığına uğruyor. “Yanında biri mi var?”

“Hayır.”

“Evdesin, değil mi?”

“Öyle bir şey söylemedim.”

Gerçekten inciniyor. “Beni görmek istemiyorsan neden aradın o zaman?”

Tavana bakıyorum. Kendimi nasıl bu duruma soktum ben? “Ya yirmi dakika içinde burada olursun ya da bir daha gözüme görünme.”

Telefonu kapatıp koşarak banyoya gidiyorum. Dişlerimi fırçalayıp elbisemi çıkarırken bir yandan da çamaşır çekmecemde eşeliyorum. İpek pijama... olmaz. Yırtık pırtık bir tişört... kesinlikle olmaz. Hah! Kırmızı dantelli kombinezon. Bu olur. Hemen giyip üzerime de bir bornoz geçiriyorum. Böylece yatmak üzere olduğum ama içimden seksi bir şeyler giymek geldiğı izlenimi uyandıracığım. Koşar adım gidip defterime not alıyorum:

Bir erkek seni sabahın üçünde arıyorsa biz buna 2000’lerde seks araması derdik. Senden istediğı tek bir şey vardır... verme. Kendine saygın olsun biraz.

Evet, bu çok faydalı bir tavsiye oldu.

Yirmi dakika sonra kapım çalınıyor. Dişlerimi fırçaladım, gargara yaptım, çarşafı değiştirip Chanel No5 parfümü sıktım, aynı kokudan boynuma da sıktım ve rujumu tazeledim.

Tamam, kendi tavsiyeme uymadım, ne var? Sanki dünyada bunu yapan tek kadın ben miyim?

Kalbine söz geçiremezsin.

Ertesi sabah uyandıgımda aşkla yıkanmış gibi hissediyordum. Olanları düşünmek için kendime biraz zaman versem... sonsuza kadar birlikte olacağım adam bu olabilir. Bunu düşünmeye hakkım var mı? Hayır, henüz yok. Suaygırı kadar kocaman bir gülümsemeyle, yuvarlanıp başımı Dave'in göğsüne koyuyorum. Gözlerim parlayarak ona bakıyorum ve...

O anda her şeyin bittiğini anlıyorum.

Uyanık. Çok endişeli duruyor. Kolunun üstüne mi yattı acaba?

"Günaydın" diyor. Kelimeler boğazına takılıyor.

Bunun anlamı şu: "Buradan derhâl çıkıp gitmek istiyorum."

"Günaydın" diyerek onu öpüyorum. Denemeye değer. Ama dudaklarını isteksizce büzüyor. Aylarca sürmüş gibi gelen saçma bir sessizlik oluyor.

Sonunda bu anlamlı(!) sessizliği ben bozuyorum. "Kahvaltıyı dışarıda yapalım mı?" Tatlı tatlı konuşuyorum.

Bunun anlamı şu: "Dün gece yaptığım şey yüzünden beni kendimden nefret ettirme."

"Olmaz, hemen çıkmam lazım." Eli ayağına dolaşıyor, yataktan çıkıyor.

“Yanlış bir şey mi söyledim?” diyorum şakaya vurarak. Elimde değil. Bir hafta daha telefon başında çakılıp kalarak dün gecenin bütün detaylarını tekrar tekrar yaşayamam.

Dave çamaşırlarını giyerken zoraki gülümsüyor. “Hayır, hiç olur mu? Sen çok iyisin. Hatta muhteşemsin.”

“Hâliyle, sen de gidiyorsun.” Çarşafa sarınarak doğrulup oturuyorum.

İç geçiriyor, gelip yatağın kenarına iliştiriyor. “Şu anda görüştüğün biri var mı?”

Onunla görüştüğümü sanıyordum, ama? Benim salaklığım. Ama bu bilgiyi ona vermeyecek kadar akıllıyım. “Şey... Benimle ilgilenen birkaç kişi var aslında.”

“Oh, çok rahatladım.” Sesine bir coşku geliyor. “Yani, birkaç kişiyle görüşebileceğini tahmin etmiştim, senin gibi güzel bir kadın... Aslında benim de bir süredir görüştüğüm bir kız var. Sevgilim değil, en azından henüz ona sevgilim, demiyordum ama şimdi suçluluk hissettiğime göre o benim sevgilimmiş.”

Konuşmasına devam edip bir yandan da giyinirken ben örtülerin altında kök salıyorum. Artık beni çıplak görmesine imkân yok. Yeterince aşağılandım zaten.

Bu hikâyenin sonunu getiremeyeceğim. Her modern kadının başına gelebilir böyle şeyler. Hayat devam ediyor.

Orta Doğu’da hiçbir zaman barış olmayacak.

Tamam, çok yaratıcı bir tavsiye değil ama haklıyım, değil mi? Beverly Hills’te bir evlilik mağazasında oturmuş, kız kardeşimin gelip beni gudubet bir yaratığa çevirmesini bekliyorum. Tavsiyeler kitabıma daha fazla düğün karşıtı maddeler eklemek istemiyorum çünkü kabul etmek gerek, kadınlar düğünlere bayılır. En ince detaylarına kadar düğünlere ait her şeyi çok severiz. Düğün pastasına, şampanyasına, tüm dikkatleri toplamaya, hediyelere, hepsine bayılırız. Devasa bir pasta ısmarlayabilir ve bundan hiç suçluluk duymayız.

Olan oldu. Terk edildim. Acılar içindeyim.

Gelen giden yok, ben de gelin dergilerinden birini alıp kendi-

me jilet atmaya karar veriyorum. “Güney’de şaşkınlık yaratan yeni trend: her beş gelinden biri, düğününe 100’den az kişi davet ediyor” konulu bir makale var. Beni asıl şaşırtan, öbür dört gelinin 100’den fazla kişi davet etmiş olması. Makaleyi okuyunca en çok tercih edilen düğün temasının Sinderella olduğunu öğreniyorum. Tabii... Prenses Diana’nın düğününde çok iyi sonuç vermişti. Sayfaları çevirirken başka bir makaleye rastlıyorum. *En iyi gelinlikler: Prenses tuvaletleri, abartılı fırfırlar...* Bunlar nedimler içindir herhâlde, gelin için olamaz. *Ve muhteşem bir mini gelinlik!* Mini gelinliğin olduğu sayfayı açıyorum. İyyy! Hangi gelin bunu giymek ister ki? Kendi düğününde birini tavlama isteyen bir gelin, belki.

Sonraki makale: *Bahar taçları!* Bence adının önünde Prenses ünvanı yoksa taç takmak epey bir cesaret ister.

Öbür sayfada ise ayıcıklı düğün davetiyeleri var. Defterimi çıkartıp yazmaya başlıyorum:

Eğer rüştünü ispat etmişsen ve evlenecek kadar büyüdüysen, düğününde ayıcıklar ve çizgi film karakterleri kullanma.

“Bombok görünüyorsun.” Kafamı kaldırıp bakıyorum. Erkek kardeşim Jamie gelmiş.

“Sabahın altısına kadar ayaktaydım. Sonra sekiz sularında terk edildim. Ne işin var senin burada?”

“Annem gelmemi istedi. Yirmi dokuzuncu yaş günü şerefine hep beraber öğle yemeği yiyecektiniz. Terk edilmene çok üzuldüm. İlk kez mi?”

“Hayır. Daha önce de terk edildiğimi beyan etmekten memnunluk duyarım. Sorduğun için sağ ol!” Elimdeki dergiyi çarparak kapatıyorum.

“Onunla ilk kez mi yatmıştın, demek istedim.”

“Seni ilgilendirmez.”

“Ooo... Demek ilk kez. Offf, acıtmıştır.”

“Nerden biliyorsun? Ben öyle bir şey mi dedim?”

Kardeşim Jamie benden altı yaş küçük, kız kardeşimden de beş

yaş. Annemler ona, “Hay Allah bebeği” derlerdi ama bence onun doğumunu “evliliklerini kurtarmak” için istemişlerdi. Ne demişler; yeni ev, yeni bebek, yeni mutfak. O hayatımın ışığıdır.

Sizden küçük bir erkek kardeşiniz olması, düşman kampından bilgi sızdırmak gibidir. Daha beş yaşındayken Bill Gardner denen oğlanın benden hoşlandığını söylemişti. Yoksa durup dururken telefon edip hiç konuşmadan kapatmazmış.

“Sarhoş muydu?” Bu işlerden anlıyor.

İç geçiriyorum. “Evet.”

“Sen?”

Evet, ben de sarhoştum ama bunu ona hayatta söylemem. “Bu konuşmanın varacağı noktayı pek beğenmedim.”

“Dopamin. Senin sorunun bu.”

Dergiyi tekrar açıp okurmuş gibi yapıyorum. Jamie başka bir yorum yapmıyor. Allah kahretsın. Sonunda dayanamayıp dergiyi bırakıyorum. “Tamam, beklediğin şeyi soracağım. Dopamin nedir?”

“Sarhoş olduğunda vücudunun ürettiği bir kimyasal. Kendini mutlu hissetmene yol açıyor.”

“Ben onu oksitosin, diye biliyordum.”

“Hayır, oksitosin sizin bize lüzumsuz yere bağlanmanıza yol açar. Dopamin seni mutlu eder. Kötü tarafı, aşırı içersen ertesi sabah çökmüş vaziyette uyanıyorsun çünkü vücudundaki dopamin tükenmiş oluyor. Bu yüzden ilk kez yatacağın erkeğin sarhoş olmaması gerekiyor. Çünkü adam sabah olunca morali çok bozuk kalkar ve içine düştüğü karamsarlığa seni de sürükler. İşte az sonra soracağın sorunun cevabı da burada yatıyor. ‘Arayacağım’ deyip de aramamamızın sebebi bu.”

Kaşlarımlı kaldırıp ona pek de inanmadığımı ima ediyorum. “Nerden biliyorsun sen bunları?”

“*Cosmopolitan* dergisinden” diyor böbürlenerek. “Bir sürü eski sevgilim var. Onların teorilerine kulak vermemiş olsaydım, gece ikide beni arayıp şey... Konuşmak istemezlerdi.”

“Aman Allahım! Gece ikide edilen telefonlar seks telefonlarıdır.

Evlenince bunları çok arayacaksın” diyor kuzenim Jenn. Bize doğru badi badi geliyor. Onu aşağılamıyorum, Jenn altı aylık hamile ve hamileler böyle yürür zaten.

Bir yıldan kısa sürede nişanlanmış kimseyi tanımıyorum demiştim ya, düzeltiyorum. Jenn eşiyle bir düğünde tanıştı. Sevgililer Günü’ydü. Beşinci buluşmalarında evlenme teklifi aldı.

Bu teklif karşısında Jenn, ona şaka yapmayı bırakmasını söylemişti; ihtisasını yapıyordu (Evet, kendisi doktordur aynı zamanda. İnsan kusmak istiyor, değil mi?) ve bir ilişkiye girmek için “hiç zamanı yoktu.” Ayrıca Rob da İngilizce profesörüydü; ortak ne konuları olabilir ki?

Bir sürü şey. Jenn *Mad About You* dizisinin gece ikideki tekrarını izleyecek birini bulmuştu. Cümle içinde “safсатаcı” sözcüğünü kullanırken *Cheers* dizisindeki Diane Chambers’a benzemeyen biriydi bu aynı zamanda.

Rob, altı ay boyunca her gün evlenme teklifini tekrar edip durdu ve Jenn sonunda kabul etti.

Tanıştıktan bir yıl sonra evlendiler.

O günden beri evlilikleri mutlu bir şekilde devam ediyor. Dört yaşında Alex ve üç yaşında Sean adında iki oğulları var, üçüncüsü de yolda.

Jamie onu yanağından öpüyor. “Çok güzel görünüyorsun.”

Jenn de onu öpüyor. “Hadi canım. Şimdiden on beş kilo aldım bile. Yine de, teşekkürler.” Bana dönüyor. “Son gelişmelerden haberin var mı? Siyahtan vazgeçildi. Bizi turuncu giydirecek.”

“Somon” diye düzeltiyorum.

“Evet, ben baktım, turuncuya çok yakın bir ton.”

Andy’yle ben, Jenn’in düğününde nedimesi olmuştuk. Çok güzel nedime kıyafetleri seçebilen nadir gelinlerden biriydi. Koyu mor, kadife elbiseler giymiştik; muhteşemdi! Nedense Andy’nin nedimesi olduğunda aynı davranışı göreceğini sandı, yazık...

Sersem tavşan...

“Mihraba yuvarlanarak gideceğim yetmezmiş gibi bir de nehirde akıntıya karşı yüzen balık gibi olacağım.”

“Sen yavruladığın için aslında akıntı yönünde yüzeceksin.” Espri yaptım.

“Bunun acısını çıkarmasını bilirim ben. Yemin ederim, yapacağım. Şuraya yazıyorum, ben aşırı derecede hassas, hamile bir kadını ve geceleri uyuyamıyorum, intikam planı yapmak için bol bol zamanım var.”

“Charlie gümüş rengi giymek zorunda kalacak” diyor Jamie.

Jenn bana dönüp “Olamaz!” bakışıyla bakarken Andy telaş içinde içeri giriyor.

“Kusura bakmayın, geciktim.” Nefes nefese kalmış. “Hunter’la çok kötü kavga ettik.” Evet, Hunter, nişanlısının gerçek adı bu. Soyadının Green olmadığını öğrenince çok sevinmiştik.⁹ “Çok çirkinleşti. Hem de doğum günümde.”

Jamie’yle bakışıyoruz. Kimse neler olduğunu merak etmiyor ama sormadan da duramıyoruz.

İç geçiriyorum. Galiba bu işi ben yapacağım. “Ne oldu?”

“Bugün buraya benimle gelmesini istedim. Ne dedi biliyor musun?” Sesi Miki Mouse’un karısı Mini Mouse’la boy ölçüşecek kadar yükseliyor. Gözlerinden yaşlar boşanmak üzere.

“Eminim senin seçtiğin her şey çok güzeldir” diye tamamlıyor Jamie.

“Eminim senin seçtiğin her şey çok güzeldir.” Andy’le aynı anda kelimesi kelimesine aynı şeyi söylüyor ama daha çıldırmış bir tonda. “Bu düğüne zerre kadar önem vermiyor.” Bir mendil çıkarıp yaşaran gözlerini kuruyor.

“İyi ya...” Onu sakinleştirmeye çalışıyorum. “Bunu iltifat olarak almalısın. Zevklerine güvendiğini gösterir.”

“Bu, daha hiçbir şey!” diye bana bağıyor Jenn. “Dün gece hediyeye kartlarını doldururken ne yaptı, biliyor musun?”

“Kart doldurmak nedir?” diye soruyor Jamie.

“İnsanların sana almalarını istediğin hediyeleri işaretliyorsun.” Jenn onu aydınlatıyor.

“Süpermiş! Noel Baba’ya mektup yazmak gibi bir şey öyleyse.”

9 Hunter Green, avcı yeşili anlamına gelen, yeşilin bir tonu.

Gözleri parlayarak Andy'ye dönüyor. "Bir tane de oyun konsolu işaretler misin?"

Andy, "Hayır!" diye haykırıp bana dönüyor. "Neyse, çarşafıya bakıyorduk, iğrenç bordo renkli bir yatak örtüsü beğendi."

Jamie soran gözlerle bakıyor. "Battaniye gibi bir şey" diye ona açıklıyorum.

"Örtü bas bas bağıyor, 'Ben bekârım ve evlenmek istemiyorum' diye." Haliyle dehşete kapıldım, tabii. Makul bir yoldan anlatmaya çalıştım, dedim ki, 'Tatlım, buna uygun etek örtüsü bulamayız.' Ne dese beğenirsiniz?"

"Etek örtüsü neymiş, ne işe yarıyor o?" Yine Jamie.

Bu kez Andy onun koluna bir şaplak atıyor. "İşte tam bunu söyledi."

"Merak etmiştim sadece." Sorgulayan gözlerle bana bakıyor.

"Yatağın alt tarafını kapatmak için kullandığın bir şey" diye açıklıyorum.

"Ha, anladım. Kirli çamaşırları falan mı koyuyorsun oraya?"

Andy'nin gözleri kocaman açılıyor. "Erkekler yurdunda kalıyorsan, belki! Normal insanlar yataklarını toz yumaklarından korumak için kullanıyorlar onu."

"Madem yatağın altına koyuyorsun, kimse görmez, öyleyse ne önemi var ki?"

Andy, Jamie'nin koluna bir şaplak daha atıyor, Jamie gözlerini deviriyor.

"Neyse, sonuç olarak Hunter düğünle ilgili hiçbir şeye önem vermiyor. Sanki tek başıma evleniyorum."

"E, bu işler için işinden istifa..." Daha cümlemi bitirmeden ayva-yı yediğimin farkına varıyorum.

"Kimin tarafındasın sen?" diye en tiz sesiyle bağıyor. Vücut di-linden anladığım kadarıyla üstüme atlamaya hazır. Eğer öyle bir şey yaparsa kesin karşılık veririm, gelinle baş nedime gelinlik mağazası-nın ortasında saç saça, baş başa birbirine girmiş olur.

"Tatlım, sakin ol!" diyor Jenn. "Bak ben sana bu işleri biraz an-

latayım. Erkekler düğün organizasyonlarına ilgi duymuş olsaydı, “Modern Damat” diye bir dergi çıkardı ama öyle bir dergi piyasada yok. Gerisini sen düşün.”

Andy onun da koluna bir şaplak atacakken Jenn elini havada durduruyor. “Durumum yüzünden çekineceğimi sanma, saçını başını yolarım senin.”

Andy derin bir iç geçirip çantasından katlanmış bir dergi sayfası çıkarıyor. Şuna bakın. Farklı damat tipleriyle nasıl başa çıkılacağını yazıyor. Sayfayı okuması için Jamie’ye veriyor. Sonra bana dönüp, “İptal etmeyi düşünüyorum” diyor.

Aslında bunu gerçekten istemediğini çok iyi biliyorum. Ona ihtiyacı olan güvensizlik ve kriz anını yaşaması için zaman veriyorum. “Bir buçuk karatlık alyansından vaz mı geçiyorsun?”

“Eğer beni gerçekten sevseydi, ilgilendiğim şeylere o da ilgi duyardı.” Jamie’nin okuduğu yazıyı gösteriyor. “Şuna bak: ‘Sorumluluk Sahibi Damat’. Bu adam düğünü için heyecan duyuyor, her detayla ilgileniyor, geline yapacak bir iş bırakmıyor.”

“Öyle bir adam henüz doğmadı” diyor Jamie.

Babam bu sözü üzerine alınmış gibi, mağazanın kapısından girerken bağırmaya başlıyor. “Kapatın artık şu konuyu! Ben ibne değilim!” Sesin geldiği tarafa bakınca annemlerin geldiğini görüyorum. Babamın elinde gümüş renkli parlak kâğıda sarılı büyükçe bir paket var. Andy’nin hediyesi olsa gerek.

Paketi ona veriyor. “Ne işin var burada?” diye soruyorum.

“Annen kıyafetine erkek gözüyle bir bakmamı istedi. Sonra da öğle yemeği ismarlayacakmış bana.”

Andy kutuyu açıyor. İçinden bordo bir yatak eteği çıkıyor. Babam, gözleri parlayarak, “Bloomingdales mağazasında buldum! Artık kavga etmenize gerek kalmadı” diyor.

Andy gözyaşlarına boğuluyor. Bütün günümüz berbat oluyor. Bu da beni, ailemin gelecek nesillere şu tavsiyeyi vermeye itiyor:

Soya çekim diye bir şey varsa hepimiz ayvayı yedik!

Hiç kimse, akrep saatin sol tarafındayken uyanmak zorunda olmamalı.

Pazartesi sabahı saat dörtte, (akrep saatin sağ tarafında ki bu daha da kötü) işe gitmek için uyanıyorum. Uykulu gözlerle, saatin alarmini susturup Drew'ü arıyorum.

İlk çalışta açıyor, fazlasıyla heyecanlı bir sesle, "Kalktım!" diyor.

"Güzel!" Esnememi bastırıp bir sigara yakıyorum.

"Yapımcı asistanı tam 4:40'da seni almaya gelecek."

"Tamam. On beş dakika sonra tekrar ara" diye buyuruyor. Esneyerek telefonu kapatıyor.

Ben de kapatıp duşa giriyorum. Çabucak yıkanıp tam 4:20'de Drew'ü arıyorum.

"Kalktım!"

"Fazladan beş dakika verdim sana."

"Allah'ım, su içmem lazım."

"Akşamdan mı kaldın?"

Kızgın bir sesle, "Hayır" diyor. "Belki de. Bir kadın ilişki peşinde olmadığını söylese bu ne anlama gelir?"

"Beni ikna et, anlamına gelir."

“Hay Allah, ben de böyle düşünmüştüm.”

Bir sigara daha yakıp defterime not alıyorum:

Özgür seks diye bir şey yoktur. Genellikle bedelini ödersin.

Kadınlar, erkeklerden farklı biçimde öder bu bedeli; telefon başında bekleyerek, kendimizden nefret ederek, bu evrensel bir olgudur.

“Beni almaya kim geliyor?” Drew’ün sesiyle düşüncelerim bölünüyor.

“Madison, galiba.”

“Erkek mi, kadın mı?”

“Erkek.”

“O zaman beş dakika daha uyuyayım.” Kapatıyor.

Bu sahneyi üç kere daha yaşadıktan sonra 20. Century Fox film setinin 8 nolu sahnesine doğru yola çıkıyoruz.

Film setlerini çok severim. Disneyland gibi gelir bana. Perili bir ev ya da Park caddesinin bir bölümü ya da parlak buz kütleleriyle Noel zamanı bir köy sahnesiyle karşılaşabilirsiniz. Bu da beni, farklı ve şaşırtıcı şeyleri büyük bir merakla keşfetmeye çalıştığım çocukluk günlerime götürüyor.

Kalbinde adlı bu filmin özel olarak hazırlanmış setinde yapay kar kullanılmış. Her yer pırıl pırıl parlıyor. Film romantik komedi tarzında. Sahne, Doğu Sahilinde bir kasabada Noel zamanı şeklinde düzenlenmiş.

Sete adım atar atmaz her yanıma parlayan toza bulanıyor. Çünkü kar aşağıdan yukarı doğru yağıyor.

“Kusura bakma, Charlie!” Sanat departmanındaki çocuklardan biri.

“Önemli değil, George. Günaydın!” diyorum enerjik bir sesle. Kocaman kabloların üstünden atlayıp sabah kahvemi almak için büfeye gidiyorum.

Jordan Dumaaurier’i, set ekibinden çocuklarla sohbet edip kahvesini yudumlarken gördüğüm yer, işte tam burası.

Kusursuz erkek, diye bir şey yoktur.

Jordan kusursuz. Parker Stevenson'u, *Hardy Boys* dizisinde izlemiş miydiniz? Jordan ona çok benziyor. O kadar ki, çekimlerin ilk gününde, setteki kızlar isim listesine bakmışlar, soyadı Stevenson mu, diye. (Burası Hollywood. Ne zaman ne olacağı hiç belli olmaz. Yıllar önce, Tyrone Power'a çok benzeyen bir oyuncu vardı, adı Ty'dı. Sonradan gerçek adının Tyrone Power Jr. olduğu ortaya çıktı.)

Neyse, Jordan'ın soyadı Dumaaurier'miş, ünlü biriyle bağlantısı yok. Jordan Dumaaurier. Hmın! Charlize Dumaaurier. *Character from All My Children* dizisine benzedi biraz, tuhaf bir soyadı ama ne yapalım, katlanacağım artık.

Jordan filmin set fotoğrafçısı. Provalar esnasında oyuncuları fotoğraflıyor. O fotoğraflar da basına dağıtılıyor ve DVD'lerde kullanılıyor. İşi, gün boyunca bol bol sohbet etmemize çok müsait. Şu anda da bunu yapıyor zaten.

"Hayır, yanlış düşünüyorsun. Magic Johnson, tüm zamanların en iyi oyuncusudur" diyor Jordan. Bu arada ben de kendime kahve koyarken bir yandan da konuşmalarına kulak kabartıyorum. "Arkadaşım, MJ, Magic Johnson değil, Michael Jordan için söylenir. Adam beş kez en değerli oyuncu seçildi, altı kez de şampiyonluk kazandırdı. Beyzbol oynamak için basketbolu bırakmasaydı, sekiz şampiyonluk görebilirdi" diyor Keenan.

Elimde kahveyle gizlice yanlarına yaklaşıyorum. Yere bakıyor ve nasıl nefes alındığını hatırlamaya çalışıyorum. Aptalca, biliyorum ama ne zaman bu adama yaklaşısam, suratını sivilce basmış liseli bir kıza dönüyorum.

"İkiniz de yanlışsınız. Wilt'i unutuyorsunuz" diyor Jeff. Hararetle karşı çıkıyor. "Tek bir maçta yüz sayı yaptı. Bir sezonda elli sayı ortalamayla oynadı." Jeff bana dönüyor. "Yardım etsene Charlie."

Kitabıma yazmak istediğim bir şeyi hatırlıyorum:

Kadınların çoğu sporla ilgilenmez. Bu yüzden özür dilemene gerek yok.

“Şey...” Tedirgin bir tavırla ayakkabılarıma bakıyorum. Hay Allah! Esprili bir şey söylesene, zekice bir laf etsene...

“Bu konuda Charlie bana hak verecektir” diyor Jordan neşeyle. “Magic isteseydi skor rekoru kırabilirdi, Charlie de bilir bunu. Adam takımındaki herkesi geliştirdi. Üstelik Magic rekabete sportmenliği getirdi. Magic ve Bird emekli olmadan önce Michael kaç şampiyonluk kazandı? Sadece bir. Wilt’e gelince, tüm kariyeri boyunca sadece tek şampiyonluk gördü. Ürkek ürkek ona bakıyorum. O harika gülüşüyle, doğrudan bana bakıyor. “Sen de bunları söyleyecektin, değil mi?”

“Şey... Bence Johnson oldukça iyiydi” diyorum, zayıf bir sesle.

“Charlie! Bunu nasıl söylersin?” Keenan üstüme geliyor. “Michael’ın ilk zamanlarında iyi oyuncular yoktu ki. O kadar çok skoru yok üstelik. Yılın acemi oyuncusu, yılın savunma oyuncusu. on üç yıldızlar maçı... Kırk yaşına geldiğinde bile hâlâ bir şeylerin starıydı.”

Evet, erkekler spor istatistikleri yapmaya başladılar mı, tek duyduğum şey, “Vır vır, dır dır...” Ama şu anda bunu söylemek pek zekice olmaz. O yüzden, “Sen de haklısın aslında” gibi bir şeyler geveliyorum, alçak sesle.

“Son beş yıla bakarsanız, hepinizin haksız olduğu ortaya çıkar.” Drew yanıma yanaşıp kolunu omzuma atıyor. “Son beş yıla bakın. LeBron’u tek geçerim.”

Herkes Drew’ü selamlıyor. “Selam Drew...” “Nasılsın Drew...”

“Harikayım! Maui’de nefis bir tatil yaptım Ve orda tanıştığım fıstık beni aradı. Hiç beklemiyordum. Gelecek hafta filmin şerefine vereceğim partiye onu da davet edeceğim.”

O-o... “Ne kıızı, hangi kız?” Tedirgin bir sesle soruyorum. İnşallah Dawn değildir.

“Vay... J. Lo¹⁰ tarzı mı, Britney tarzı mı?” diye soruyor Keenan.

“Halle Berry’yle Hattie McDaniel karışımı bir şey.”

10 Jennifer Lopez için kullanılan kısaltma.

Allah kahretsin!

Hep bir ağızdan iştahla beğenilerini belli ediyorlar. Keenan, Drew'e bir beşlik çakıyor.

“Sağ olun çocuklar! Şimdi makyaja gitmem gerek. Ha, Jordan, sana bir şey soracaktım, perşembe gecesi yemekli bir davet veriyorum. Fotoğraf çekimi için müsait olur musun?”

Jordan'ın suratından, bu teklife biraz şaşırdığı belli oluyor ama bir yıldıza ‘Hayır’ diyemeyeceği için, “Tabii, tabii...” diye cevap veriyor.

“Harika! Saat yedide, benim evimde görüşürüz. Önce başlangıçlar servis edilecek, ardından ana yemeğe geçilecek, gece yarısı bitmiş olur. Bin dolar uygun mu?”

Jordan'ın gözleri yuvalarından fırlayacak neredeyse. “Şaka mı yapıyorsun? Harika!”

Drew beni alıp uzaklaşırken omzunun üstünden Jordan'a sesleniyor. “Charlie sana adresi verir. Yemeğe uygun giyin, konuklar çekim sırasında rahatsız olmasın.” Gözlerimi kısıp şüpheyle Drew'e bakıyorum.

Bizi duyamayacakları kadar uzaklaştığımızda fısıldayarak soruyorum. “Nerden çıktı bu parti? Bendeki programında böyle bir bilgi yok.”

“Ya, evet. Yemekli bir davet düzenlemen gerekecek” diyor neşeyle. “Gel benim karavana gidelim.”

Drew önden giriyor. Arkasından içeri girerken koca bir palmiye yaprağı suratıma çarpıyor.

“Dikkat et” diyor ama çok geç.

İçgüdüsel olarak kanamış mı diye suratımı yokluyorum. Sağlam olduğumu anlayınca karavana giriyorum.

1800'lere ait Hawaii kulübesi gibi dekore edilmiş.

“Aloha!” diyor, başıma bir Hawaii çiçeği koyup yanağımdan öpüyor. “Yeni dekorasyonumu beğendin mi? Çok güzel, ha?”

Elimi kalçama koyup etrafı inceliyorum. Duvarlar palmiye yap-

rakları ve çiçeklerle süslenmiş, yere çim halı serilmiş. Mor tüylü koltuklarının yerini, koa ağacından yapılma sallanan sandalyeler almış. Gitarla çalınan bir Hawaii melodisi duyuluyor.

“Çok... Çarpıcı” diyorum, kelimeleri dikkatle seçerek. “Eski koltukları ne yaptın?”

Drew buzdolabını açıp önceden hazırlanmış olan Mai Tai kokteylinden veriyor. “Eve götürdüm. İstiyor muydun yoksa?”

“Evet” diyorum heyecanla. O 10.000 dolarlık koyu mor kadife koltukları yaptırtmasının sebebi, çakralarının mor olduğunu öğrenmiş olmasıydı. Sonra karavanını tümünden mor dekore etmeye karar verdi. Çevresindekilerin çakrasıyla uyumlu olmasını istemişti. Tüm bunları sadece iki hafta önce yaptı. Drew’ün hiç bitmeyen ruhsal doyum arayışları da olmasa (bu arayışlara, kontrolden çıkmış bir dekorasyon çılgınlığı eşlik ediyor), evimde hiç mobilya olmayacak. Bir film yıldızının yanında çalışmanın iyi taraflarından biri de bu. İstemediği eşyaları siz alabiliyorsunuz, hem de bedavaya.

Dave, tik ağacından yapılma elektrikli meşaleleri çalıştırıyor. *Brady Bunch* dizisinin Hawaii’de çekilmiş bir bölümündeyim sanki. Kollarını açıp geriniyor, yeni atmosferin tadını çıkarıyor. “Hawaii’deymiş gibi hissetmek ne güzel. İnsanın ruhu canlanıyor!”

“Sence Hawaii dansçıları ruhani midir?” diye soruyor durup dururken.

“Ne?”

“Kahuna. Hawaii’ye özgü bir ayin. “Ağzına bir fıstık atıp kendine de bir Mai Tai alıyor ve sallanan sandalyeye oturuyor. “Karar verdim, bu filmi bitirdikten sonra Hawaii’ye yerleşip oranın dinini öğreneceğim.”

“Hangisini?” Dokunsan kırılacak gibi görünen sallanan sandalyeye, tam karşısına oturuyorum.

Drew’ün kafası karışıyor. “Hangi hangisini?”

“Hawaii’lilerin dini, öğrenmek istiyorsun ya. Hangi din o?”

Bir an düşünüyor. “Tam bilmiyorum. Aydınlanma yolculuğumun ilk sorusu bu olacak.”

“Şimdi...” Birden ciddileşiyor. “Konuşmamız gerek.”

“Konuşmamız gerek,” cümlesiyle başlayan hiçbir konuşma, hayra alamet değildir. Açıkçası bu cümle, “Beni dinlemen gerek” anlamına gelir.

“Maui’deyken bir falcıya gittim. Çok zeki biriydi. Birlikte daha çok zaman geçirmemiz gerektiğini söyledi.”

O-o...

“Haftanın altmış saati beraberiz zaten.”

“Evet ama işçi-işveren ilişkisi içinde. Arkadaş olmamız gerekiyor.”

Hayatımda hiç bu kadar korktuğumu hatırlamıyorum. Arkadaş-ça taciz diye bir şey var mıdır?

“Perşembeden itibaren arkadaşlığımıza başlıyoruz. Davette konuşum olmanı istiyorum. Elbette organizasyonu da yapacaksın. Bir bakalım, peynir tabağı hazırlasınlar, bu yıl bütün davetlerde veriliyormuş, bir yerlerde okumuştum.”

İş notlarımı aldığım defteri açıyorum (tavsiyeler defterimi değil) ve “peynir tabağı” diye not alıyorum. “Sana peynir yasak” diye hatırlatmayı da ihmal etmiyorum.

“Öyle mi?” Çok şaşırmış görünüyor.

“Evet. Doktorun et, pastırma ve peyniri yasakladı.”

Drew, bunu sanki ilk kez duyuyormuş gibi bakıyor. “Neden?”

“Çünkü kolesterolün 220’ye çıktı.”

“Peki, bunun için bir ilaç falan yok mu?”

Bu dorunun cevabının gayet açık olduğunu o da biliyor. Sandalyeden kalkıp karavanın içinde, kafesteki bir kaplan gibi dolaşıp durmasından belli. Adım attıkça çim halının gıcırdayışını duyuyorum. “Yiyecekleri Phil hazırlasın, Brie’yi de alsın yanına, onu severim.”

Defterime “Brie” diye not alıyorum. “Son anda haber veriyoruz, Phil uygun değilse ne yapalım?”

“O zaman, şeyi çağır, hani şu aşçı yardımcısı vardı, neydi adı?”

“Dante mi?”

Şaşıyor. “Dante? Ciddi misin sen? Yunanlı mı bu adam?”

“Hayır, New York’un yukarısından, beyazdır kendisi. Ailesi hippie ruhlu sadece.”

“Dante...” Dalıp gidiyor. “Dante Stanton, nasıl isim sence?”

“Annen gebertir seni.”

“Kendim için değil, oğlum olursa diye...”

“Ona bu adı koyduğun için epey kavga edersiniz.”

“Zeytin!” diye bağıyor parmağını suratıma sallayarak. Korkudan yerimde sığıyorum. Karavanın içinde volta atmaya başlıyor yine. “Yunanlıların en meşhur yiyeceği. Zeytin tabağı yaptıralım.”

Yanaklarımı şişirip yavaşça nefesimi bırakıyorum. “Zeytin tabağı” diye not alırken bir yandan da kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum. “Ana yemekte ne verelim?”

“Bilmem? Dawn en çok hangi yemeği sever?”

“Martini” diye dalga geçiyorum.

“Olumsuz bir şeyler sezdim sanki?”

Kalemi bırakıyorum. “Kusura bakma. Galiba... Dawn perşembe gecesi müsait değil.”

“Evet, müsait. Arayıp sordum. Aslında bu hafta sadece o gece boşmuş. Ondan söz aldım.”

Reziller...

Drew cebinden bir kâğıt çıkarıyor. “Aslında... Senin onur konuğumuz olman için çok geçerli bir sebep varmış, Dawn söyledi.” Kâğıdı açıyor. “Evet, başlıyorum! Haftaya otuz yaşına basıyorsun!” diyor. “Amerikalıların yüzde on dördü, özel günlerinde MacDonalds’a gidiormuş” der gibi bir havası var. Şaşkın, acıklı, umursamaz...

Kâğıdı tekrar cebine koyuyor. “Sana pasta yaptırayım mı?”

Vermek istediğim cevap, “Bana donut ebadında bir valyum hapi versen daha iyi.” Bunu söylemektense sersemlemiş bir hâlde donup kalmayı yeğliyorum.

Drew, tüm dikkatini bana vererek -ve yemin ederim, tıpkı annemin konuştuğu gibi- konuşmaya başlıyor. “Sen farkındasındır, her geçen gün daha da yaşılanıyorsun. Artık kendine uygun birini bulmanın zamanı gelmedi mi?”

Şoke olmuş vaziyette sessizliğe bürünüyorum. Ayağa kalkıp, “George Clooney kendisine asistan arıyormuş. Seninle çalışmak çok güzeldi” diyorum.

Kapıya varamadan, beni kolumdan yakalayıp durduruyor. “Bak, ben de yaşılanıyorum. Birkaç ay sonra otuz üç yaşıma basacağım. Elimde ne var? Bir boşanma, ayrılıkla biten bir nişan ve her hafta arayıp onu bir an önce torun sahibi yapmazsam beni vasiyetinden çıkarmakla tehdit eden bir anne.”

Suratına bakıyorum. Kafam karıştı. “Oturduğu evi ona sen almamış mıydın?”

“Konumuz bu değil.”

Beni çekiştirerek sallanan sandalyeye oturtuyor, sanki evlenme teklif edecekmiş gibi önümde diz çöküyor. “Maui’deyken, balkonda yalnız başıma muhteşem gün batımını seyrederken, tek düşünebildiğim, Dawn’ın gün batımını sevip sevmeydiydi.”

Daha önce görmediğim bu hassasiyetinden utanmış gibi bakışlarını kaçırıyor. “Eve gelmeni bekleyecek biri olsun istemez misin? Seninle ilgili her şeyi bilen biri... Kötü taraflarına rağmen yine de seni seven biri... Birlikte gün batımını seyredeceğin biri olsun istemez misin?”

Neredeyse ağlayacak. Gözümü dikmiş ona bakıyorum. “Son filminin repliği bu” diyorum suçlayan bir sesle.

Ayağa kalkıyor ve sesini anında normale döndürüyor. “Evet, tabii ki öyle! Niye bu tarzda konuşmamız gerekti ki?” Parmaklarını kenetleyerek, söylediklerini vurgulayan hareketler yapıyor. “Çünkü bir tınısı var...” Karavanına bir göz gezdiriyor. “Buraya ahşap heykellerden almak lazım, Pele mesela, Ateş Tanrıçası, biliyorsun, değil mi? Ortamı daha otantik bir hâle getirir, ne dersin?”

Karavanı turlayarak, otantik Hawaîi replikaları hakkındaki söylevi-

ne devam ediyor. Onu dinlemiyorum. Aksine, artık birine bağlanmakla ilgili söylediklerini düşünüyorum (film replikleri olmasına rağmen).

Şu yemek işi gerçekten çok kötü oldu. Drew'ü kötü fikirlerinden caydırıp gerçekliğe dönmesini sağlamak hep bana düşer. Hayatını düzene sokmak. Aklını başında tutmak. Randevularını, toplantılarını düzenlemek. Akşam yemeğinde... Nerde? Bomboş bir eve gitmesini sağlamak mı?

Ya benim akşamları bomboş bir eve gitmeme ne demeli?

Derin bir iç geçiriyorum. "Dawn en çok coq au vin¹¹ sever."

Bana dönüp kocaman gülümsüyor, yanağından öpüyor. "Tamamdır, tavuk yapacağız. Doug Mozart'ı davet edeceğim, şu aralar yalnız, ikiniz de onu çok seveceksiniz. Belli sebepler yüzünden Jordan'ı da çağırdım. Sonra bir de şu yoga hocası var... Çıtır gevrek tadında biri ama hoş çocuktur."

"Hop, hop, hop!" Sözüünü kesiyorum. "Belli sebepler yüzünden Jordan'ı da çağırdım' ne demek oluyor?"

"Bırak canım, sen de! Krispy Kreme çöreklerine bakar gibi bakıyordun adama. O çörekler karşısında dilimin tutulması için ağzıma atmış olmam gerekir. Hâlbuki sen, Jordan'ın..."

"Lütfen, kes" diyorum çabucak. "Beni birazcık seviyorsan, lafını bitirmezsin."

Drew dudaklarını büzüp gözlerini kocaman açıyor. "Seni seviyorum, tabii. Seninle gerçek cümleler yerine, film replikleriyle konuşsam da bunları içimden gelerek söylüyorum."

Drew'den duyduğum en güzel iltifat bu ve bir cevabım bile yok.

İnsanın patronuna, "Ben de seni seviyorum" demesi biraz yapay kalıyor.

Ama Drew yine de bunu duymak istiyor.

"Sen de beni seviyorsun..." diyor, tekrarlamamı isteyen bir sesle.

"Ben de seni seviyorum" diyorum beceriksizce.

Kendinden emin, gülümsüyor. "Güzel! Bu arada, işler yolunda

¹¹ Kırmızı şarapla pişirilen bir tavuk yemeği.

giderse tedarikli olmak için eczaneden bana Viagra alman gerekecek. Reçeteyi senin adına yazdırdım.”

Bir an için sıcak, pofuduk anlar yaşayacağımızı düşünmüştüm. Aptal ben. “Adıma pişik kremi reçetesi yazdığının yetmedi mi?”

Boş boş bakıyor. Hatları koptu, beni anlamıyor bile.

“Eczacı seks sorunlarım olduğunu düşünecek ve bu, beni çok rahatsız ediyor.”

“Hazır dışarı çıkmışken kendine de yemek için bir elbise alırsın” deyip cüzdanından bir tomar 100’lük çıkarıp bana uzatıyor.

Hemen elinden kapıyorum. “Seninle iş yapmak büyük zevk.”

Drew cüzdanını cebine sokup sırtını dönüyor ve senaryoya odaklanıyor.

Bu, benim çıkmam için bir işaret.

Tam çıkarken alçak sesle, “Maui’de fark ettim ki sen tanıdığım en iyi, en samimi insansın ve mutlu olmayı hak ediyorsun” diyor.

Başka da bir şey söylemiyor. Sırtı hâlâ bana dönük.

“Teşekkür ederim.” Çalışması için onu yalnız bırakıyorum.

Büyük ihtimalle çok sıkılacağım bir gecede sevgili bulabilmem için bana 1000 dolar para veren bir adamı, yanında kalarak önemsemediğimi göstermem gerekmez miydi? Elbette gerekirdi!

Ama şu an kitabım için bir tavsiye üzerinde düşünüyorum:

Delilik: Aynı şeyi defalarca tekrarlayıp her seferinde sonucun farklı olmasını beklemek.

Albert Einstein.

Demek istediğim, son günlerde bir sevgili bulmak için neler yaptım? Neden yeni bir şey denemiyorum?

Ayrıca kendi bencilce sebepleri yüzünden bile olsa bir erkeğin en son ne zaman beni mutlu etmek için gayret ettiğini hatırlamıyorum.

Ev sahibinin konuklara sunmak için her zaman bir kadeh bir şeyi olmalıdır.

Colin Cowie'yi taklit etmeye çalışıyorum. Mükemmel bir ev sahibi sayılmam ama duyarlıyım.

Colin Cowie'yi bilmeyenler için söyleyeyim, Los Angeles'in en sıra dışı davet organizatörüdür! İnsanı küçümseyen Martha Stewart'ın kibar hâlini düşünün. Bu da bana şunu hatırlatıyor:

Kahkahalarla gülmek istiyorsan Martha Stewart adlı kadının televizyon programlarını bul. 21. yüzyıldayken bu kadın, insanlara kendi hediye paketlerini yapmak, peçete kutularına deniz kabukları yapıştırmak ve lastikli çarşaf katlama sanatı öğretmek gibi zaman kaybından başka bir şey olmayan saçma sapan şeyler öğretirdi.

Önceleri ondan nefret ederdim. Lastikli çarşafı bir topa sarıp dolaba atabiliriz, yani... Herkes öyle yapmıyor mu? Kim "otuz altı ayar alüminyum folyo" ve "ince makas" kullanarak Noel süs yapmak ister ki? Sonra da bu süse "eskitilmiş efekti" vermek için çelik yünü ve alüminyum karartıcısı diye bir şeyi kim kullanır?

Konudan uzaklaşmayayım.

Pazartesi sabahı, Drew'le konuştuktan bir saat kadar sonra Dawn

onu arayıp Colin Cowie'nin ikram servisini çok sevdiğimi söyleyin-
ce birdenbire Yunanlı Dante'nin pabucu dama atıldı, işi Colin'in
fırması aldı.

Sonra da Drew bütün organizasyonu kendisi yapmaya karar ver-
di. Parmağımı bile kımıldatmadım. Konukları davet etti, menüyü
hazırladı, yemek odasını bile boyattı; yine. Bu akşam oraya gerçek-
ten de bir davetli gibi gideceğim. Gerçek bir konuk.

Perşembe gecesi oldu. Yeni aldığım parlak, siyah, hafif diz üstü
-ama mini değil, hafif bir kadın gibi görünmemek için- elbisemi,
arkası dikişli siyah külotlu çorabımı (bu çorapların dikkatleri ba-
cıklara çektiğini okumuştum) ve dolgu topuklu ayakkabılarımı
(ilk ikisinin işe yaramaması durumunda devreye girsinler diye)
giydim.

Serin, hafif yağmurlu bu Los Angeles akşamında, arabamla
Brentwood'a doğru giderken kendimi göz kamaştırıcı, seksi ve umut
dolu hissediyorum. Hiçbir şey sinirimi bozamaz.

Telefon hariç.

Kulaklığı takmak gibi bir hataya düştüğüm için mecburen cevap-
lıyorum. "Alo."

"Barkod tabancasını bırakırsan kimseye bir şey olmaz!" Andy bas
bas bağılıyor.

"Selam Andy."

"Kusura bakma. BİRİSİ hediye kartımıza barbekü maşa seti so-
kuşturmaya çalışıyor da" diyor suçlayan bir sesle.

"Adam gayrete geldi. Sonunda hediye kartına ilgi göstermeye baş-
ladı..." Dalga geçerek cevap veriyorum. "Vurmak lazım o adamı."

"Ev tekstili bölümüne gidip süs havlularına bakar mısın zahmet
olmazsa?" Andy sinirle söyleniyor.

"Andy, sevdiğinle kavga edişini dinle+eyi çok isterdim ama kan-
yona girmek üzereyim..."

"Tamam, sadece bir saniyeni alacağım. Ayakkabılarını seçtim.
Step ayakkabısına benzeyenler vardı ya, onları tercih edeceğim. Yal-

nız ince değil de kısa, dolgu topuk olan daha iyi. Bir de beş santimlik atkının yerine kumaştan yapılma şakayık koydurdum.”

“Ne koydurdun?”

“Bir çiçek türü.”

Korku içinde boyun eğiyorum. “Gümüş rengi elbiseye uyması için boyanabilir herhâlde, değil mi?”

“Elbette! Hem bunun için ayrıca para da almıyorlar. Yani, sadece 260 dolar artı vergisini ödüyorsun.”

“Bir daha hiç giymeyeceğim boyalı ayakkabılara 260 dolar mı veriyorum!” diye bas bas bağıryorum.

“Ama İtalyan işi ipek saten bunlar.”

“Gördüğüm en çirken şey o ayakkabılar.”

“Daha damadın annesini görmedin.”

“Andy!” Avazım çıktığı kadar bağıryorum. Nefes al. Bir, iki, üç... Nefes ver. Bir, iki, üç... “Andy.” Sinirden kudursam da sakın olmalıyım. “Seni çok seviyorum ama 260 dolarlık ayakkabı alacak param yok benim.”

“Stuart Weitzman tasarımı ayakkabılara 300 dolar vermesini biliyorsun ama?”

“O sayılmaz. Drew’ün kredi kartıyla almıştım onu. Deve kazasını telafi etmek için o istemişti almamı. Kendi paramla almadım yani. Hem Ayrıca...”

Kırmızı ışıktaki duruyorum. Cümlem yarım kalıyor. “Hem ayrıca”nın devamı yok. Bu onun düğünü. Hayatta bir kez yaşayacağı (ya da en fazla iki, düğün organizatörümüz bunu hatırlatıp duruyor) bir şey ve davranışlarım, ileride aleyhime kullanılabilir.

“Peki.” İç geçiriyorum. “Ama taklit kürk giymem, onu söyleyeyim.”

“Tamamıyla katılıyorum. Gerçek kürk kullanacağız.”

“Elbiseye uysun diye boyanacak mı o da?” İstemeye istemeye soruyorum. Direksiyona sımsıkı yapışıyorum. Sağımdaki cip, yeşil ışık yanınca beni geçmek için hızlanıyor. Yan yana geldiğimizde, gay-

riihtiyari suratıma bakınca, gaz keserek arkamda kalmanın kendisi için daha hayırlı olacağına karar veriyor.

“Elbette” diyor Andy. “Ya hayvan hakları koruyucuları, Bel Air otelin ortasında üstüne boya atmaya kalkarlarsa?”

Öyle bir boya lekesinin, elbiseyi aslında güzelleştireceğini söylememeyi tercih ediyorum. “Ayakkabıları al, kürkü de al. Ben sana sonra parasını veririm. Drew’e geldim şimdi. Kapatıyorum.”

“Davetiyesini almış mı?”

“Ben, davetiyemi aldım mı?”

“Tabii ki hayır! Sen zaten geliyorsun. Önce işi çıkması muhtemel olanlara gönderildi davetiyeler.”

Alındığımı belli etmeme fırsat kalmıyor çünkü Andy, Hunter’a bağırmaya başlıyor. “Emeril almıyoruz, All Clad marka alıyoruz! O pilav tenceresini yerine koy hemen!” Bana dönüp aceleyle, “Kapatıyorum, hoşça kal!” diyor.

Drew’ün evinin demir kapısına yanaşıyorum. Mikrofonun düğmesine basıp bekliyorum. İngiliz aksanlı bir erkek cevap veriyor. “İyi akşamlar, nasıl yardımcı olabilirim?”

“Selam, ben Charlie Edwards. Yemek daveti için geldim” diye mikrofona bağırınca, gecenin ikisinde arabaya servis yapan hamburgerciye sipariş verir gibi hissediyorum.

“Hoş geldiniz! Bay Stanton da sizi bekliyordu.”

Demir kapı yavaş yavaş açılıyor. Arabayla içeri girip gri taş döşeli yoldan ortadaki daire biçimli park yerine doğru ilerliyorum. Benim Toyota Prius’tan (ve Drew’ün bütün arabalarından) kat kat pahalı arabalarla dolu her yer.

Bu konuda tavsiyeler kitabıma şunu yazacağım:

Kimseye, kullandığı arabaya göre değer biçme.

Aslında, lüks arabalardan oluşan bu park yeri gözümü epeyce korkutuyor. Arabamı park edip çabucak iniyorum ki hangisinin benim olduğu anlaşılsın.

Drew’ün evi, bir Akdeniz Villası tarzında yapılmış. Mis koku-

lu güller, Hawaii orkideleri ve ağaçlarla çevrili. Kenarları mumlarla aydınlatılmış gri taşla kaplı yürüme yolundan giriş kapısına ulaşıyorum.

Zile basınca, *Play that Funky Music Whiteboy* şarkısının kapı zili versiyonu çalmaya başlıyor.

Tanımadığım bir uşak, kapıyı açıyor, “İyi akşamlar” diyerek beni içeri buyur ediyor. “Mantonuzu alabilir miyim?”

“Evet, teşekkürler.” Sanki böyle hizmet edilmesine alışkınmışım gibi hemen havaya giriyorum. “Affedersiniz, sizinle tanışmadık, ben Charlie, Drew’ün asistanıyım. Sizi daha önce burada görmemiş-tim.”

“Yalnızca bu akşam için geldim.” Mantomu alırken Kraliçe İngilizce’siyle cevap veriyor. “Aslında, Bay Stanton’un komşusu, Efendim Puffy D’nin yanında çalışıyorum. Bu gece için ‘ödünç verildim’ denebilir.”

“Aksanınıza bayıldım.”

“Ben de sizinkine hanımefendi. Adım Jeeves, hizmetinizdeyim.”

Jeeves (Gerçekten bir isim mi bu?) mantomu asarken ben de etrafa bakıyorum. Drew’ün evi bu gece her zamankinden daha büyü-lü geliyor gözüme. Işıklar kısılmış, etrafta mumlar yakılmış, Sarah McLachlan’ın *Fumbling Towards Ecstasy* cd’si hafif hafif çalıyor.

“Bay Stanton, misafir salonuna geçip dinlenmenizi rica ediyor” diye bilgilendiriyor Jeeves.

Peşine takılıp “misafir salonuna” gidiyorum (bildiğimiz oturma odası işte).

İçeri girince buranın girişten çok daha zarif şekilde dekore edildiğini görüyorum. Şömine çıtır çıtır yanıyor, etrafta yanan mumlar kilisedeymiş gibi huzurlu bir hava veriyor.

Köşeye, ağzına kadar dolu bir bar kurulmuş, bir de barmen tutulmuş. Kusursuz!

Drew bana doğru geliyor. Geçen yıl Saville Row’da¹² yaptırdığı,

¹² İngiliz erkek giyim firması.

koyu lacivert takımı giymiş. Nefes kesici olmuş. Elinde büyükçe, krem rengi bir kart sallıyor.

“Geldi!” diye heyecanla bağıyor. Kız kardeşimin düğün davetiyesini burnuma sokuyor. Elinden kapıp açıyorum. Ayıcıklar... Aklını mı kaybetti bu kız?

“Sence hangi smokini giyeyim?” Gözleri parlıyor. “Armani mi, Gucci mi? Turnbull & Asser mi?”

“İngiltere’de diktirdiğin vardı, o hangisi?” Davetiyeye bakıyorum. Hunter’ın göbek adı Thompson’muş... (Thompson, nasıl bir isimdir...)

“Turnbull & Asser.”

“Hah, tamam o işte!” Dikkatim dağılıyor. Parmağımı davetiyenin üstünde gezdiriyorum. Ayıcıklar kabartmalı olsun diye ayrıca ödeme yapmışlar. Allah Allah! “Yanında bir kol düğmesi yaptırmıştın, onları da tak.”

Drew iyice keyfe geliyor. Haaa! Deakin & Francis mağazasından aldığım elmasları diyorsun. Onları ben de çok seviyorum. Bir ara hatırlat da en kısa zamanda Londra’ya gidip biraz alışveriş yapalım.”

Sonra birden kaşlarını kaldırıp işaret parmağını çenesine vurarak “düşünceli ifadesini” takınıyor. “Fazla gösterişli olmaz mı? Hollywood’dan fırlamış gibi görünmek istemem.”

“Saçmalama.” Davetiyeye takıldım. Andy’nin somon rengi pırıltılı mürekkebi nasıl bulabildiğini düşünüyorum. “Herkes smokin giymek durumunda. Hem, Turnbull seni seksi gösteriyor.”

Şaşkınlıkla gülümsüyor. “Sence seksi mi olacağım?”

“Ha?” Kafamı davetiyeden kaldırıyorum. “Ne? Evet, evet. Kesinlikle.”

Ona şu evrensel gerçeği söylemiyorum:

Kırk yaşın altındaki bütün erkekler smokin giyince seksi, kırk yaşın üstündekiler ise seçkin olurlar.

Barmen, bize Christofle marka martini kadehlerinde buz gibi soğutulmuş votka getiriyor. Kadehin çevresinden altından damlalar

süzülüyor. İnsanın aklına, içinde Altına Hücum zamanlarındaki Kaliforniya manzarası olan bir kar küresi geliyor.

“Bunu dene. Yeni bir içki: ‘Martini Oskar!’”

Bir yudum alıyorum. Metal tadı geliyor... Tuhaf. Kadehin içine dikkatle bakmak için gözlerimi şaşşı yapıyorum. “Bu yüzen şeyler ne?”

“Yenilebilir altın. Bir dergide okudum. Satın aldığım yer eğer çok fazla içersem altından kaka yapabileceğimi söyledi.”

Drew son sözlerini büyük bir yaşama sevinciyle söylüyor. Ne cevap vereceğimi şaşırıyorum. Bir şey söylememe gerek kalmadan kapı çalınıyor da kurtarıyorum.

Saniyeler içinde bir numaralı bekârımız içeri giriyor. Müthiş bir adam: Siyah saçlar, için için yanan siyah gözler, kusursuz bir vücut.

Drew onu görünce çok seviniyor.

“Chris!” diye sesleniyor canlı sesle. Ona doğru ilerleyip el sıkışıyor ve hafifçe sarılıyorlar. Sonra Drew, onu bana tanıştırmaya yelte-niyor. “Charlie, Chris’le...”

Sözünü kesip Chris’i yanağından öpüyorum. “Nasılsın görüşme-yeli?”

“İyi, iyi...” Bembeyaz dişlerini göstererek gülümsüyor. “Senden ne haber? Annen delirtiyor mu seni hâlâ?”

“Hayal bile edemezsin.” Drew’e dönüyorum. “Drew, Chris annemin, şeyi... Erkek arkadaşı.”

“Yarı zamanlı erkek arkadaşı” diye düzeltiyor Chris.

“Chris annemin bir şeyi işte” diyorum. Doğrusu da bu. Annem, yirmi beş yaşındaki bu gençle ilk çıkmaya başladığında Chris’e ne dememiz gerektiğin sormuştuk. Erkek arkadaş mı, arkadaş mı, baba mı, hizmetli mi? Annem, “Bir şey işte” diye karşılık vermişti. Böylece Chris’in adı, “Bir şey işte” kaldı.

Ha, kitabıma bir tavsiye daha:

Orta yaşlı erkeklerle, orta yaşlı kadın arasındaki fark şudur: Kadın kendisinden otuz yaş küçük bir erkekle çıktığı zaman, geri zekâlı gibi görüneceğini bilir.

Tamam, benim annem bilmiyor belki ama birçok kadın bunun farkında.

Kapı yeniden çalınana kadar Chris'le bir süre sohbet ediyoruz. Jordan içeri giriyor. Gri takım elbisesi ve kırmızı ipekli kravatıyla çok yakışıklı olmuş. Boynunda bir fotoğraf makinesi asılı. Tam “Merhaba” diyecekken flaş suratımda patlıyor. Üst üste birkaç kez gözlerimi kırpıştırıp gözümün önünde beliren yeşil kareyi silmeye çalışırken Jordan da bana doğru geliyor.

“Çok güzelsin.” Kolumdan tutup yanağıma bir öpücük kondu-
ruyor.

Beni öptü! Tamam, yanaktan öpmüş olabilir ama yine de öptü işte... Ve çok güzel olduğumu söyledi.

“Teşekkür ederim. Sen de fena değilsin.”

İçten içe, bu zavallı cevabım yüzünden utanç duyuyorum.

Jordan gülümsüyor, biraz da utanıyor ve bakışlarını çeviriyor. “Temiz bir şeyler giydim işte. Bu gece burada tanıdığım bir tek sen var-sın. Çalışmadığım zamanı seninle geçirsem, bir mahzuru var mı?”

Ciddi mi bu?

“Kesinlikle yok” diyorum aceleyle. “Hiç dert etme. Bana güvene-bilirsin. Belki yemekte de beraber otururuz...”

Ben boş boş konuşurken Jordan'ın bakışları benden uzaklaşıyor ve ağzı bir karış açık kalıyor. Kime baktığını görmek için başımı çeviriyorum.

İçeri girmekte olan evli bir çiftin arkasında Dawn'ı görüyorum. Altın rengi işlemeli, verev kesim bir elbise var üstünde. Tek taraflı derin yırmacı uzun bacaklarını, hatta yeni ağda yapılmış kasıklarını bile gözler önüne seriyor (bilmiyorum, belki de duyduğum acı yü-zünden böyle düşünüyorum).

Beni görünce, “Charlie!” diye sesleniyor gözleri parlayarak. “Yeni dedikodular var!”

Yanına gitmeye yelteniyorum ama Drew beni itekleyerek kendi-sine yol açıyor.

“Dawn, muhteşem görünüyorsun.” Hafifçe elini öpüyor.

İyi ki erkeklerin kuyruğu yok yoksa bu abazan bir yavru köpek gibi öyle bir sallardı ki helikopter gibi havalanırdı.

“Sana bir içki ikram edebilir miyim? Buz gibi martini var barda.” Dawn’ı elinden tutarak bara götürüyor.

“Çok iyi olur” diyor Dawn. Tam giderken kulağıma eğilip, “Dedikodu” diyor.

“Harika!” diyor Drew ve onu bara doğru öyle bir sürüklüyor ki çizgi filmlerdeki gibi boynu vücudundan geride kalıyor. Yanımızdan geçerken bana dönüp, kollarını iki yana açıp, konuşmadan, sadece dudaklarını oynatarak, “Çok büyük” demeye çalışıyor.

Jordan, Drew’ün Dawn’ı bar sürüklerken fotoğrafını çekiyor.

Sonra bana dönüp, “Çok güzel bir kız, nasıl biri?”

Hayır! Hayır! Hayır!!! “İzlerken çok eğlendiğin bir maça benzer” diyorum sinsi sinsi. “İzlemesi eğlencelidir ama ringe çıktığında akan kan ve kırılan kemiklerden başka bir şey bulamazsın.”

Biraz ağır kaçtı ama nihayetinde, gerçek bu...

“Çok yazık... Onu çok beğenecek birini tanıyordum.”

İçeri iki çift daha giriyor. İkisi de evli. Biri Gige ve Nick. Kadın yapımcılık yapıyor, adam da evde çocuklara bakıyor. Diğer çifti tanımıyorum. Ama evli olduklarını tahmin ediyorum çünkü ikisinde de alyans var ve ayrı ayrı başkalarıyla konuşup zaman geçirmekten rahatsız değiller.

Bu durum daha yaşlı ve oturmuş çiftler için geçerlidir. Bir partide sadece havadan sudan konuştuğum bir adamın karısının yanıma gelip işeyerek bölgesini belirleyen vahşi hayvanlar gibi sinirli bir tavırla, “Merhaba, ben Bayan Jones, Frank’ın karısıyım” gibi şeyler söylemesinden nefret ederim.

Dawn, Jordan’la benim yanıma geliyor. “Selam, ben Dawn, sen da Jordan’sın, değil mi?”

“Öyledir herhâlde” diyor. Şaşırdı. “Drew’ün sana benden bahsetmesine çok şaşırdım.”

Onu ayıplar gibi başımı sallarken Dawn bana bakıyor.

“Şey... Arkadaşımı biraz ödünç alabilir miyim?” Elini sırtıma koyuyor.

Tam bu sırada, elinde iki kadeh martiniyle Drew geliyor. “Altınsız martini yaptırmam sadece birkaç dakika sürerdi, neden beni beklemedin, Dawn?”

“Diğer konuklarla da ilgilenmen gerekir, diye... Seni engellemek istemedim, tatlım.”

“Kimmiş o diğer konuklar?”

Dawn iki çifti gösterince Drew kaşlarını kaldırıp, “Ha, tamam” diyor. Altınsız martiniyi Dawn’a, altınlı olanı da Jordan’a uzatıp, “Beni tam burada bekleyeceğine söz ver” diyor.

“Söz veriyorum.”

Drew diğer konuklarla ilgilenmek için koşar adım uzaklaşıyor. Üçümüz de gittiği tarafa bakıyoruz. O kadar heyecanlı ki onu tanımasam kokain falan çekmiş, diye düşüneceğim (kulakları çınladığı için kullanamıyormuş).

Dawn, Jordan’ı Drew ve konuklarına doğru hafifçe itiyor. “Konukların girişini fotoğraflaman çok güzel olmaz mı? Sarhoş olmadan, gözler kan çanağına dönmeden önce...”

“Evet, tabii. Charlie, içkime sahip çık olur mu?”

“Tamam, onur duyarım.”

“Sağ ol!” Yine o mükemmel gülüşüyle bakıp martinisini bana veriyor ve uzaklaşıyor.

“Ben tam burada olacağım” diye aptal aptal konuşmaya başlıyorum. “Hiçbir yere gitmiyoruz. İçkini ısıtma. Mmmph...”

Dawn eliyle ağızımı kapatıyor. “Kuralımız neydi?”

Yakışıklı bir adama söyleyecek zekice bir lafın yoksa çeneni kapa!

“Çok doğru.” Elini ağızımdan çekiyor. “Hiç zenci bir arkadaşın olmamasına çok şaşıyorum, biliyor musun? Gerçeğin iç yüzü: Gizli kalmış bir sır, anlamına gelir.”

“Haaa...” Gözlerim parlıyor. “Justin Timberlake gerçekten ibne miymiş?”

“Hayır, bu, tanıdığımız biri hakkında... Peki, Timberlake gerçekten de ibne mi sence?” Söyleyeceği sırrı unutuveriyor.

“Hiç bilemiyorum. Onunla çalışan sensin. Neyse, neymiş bu büyük sır?”

Dawn çevresine bakıp kimsenin bizi dinlemediğinden emin olmak istiyor. “Tahmin et, bütün günü neyle geçirdim?” Tekerleme söyler gibi konuşuyor. “Asla tahmin edemezsin.”

“Soğuk füzyonun sırrını mı çözdün?” diyorum soğuk soğuk.

“Nişan yüzüğü alıyordum.”

Şok içinde Dawn’a bakıyorum. Gülümseyerek kafasını sallıyor. Tepem atıyor, Dawn’ı orada bırakıp gidip Drew’ü bir güzel haşlamak istiyorum. “Allah aşkına! Bir kez görüştünüz, iki kez de telefonda konuştunuz, Drew!” Dawn beni kolumdan tutup çekiyor. “Kendim için değil, geri zekâlı, Kate için. Jack’le birlikteydim.”

“Öyle mi?”

“Bu akşam ona evlenme teklif edecek.” Gözleri parlıyor. “Gerçekten. Bel Air otelinde bir oda ayırttı. Akşam Kate’i oraya içki içmeye davet edecek. Tiffany’s’den aldığımız, platinyum halka üzerine bir çeyrek karatlık elmasla teklifini yapacak sonra da kutlama için odalarına çıkacaklar. Çok romantik, değil mi?”

“Vay!” Nutkum tutuluyor.

“Sence beni baş nedimesi yapar mı?”

“Beni birazcık seviyorsa yapar.”

“Nasıl yani?”

“Kız kardeşimin baş nedimesi olarak neler çektiğimi bilmiyor musun?”

“O başka. Senin kardeşin delirmiş.”

“Tabii, Kate de süttten çıkmış ak kaşık zaten.”

Drew, nerden çıktığını anlayamadığım hoş bir adamla yanımızda beliriyor. “Charlie, Dawn, size arkadaşım Doug Mozart’ı tanıştıra-

yım. Perry, Caraway ve Reese şirketlerinin müdürüdür.”

Doug yakışıklı biri ama bunun için çok uğraştığı havasını vermiyor. 1.85 boylarında, dalgalı siyah saçlı, yeşil gözlü. Giyim zevkine de diyecek yok, Brooks Brothers marka, koyu mavi bir takım giymiş.

“Memnun olduk” diyoruz.”

“Charlie benim asistanım, ona çok güvenirim. Ve Dawn” derken, hayranlığını gizleyemiyor. “Dawn için ne diyebilirim ki? İçkisinin bittiğinden başka. Bize biraz izin verir misiniz?”

Son beş dakikada ikinci kez Dawn’ı çekip götürüyor. Oysa henüz iki numaralı bekârımızla tam tanışmamıştım.

“Drew’ü eskiden beri mi tanıyorsun?” diye soruyor Doug.

“Üç yıldır, falan. Sen?”

“Biz yeni tanıştık. Müşterimiz olması için ikna etmeye çalışıyorum.” Jeeves ona altınlı martini getiriyor. “Drew bana Silverlake’de oturduğunu söyledi. Memnun musun?”

Bu yüzeysel konuşmaları hiç sevmem. On dakikada hayatımın özetini çıkarıverdim. Üç çocuktan en büyüğüyüm, hiç evlenmedim, çocuğum yok ve Avustralya’ya hiç gitmedim (Konuşacak konu olsun diye, Avustralya gezisi hakkında sorduğu soruya cevaben. Esnemek geliyor içimden).

Bunlar olurken Jordan’ın içkisini almak için geri gelmediğine de dikkat çekmek isterim (çevrede dolaşıp fotoğraf çekerken birkaç kez el salladı ama).

“Boş zamanlarında ne yaparsın?” diye soruyor Doug.

Yeter artık. Maskemi indirmenin zamanı geldi. “*Mary Tyler Moore* dizisinin tekrarını seyredip kendime jilet atarım ve bir sürü donut yerim. Sen?”

Doug gülümsüyor. Çok eğlendi herhâlde. “Sevgililer Günü’nde baştan aşağı siyah giyinip Kazablanka’yı seyrederken sigaranın birini söndürmeden diğerini yakarım.”

Hah, şöyle...

Yine de Jordan'ın nerde kaldığını merak etmeden yapamıyorum.

Tüm konuklar gelince Jeeves bizi yemek salonuna alıyor.

Drew burayı baştan aşağı yenilemiş; belli ki sadece *People* dergisi için değil. Duvarlar çarpıcı tonda bir kırmızıya boyanmış (Dawn'ın en sevdiği renk). Bütün salon, altın rengi ve kırmızının büyüleyici uyumu içinde muhteşem görünüyor.

Masanın etrafındaki mumların göze çarpması için, ışıklar kısılmış. Etrafta çeşit çeşit, boy boy mum yanıyor: yakut kırmızısı, kare şeklinde, altın kaplama...

Maun yemek masasına kırmızı ipekli bir masa örtüsü serilmiş. Kırmızı-altın rengi tabak takımlarına ve altın çatal bıçaklara çok güzel uyum sağlamış. Masanın ortasındaki kristal kâsede kırmızı güller yüzüyor, mum ışığında dalgalanıyorlar. Masanın üstündeki aksesuarların hepsi konukların birbirini rahatça görebilmesi için alçak tutulmuş. (Karşımdakiyle yüz yüze konuşabilmek için sekiz olmak zorunda kaldığım, kocaman vazolu yemek masalarını hiç sevmiyorum.)

Masa on iki kişilik hazırlanmış. Masaya yaklaşıp altın kaligrafiyle yazılmış isim kartlarını okuyunca Jordan'la Doug'un arasında oturacağımı görüp çok heyecanlanıyorum. Drew ise bir yanına Dawn'ı, öbür yanına evli hanımlardan birini almış.

Yemek, peynir tabağıyla başlıyor. Drew'ün seçtiği crème Brie peyniriyle birlikte Saint André peyniri de sunuluyor. Reblochon, Morbier, Parmigiano-Reggano ve Gorgonzola peynirleri, zeytin, ekmek, incir ve minik turşularla servis ediliyor. Yanında da şimdiye kadar yediğim en güzel kaz ciğeri var. Of, peki... Şimdiye kadar hiç kaz ciğeri yemedim ben.

Yemek organizasyonunu yapanlar, peynir tabağının yanında Domaine Ott Rosé Fransız şarabını tercih etmiş. Pembe şarap hakkındaki tüm ön yargılarım yıkılıyor. Mutfaktaki dolabımda bir şişe pembe şarabım var, herhâlde sirke olmuştur artık.

Ardından salatalar geliyor. Drew'ün en çok sevdiği "Hindiba Sa-

latası.” Hindiba’nın göbeği lale gibi açılıp yaprakları pırasa saplarıyla kurdele gibi bağlanır. Ev sahibi kurdeleyi açmamızı söyleyince biz de açıyoruz ve ortaya hindiba göbeğinde roka, minik marul göbeği, rokfor peyniri ve şam fıstıkları, Dijon hardalı eşliğinde önümüze seriliyor. Salata, Napa vadisinin ürünü olan Bir Chardonnay şarapla sunuluyor. Çok lezzetli.

Yemeğin başlarında Jordan’la bir parça konuşma fırsatı buluyorum; masanın etrafında dolanıp fotoğraf çekmekle meşgul. Doug’u daha yakından tanımaya başlayınca ondan da hoşlanıyorum.

“Neden müdür yaptılar seni?” Jordan, Drew’le Dawn’ın fotoğrafını çekerken Drew’ün bir an bana baktığını fark ediyorum.

“Çok pısırık olduğum için” diyor tevazuyla. “Senaryo yazarı olmak istiyordum ama hiç yeteneğim yoktu. Sonra oyunculuğa soyundum, bu sefer de seçmeler sinirlerimi bozdu. Şimdi müşterilerimi seçmelere gönderip yüzde on alıyorum.”

“Senaryo yazarlığı yaptın, ha?” Beş dakikalık bir konuşmada epey bilgi sahibi oluyorum. “Neler yazıyordun?”

“Berbat şeyler, romantik komedi. Bunları anlatmak istemiyorum. Bu şehirde herkesin yarım bıraktığı bir senaryosu vardır. On dört yaşındaki komşu çocuğunun bile var. Kitaplardan konuşalım. En sevdiğin kitap hangisi?”

Çakır keyif oldu galiba ya da belki gerçekten bilmek istiyor. Ama çok aptalca bir soru olduğunu kabul edelim lütfen. “Hmm, bir bakalım... Kafka tarafından yazılmamış bütün kitapları severim.”

“Biraz açsana.” Şarabını bitirip ikimizin kadehini de yeniden dolduruyor.

“*A Connecticut Yankee in King Arthur’s Court.*” Sonunda bir kitap adı geldi aklıma.

“Neden sevdin o kitabı?” Bana doğru eğiliyor. Sahiden de çok ilgileniyor.

“Çünkü on iki yaşında okuduğumda çok gülmüştüm, yirmi yaşında okuyunca da çok ağlamıştım. Harika bir kitap!”

Ben Doug’a fettanca eğilirken Jordan flaşı çakıyor. Hemen ona

dönüyorum. “Bize katılsana Jordan. Yemeğine hiç dokunmadın.”

“Çalışıyorum” diyor, memnuniyetle gülümserken.

Doug, Jordan’a gülümsüyor. “Güzel bir hanım ona katılmanı isterse isteğini yerine getirmelisin.”

Jordan, Doug’a tuhaf tuhaf bakıyor. Aşık atacak biri olup olmadığını düşünüyor besbelli. Nihayet, omuz silkip, “Tamam” diyor neşeyle. Oturup makinesini bırakıyor ve kadeh kaldırıyor. “Güzel kadınlara!”

Doug da, ben de kadeh kaldırıyoruz.

“Hayır, tatlım” diyerek elimi alıp masaya koyuyor Doug. “İnsan kendi şerefine kadeh kaldırmaz.”

Utangaç utangaç gülümsüyorum. İltifat edilmesi hoşuma gidiyor ama Jordan’ın önünde olmasından biraz rahatsız oluyorum.

“Evet, ne konuşuyordunuz?” Jordan merak ediyor.

“En sevdiğimiz kitaplar.. Seninki hangisi?” diye soruyor Doug.

“Benimki mi? En sevdiklerim içinden birini seçmem çok zor. Mutlaka seçmem gerekse, *Auntie Mame*’yi seçerdim.”

“Film değil miydi o?” diye soruyor Doug. Sesindeki hafif alayısı hava hemen seziliyor.

“Öyle, evet.” Jordan gülümsüyor. Ya Doug’un imasını anlamadı ya da anlamazlıktan geliyor. “Patrick Dennis’in kitabından sinemaya uyarlandı.”

Garsonlar boşalan salata tabaklarını topluyor. “Hmm... Şahsen ben, klasiklerden yanayım. İki Şehrin Hikâyesi, Platon’nun Devlet’i gibi...” diyor Doug, patronluk taslayarak.

“Platon’nun kitabı daha çok bir oyun aslında, değil mi?” Masum bir tavırla soruyor Jordan.

“Hayır, daha çok felsefe.”

“Platon, kendisiyle Sokrat arasındaki konuşmaları yazmış o kitapta. Bu da oyun demektir, zaten. Eğer oyun gibi yazılmış felsefe kitaplarından bahsedersek, benim favorim Sartre’ın *Çıkış Yok* kitabıdır.” Sonra bana dönüyor Jordan. “Sen o oyunu biliyor musun?”

“Tabii. Bir odada kapalı kalmış üç kişinin ebediyet hakkındaki

konuşmaları. Sonsuzluk, değil mi? Konuşurken Doug'a bakıyorum ki, taraf tuttuğumu sanmasın.

Jordan'ın keyfi geliyor. "Evet! İşte bu yüzden cehennemdeler. Bir odada birbirinden tamamen farklı üç kişi." Şarabından bir yudum alıp Doug'a bakıyor. "Herkesin başına gelebilir böyle bir şey."

Nasıl bunların arasında kaldım, bilmiyorum ama çok rahatsız edici.

"Charlie, sen cehenneme gitseydin kimle bir odaya kapatılmış olurdun?" Jordan soruyor.

Şu anki cevabım o ve Doug. Ama ben, "Annemle anneannem" demeyi tercih ediyorum.

"Anneanneni sevmez misin?" Şaşıracak soruyor.

"Öyle değil, anneannem yanımdayken annem bambaşka biri oluyor, hiç hoş değil. Bunu sevmiyorum."

"Benim anneannem, Hitler'le Saddam karışımı bir şeydir" diye araya giriyor Doug.

Jordan'ın, Doug'a laf sokmasına ramak kala, -kabul edelim, Doug az önce okkalı bir laf etti zaten- Drew yanımıza geliyor, kollarını bana ve Jordan'a atıp kendi ev sahipliğinden gurur duyarak gülümüyor. "Bu tarafta Sokrat ve Sartre'dan bahsedildiğini duydum. Belli ki yeterince içmemişsiniz."

Neşe içinde Jordan'ın kadehini doldururken, "Bizim tarafta seks oyuncakları ve ördek dansı konuşuluyor. İkisi de uzmanlık alanımdır" diyor.

İki bey de gülüyor. Konu dağılıyor. Drew, Jordan'ın omzunu tıptırıyor. "Nefis fotoğraflar çektin. Konuşum olduğunu da unutma. Rahatla, şarap iç, keyfine bak biraz da."

Yerine dönerken Dawn bana doğru el sallıyor. Ben de ona.

Sonraki bir saat boyunca her şey yolunda gidiyor. Üçümüz hemen yeni bir konu buluyoruz: spor. Ne anlattıkları hakkında en ufak bir fikrim bile yok (gol değilmiş, top avuta çıkmış, olay Sacramento'da olmuş falan filan) ama Jordan'ın, Doug'un söylediklerini memnuni-

yetle dinleyip gülümseyerek kafa sallaması hoşuma gidiyor. Galiba basketboldan konuşuyorlar. Belki de bir anda futbola atladılar, emin değilim. New York'ta Knicks ve Giants diye takımlar mı var?

Ana yemekte sunulan Coq au Vin, şimdiye kadar yediklerimin en iyisiydi. Fransız ekmeği ve Beaulieu Vineyards George De Latour özel rezerv kabernet şarabı eşliğinde yemeğimizi yedik. İtiraf etmiyorum ki, Colin Cowie'nin elemanları, Drew'ün yaptığı o uyumsuz menüyle harikalar yaratmış. Yemek sonunda tıka basa yemiş, hafif sarhoş ve aşk hayatım hakkında umutla dolarak -iki numaralı bekâr mı, yoksa üç numaramı- kendimi mutlu hissediyorum.

Bu andan sonra umut vaat eden gece acı bir fren sesiyle stop ediyor.

Jeeves ve diğer garsonlar ellerinde tepsilerle, Bakara tarzı, flüt biçimli şampanya kadehleriyle, kocaman bir Dom Perignon şampanyasını içeri getiriyorlar. Şimdilik iyi gidiyor, değil mi?

Kadehler dolunca Drew ayağa kalkıp tatlı çatalıyla kadehine vurarak herkesi susturuyor. "Bayanlar, baylar: Bu gecenin amacı, sevdiğim insanları bir araya getirip kaynaşmalarını sağlamaktı. Ama kutlayacak bir şey daha var."

Elinde şampanyasıyla yanıma gelip kadeh kaldırıyor: "Asistanım Charlie... Ah, neden açıkça söylemiyorum ki... En yakın arkadaşım..."

Ne zamandan beri?

"... Bu hafta kendisi için dönüm noktası olan bir olayı kutluyor. Otuz yaşına giriyor."

Şimdiden başlıkları görebiliyorum: "Cinnet geçiren asistan, tereyağı bıçağıyla, film yıldızını on iki yerinden bıçakladı ve tatlı çatalıyla intihar etti."

"Baylar, ister inanın, ister inanmayın, kendisi hâlâ bekâr." Masadaki bekâr erkeklere, gizli bir plan yapar gibi bakmaya başlayınca herkes gülüyor. Ben de... Ama içimden, yerin dibine geçiyorum.

"Kadehlerimizi, tanıdığım en güzel kadının şerefine kaldıralım!" Göğsünü iki kez hafifçe yumrukluyor. "Charlie'ye!"

Herkes kadehini kaldırıyor. “Charlie’ye!”

Ve mutfaktan bir düğün pastası çıkageliyor.

Gerçekten de düğün pastası mı o? Belki de değildir ama üç katlı, en alt katı kocaman, kare şeklinde. Beyaz-gri çizgili bir hediye paketi gibi. Orta kat daha küçük, kırmızı ve gümüş şekerlerle süslü. En üst kat ise tamamıyla altınla kaplı.

“Beğendin mi?” diye soruyor gururla. “Kardeşinin düğün pastasını yapan fırına yaptırırım” diye fısıldıyor.

“Bunu asla unutmayacağım.” Dehşete kapılıyorum.

“Sıra geldi en önemlisine.” Drew konuklarına seslenirken garsonlar pastanın üstüne mumları döşemeye başlıyor. “Otuz bir mum! Bir tanesi şans getirsin diye!”

Kadınların pastasına on yaşından sonra mum konulmamalı.

Drew mum denizini tek tek yakmaya başlıyor. Yangın söndürücü var mı diye etrafa bir göz atıyorum.

Hep bir ağızdan *Happy Birthday* şarkısı söylenmeye başladığında, çığlıklar atarak oradan kaçmak istiyorum ama dikkatleri fazlaca çekebileceğimden vazgeçiyorum.

Jordan fotoğraf çekmeye başlıyor. Drew, bütün içtenliğiyle, “Hadi, bir dilek tut” diyor.

Bu anlar tuzaklarla doludur. Bütün kızlar, rüyalarının erkeğiyle tanışmayı diler. Ama şu anda tek dileğim, kanepeye gömülüp, tek başıma häagen dazs dondurması yiyip Sex and the City’nin tekrar bölümlerini izlemek.

Yine de tercihim ilk dilekten yana kullanıyorum. Bu yıl rüyalarımın erkeğini bulma şansını tepmek istemiyorum. Şu anda kanepeye ışınlanma şansım yok çünkü. Derin bir nefes alıp mumların hepsini bir defada söndürüyorum.

Herkes alkışlıyor.

Drew bıçağı Jordan’a uzatıyor. “Charlie’ye yardım eder misin?”
Aman Allahım!

Jordan fotoğraf makinesinin arkasından bakıyor. “Bu anın fotoğ-

rafını çekmem gerekmez mi?”

“Ben yardım edeyim” diye atlıyor Doug.

Arkama geçip sağ elini elime koyuyor. Birlikte pastanın en alt katını keserken Jordan da bizi fotoğraflıyor.

Sıkıntı.

Neyse ki pasta çikolatalı. Bitter çikolatalı pasta ve çikolatalı krema. İlk dilimi kesip Dawn’a gönderiyorum.

“Orta kat krem peynir kremalı” diye açıklıyor Drew. Garson, servis etmek için pastayı mutfığa götürüyor (Allahtan içerde servise hazırlayacaklar. Kurtulmuş olduk bir an önce). “Kim neli ister?” diye soruyor Drew.

Ben her kattan bir dilim yemeye karar veriyorum. E, zorlu bir gece geçirdim, hiç sigara içemedim (sigara kullandığım öğrenilirse maazallah kim ilgi gösterir sonra bana?), yani bir ödülü hak ediyorum.

Tatlı faslı nispeten çabuk bitiyor ve herkes yavaş yavaş toparlanıp Jeeves’ten manto ve çantalarını alıp vedalaşmaya başlıyor.

Ama Drew, benim kalkmama fırsat vermeden yanıma gelip kafasını sallayarak, “Dur bakalım, sen nereye? Daha çok erken” diyor.

“Geç oldu, sabah ikimizin de çok işi var.”

“Benimle bir içki daha içmez misin?”

“İçmesem daha iyi. Yeterince içtim zaten.”

Bir kutuyla bana pasta getiren garson yolumu kesiyor. Bir kutuya, bir garsona bakıyorum şakın şakın.

“Düğün pastanızın en üst katı, hanımefendi.”

“Bu doğum günü pastası” diye düzeltiyorum ayıplayarak.

“Bir yıl dondurucuda beklet, seneye otuzuncu doğum gününün ilk yıl dönümünde çözdürüp yersin.” Arkamdan bir ses benimle şakalaşıyor.

Dönüp bakınca bana gülen Jordan’ı görüyorum. Benimle değil, pastayla dalga geçiyor. Ben de gülmeye başlıyorum. Bu gece ilk kez içimden gelerek gülüyorum.

“Pastanın en üst katını saklama geleneği nerden çıkmış acaba? Bir yıl beklemiş bir pasta yenir mi hiç?” Şakasına karşılık veriyorum.

Jordan da gülüyor. “Ya, değil mi? Ben kendimden biliyorum, pasta lezzetliyse bırak bir yılı, bir gece bile zor dayanır. Balayı odasına giderken yolda siler süpürürüm.”

Drew’e dönüp, “Bana iş verdiğin için çok teşekkür ederim, inşallah çıkan fotoğrafları seversin” diyor.

“Bundan eminim. Çekini şimdi mi yazayım?”

“Hayır, pazartesiye bekleyelim. Fotoğrafları bir gör de...” Bana dönüyor. “Şimdi, sevgili bayan, size adiyö, dememe izin verin.” Eğilip kibarca elimi öpüyor. Çok şirin!

“Bizimle bir içki daha içsene” diyor Drew. “Elli yıllık skoç viskim var.”

Gülümsüyor. “Çok isterdim. Gelecek sefere... Şimdi karanlık odama kapanıp çalışmam gerek.”

Drew’le el sıkışırken gidişini izliyorum. Keşke kalsaydı. Keşke ben daha güzel, daha zayıf, daha zeki, sigara içmeyen biri olsaydım...

Sigara! Of! Sigara içmek istiyorum!

Dawn, elinde şalı ve çantasıyla yanımıza geliyor. “Bu güzel akşam için çok teşekkür ederim” deyip, Drew’ü yanağından hafifçe öpüyor. “Bir ara yine görüşelim.”

“Tamam!” Drew çok heyecanlanıyor. “Yarın akşam?”

“Çekimlerim var çok üzgünüm.”

“O zaman cumartesi gecesi.”

“Kızlar Gecesi” diyoruz ikimiz birden.

“Kim Kızlar Gecesi yapıyor?” Doug arkamda beliriyor.

“Biz.” Drew’ü bize katılma fikrinden caydırabilirim inşallah! “Arkadaşımız Kate nişanlanıyor, onu kutlayacağız.”

“Ya da evlenme teklifi aldı diye sevgilisini terk eden arkadaşımızı teselli edeceğiz” diyor Dawn.

Drew’le Doug, şaşkın şaşkın birbirlerine bakıyorlar. Onlara işin

aslını anlatmaya üşeniyoruz (bir anlatmaya başlasak, cumartesi gecesine kadar bitmeyecek çünkü).

“Peki” diyor Doug. Elimi eline alıp oynamaya başlıyor. “Gecenin devamını nişanlısıyla geçirmek ister mutlaka. Drew’le ben daha sonra size katılırız, olur mu?”

Randevu! Benimle buluşmak istiyor! Düşüncesiyle bile mutlu olup heyecanlanıyorum. Dawn’a bakıyorum. Ağzı kulaklarında pis pis sırıtıyor.

Başını hayır, anlamında iki yana sallıyor hafifçe. Dudaklarımı sarkıtıp kaşlarımı çatıyorum.

Pisler. Charlie’ye yağmurda su yok, değil mi?

“Cumartesi gecesi pek uygun olmaz, bütün gece düğünden konuşacağız, canınız sıkılır” diyor Dawn uygun bir dille.

“Saçmalama, canımızı sıkarsanız, konuyu değiştiririz biz de.” İstenmediğini anlayamıyor bir türlü. Dawn’a kolunu dolayıp, “Evet, şimdi nereye?” diye soruyor.

Dawn gözlerini patlatarak bana bakıyor. Drew’e daha sert davranabileceğimi düşünüyor (sanki becerebilirim de...).

Drew suskun kalışımızı, program yapmasına izin verdiğimizize yoruyor. “Joseph’in oraya gidebiliriz ama çok doludur şimdi orası. Miyagi’nin yan tarafında yeni bir yer açılmış, özel loca da varmış. Hah! Hollywood’daki akvaryumlu yere gidelim!”

Dawn onu durdurmaya çalışıyor. “Bence haftaya yapalım bu programı.”

Ama Drew onu duymuyor bile. “Blue nasıl? Yok, olmaz. Kafka’nın Yeri? Orası da çok züppe.”

Dawn onunla baş etmek için benden yardım bekliyor. Omuz silkiyorum. Sonunda merhamet ediyor. “Broncing Bill’s.”

“Hayır, oranın yemeklerini sevmiyorum” diye önerisini geri çeviriyor Drew.

“Ben de ama biz hep oraya takılırız.”

“Turist barına mı?” Doug biraz şaşırmış, biraz da küçümser bir ifadeyle soruyor.

Utançtan kızarıyorum. Dawn ona karşı çıkıyor. “Orası turist barı falan değil. Salı ve perşembe geceleri gittiğimiz lüks gece kulüplerinden sonra kot pantolonla gidip rahat edebileceğimiz bir yer.”

İyi cevaptı. Allah’ım, ben niye Dawn gibi olamıyorum? J Lo tarzında.

Ya da Barbra Streisand.

Ya da şu rapçi Puff Dady.

Doug gülümsüyor. Suratından dersini aldığı belli oluyor.

Drew, “Sabırsızlıkla bekleyeceğim” diyerek Dawn’a arabasına kadar eşlik etmeyi teklif ediyor.

Ya, evet. Demir parmaklıkla çevrili bahçede, gecenin bu saatinde yalnız yürümesi çok tehlikeli tabii!

Dawn kabul ediyor ve birlikte çıkıyorlar. Ben de Doug’la yalnız kalıyorum.

O da beni arabama götürmeyi teklif ediyor. Dışarı çok tehlikeli olduğu için ben de kabul ediyorum.

Dışarı çıkıyoruz. Dawn’ın arabası uzakta olduğundan bizi göremezler, neyse ki!

“Bu gece çok güzeldi.”

Ellerini cebine sokuyor. Ben de araba anahtarım ile oynuyorum.

Bu saçma an sürerken, *beni öpecek mi yoksa hemen arabaya binip gitmeli miyim* diye düşünüyorum. “Bir gece Laker maçına götürürüm seni belki” diyor.

“Harika olur!” Hevesle cevap veriyorum ama bu gece ona ne dedim de maça gitmeyi seveceğimi düşündü, bilemiyorum.

Gülümsüyor. “Cumartesi gecesini ayrıca konuşuruz.”

Ve eğilip beni öpüyor. Dudakları yumuşacık. Parfümünün kokusunu alabiliyorum (Lagerfeld? Calvin Klein? Vanilyalı bir şey. Kocaman, çikolatalı bir kurabiye gibi kokuyor).

Geri çekilip gülümsüyor. “Cumartesi görüşürüz.”

*Teorik olarak yakışıklı duran adamlarla çıkma, teoride öpü-
şemezsin.*

Eve dönerken mesajlarımı kontrol ediyorum. Beş yeni mesajım var. *86'yı tuşluyorum. İlki Kate'den. "Hay Allah, sen de yoksun!" Ağlıyor. "Bu mesajı alınca beni ara. Çok önemli."

Jack'in ona bu gece evlenme teklif edeceğini bildiğimden, diğer dört mesajı dinlememe gerek yok, hepsi Kate'den nasılsa. Hemen Kate'i arıyorum.

İlk çalışta açıyor. Burnunu çeke çeke. "Alo?"

"Selam, benim. Ne oldu?"

Ağlamaya başlıyor. O kadar çok ağlıyor ki ne dediği zor anlaşıyor.

"Jack'le ayrıldık."

Susuyorum. Milyonlarca şey sorabilirim ama nereden başlayacağımı bilemiyorum.

Epeyce ağladıktan sonra, "Bu gece bana evlenme teklif etti" diyor ve yeniden ağlamaya başlıyor. "Bok, bok bok."

Kutusundan çekip çıkardığı mendilin sesini duyuyorum. "Charlie, ben niye böyleyim? Neden onunla evlenmek istemiyorum?"

Kırmızı ışıkta durunca sigara paketini alıp içinden bir tane çıkar-mak için iki kere vuruyorum. “Bilmiyorum. Onunla niye evlenmek istemeyesin ki?”

Hattın ucunda uzun bir sessizlik oluyor. Sakinleşmek için de-rin derin nefes alıp verdiğini duyuyorum. “ünkü aradığım kişi o değil” diyor üzüntüyle. “Hiçbir zaman da olmadı. Doğru insan gibiydi. Uyuşuyor gibiydik. Hiçbir zaman istediğim gibi... Bilmi-yorum. Yani... Tam olarak uyuşmuyoruz. Allah’ım, her şeyi berbat ediyorum.”

“Hiçbir şeyi berbat etmiyorsun.”

“Ediyorum. Bağlanmaktan korktuğum için kusursuz bir adamı feda ediyorum. Allah’ım, Dawn benden iğrenecek.”

“Kimse senden iğrenmeyecek.” Sigaramı yakıyorum.

“Evet, iğrenecek. Yüzük alırken Jack’e yardım etmiş. Bizi tanıştı-ran o. Jack’i çok sever. Kahretsin, ben de onu çok seviyorum. Char-lie, niye böyleyim ben?”

“Sen yanlış bir şey yapmıyorsun. Aslında, sana söylemek istedi-đim özel bir şey var. Ama Jack’e söylemeni ya da tekrar birleşerseniz aleyhimde kullanmayacağını bilmek istiyorum.”

“Tekrar birleşemeyiz.” Sessizlik içinde bana vereceği sözü bekli-yorum. “Ama eğer birleşirsek ki bu olmayacak sana karşı kullanma-yacağım, söz.”

“Tamam. Söylemek istediğim, seni yıllardır bu kadar doğru düşünürken görmemiştim.”

“Yani?”

“Kabul edelim, aptal bir kız değilsin. İlişkinde bir sürü şeyin yan-lış olduğunun sen de farkındaydın. Ama vazgecmeyi göze alama-dığın güzel şeyler yüzünden bunları görmezden geliyordun. Artık iyi şeylerden vazgeebilecekle kadar güçlü olduğunu hissediyorsun, hayattan daha fazlasını bekleyeceğin kadar. Bu yüzden seninle gurur duyuyorum. Çoğu kadın bu gücü gösteremez. Yalnız kalmaktan o kadar korkarlar ki yanlış olduğunu bile bile ilişkilerine devam eder-ler ve yalnız kalarak doğru kişiyi beklemeyi göze alamazlar.

Sessizlik. “Teşekkür ederim” diyor.

Yine sessizlik. Yine burun çekişler. “Gün boyunca belki on kere telefonda konuşurduk. Yarın nasıl geçecek bilmiyorum. Allah kah-
retsin, bu geceyi nasıl geçireceğim, onu bile düşünemiyorum. Apta-
lca gelecek belki ama bu gece kalır mısın? Yalnız kalamayacağım
bu gece.”

“Zaten sana geliyorum ben. On dakika sonra ordayım.”

“Sağ ol! Aptal gibi hissediyorum. Ben... Bu geceyi yalnız geçire-
mem. Ona çok alışmıştım.”

“Aptal falan değilsin. İnsani duygular bunlar.” Telefonum bipli-
yor. “Gelen arama var, bakabilir miyim?”

“Tamam.”

“Kapatmıyorum. Sakın bir yere ayrılma. Unutma, seninle gurur
duyuyorum.”

“Sağ ol!”

Diğer hattı alıyorum. “Alo.”

“Jack bir sürü mesaj bırakmış. Ayrılmışlar.”

“Biliyorum. Kate diğer hatta. Ona kızacağından korkuyor.”

“Ne? Neden?” Şaşıyor.

“Onları sen tanıştırdın ya, ayrıldığı için ondan iğrenecekmiş-
sin.”

“Çok aptalca. Söyle ona, yanına gidiyorum. Şu anda yalnız kal-
mamalı.”

“Ben de ona gidiyorum. Yiyecek bir şeyler alır mısın?”

“Tabii, içki de alayım mı?”

Üzüntülüken içme.

“Yok, alma. Şu anda içmesi hiç doğru değil.”

Vedalaşıp kapatıyoruz. Kate’e dönüp yolda olduğumuzu haber
veriyorum.

Sabahın üçüne kadar yanında kaldık. Bir türlü uyuyamadı. Haklıydı tabii. Okuldaki sevgiliden bile ayrılınca harap oluyor insan. Bir de bunu otuz yaşındayken yaşamak var.

Kate'le gurur duyuyordum çünkü bazılarımızın uygulamaktan korktuğu bir düsturu uygulamayı başardı:

Yalnız kalmaktan korkma.

Bazı günler, makyaj israftır.

Cuma günü, kızarmış gözlerle sete gelip zamanımın çoğunu Jordan'ı görebilmeyi umut ederek geçiriyorum (gün boyunca ortada görünmüyor, telefon bile etmiyor). Drew'ün Dawn hakkındaki özel sorularını geçiştirmeye ve annemlerden gelen telefonları başımdan savmaya çalışıyorum. Kediyle farenin o çizgi dizisinin hemen ardından sabah koduğumun altısında başlıyorlar aramaya.

Telefon çalınca açmak gibi bir hata yapıyorum. Bu kadar erken saatte arayan biri ya hamiledir ya da biri ölmüştür. Olmadı, kesin Drew'dür.

Birbirine yapışmış göz kapaklarımı açıp saate bakmaya uğraşarak telefona cevap veriyorum. "Alo."

"Uyandırdım mı?" Babam. Neşeyle şakıyor.

"Ha?" Saate bakıyorum. 5:58. Daha altı bile değil. "Baba? Ne oldu? Annem iyi mi?"

"İyi, iyi... Sen hâlâ uyuyor musun?" Hayret ediyor. Sanki Los Angeles'daki herkes çoktan uyanmış, sabah koşusunu yapıp kahvaltısını etmiş de ben tembellik ediyormuşum gibi.

"Hı, hı... Uyuyordum. Saat daha altı bile değil."

“Ne yapıyorsun sen? Bütün günü yatakta mı geçireceksin?”

Eminim bunu Orta Batı’da -babam oralıydı- öğrenmiştir. Oturmuş eski şarkılar dinliyor herhâlde.

“Baba, eğer günüm sabah dokuzda Regis ve Kelly’nin haber programıyla bitseydi, günü boşa geçirmiş olurum. Ne oldu?”

“Hiçbir şey. İlle de bir şey olması mı lazım? Randevun nasıldı?”

Yatakta doğrulup oturuyorum. Sigaram nerde benim? “Randevu falan değildi. Drew bana birkaç kişiyi ayarlamaya çalıştı. Biri de Chris’di biliyor musun? Annemin Chris’i.”

“Yanında değildir inşallah?” Panik oldu.

“Hayır!” Bak şimdi ben de panik oldum. Paketten bir sigara alıyorum. “Bu işlerin bir yolu yordamı vardır.”

“Annenin rahatsız edici derecede genç ve aptal sevgilisine göz dikmeyesin.”

“Evet, benzer bir durum.” Çakmağı bulup sigaramı yakıyorum. “Anneme karşı anlayışlı ol. Adam o kadar da aptal değil.”

“Napolyon’u tatlı zannediyor ama?”

“Napolyon zaten bir tatlı adı, babacım.”

“Waterloo’da savaşan Napolyon değil. Yanında biri mi var senin?”

Sigaradan bir nefes çekiyorum. “Birincisi, bunu sormak büyük kabalık. İkincisi, bu soruya cevap vermeye tenezzül bile etmeyeceğim. Üçüncüsü... Bilmek istemezsin...”

“Yani, yalnızsın.”

“Evet.” İtiraf etmek zor olsa da...

“David denen o çocuk aradı mı?”

“Hayır.” Şimdi bundan bahsedip sinirlerimi bozmak istemiyorum. Çok iyi biliyorum ki:

Ailene söylediğin her şey, başka bir aileye nakledilir. Senin bilgin olmadan.

“Üzülme, başkasını bulursun.” Babam teselli ediyor beni. “Seni aradım çünkü biraz nefes almaya ihtiyacım var.”

Annemin, *Erkekler Mar'stan, Kadınlar Venüs'ten* kitabını babama verdiği günü üzüntüyle anıyorum. Orta yaşına gelmiş bir adamın “Nefes almaya ihtiyacım var” demesi, çok endişe verici. “İçime kapanacağım, bana dokunmayın” der gibi...

“Ne oldu baba?” Sakin bir şekilde soruyorum. Kitaptan da öğrendiğim gibi, onu dinleyip duygularını anlamaya çalışmak ama sorununu çözmeye kalkışmamak için zorluyorum kendimi.

“Kardeşin Bay Wharton’u da davet etmiş. Rezil herif..”

“Babacım, dedemi çağırmak zorunda, annemin babası o.”

“Göt herif..”

“Öyle ama yine de ona karşı kibar olmak zorundasın.”

“Nedenmiş?”

“Çünkü ben öyle diyorum.” Küçükken benimle konuştuğu gibi konuşuyorum şimdi onunla.

“Maalesef daha iyi bir sebep göstermen gerekecek.” Sabah haberlerini açtığını duyuyorum. “Açıkçası, şu anda beni çok üzüyorsun.”

“Özür dilerim!” Diliyorum ama içimden gelerek değil. “Kızını çok sevdiğin için düğününde olay çıkarmak istemezsin. Bu yeterli bir sebep mi?”

“Tabii, sen de dedenin tarafını tut bakalım.”

“Biraz ot çekip sakinleşsene sen!” Yan odadan annemin onu azarlayan sesi duyuluyor.

“O zıkkımı içmeyeceğim bir daha. Satıcına hiç güvenmiyorum.”

Sormaya korkuyorum ama mecburum. “Neden güvenmiyorsun?”

“Uyuşturucu testine girdim geçende. Hani firmalar seni işe almadan önce vücudunda madde var mı diye bakıyorlar ya. Ben de yaptırdım. Dalgıçlık falan yaparsam diye...”

“Bundan haberim yoktu.”

“Öyle bir şey yok zaten. Ama şimdi orta yaş girmeyi düşünüyorum, dalgıçlık da onun bir parçası olacak. El değmemiş sahiller, minik bikinili güzel kızlar, poker...”

Pokerin dalgıçlıkla ne ilgisi olduğunu sormama fırsat vermeyerek devam ediyor. “Neyse, testi yaptırdım. Ne çıksa beğenirsin, PCP pozitifmişim meğer!”

Kalbim sıkışıyor.

“Senin anlayacağın, annenin satıcı ‘yanlışlıkla’ PCP karıştırmış ota! Adama ağzının payını verdim tabii. Satıcının 78 yaşında yaşlı bir ninesi varmış, paketleri o hazırlıyormuş. Yaptığı kekleri zorla yedirmeye çalışan, torunlarını anlata anlata bitiremeyen yaşlı bir bu-nak... Böyle bir kadının hazırladığı ottan hayır mı gelir!”

“Neden geri vermedin?”

“E, öldü” diyor, sanki ölümüyle babama çok rahatsızlık vermiş gibi. “Dünya ne hâle geldi... Ot satıcısına bile güvenemiyor insan.”

Annem paralel telefonu kaldırıyor. “Kimle konuşuyorsun sen? Telefonda uyuşturucudan bahsedilir mi?”

Büyüklerinizden alacağınız en değerli tavsiye budur işte. Çok de-ğerli, gerçekten.

“Narkotik şubeyle konuşuyorum. Gelip seni alacaklarmış.”

“Anne, benim” diyorum.

“Merhaba, tatlım. Ed, senin işe gitmen gerekmiyor mu?”

Babamın gözlerini nasıl devirdiğini tahmin edebiliyorum. “Peki, peki.. Seni seviyorum, Charlie.”

“Ben de, hoşça kal!”

O kapatınca annem, “Bir dakika bekle, öbür odaya geçiyorum. Konuşmamız gerek” diye fısıldıyor.

Mutluluk. Mutluluk. Neşe. Neşe.

Otuz saniye sonra, akan su sesi duyunca annemin bahçeye çıktığını anlıyorum.

“Kardeşin, onunla konuşman lazım! Ben de, baban da ona söyledik, hatta düğünün tüm masraflarını bile üstlendik, istediğini çağırabilirsin, dedik...”

Elbette annemin asıl demek istediği, “Benim istediklerimi davet et.”

“... Şimdi de tutmuş, o kevaşe kılıklı Barbara’yı davet etmiş!”

İç geçiriyorum. “Anne, o babamın kız kardeşi.”

“Bana o kadını savunma!” Fısıldayarak bir sırrı açıklıyor. “O kadın senin ölmeni istemişti.”

Derin bir iç geçirerek, anneme bu bayatlamış hikâyeyi duymaktan artık bıktığımı anlatmaya çalışıyorum. “Hayır, anne, öyle bir şey yok. Babam ona senin hamile olduğunu söylediğinde, evli olmadığınız için senin düşük yapmanı dilemiş. Bu çok kötü bir şey, kabul ediyorum ama ölmemi istemiş falan değil.”

“Aslında benden nefret ediyorsun, değil mi? Ödip kompleksinin tersi gibi, babanla evlenmek için anneni öldürmek istiyorsun, bu yüzden bana hiç hak vermiyordun.”

Neden bütün annelerin Elektra kompleksi var acaba?

“Annecim, bir kere, alınma ama babamı otuz yıl önce tanıyaydım, eşcinsel olduğunu düşünürdüm. Bu yüzden içten içe babamla evlenme isteğim falan yok. İkincisi, Barbara’nın söylediği şeyin üstünden otuz yıl geçti...”

“Çok uzun zaman geçmiş gibi, öyle mi?”

Ona şu gerçeği söylemek var, aslında...

Hiçbir şey için otuz yıl boyunca kin besleme. Sen derdine yarken millet gününü gün eder.

Ama konuyu dağıtmayı tercih ediyorum. “Neden bu kadar erken kalktın sen?”

Annemin öğleden önce kalktığı görülmemiştir. Çalıştığı zamanlar hariç. Yazar olduğunu söylemişim, değil mi? Yani, aslında çalıştığı zamanlarda bile öğleden önce kalkmaz.

“Daha yatmadım.” Ot çektiğini duyuyorum. “Bütün gece Chris’le konuştuk. Patronun onunla senin aranı yapmaya çalışmış, çok tedirgin olmuş. İlişkimizi bir adım öteye taşımaya karar verdik.”

Hayret. Partide hiç de tedirgin olmuşa benzemiyordu. Ama yoga hocası ya, belki de saklamayı becerebilmiştir. Tedirgin olmak, derken, şu anda öyleyim de... “Bir adım ötesi neresi?” diye soruyorum.

Derin bir nefes alıyor. “Şey... Babanla birlikte yaşamaya karar verdik.”

Annemle babam boşandı. Şimdi de birlikte yaşamaya karar veriyorlar. Bu ne züppelik yahu!

Konuşmaya devam ediyor. “Biliyorsun, Jeannine’le ayrıldılar. Bu aralar birinin ona bakması gerek. Ne kadar anaç bir yapım olduğun bilirsin.”

“Evet” diyorum yarım ağızla.

Sigaramı söndürüp yataktan kalkıyorum. Dün gece pasta kutusunu gardıroba koymuştum. Kutuyu açıp pastayı parmaklıyorum. (Benim de düğün pastamın en üst katı ikinci günde kalmaz.) Annem devam ediyor.

“... Sonra ben Chris’e dedim ki, ‘Ed burada benimle yaşayacak, sence mahzuru var mı?’, o da bana dedi ki, ‘O zaman ben de sana taşınmak isterim.’ Ben de düşünüyorum şimdi, aynı çatı altında iki erkek, bir ben, bir de haftada bir gelen temizlikçi kadın, nasıl olacak bu işler... Sonra o dedi ki...”

Vır vır vır... Konuşup duruyor. Bayan Robinson diye birini anlatıyor... Vır vır vır... Dikkatimi toplayamıyorum. Pastayla meşgulüm şu an. Tereyağlı kek -normalde sevmem- ama çikolatalı vanilyalı krema ile birleşince...

“Eee? Ne diyorsun?”

Yandık! Bunu hep yapıyor. Şimdi tahmin gücümü kullanmak zorundayım.

Allah’tan çok uzun zamandır annem o benim ve onu çok iyi tanıyorum. Kendi kendime gülümseyip gurur duyarak cevap veriyorum: “Annecim, sen ne yapacağını iyi bilirsin. Başkalarını dinlemeyi bırakıp kalbinin sesini dinle. O sana doğru olanı söyler.”

Sessizlik. Doğru bir atış yaptım. “Tabii” diyor. “Tabii, ya... Çok haklısın.”

Yaşasın! Atışım sayı oldu! Terapist olmalıymışım ben.

“Bebegi sen taşıyor muydun?”

Ha? Dur, bir dakika. Sakin ol. En son Bayan Robinson hakkında bir şeyler anlatıyordu...

“Beni dinlemiyordun, değil mi?”

Yer döşemesine bakıyorum süklüm püklüm. “İki adamla temizlikçi kadında kaldım en son.”

“Carol! Yat artık!” diye bağırın babam sayesinde paçayı kurtarıyorum.

“Artık kapatmam gerek” diyor annem sonunda. “Baban yatmamı istiyor; hey Allah’ım, bu lafı yeniden söyleyebileceğim aklıma gelmezdi. Seni seviyorum. Konuşuruz yine.”

Kapatıyor. Ben de kapatıp pastanın kalanını bitirdikten sonra Drew’ü arıyorum.

Telefonu açıp “Kalktım!” diye bağırana kadar üç kez çalıyor.

“Uyan bakalım, uykucu” diyorum.

“Beş dakika daha...”

“Tamam ama sadece beş dakika, saat altıyı geçti bile, hem...” Kapattı bile. “Kendi kendime mi konuşuyorum ben?” Söylenmeye başlıyorum.

Sonra Kate’i arayıp iyi olduğundan emin olmak istiyorum. Yalan söyleyerek iyi olduğuna inandırmaya çalışıyor beni. Bir duş alıp Drew’ü yeniden arıyorum.

“Kalktım!”

“Şoförün gelmesine on dakikadan az kaldı. Kızı öptün mü, bu arada?”

“Evet ama çok minik bir öpücüktü, Hollywood tarzı...”

“Cumartesi şansın yaver gider belki.”

“İnşallah!” diyor. “Bana onu sarhoş edeceğine söz ver.”

“Sen de Doug’u sarhoş edeceğine söz var o zaman” diyorum.

“Anlaştık.” Yine kapatıyor.

Neyse, hiç değilse bugün cuma.

İşe giderken yolda telefonum çalıyor. Arayan numaraya bakıyorum. Kız kardeşim Andy.

“Selam, Andy.” Esnememi tutmaya çalışıyorum.

“Ailemden nefret ediyorum. Hepsi delirmiş.” Neredeyse ağlayacak.

“Yine ne oldu?”

“Mihriba yürürken neden Mendellsohn’un düğün marşı çalacak bir türlü anlamıyorum. Ben *Addams Family*’nin müziğini istiyordum.”

Gerçekten de çok yerinde bir soru.

“Düğünden önceki yemeğe dedem gelirse babam gelmeyecekmiş. Annem de Barbara’yı gördüğü yerde gözüne yumruğu indirecekmiş. Onlarla konuşur musun? LÜTFEN?”

“Tamam, ben onlarla konuşurum. Sen işlerinle ilgilen, bu konuyu düşünmemeye bak.” Onu sakinleştirmeye çalışıyorum.

Birkaç dakika daha konuştuktan sonra stüdyoya girerken telefonunu kapatıyorum.

Bugün büyük final sahnesi çekiliyor. Bilinen son işte, adam kızı elde eder, her şey mutlu sonla biter. Bu da bana, defterimi çıkarıp şu notu almamı hatırlatıyor:

Mutlu sonla biten filmler izle.

Evet, biliyorum. Tam bir burjuvayım. Çok da umurumda. Hayat zaten yeterince moral bozucu, bir de üzüntülü şeyler izlemek için on dolar vermeye hiç değmez. Yani, şimdi dürüst olalım, *Yurttaş Kane*’i kaç kez izlediniz, *When Harry met Sally*’i kaç kez izlediniz?

Ne demek istediğim anlaşılmıştır herhâlde.

22. yüzyılda hâlâ film kiralanıyor mu? Kiralanıyorsa eğer, When Harry met Sally’i, Auntie Mame’yi ve His Girl Friday’i kirala mutlaka. Fight Club’ı bunlardan sonra izlemelisin (muhteşem bir filmidir ama depresiftir de). Ondan sonra da Mr. Blandings Builds his Dreamhouse ya da I Was a Male War Bride gibi Cary Grant’ın komedilerinden birini izleyebilirsin. Tadını çıkar!

Faydalı bilgiler de vermek lazım, değil mi?

Sette dolaşp bugün çekilecek olan sahneyi düşünüyorum. Drew, güzel bir kanun kaçağını (başrol oyuncularından muhteşem Heather Crowe oynuyor) yakalayıp yargılanması için ülkenin bir ucu-

na götüren bir dedektif rolünde. Aptalca bir romantik komedi işte. Mutlu sonla biten.

Set işçileri kabloları döşeyip kameraları kurar ve ışıkları ayarlarken hapisane hücresi olarak kurulmuş sete doğru gidiyorum. Neden bilmiyorum geçen gece Doug’la öpüşmüş olmamam rağmen Jordan’ı düşünüyorum. Onun geç kalması değil kafamı meşgul eden. Ben çok güzel bir mahkûmmuşum, sert, ama çok tatlı bir polis olan Jordan beni kelepçelemiş, parmaklıkların arasından beni öpüyormuş, sonra...

Mmm... O öpüşmenin hayaliyle iç geçiriyorum. İşte bu yüzden sinemaya gidiyoruz. Gerçek hayatta elleri kelepçeli biriyle öpüşmek tuhaf kaçır çünkü.

Büfeden kapuçino alıp saat tam yedide Drew’ün karavanına gidiyorum. Kapıyı açar açmaz dışarı çıkan buram buram duman yüzünden boğulacak gibi oluyorum. *Fast Times at Ridgemont High* filmindeki Scipoli karakterinin minibüsüne dönmüş içerisi. Dumanı kokluyorum. Yok. Ot değil bu, çiçek gibi sanki.

Bir gayretle, Drew’ün yeniden dekore ettiğin karavanına bakmak için içeri giriyorum. Bu sefer Hint tarzından esintiler var. Yeni koltukları mücevher renklerinde. Yakut kırmızısı ve zümrüt yeşili. İnce ince yapılmış altın nakışlarla süslenmiş. Her yerde mumlar ve tütsüler yanıyor (koku da bunlardan geliyormuş meğer). Sitarla çalınan bir melodi geliyor (hoparlörleri hâlâ görebilmiş değilim).

Bu yeni dekorasyonu inceliyorum; fil kafaları. Bütün bir fil değil, yalnız, dikkatinizi çekerim. Sadece kafalar. İnsan vücutlu, fil kafalı, meditasyon yapan bir heykelcik var.

Altı kolu ve altı bacağı olan, insan vücutlu, fil kafalı başka bir heykelcik daha var. Sekiz kollu, sekiz bacaklı, beş fil kafalı bir heykelcik daha. Kocaman bir yaratık (fareye benziyor ama...) vücudu üstünde duran başka bir fil kafası. Kalay ve kurşun alaşımından yapılma, fil biçimli tütsülüğe yakından bakıyorum.

“Ganeş” diyor Drew.

Dönüp Drew’e bakıyorum. Yeni koltuğuna yayılmış, gırtlaktan tuhaf sesler çıkartıyor. Şarkı mı söylemeye çalışıyor yoksa dişi

bir file çiftleşme çağrısı mı yapıyor belli değil. Lütfen Allah'ım, şarkı söylüyor olsun. "Anlamadım?" diye soruyorum.

"Ganeş" diye tekrar ediyor.

"Gesundheit"¹³ diye karşılık veriyorum.

Drew gözlerini açıp doğruluyor. Sanki üç yaşındaki bir çocukmuş da izlediği çizgi filmi anlatıyormuş gibi konuşmaya başlıyor. "Geçen gece sen eve gittikten sonra televizyonda müthiş bir program izledim. Hinduların tanrısı Ganeş hakkında. İzledikçe fark ettim, Hindu olmak benim kaderimmiş aslında."

Kaşlarını kaldırıp bakıyorum. Hiç de inandırıcı gelmiyor. "Hani Kahuna olacaktın, n'oldu?"

Saçma sapan bir şey söylüyormuşum gibi elini savuruyor. "O iş bana göre değil. Uzun yıllar çok sıkı bir eğitimden geçmek gerekiyormuş Kahuna olmak için. Ben öğrenci değilim ki, film yıldızıyım. Ama Hindu olma konusu... Doğuştan gelen bir şey. Hindu olarak doğmuş olmalıyım, diye düşünüyorum. Rhode Island'da doğduğum için bunun farkına varamamışım bugüne kadar."

Kafamı sallayarak konuyla ilgilendiğimi hissettirmeye çalışıyorum elimden geldiğince. "Drew, Hinduizm çok karmaşık bir dindir, öyle kafana estiği..."

Zıplayıp kalkıyor koltuktan, yoga yapan taştan oyma bir fil heykeli tutuşturuyor elime. "İşte bu Ganeş" diyor. Yeni aldığı oyuncak bebeğini gösteriyor sanki.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Ganeş" diyorum dalga geçerek.

Tüm saflığıyla bana bakıyor. "Programın sunucusuna göre dünya, biz Batılıların 'Yaratılış' anlayışıyla yaratılmamış. Yaratılış diye bir şey var ama yok. Bu sadece görece bir gerçeklik, gerçek sandığımız bir yanılsama ama gerçek olmayabilir. Bizler Maya'nın -yanılsamanın gücünün- çocuklarıyız."

Gözleri kocaman açılmış, başını aşağı yukarı sallayarak bana bakıyor. Sanki hayatın anlamını keşfetmiş de bana anlatıyor. Ben de

13 Almanca, sağlık.

ona bakıyorum, apışıp kalmış vaziyette. “Peki, peki, hobilerin olması güzel bir şey tabii! Hafta sonu neler yapacağına bakalım mı şimdi?”

Bakışlarından, beklediği cevabın bu olmadığı anlaşılıyor ama sonra umursamayarak omzunu silkiyor. “Olur, tamam. Bakalım.”

Kapuçinosunu veriyorum, birlikte hafta sonu programının üstünden geçiyoruz.

Yazıcıdan aldığım çıktıya bakarken kapuçinom yudumluyorum bir yandan. “Pekâlâ. Sabah sekizde antrenörünle koşuya çıkacaksın...”

“Oha! Çok erken.” Drew kapuçinosunu içerken program hakkındaki duygularını da açıkça ifade ediyor. “İptal et.”

“Ardından dokuzda ağırlık egzersizi yapacaksın...”

“İptal et.” Kafa sallıyor habire.

“Onda Chris’le yoga seansın var...”

“İptal et ama geçen gece seni reddetmesiyle bir alâkası olmadığını mutlaka söyle.”

Kapuçinosundan bir yudum daha alıp iğrenerek suratını buruşturuyor. “Şeker koydun mu buna?”

“Hayır. Tam da on birdeki beslenme uzmanıyla randevuna gelmiştik bak.”

“İptal et. Çok sıkı bir diyet verdi o adam. Bana şekerli kahve, pastırma yedirecek ve skoç viskiye izin veren birini bul.”

İç geçiriyorum. “Tamam ama sen ne demiştin? Başının belası dört kilo verene kadar bu diyetten vazgeçmene engel olmayacak mıydım?”

“Evet, biliyorum. Göndereceksin adamı, değil mi?” Kapuçinosunu benimkiyle değiştiriyor (benimki şekerli).

Kafamı sallıyorum. “Ne olursa olsun, kesinlikle ve mutlaka bu randevuya gitmeni sağlamazsam, beni kovacağını söyledin.”

Gözlerini deviriyor. “Bak, tatlım. Seni seviyorum. Ama her söylediğimi ciddiye alacak bir kadın isteseydim, boşanmamış olurdum.”

“Öyleyse, randevuyu iptal etmekte kararlısın?”

“Kesinlikle.”

“Peki.” Bunu defterime not alıyorum. Aslında geçen haftanın randevusunu iptal ediyorum. “On ikiden ikiye kadar terapi...”

“Hah, bu iyi” diyor Drew. Bir kalem çıkarıp not alıyor. “Dawn hakkında konuşabilirim.”

“Saat üçte Bir Dilek Tut Derneği adına hastane ziyaretine gideceksin.”

“Tamam.”

“Sonra da *Maxim* dergisinden Robert Browne diye biriyle randevun var. Yayıncının ayarlamış.”

“Hah, şimdi ayvayı yedim işte!” diye bağıyor. “Nefret Ettiklerim!”

Notlarıma bakıyorum. “Muhabir falan mı bu adam? Bende bilgisi yok da?”

“Hayır, editörlerden biri. Tamamen unutmuşum. ‘Nefret ediyorum’ diye tepki vereceğim olayların listesini yapman gerekiyor.”

Boş boş Drew’e bakıyorum. Bakışlarıma, ümit dolu bir gülümsemeyle karşılık veriyor. Bir an afalladıktan sonra nihayet ağzımdan bir söz çıkıyor: “Bundan rahatsızlık duyduğumu söylersem, yetersiz kalır.”

“*Maxim* dergisi için” diye bilgi veriyor. “Bazı ünlülere soruyorlar, liste yapmalarını istiyorlar. ‘Nefret ederim’ diye karşılık vereceğimiz durumların listesi. Benim için yazman gerek.”

“Sen niye yazmıyorsun?”

“Nefret etmeyi beceremiyorum. Hayatım çok eğlenceli.” Bunları söylerken sesinde en ufak bir ironi bile yok. “Ama sen sürekli bir şeylerden şikâyet edersin. Hem benden daha komiksin.”

Üst üste birkaç kez gözlerimi kırıştıyorum. Bana gülümsemeyi sürdürüyor. “Bunu yazacak bir yazar tanımıyor muyuz?” diye soruyorum nihayet.

“Hayır, benim yazmam şart” diye inat ediyor. “Bu da demektir ki sen yazacaksın.”

Peki, işten atılmadan ‘Hayır’ demeyi nasıl başarabilirim acaba? İyi bir taktik bulmalı, diplomatik davranmalıyım. İşimi ne kadar sevdiğimi, benim için ne kadar önemli olduğunu... “Delirdin mi sen?” diye patlayıveriyorum.

“Hadi, hadi” diye elini savuruyor. “Bak, karşılığında, yarın Kızlar Geceniz için sana limuzini göndereceğim.”

“Kendi kendini davet ettirdiğin geceye mi?” diye mızıldıyorum. Aslında mızımızlanmak istemiyorum ama duramıyorum işte. Key-fim kaçınca Mini Mouse gibi oluyorum, tıpkı kız kardeşim gibi.

“Bin dolar da nakit veririm.”

“Kaç kelimelik bir yazı lazım sana?”

O kadar da aptal değilim, hani.

“Kelime sayısı önemli değil, sadece on maddelik bir liste yap.” Yine o kazanıyor. Hep o kazanıyor zaten. “Sen bana on beş madde falan sırala, ben aralarından seçerim.”

Ölmek kolay, gülmek zor...

Drew’ün bu huyundan nefret ediyorum. Dört saat boyunca Drew’ün set sandalyesinde oturup, “Nefret Edilenler” listesi yapmakla uğraşıyorum.

1. Telefon etmeyen erkekler.

Bunu karalıyorum.

1. Bloomingdales mağazasında, kırışık giderici krem satan on yedi yaşındaki kızlar.

Bunu da karalıyorum.

1. Hillary Clinton

Belki olabilir.

Tam beni aramayan insanları düşünürken telefon çalıyor (ya da titreşiyor demeliyim, çekimler sırasında telefon, çağrı cihazı gibi aletlerin sesini kısmamız zorunlu).

Arayanın Andy olduğunu görünce koşarak setten uzaklaşıp hemen geri arıyorum.

Manhattan’ın caddelerinden birine açılan setten çıkarken Andy telefonu açıyor.

“Alo?”

“Selam, benim. N’aber?”

"Annemle babam, Hunter'la bana, düğünümüzün oturma düzenini yapıp fakslamışlar."

O-o... Çok ürkütücü. "Bunu yapmalarını sen mi istedin?"

"Kız kardeşinin senden önce evlenmesine bozuluyor musun?" diye soruyor Andy.

Oyy! "Şey" diye söze başlıyorum. Esprili bir cevap bulmaya çalışıyorum ama Andy sözümü kesiyor. "Sordum çünkü bugün 'Aptalca Bir Soru Sorma Günü.'" "

Oyy, oyy! "Ben senin tarafını tutan az sayıda kişiden biriyim, bana iyi davranmalısın."

"Kusura bakma. Herkesin işleri nasıl bu kadar berbat edebildiğine şaşıyorum. En mutlu günlerimi yaşıyor olmalıydım ama şimdi sadece bitsin gitsin istiyorum. Hunter'ın annesi elli konuk daha ilave etti, biliyor musun, Hunter da ona 'Hayır' diyemedi. Şimdi de bu aptal oturma düzeni..."

"Çok mu kötü?" diye soruyorum, tedbiri elden bırakmadan.

"İşte, babam şemanın üstüne "Göt lalesi deden" diye yazmış, kocaman bir de ok çıkarmış."

Avucumla gözümü ovuşturuyorum, baş ağrısı geliyor. "Annem Barbara'yı nereye oturtmuş?"

"O da bir ok çıkarmış, 'Yerin iki metre altı' diye yazmış. Bu gece işin var mı? Annemlere gelsene, bu işi halletmemiz lazım."

"Sanırım gelebilirim" diyorum, uygun bir bahane bulamadığım için. "Yalnız, ilave konuklar için daha fazla para isteyeceksen bunu gözümüzün önünde yapmasan daha iyi olmaz mı?"

"Sevgilin olmadan otuzuna girdiğin için üzülüyor musun yoksa işin seni bu geçkin yaşında ayakta tutabiliyor mu?" diye karşılık veriyor.

"Saat yedi mi?" diye telaşla soruyorum. Bundan sonra gelecek olan aptalca soru korkutuyor doğrusu.

"Çok iyi. Görüşürüz, o zaman. Seni seviyorum. Hoşça kal!" Kapatıyor.

"Ben de seni seviyorum." Sete dönüyorum.

Andy'den nefret ediyorum. Gerçekten.

Her şeyin bir sebebi vardır.

Evrenin, bana ‘Nefret Edilenler listesi’ diye bir liste yaptırmasının sebebi nedir, hiç bilmiyorum. İki saat sonra Drew’le birlikte karavanında listeyi gözden geçiriyoruz.

O, yeni ipekli koltuğuna yayılmış, bugünkü yedinci kahvesini içerken ben de aldığım notları okuyorum. “Evet, bir numara. Sylvester Stallone, Ben Affleck ve senaryo dalında Oskar kazanan diğer oyuncular.”

“Böyle bir şeyi hayatta söyleyemem” diye başını iki yana sallıyor. “Nedenmiş?”

“Ben’i severim. Hem, ya bir gün ben de senaryo yazmaya karar verirsem? O zaman kimse beni Oskar’a aday göstermez.”

Ne senaryosu! Sen daha on maddelik bir liste yapamıyorsun! Yüksek söylemiyorum tabii. Bu maddeyi karalayıp devam ediyorum. “Bir numara. Sana ‘beyefendi’ diye hitap edilmesi.”

“Ne diye nefret edeyim ki bundan?”

“Çünkü kendini yaşlı biriymiş gibi hissedersin.”

“Hayır, hiç de değil. Saygı duyulan biriymişim gibi hissederim.”

“Çünkü yaşlısındır” diye karşılık veriyorum. Ama yine de onu dinleyip bu maddeyi de karalıyorum. “Bazen insanlar bana ‘hanı-

meferendi' diye hitap ettiklerinde daha iyi oluyor aslında" diyorum. "Peki, bir numara. Martha Stewart."

"Yo, bunu yazamayız."

Bu iş yorucu olmaya başlıyor. "Nedenmiş?" diye soruyorum. Yavaş yavaş sinirleniyorum.

"Çünkü birkaç yıl önce programına katılmıştım, birlikte Kegel¹⁴ yapmıştık. Onu üzmem istemem."

"Kugel¹⁵" diyorum.

"Ne?"

"Programa katıldığında Kugel yapmıştın. Kegel başka bir şey..." Of, bunu anlatamayacağım şimdi. Martha Stewart'ın programında Kegel yapışını görmek isterdim doğrusu. Bu maddeyi de karalıyorum. "Neyse, boş ver. Bir numara. Sean Connery'nin haricinde, James Bond'u oynayan Roger Moore, George Lazenby, Timothy Dalton, Pierce Brosnan ve diğerleri."

"Bunu da söyleyemem."

Gözlerimi deviriyorum. "Şimdi n'oldu?"

"Pierce iyi adamdır" diyor üstüne basa basa. "Onu üzmem istemem."

"Tamam, Pierce iyi adam. *Maxim* dergisini okuduğu ne malum? Okusa bile birazcık mizah anlayışı varsa bunun komik olduğunu düşünecektir."

Kaşlarını kaldırıp omuz silkiyor. "Peki, madem. Bu bir numara olsun."

"Güzel!" Bu maddeye bir yıldız koyuyorum. "İki numara. Britney Spears."

"Hah!" Gülümseyerek onay veriyor. "Bunu sevdim."

Seveceğini biliyordum zaten. Britney Spears'ı sevdiğini itiraf edecek hiçbir erkek tanımıyorum. Ama bir öpüşüne canlarını verirler.

"Güzel. Üç numara. Yağsız dondurma."

14 Vücut çalıştırmak için yapılan bir egzersiz türü.

15 Bir tür puding.

“Yağsız, ne?” Kafasını geriye atıyor şaşkınlıkla.

“Dondurma.”

“Uyduruyorsun. Saçma bir şey değil mi bu?”

“Hayır, uydurmuyorum ve evet, çok saçma bir şey.”

“Lezzetli oluyor mu peki?”

“Tabii ki hayır!” Anlaşılan bugün gerçekten aptalca sorular sor-
ma günü.

“Tamam, bunu da koyabilirsin.”

“Pekâlâ. Üç tanesi tamam, kaldı yedi. Dört numara. Uzay Yolu
fuarına, romantik buluşmalardan daha çok zaman ayıranlar.”

“Çok doğru. Öylelerinden ben de nefret ederim.”

Telefonum çalınca çalışmamız bölünüyor. Drew beklenti dolu
gözlerle bakıyor. “Dawn mı yoksa?”

Arayan numaraya bakıyorum. “Evet.”

“Açsana!” Heyecanla koltuğundan fırlıyor.

Açıyorum. “Alo?”

“Yalnız mısın?” diye soruyor Dawn.

“Hakkımda ne düşünüyor, sor” diye fısıldıyor Drew.

Ses çıkarmadan elimi savurup başımdan savıyorum onu. “Evet,
yalnızım. N’oldu?”

“Drew hakkında ne düşünüyorsun? Açık ol.”

Yandık. Drew yanı başımda dikilirken onun hakkında gerçekten
ne düşündüğümü söyleyemem ki.

“Beni mi soruyor?” diye fısıldıyor Drew yine.

İşaret parmağımla dudaklarına sertçe bastırıp susturmaya çalış-
ıyorum. “Neden soruyorsun?” İlgilenmiyormuş gibi davranmaya
çalışıyorum. “Ondan hoşlandın mı?”

“Evet, galiba. Bu hafta her gece ardı, saatlerce konuştuk. Ne za-
mandır onun gibi biriyle karşılaşmamıştım. Her gün çiçekler yolla-
dı. Başkası olsa çok ürkütürdü beni. Bilemiyorum, bir şekilde hoşu-
ma gidiyor işte.”

“Drew ne yaptı, dedin?” Ağzım bir karış açık kalıyor. Onunla saatlerce konuşulabileceğini hiç tahmin etmezdim. Kendisinden bahsetmiyorsa elbette.

Drew, aceleyle karalayiverdiği notu elime tutuşturuyor. *Evlenirsek, seni baş nedimesi yapması için onu ikna edeceğim.*

Tehditler bir yere varamazsın. Karşılık olarak ben de ona bu notu yazıyorum. Biz notlaşıırken Dawn konuşmasını sürdürüyor. “Evet, başlangıçta üzerime fazla düşüyor gibi geldi, ama şu an ondan çok hoşlanıyorum. Çok tatlı biri.” Bir saniyeliğine susuyor. “Yanında olmadığından eminsin, değil mi?” Şüphelendi.

“Hayır, yanımda değil” diye cevap verirken bir yandan da yazıyorum. *Senden hoşlanıyor.*

Hattın ucunda sessizlik hâkim. “Aman Allah’ım. Sen tanıdığım en kötü yalancısın. Yanında oturmuş, söylediğim her şeyi dinliyor, değil mi?”

“Hayır” diyorum kedi gibi büzüşerek. “Aslında önümde duruyor, hatta tepemde dikiliyor, diyebilirim.”

“Versene onu bana.”

Telefonu Drew’e veriyorum. “Seninle konuşmak istiyor.”

Drew dikkatlice telefonu elimden alıyor. “Alo?” Sesi nasıl da yumuşayıveriyor. “Selam, bebek. Dün gece iyi vakit geçirdin mi? Evet, ben de...”

Telefonun mikrofonunu eliyle kapatıyor. “Dışarı çık.” Benimle konuşurken sesi duygusuzlaşıyor hemen.

Kahvemi alıp kapıyı açarken Drew’ün “Sana dün akşam söylediğim ‘Nefret Ettiklerim’ listesi yapıyordum” dediğini duyuyorum.

Aman ne güzel. Benden başka herkes biliyormuş bu listeyi.

“Fikirilere açığım!” diyerek eline kalemi kâğıdı alıyor. “Johnny Cochran... Al Sharpton... Afrika bayramı Kwanzaa’yı kutlayan beyazlar...”

Dışarıda, karavanın önünde durmuş, Drew’ün telefonu kapatmasını beklerken ilişkileri hakkında düşünmeye başlıyorum. Belki

benim sandığım kadar bencil, budala biri değildir. Belki de ruh eşini arayan, gerçekten iyi bir adamdır. Tıpkı diğer sıradan insanlar gibi:

Dünyada kendisine bir yer bulmak istiyordur. Tatlı biri, güven-sizlikler yaşayan...

“Charlie! Telefonla işim bitti! Nefret ediyorum!” karavanın kapısını savurarak açarken bağırıyor.

Belki de değildir.

Ben kafamı iki yana sallayarak karavana girerken set işçilerinden bazıları dönüp bakıyor.

İçeri girince Drew suratıma kara sevdaya tutulmuş liseli bir oğlan çocuğu gibi sırtıyor. “Benden hoşlanıyor! Benden gerçekten hoşlanıyor!”

Gidip koltuğa otururken, “Biliyorum” diyerek birazcık patronluk taslıyorum.

“Çok tatlı bir kız” diyor. “Ona mücevher almam uygun olur mu?”

“Henüz çok erken. Listeye dönelim.”

“Tamam.” Dawn’ın önerilerini yazdığı kâğıdı uzatıyor. “Bunları kullanamam, değil mi?”

“Hayır.” Bana uzattığı kâğıdı buruşturup top yaparak yeni aldığı fil şeklindeki çöp kutusuna atıyorum. “Beş numara...”

“Beni Tom Cruise’la karıştıranlar” diye cümlemi bitiriyor.

Ya, ya, tam beş numaraya uygun bir madde. İçimden dalga geçiyorum. Yani, bundan nefret edecek kimse var mıdır dünyada? Çıktığım erkeğe, “Eski sevgilimden herpes hastalığı kaptım” demektense, “Tom Cruise’a çok benziyorsun” demeyi tercih ederim. Birinin bana Heidi Klum’a benzediğimi söylemesi gibi bir şey bu. “Tamam, yazayım bari bunu” diyorum yavaşça. Tekrar düşünür belki diye bekliyorum.

Düşünmüyor. “Sonra bir de şu var: Bütün filmlerimi severek izlediklerini söyleyen ama birinin adını söylemelerini isteyince apışıp kalanlar.”

“Harika!” Beş ve altı numaraları bitirdik (ne kadar aptalca olursa olsun, listede ilerleme sağladık). “Başka var mı?”

“Yok. Hepsi bu.” Kahvesini bitiriyor.

“Yedi. Hillary Clinton.”

“Olmaz.” Benim kahveme uzanıyor.

Omuzlarımı düşürüp çenemi sarkıtarak, *Allah aşkına, yapma* der gibi bakıyorum. “Sen Hillary Clinton’u hiç sevmezdin?”

“Öyle. Ama ya başkan olursa? Beyaz Saray’a çağrılma ihtimalimi ortadan kaldırmak istemem.”

Hillary’yi listeden çıkarıyorum. Sonra bir ismi daha karalıyorum. Drew notlarıma bakıyor. “O kimdi?”

“Dick Cheney. Aynı sebepten ötürü. Peki. Silikon memeleriyle bile ancak elli kilo gelen mankenlere ne dersin?”

“Onlardan nefret etme sebebim ne olabilir ki?”

Cahil. Zır cahil. “Çünkü bütün kadınlar onlara benzemek istiyor!” diye bağırıyorum.

“Dawn elli kilo. Sen bile elli kilo kadarsın, değil mi?”

Gülmemi zor zapt ediyorum. Erkeklerin bu kadar aptal olabileceklerine inanamıyorum. “Dawn nerdeyse altmış beş kilo. Üstelik her gün egzersiz yapar. Bense... Şey... Elliden biraz fazla, diyelim.”

“Gerçekten mi?” Drew bu söylediklerime çok şaşıyor. Sanırsınız ki, ayın gerçekten de peynirden yapıldığını söylemişim. “Bu da tamam sanırım, değil mi?”

“Tüm ülkenin kadınları sana tapınacak” diyorum soğuk soğuk. “Sekiz. Düğününde duvak takmak yerine taç giyen gelinler.”

Boş boş bakıyor. Bunu karalıyorum. “Spordan anlamayan kadınlar olarak değiştirelim bunu. Dokuz. Otuz yaşının altındaki ünlülerin otobiyografilerini yazması.”

Kafasını aşağı yukarı sallayarak onay veriyor.

“Ve on. Aptal listeler.”

Drew gülümseyerek alkışlıyor. “Limuzin yarın saat tam yedide kapıda olacak.”

“Teşekkürler.”

Kapı çalınıyor. Yapımcı asistanı Madison, kafasını içeri uzatıyor. “Bay Stanton, filinizi getirdiler. Bakıcısı onu nereye yerleştireceğini soruyor.”

“Şimdi hatırladım” diyor Drew. “Arka bahçeyi düzenleyecek birin bulman lazım. Fil aldım ben.”

Perdenin ardından, bakıcısı tarafından karavana doğru getirilen file bakıyorum.

Kafam ellerimin arasına düşüyor.

Ailemiz çıldırmış değil, sadece renkli.

Saat yedide, annemlerin Beverly Hills'deki evlerinin önüne park ediyorum. Arabadan indiğim anda, bir silah sesi duyuyorum.

Koşarak kapıya gidiyor, eski anahtarım ile kapıyı açıp kendimi içeri atıyorum.

“Anne!” diye bağıryorum antreden.

Alt kattaki misafir odasından hıçkırıklar geliyor. Koşarak iniyorum. Annemin ‘şeyi’ Chris, odada bir köşeye sinmiş, hıçkırarak ağlıyor.

Telaşla yanına gidiyorum. “Allahım, n’oldu burada?”

Hıçkırıklar arasında konuşmaya çalışıyor. “Senin... Senin...” Yeniden ağlamaya başlıyor. Konuşmak istiyor ama şiddetli ağlama krizi yüzünden bir kelime etmeye bile nefesi yetmiyor.

“Senin... Annen...” ciyaklıyor güçlkle.

“Anneme ne oldu?” Dehşete kapılıyorum. “Chris, ne oldu ona?”

“O... O gitti...” Bir kurt gibi uluyarak kucağıma kapanıyor.

Aman Allah’ım. Annem. Ne oldu? Anneciğim. Hayatımın ilk aşkı. Beni karşılıksız seven tek insan. Bana içtenlikle güvenen tek insan. Çok istediğim ve çok çalıştığım, önüme çıkan fırsatları iyi

değerlendirdiğim sürece hayatta istediğim her şeyi yapabileceğimi söyleyen insan.

Beni eleştirirdi mutlaka. Ama beni çok sevdiği içindi, benim için hep en iyisini istediği içindi. Her Allah'ın günü telefon ederdi, beni merak ettiği, sevdiği için.

Ben onun bu sevgisine nasıl karşılık verdim? Terbiyesizlik ederek, ondan sıkılarak, beni daha az seviyor olmasını dileyerek... Peki şimdi? Artık gitti, olanları geri döndüremem. Benim için ne ifade ettiğini ona asla söyleyemeyeceğim. Onu ne kadar sevdiğimi... Ne kadar...

“Hayatım, geldiğini duymadım” diyor annem neşeli sesiyle. Düşüncelerim bölünüyor. Kafamı kaldırıp bakıyorum. Orada, kapıda dikilmiş duruyor. Önünde bir önlük var, ellerini havluyla kuruyor. “Kız kardeşinle Hunter çoktan geldiler.”

Bir kez daha şiddetli bir silah sesi duyuyorum. PAT! Annem oralı bile olmuyor. Hatta fazlasıyla sakin. “Bu arada, Jeannine boşanma ilanını göndermiş babana. Canı çok sıkıldı.”

“Nasıl yani?” Biz konuşurken bir silah sesi daha geliyor. PAT!

Arka bahçede havalı tüfekle ateş ediyor.

PAT!

“Komşuları korkutmaktan çekinmiyor musunuz?” Eteklerim tuşmuş vaziyette.

“Osborn'lara komşuyuz. Kimsenin umurunda olur mu sanıyorsun?”

Cevabımı duymaya gerek görmüyor. Kucağımda ağlayan Chris'e bakıp iç geçiriyor. “Chris, tatlım, Charlie'nin eteğini ıslatıyorsun.” Elindeki pembe hapla bir bardak suyu uzatıyor. “Bir valyum daha al, aşkım, sonra da uyumaya çalış.”

Chris kafasını kucağımdan kaldırıyor, annemin hapı yutturmasına izin veriyor sonra da suyu içiyor. Kafası göğsüne düşüyor. Annem, ben çocukken bana yaptığı gibi, kollarını omzuna doluyor, “Aferin” diyor yumuşak bir sesle. “Şimdi yukarı, benim odama çıkıp biraz uyursun, olur mu?”

Başını aşağı yukarı sallıyor, yüzü göğsüne gömülüyor.

“Aferin!” Birlikte kalkıyorlar. Misafir odasından çıkarlarken ben de peşlerine takılıyorum.

Onlar merdivenleri çıkarken inanamayarak arkalarından bakıyorum. “Birkaç saat sonra yanına gelirim” diyor annem Chris’e. “Uyuyamayacak olursan komodinin üstünde uyku kasetleri var.”

“Tamam” diyor Chris. “Seni seviyorum.”

“Ben de tatlım.” Sonra annem merdivenleri inip yanıma geliyor. Hiçbir şey olmamış gibi benimle konuşmaya başlıyor. “Tavuklu...”

PAT!

“... patates yaptım, kuşkonmaz da var. Sen pek sevmezsin, biliyorum ama baban bayılıyor. O da bugün hiç iyi değil...”

Annem kolunu omzuma atıp beni mutfağa götürüyor. Nutkum tutulmuş vaziyetteyim.

PAT!

“Yemek yer mi, emin değilim, çok gerildi bugün.”

Mutfağa girince Hunter’ı görüyorum. Elinde havalı bir tüfekte babamın yanında duruyor. Andy masada oturmuş, elleriyle yüzünü kapatmış. Önünde bir kadeh kırmızı şarap var.

“Hayatım, şarabını içmiyorsun?” diyor annem.

Andy kafasını kaldırıp anneme diki dik bakıyor. Ters giden hiçbir şey yokmuş gibi davranmasına sinir oluyor. Şarabını bir dikişte bitiriyor.

PAT! Hunter arka bahçedeki konserve kutusunu vuruyor. “Bu çok zevклиymiş, Ed.” Silahı doldurup tekrar ateşliyor.

“Öyle, değil mi?” Babamın neşesi birazcık yerine gelir gibi oluyor. “İşin püf noktası, eski karını düşünerek tetiği çekmen. Ama senin henüz eski karın yok, değil mi evlat?”

Henüz?

“Hayır, efendim.” Hunter silahı babama geri veriyor.

“İyi, iyi.” Babam silahını alıyor. “Bazen insanların niye evlenmek

istediklerini anlayamıyorum. Sonunda nasılsa boşanıyorsun, tüm paranın yarısı da ona gidiyor.” Annem ona sarma ot sigarası veriyor. “Sağ ol, canım!”

Ben elindeki silahı alıp süpürgeliğe kilitlemeye giderken o da derin nefeslerle ot çekiyor.

“İnsanların evlilik merakı demişken” diye başlıyorum. “Biraz da kızından bahsedelim.”

Annem heyecanla bana bakıyor. “Yoksa sen?..”

“Yoo, yo... Diğer kızın...”

“Ha, tamam” diyor sonra. “Konumuz düğündeki oturma düzeni.”

Hunter’la Andy, panik içinde birbirlerine bakıyorlar. İlave konukların olacağını daha söylemedikleri belli. “Anne, aslında konuk sayısı ile işe başlasak daha iyi” diyor Andy.

Annem Andy’ye bakıyor. “İki yüz kişi, diye anlaşıştık, değil mi?”

“Evet, *biz* öyle anlaşıştık.” Biz, kelimesine özellikle vurgu yapıyor.

Annem, ot çekmeye dalmış olan babama bakıyor. Konuşulanlarla hiç ilgili değil.

Hunter çekingen çekingen öksürmeye başlıyor. “Maalesef annem iki yüz kişiyle yetinmemiş. İlave olarak elli kişi daha çağırmış. Onun ve babamın arkadaşları.”

Annem dehşetle elini göğsüne götürüyor (bunu yapmayı çok sever). Hunter telaşla devam ediyor. “İlave maliyeti ödemek istiyorlar.”

“Gerekmez” diyor babam.

Andy’yle birbirimize şok içinde bakıyoruz. Doğru mu duyduk biz?

Hunter devam ediyor. “Çok iyisiniz ama sıkıntı vermek istemeyiz.”

“Annenin yaşında kadınlar gelecek mi?” diye soruyor babam.

Hunter bana bakıyor. “Ne halt ediyor şimdi bu adam?” der gibi. Omuz silkiyorum. Ne demek istediğini gerçekten bilmiyorum. “Evet, efendim. Bir sürü hanım da olacak” diye cevap veriyor nihayet.

“Bekârlar da var mı?”

“Şey... Bazıları boşanmış, bazıları da dul...”

“Hepsi gelsin o zaman. Kadına ihtiyacım var benim. Kızım yaşındaki kadınların peşinden koşmak için çok yaşlıyım artık. Benim yaşımda kadınlarla tanışmak için 10,000 dolar ödeme gerekiyorsa ödeyelim bakalım.”

Sorun, tahmin ettiğimden daha kolay çözüldü. Herkes rahat bir nefes aldı.

“Peki, o zaman... Oturma düzenine geçebiliriz” diyorum.

“Bütün bekâr kadınlar benim masamda otursun” diyor babam. “Arandığımı belli etmekten utanmayacağım.”

“Ama efendim...” diye başlıyor Hunter.

“Ed, bekâr kadınlarla oturamazsın. Gelinin ailesinin masasında oturman gerekir” diye devam ediyor annem.

“Nedenmiş?”

“Çünkü âdet böyle.” Annemin sesi yavaştan yükselmeye başlıyor.

“Gelinin bakire olması da adettendi, bunlar hep eskide kaldı.”

“Tamam, gelinin ailesi için masa yapmayız biz de” diyor Andy. “Herkes karışık otursun.”

Annemle babam, çileden çıkıp, bağırıp çağırarak mutfaktan çıkıyorlar.

Otuz saniye sessiz kalıyoruz. Sonra bir dakika. Sonunda Hunter sessizliği bozuyor. “Geri gelecekler mi?”

“Maalesef” diyoruz Andy’yle bir ağızdan.

Ellerinde mor renkli bir panoyla geri geliyorlar. Üstüne yeşil daireler yapıştırılmış, masalar birden yirmiye kadar numaralandırılmış. Babam panoyu mutfak masasına koyuyor. “Bu, otelin yemek salonunun oturma düzeni” diyor.

“Bekle.” Annem çekmecedan beş yeşil daire daha çıkarıp panoya yapıştırıyor.

Babam, salonun ortasındaki bir numaralı masayı göstererek, “Siz buradasınız” diyor, Andy’yle Hunter’a. “Şimdi, her masaya on kişi oturuyor. Sizinle oturmasını istediğiniz sekiz kişiyi seçin.”

Andy ve Hunter, bütün gece boyunca birlikte oturmak istedikleri sekiz kişiyi düşünmeye başlıyorlar.

Dört saat, iki ağlama nöbeti, üç kutu dondurma, bir nişan iptali, bir “Başlarım ha! Gidip Vegas’ta evlenelim!” tribi, on yedi “Olmaz, onlar birbirlerinden nefret eder, aynı masada oturamazlar” yorumu, yirmi üç “O kadın kafadan kontak, o herif kafayı yemiş” saptaması ve değişik tonlarda yirmi yedi “Tamam, peki” kabulünden sonra nihayet eve dönebiliyorum.

Ha, bir de “Seni seviyorum, sen olmasaydın, bu geceyi atlata-mazdık” teşekkürü.

Andy, mutlaka Hunter’a da söylemiştir bu tarz bir şey ama bana söylediği bütün gecenin yorgunluğunu alıveriyor üstümden.

İnsanların çıktıkları kişileri yargılama. Senin seks hayatın zaten yeterince karmaşık, bir de başkalarını hayatlarıyla uğraşmana hiç gerek yok.

Bunu söylüyorum çünkü seks hayatımla ilgili karmaşalar yaşıyorum ya da seks hayatı yoksunluğu desem daha uygun olur.

Yarın Doug'la çıkacağım. Gerçekten yakışıklı adam, çok güzel öpüşüyor. Bana karşı çok nazik ve ilgili.

Ama Jordan'ı özlüyorum.

Aptalca, değil mi? Dört ay boyunca sette çok nadir bir araya geldik sonra Drew'ün partisinde yan yana oturduk, hepsi bu. Yine de özlüyorum, işte.

Dün gece dosdoğru uyuyamamış olmama rağmen yine de uyku tutmuyor.

Bir şişe Merlot şarabı açıyorum. Kadehimi doldurup sette görevli olanların telefon numaraları ve e-posta adreslerinin yazılı olduğu listeyi inceliyorum.

İşte burada: Jordan 1313. Hmm! Belki kısa bir mesaj yazıp doğum günü partime geldiği için teşekkür edebilirim. Sadece bir merhaba demek için...

Kendin ol. Kimseyi etkilemeye çalışma. Sen kendine yeten bir kızsın.

Kırk beş dakika boyunca ve iki kadeh şarap eşliğinde teşekkür mesajımı yazmaya çalışıyorum. Yazıyorum, siliyorum. Yazıyorum, siliyorum. Sonunda bir şeye karar verip gönderiyorum.

Bilgisayarım, “Mesajınız var!” uyarısı veriyor. Yaşasın! Bu cümleye bayılıyorum. Neşeyle gelen kutusunu açıyorum. Annemden, geç. Babamdan, geç. Porno reklamı, geç. Bebek bezi promosyonu, geç. Ah, Kate’den bir mesaj gelmiş! On beş dakika bile olmamış göndereli.

Kime: MelekCharlie

Kimden: ÖpBeniKate

Seni arayamadım, kusura bakma. Jack bütün gün telefon edip durdu. Ayrılmamız biraz zaman alacak gibi. Seninle yarın gece buluşmayı iple çekiyorum. İlk içkiler benden.

Bu arada, senatonun azınlık denetmeninin adını biliyor musun? Bulmaca yarım kaldı da...

Bazen sırf kendimi aptal hissetmem için böyle şeyler sorduğunu düşünüyorum. Bakalım kimmiş şu denetmen.

Cevap yazmaya başlıyorum: “Mary Tyler Moore’un televizyon şovundan kovulmamış tek bir kişi var, kim olduğunu biliyor musun?” Tam bu sırada Jordan’dan bir sohbet mesajı geliyor.

Jordan1313: Orda mısın?

Mesaja bakakalıyorum. Kimse bana sohbet mesajı atmazdı. Hep duyardım ama hiç kimseyle gerçek zamanlı sohbet etmemiştim. Hep telefonu kullanırdım.

Hem Jordan’ın cuma cuma evde olması pek mümkün görünmüyordu.

MelekCharlie: Jordan?

Jordan1313: Ta kendisi. Cuma cuma evde n'apıyorsun?

İyi soru. Nasıl cevap versem ki?

MelekCharlie: Haftanın yorgunluğunu atıyorum. Sen?

Jordan1313: Kutlama yapıyorum! Bugün iş yoktu, bütün gün tatil yaptım. Müzeye gittim sonra da plaja. Gladstone's'da bizim çocuklarla bira içtik sonra St. Nick'e gittik. Çok güzeldi. Boş boş dolandım!

Müze, ha? Kendi kendime düşünüyorum. Tek başına müzeye giden bir adam... Kimse onu zorla sürüklemekten... Sarhoş muydu acaba? Tanrı beni deniyor mu yoksa? Yakışıklı, kültürlü, sarhoş ve yalnız, öyle mi? Resmen ağzımın suyu akıyor.

MelekCharlie: Üstünde ne var?

Şaka yapmak maksadıyla yazdığım bu mesajı, gönder tuşuna basıp gönderiyorum.

Allah'ım, ne yaptım ben? Yüz yüze olsak hayatta böyle bir laf edemezdin. Ama internet ortamının sanal rahatlığı yüzünden sanki gerçekten onunla konuşmuyormuşum gibi geliyor.

Jordan1313: Deniz kolları, tütü ve koca bir şapka. Senin?

İnternette flört etmek, gerçek hayattakinden daha kolaymış. Anlaşılan ben pek iyi değilim bu konularda.

MelekCharlie: Jöle fıçısı ve sırttan bir surat. Bekle, bir kadeh daha şarap alacağım.

Jordan1313: Tamam, ben de bir bira açayım.

Mutfağa koşup şarabımı alıyorum. Şişenin kalanını da içeri götürmeye karar veriyorum.

Bu, çok hoşuma gidiyor. İkimiz de sarhoşuz nasılsa, istediğim gibi konuşabilirim. Sabah ayılınca dediklerimden utanacak olursam sarhoşluğumu bahane gösterebilirim.

Yine de şu kurala bağlı kalıyorum:

Yaptıklarının sorumluluğunu yüklenmekten kaçma.

Sarhoş olunca saçmalayan, aptalca şeyler yapanları hiç sevmem. Ertesi sabah hiçbir şey hatırlamadıkları için yaptıkları yüzünden suçlayamazsınız da... Böyle kaç tane göt oğlanı tanıdığımı...

Jordan1313: Geldim. Beni özledin mi?

MelekCharlie: Vücudumun her zerresiyle. Bununla nasıl başa çıkacağım, bilmiyorum.

Bu harika! İçimden geldiği gibi konuşabiliyorum. Onu görmediğim, sakarlıkla duvarlara giydirmedeğim, gözümü yerden kaldıramadığım, tırnaklarımı kemirmediğim, onun mavi gözlerine bakmamak için tedirgin bir şekilde etrafa bakınmadığım için istediğim her şeyi söyleyebiliyorum.

Jordan1313: Sana özel bir şey soracağım, Drew ibne değil; değil mi?

Ya da ibne bir adamın önünde kendimi aptal durumuna düşürüyorum. Allah'ım, lütfen ibne olmasın!

MelekCharlie: Hayır, neden sordun?

Kendimi en kötüsüne hazırlıyorum.

Jordan1313: Geçen gece öyle bir şey hissettim. Partiden sonra kalıp bir şeyler içmem için çok ısrar etti de.

MelekCharlie: Hahaha! Yok, onu benim için yaptı. Aramızı bulmaya çalışıyordu.

Bu yazdığım, şaka sayılır, değil mi? “Ah, şu Drew yok mu... Alakasız insanları bir araya getirmek ister hep” der gibi...

Jordan1313: Şaka yapıyorsun! Yalnız olduğunu bilmiyordum. Bir dakika yahu, nasıl olur da yalnız olabilirsin ki?

MelekCharlie: Evet. Kızlar bu soruya bayılır. “Senin neyin eksik de bekârsın hâlâ?” Bunu mu demek istiyorsun?

Jordan1313: Öyle demek istemedim. Ben de yalnızım.

MelekCharlie: O başka. Bir erkek yalnızsa ilişkiye açık, demektir. Hatta otuzunu geçmiş, bekâr bir erkek çok iyi bir kısmettir. Kadın söz konusuysa, “Aranıyor” derler. Otuzunu aşmış bekâr bir kadına da, ancak “moruk” olmak yakışır.

Jordan1313: Çok acımasısın :)

MelekCharlie: Otuzuma bastım ya, canım sıkkın.

Bir sigara yakıyorum. Bunu neden yazdım ki; ama olsun, doğru, değil mi?

Jordan1313: Neden canını sıkıyorsun ki?

MelekCharlie: Küçük kız kardeşim iki haftaya kadar evleniyor ama ben yalnızım. Benim neyim eksik? Ben neden birini bulamıyorum? Nerde benim çocuklarım? Köpeğim?

Jordan1313: Allah'tan köpek, dedin. Kedi, deseydin, seninle bir daha görüşmezdim.

MelekCharlie: Zaten kedi, demiş olsaydım, hayat boyu yalnız kalmayı göze almış olurudum. Hele kediler demiş olsaydım, o zaman yalnız ve keçileri kaçırmış bir kadın olarak, hayatımı komşuların kâbusu olmaya adayarak geçireceğimi garantilemiş olurudum. Sen daha otuzuna basmadın mı?

Jordan1313: Bastım. Birkaç ay önce. Ben de kendince bir kriz yaşadım. Nişanlımdan ayrıldım.

MelekCharlie: Oyy! Buna verecek bir cevabım yok, maalesef.

Jordan1313: Onun da yoktu. Bağırıp çağırarak ağlamak ve eşyaları fırlatmaktan başka...

MelekCharlie: Neden ayrıldınız?

Bir süre hiçbir şey yazmıyor. Soruyu nasıl geri alsam, diye düşünmeye başlıyorum. Hay Allah, her şey ne güzel gidiyordu. Ne diye açtım ağzımı sanki?

Jordan1313: Uyumsuzluk

Sonunda bir cevap veriyor.

MelekCharlie: Kusura bakma. Burnumu sokmamam gerekirdi. Başka şeylerden bahsedelim.

Jordan1313: Yo, sorduğuna memnun oldum. Aslına bakarsan, arkadaşlarımdan hiçbiri bu konuda konuşmadı benimle. Erkekler bu işleri pek beceremiyor. Artık konuşacak bir kız arkadaşım da yok, adı Janet'ti. Aynı zamanda en iyi arkadaşımdı, şimdi can düşmanım oldu.

MelekCharlie: Benimle konuşabilirsin.

Evet, kuralı iyi biliyorum:

Bir erkeğe, hiçbir zaman eski sevgilisini sorma.

Şu anda romantizmden çok, bir arkadaşına ihtiyacı varmış gibi geliyor. Çok garip ama onunla ilgili her şeyi bilmek istiyorum. Eski sevgili de dahil.

Jordan1313: Çok tatlısın, gerçekten. Şu anda bunları konuşacak durumda değilim. Sarhoşum, mutluyum ve çok hoş bir kızla sohbet ediyorum. Neden keyfimi kaçırayım ki?

Benim çok hoş olduğumu düşünüyor! Hayatta aklıma gelmezdi. Şimdiyse, yazılı olarak kanıtlandı: Hoş.

Arayan numaraya bakıyorum. Özel arama. En işveli sesimle açıyorum. “Alo?”

“Brentwood Polis Merkezine para vermek istiyorum, rüşvet gibi görünmemesi için ne yapmam gerek?” diye soruyor Drew.

Bu hiç hoşuma gitmiyor. “Neden cep telefonumu aramıyorsun?”

“Aradım, telesekreter çıkıyor. Neyse, polis balosu gibi bir şeyleri var mı bunların?”

“Yine ne yaptın?” Suçlayarak soruyorum.

“Hiçbir şey!” Kendini savunmaya kalkıyor. “Yalnız, Cindy’nin yeni eviyle bazı sorunları olmuş olabilir.”

Cindy, yeni aldığı fildir, herhâlde. “N’oldu?”

“Şey, öncelikle, dişi fillerin *kükreyebildiğini* biliyor muydun? Aslında kükremeye ağlama arası bir şey. Hani yavru köpeğin evde geçirdiği ilk gece korkudan ağlar ya, seninle yatamayacağını anlayıp üzülür... Bu sesle matkap sesinin karışımını düşün.”

Nutkum tutuluyor. Tek kelime edemiyorum. Ama bir şey söylemem de gerek. Cindy konusunda anlaşmıştık... Adı Cindy mi?”

“Evet, Cindirella’nın kısaltılmışı.”

“Çok zekice. Bu konuda anlaşmamış mıydık? Ona uygun bir yer bulana kadar bakıcısıyla kalacaktı?”

Kulakları sağır eden bir kükreme geliyor. Ardından Drew’ün sesi duyuluyor. “Babacık hemen geliyor, tatlım!” Yeniden normal ses tonuyla konuşmaya başlıyor: “Neyse, Cindy çok üzgün. Onu eve sokmaya çalıştım, sakinleşir, diye ama sığmadı. Sonra komşular polis çağırdı. Çok nazik davrandılar ama bir an önce Cindy’ye yeni bir ev bulmam gerektiğini söylediler. Kısa keseyim...”

Çok geç.

“... Buraya gelip filleri kurtaran kimseleri arayıp bulman lazım. Gelip Cindy’yi götürsünler.”

Allah kahretsin! İş için ayrı bir hat almam şart oldu. Doktorlar her an aranmaya hazırdır, sonuçta hayat kurtarıyorlar. Ama kimse gecenin bir yarısı evini özlemiş bir file uğraşmaz.

Evden çıkmadan önce internete bağlanıp Jordan’a mesaj gönderiyorum.

MelekCharlie: Geldim. Beni özledin mi?

Ses yok.

MelekCharlie: Orda mısın?

E-posta kutumda yeni bir mesaj var. Açıyorum. Jordan’dan. Bilgisayarıma kaydediyorum ki gelecek nesiller de okuyabilsin.

Jordan1313: Selam, benim. Nereye gittin? Herhâlde çoktan uyumuşsundur. Sohbet güzeldi. Pazartesi görüşürüz.

Xoxo

Jordan

Bütün geceyi, Cindy’yi hayvanat bahçesine taşıtmakla ve “xoxo”nun anlamını düşünmekle geçiriyorum.

Hakkını almak için mücadele etmelisin.

Beastie Boys'un şarkı sözü

Cumartesi gününü bilgisayar başında geçirdim. Yirmi dakikada bir mesajlarımı kontrol edip Jordan'dan bir şey var mı diye baktım. Dün gece ona bir mesaj atmış, bağlantımın aniden kesildiğini söylemiştim. Kusura bakmasıydı, onunla internette yine sohbet etmek istiyordum.

Birkaç cümlelik, kısacık bir mesaj.

Yazmam bir saat, tekrar tekrar okumamsa yarım saat sürmüştü.

Akşam 6:52 itibarıyla Jordan'dan gelen bir cevap yoktu. Gönderdiğim mesajın durumuna bakınca bütün gün mesajlarını kontrol etmemiş olduğunu anladım. Yani, cevap vermemesinin nedeni ben değildim.

O gece, yirmili yaşlarımin son cumartesi gecesini yaşıyordum. Limuzin gelip Kate'i, Dawn'ı ve beni aldı, Sunset Bulvarında çok gözde olan bir kovboy barına gittik. Evet, kovboy barı. Mekanik olarak çalışan boğa da vardı.

Söyleyeceklerimden Hollywood züppesi konuşuyormuş gibi bir mana çıkabilir. El ve *Sex and the City*'de gösterilmiş bir bara şu koşullar dışında asla gitmeyin:

A) Pazartesi, park yeri bulabileceğiniz gündüz saatlerinde,

B) Madonna'nın buralara takıldığını duydukları veya Jennifer Lopez'in neye benzediğini görmek için gelmiş soluk tenli turistlerle konuşmayı çok istiyorsanız.

"Buralara çok fazlayım" tavrımı takınıyorum. Burayı çok severim. Kayık kadar kocaman kadehlerde margarita verirler, şehrin en seksi barmen ve barmaidleri buradadır. Sadece seksi olmakla kalmaz, ara sıra sizinle kadeh de tokuştururlar. Mekanik boğayı söylemiş miydim?

Filmlerdeki vahşi batı tarzında döşenmiş bara giriyoruz. Barın arkasında duran, Brad Pitt'in gençliğine benzeyen barmen, "Hanımlar, ne vereyim size?" diye sesleniyor. Saat çok erken olduğu için barda takılmaya karar veriyoruz ve barmen "Bob"la tanışıyoruz. Dawn'ı tanıyor (her zamanki gibi) ve samimi bir şekilde ona sarılıyor. Ben margarita söylüyorum, Dawn buzlu çay kokteyli, Kate de Daiquiri¹⁶ ısmarlıyor. Bob gülümseyerek içkilerimizi hazırlamaya gidiyor.

Tek yudumluk minik kadehler ve yeşil bir içkiyle yanımıza dönüyor. Elmalı martini olduğunu söylüyor. "Müessesenin ikramı. Kim benimle içiyor?" Dört minik kadehe içkiyi koyuyor. Hepimiz kadehimizi alıyoruz, Bob da dördüncüsünü.

Kadehini kaldırıyor. "Kim bu gece sarhoş olmak ister?"

"Biz!" diye bağırıyoruz hep bir ağızdan.

"Kim bu gece seks ister?"

"Biz!"

"Kim bu gece beni götürmek ister?"

Gülüşüyoruz. Hep birlikte içkilerimizi içiyoruz. Unutulmaz bir gece olacak. Böyle geceleri çok seviyorum!

İçkiler bitince Kate etrafa göz gezdirmeye başlıyor. "Eveet... Söyleyin bakalım, bu tanışma işleri nasıl yürüyor buralarda? Üniversite-deki gibi mi? Erkekler mi bize geliyor, biz mi onlara gidiyoruz?"

16 Beyaz rom ve limon suyuyla yapılan bir Küba içkisi.

“Öyle rezil bir süreç işliyor ki koşarak kaçmak ve evinde kişisel gelişim kitaplarına gömülmek istersin” diyor Dawn.

“Bu yüzden, buralardan iş çıkmaz” diyorum.

“Ciddiyim kızlar, neredeyse on yıldır bu işlerden uzağım. Biraz ipucu verin.”

Biz de veriyoruz:

Sabaha karşı birden sonra kimseyle tanışma. O saate kadar yanına gelmediyse hiç gelmesin.

İçerdeki en yakışıklı adamı seçme. Sevgilim yok der ama yalan söyler.

Ve sonuncusu:

Tavsiyeler, sandviç gibidir. Birinin aç olduğunu görürsen sandviç ısmarlarsın. Ya da kendisi senden sandviç ısmarlamanı isteyebilir. Ama sandviçi önüne koyarsan yemeyebilir, yapabileceğin bir şey yok. Birine zorla sandviç yediremezsin.

Bunu söylüyorum ve bir dakika, evet, sadece bir dakika sonra çok yakışıklı bir adam, Kate’e el sallıyor.

Kate de ona karşılık veriyor.

Dawn Kate’in elini indiriyor. “Az önce ne dedik yakışıklı erkekler için biz sana?”

“Onu tanıyorum ben, Mike. Radyoda beraber çalışıyoruz.”

Dawn’la birlikte, bardaki yakışıklıya bakakalıyoruz. “Radyoda çalışacak bir tipe hiç benzemiyor.” Kafamı aşağı yukarı sallayarak, Dawn’ın yorumuna katılıyorum.

Kate bar taburesinden zıplayarak iniyor. “Salaklık ediyorsunuz. Bizim Mike bu, abartmayın” diyerek bizi öylece bırakıp gidiyor.

Tanrı Adonis gibi müthiş vücutlu adama sarılırken Kate’e bakıyoruz. “Geleli iki dakika oldu ama bizim iki yılda yapamadığımızı yaptı” diyorum yarı şakayla.

“Bana teselli veren tek şey, Kate’in bitkin ve kalbi kırık olmasıdır” diyor Dawn, dalga geçerek.

Mike’ın gülümseyerek Kate’i yanağından öpüşüne bakıyoruz.

“Tamamdır” diyerek, kaderime razı oluyorum.

“Size bir içki ısmarlayabilir miyim hanımlar?” Arkamdan Drew’ün sesini duyuyorum.

“Maalesef, birini bekliyoruz” diyor Dawn, ona dik dik bakıp sinirli bir sesle.

“Dawn!” diye bağıyorum. Drew’e dönüp arkadaşımın kabalığı için özür diler gibi bakıyorum. Karşımda Drew’ün evrilmemiş hâli duruyor. Çok çirkin olmuş. “Yüzüne... Ne yaptın sen öyle?” Dehşetimi gizlemeye çalışarak, yavaşça soruyorum.

“Sevdin mi?” Gururla soruyor. “Vic’e yaptırdım.”

Vic, Drew’ün makyajcısı. Suratına kırık gibi görünen koca bir burun ve çift çene yapmış. Çok kötü durmuyor, sadece... Normal görünüyor. Ama eski Drew’le karşılaştırıncı çok çirkin, tabii. Dawn gözlerini kırıştıtarak ona bakıyor. Çenesini uzatarak iyice yakınlıyor. “Gerçekten sensin. Ne halt ettin kendine böyle?”

“Şey, düşündüm de kimse beni tanımazsa istediğimizi yapabiliriz, kimse bizi ırgalamaz. Kimse imza istemez, içki ısmarlamak için yarışmaz, kişisel bilgilerimi alıp dergilere satmaya kalkışmaz. Kimse üstüme gelmez...”

“İşte bunda çok haklısın.” Dawn iğrenerek ona bakıyor. “Git elini yüzünü yıka da gel.”

“Olmaz” diye ısrar ediyor. “Bu gece normal biri gibi olmak istiyorum. Bu suratla normal biriyim.”

Barmen Bob, Kate’in taburesinde oturmakta olan Drew’e yaklaşıp soruyor: “Size ne getireyim?”

“Sam Adams likörüyle yapılmış Marker’s Mark kokteyli istiyorum.”

Bob, Drew’e meraklı gözlerle bakıyor. “Sizi daha önce burada görmüş müydüm?”

Drew, taburesinde rahatsızca kımıldanıyor. “Hayır.”

Bob kafasını silkeleyerek düşünüyor. “Sizi birine benzetiyorum. Sizinle şeyde karşılaşmadık mı...” Parmağını şaklatıp gülümsüyor.

“Şimdi hatırladım. Budweiser birasının reklam filmi için seçmelere katılmıştın, değil mi?”

Drew hemen toparlıyor. “Vay, evet katılmıştım. Çok iyi bir hafıza var.”

“Öyledir. Drew Stanton’a benziyorsun. Adın neydi?”

“Ken.” Drew elini uzatıyor.

Bob’la el sıkışıyorlar. “Ken. Yüzleri asla unutmam. Bir arkadaş, Drew Stanton’u Revolver barda görmüş birkaç hafta önce.”

“Ben hiç...” diye söze başlayacakken susuyor. “Orası eşcinsellerin gittiği bir yer değil mi?”

“Evet. Eminim o da eşcinseldir. Tom Cruise’la Nicole Kidman’ın ayrılmasına o sebep olmuş, diye duydum.”

Drew bu iddiayı yalanlayamadan kadın barmenlerden biri atlıyor: “Doğru değil” diyor, sanki Bob dünyanın en aptalca şeyini söylemişçesine. “Arkadaşım Cheryl dedi ki, bir yıldır Bruce Willis’le çıkıyormuş o.”

“Bruce Willis?!” Drew kıza kafa atmak üzereyken, “Yapma, kimse kim olduğunu bilmiyor, hatırlasana” diyorum.

Bana dönerek öfkeyle fısıldıyor: “Eşcinsel olsaydım, emin ol, Bruce Willis’den daha iyi birini bulurdum.”

Dawn kahkahayla gülmeye başlıyor. “Senden hoşlandım. Sinirsel bir çöküntü yaşıyorsun.”

Drew gülümsüyor, barmenlerin sözlerini unutuveriyor.

“İçkini getireyim, Ken” diyor Bob. “Adisyon açayım mı?”

“Aç” diyor Doug, yanımıza gelirken. “Bu gece bütün hesaplar benden. Bana da bir Bass birası getir.”

Doug kredi kartını çıkarıp içkileri ısmarlarken ben de onun ne kadar yakışıklı olduğunu hatırlıyorum. Saçları bu gece daha az jölelenmiş. Kot pantolon ve tişört giymiş. Hele o gözler... Zümrüt gibi parlıyorlar.

Bob, Doug’ın birasını verirken, “Siz baylar, gecenin ilerleyen saatlerinde gelmeyecek miydiniz?” diye soruyorum.

“Ne diyebilirim?” Süklüm püklüm omuz silkiyor. “Çok istediğim bir şey olunca bekleyemiyorum.”

Çok tatlı. İç geçiriyorum. Onu öpmek isterdim. Birden, perşembe gecesi öpüşmemizi hatırlıyorum. Çok güzeldi. Ağzını hafifçe aralamış, dilini kullanmamıştı. Kurabiye gibi kokuyordu...

“Boğaya binecek misin bu gece?” Sorduğu soruyla rüyadan uyanıyorum.

“Anlamadım?”

Çenesini uzatarak mekanik boğayı gösteriyor. “Kızgın bir boğaya binen bir kadından daha seksi bir şey düşünemiyorum” diyor baştan çıkarıcı bir tavırla.

“Bebeğim, o zaman seni striptiz kulübüne götürmemiz lazım” diyor Dawn. Sesinde yine o “Ben senden çok yukarıdayım” havası var. İçkisinden bir yudum alıyor.

Verdiği bu cevap karşısında biraz fazlaca gülüyorum. Sonra Dawn’a eğilerek, “Yapma, bırak artık” diye fısıldıyorum.

“Kusura bakma ama doğrudan söylesin işte, ‘yetenekli bir fahişe’ aradığını” diye söyleniyor.

“Tamam artık” diyorum.

Doug gülmeye başlıyor. “Yo, aslında hakkı var. Lafım biraz saçma kaçmış olabilir.”

Dawn kadeh kaldırıyor, Doug da ona katılıyor, böylece ateşkes imzalanmış oluyor. Sonra Doug bana dönüp soruyor. “Senin en sevdiğin lafın ne?”

Biraz düşünüp gülümsüyorum. “Selam, ben Charlie! Dışarı çıkıp sevişmek ister misin?”

Doug gülüyor, Dawn ise sert sert bana bakıyor. “Hiçbir erkeğe söyledin mi bunu?”

“Hayır, yine de en sevdiğim lafım bu.” Bu sefer ben Doug’a soruyorum. “Seninki ne?”

Bir süre düşünüyor. “Eee, Charlie, çocuklarımızın isimlerini ne koyacağız?”

Gözlerimi devirerek gülümsüyorum. “Bunun işe yaraması için kızın ne kadar sarhoş olması gerek?”

Doug kıkırdayarak gülüyor. “O aylana kadar, düğün çoktan bitmiş olur.” Drew’e bakıyor. “Değil mi Drew?”

“Ken” diye uyarıyor, Drew. “Drew’ün çift çeneli şeytan ikizi.”

“Kusura bakma... Ken” diye düzeltiyor Doug. Drew, Dawn’a bakıyor. Kendi en sevdiği lafını düşündüğü besbelli. Gülümsüyor. “Merhaba. Ben Drew Stanton.”

Dawn’la ikimiz sıkıntıyla homurdanırken o kendini savunmaya çalışıyor. “Doğru söylüyorum, onda dokuz işe yarıyor. Kadınlar benim gerçekte kim olduğumla hiç ilgilenmiyor. Benden hoşlanıp hoşlanmamalarının, kim olduğumla bir ilgisi yok. Bu da benim için avantaj aslında.”

Yine sıkıntıyla homurdanıyoruz.

“Hem, size bir şey daha söyleyeyim, ben de sıradan erkeklerden biriyim. Bizi isteyip istememeniz, kafanızda kurduğunuz hâlimize bağlı, gerçekte kim olduğumuza değil. En azından başlangıçta.”

Bu söyledikleri düşünmemize sebep oluyor. Hakkı var. Kim bilir kaç randevuya, büyümlü prensimizi bulmak umuduyla gitmedik mi? Bize iyi davranacağını umarak, gerçek bir ilişki istediğini umarak... Kahretsin ki, o gece kız arkadaşını bizimle aldatmadığını umarak... Mesele karşımıza çıkan erkekte ya da kurulması muhtemel ilişkide değil. Asıl mesele, o anda kafamızdan geçenlerde.

Bunu fark edince kendi kendime Jordan’ı unutmaya söz verip şu anda benimle ilgilenmekte olan adama konsantre olmaya karar veriyorum. Benimle çıkmak isteyen adama... Beni öpen adama...

Drew, gözü bira bardağına takılıp kalmış, parmaklarıyla masada gergin gergin trampet çalıyor. “Eee... Dawn... Senin en sevdiğin lafın ne, bakalım?”

Bir saniye bile duraksamadan, Drew birasından bir yudum aldığı sırada gözlerinin içine bakıp en cilveli sesiyle, “Tatlım, sana, bozuk bir yolda Harley’e biner gibi binmek istiyorum” diyor.

Drew’ün birası boğazında kalıyor, neredeyse Dawn’ın suratına

püskürecek. Dawn ise kendinden emin bir tavırla gülümsüyor.

Sonraki birkaç saatimiz içmekle, boğaya binmekle ve yine içmekle geçiyor. Kate, bir köşede sessizce oturup gece boyunca Mike'ın güzel gözlerini seyrediyor. Grubun geri kalanı pek de sessiz durmuyor.

Bu gece limuzinim olduğunu bildikleri için erkekler birayı bırakıp başka içkilere geçiyor. Teksas Çayı denen bir içkiyi koca bardaklarda içmeye başlıyorlar. Barmenler bütün gece bize bedava içki ikram ediyor. Bu kadar çok alkol, erkekleri biraz gevşetmiş gibi geliyor. (Belki de Dawn'la ikimizi gevşetmiştir. Aman, zaten ne fark eder ki?)

Doug bütün gece beni güldürüyor. Çok fazla sarhoş olduğundan yemekteki gibi kibirli de davranmıyor.

Şu anda Drew, boğaya binme kuyruğunda sırasını bekliyor. Dawn da yanında ona tezahürat yapıyor. Doug'la ben, onların yerlerine göz kulak oluyor, gizli gizli öpüşüp konuşuyoruz.

"Bu gece gerçekten çok güzelsin" diyerek beni öpmek için eğiliyor.

"Sen de çok hoşsun" diyorum. Yüzüm kızarıyor.

"Senin kadar değil."

Birbiriyle ilgilenen iki kişinin, *Aman Allahım, dizlerimiz birbirine değiyor!* aşamasında konuştuğu şeyler ne güzeldir, değil mi? Pek yakında, *Önce sen kapat... Hayır, sen... Hayır, sen...* aşamasına terfi ederiz.

Doug beni öpmek için eğiliyor ve liseli âşıklar gibi öpüşüp koklaşmaya başlıyoruz. Kısacık bir an durup, "Çok güzel öpüşüyorsun" diyor.

"Kavalyem çok iyi de, ondan," diye cevap veriyorum.

Evet; bu, fikirlerin uyduğu aşama. Doug kulağımı öpmeye başlıyor ve ben fazlasıyla tahrik oluyorum. Şu anda, tam burada üstüne atlayıp bardaki herkese bir gösteri yapabilirim.

Birden tepemde birinin seslendiğini duyuyorum. "Doug?"

İrkilerek başımı geri çekiyorum. Dönüp bakınca elli yaşlarında, kot pantolonlu, burayla pek bağdaşmayan bir adam görüyorum. Doug ona dönüp yumuşak bir şekilde elini sıkıyor. "Jeff, seni gördüğüme sevindim. Hangi rüzgâr attı seni buralara?"

Yaşlı adam iç geçiriyor. “Kız arkadaşım gelmek istedi, ben de onu kıramadım. Biz de kalkıyorduk, seni görünce bir merhaba diyeyim dedim.”

“Seni ofis dışında da görebilmek ne güzel.” Biraz fazla kurnazlık ediyor sanki. Sonra beni tanıştırıyor. “Kız arkadaşım, Charlie.”

“Memnun oldum” diyorum. Kız arkadaş, tanımına hiç yorum yapmıyorum.

“Jeff Caraway.”

“Öyle mi?” Bu adı iyi biliyorum.

“Jeff, çalıştığım şirketin sahibi” diye açıklıyor Doug. Aslında buna hiç gerek yok çünkü adam Hollywood’daki en büyük yapımcılardan biri.

“Charlie de Drew Stanton’la çalışıyor.”

“A, Drew’ü tanırım.” Buradaki ‘Tanır’ım,’ sözündeki vurgu, ‘İyi çocuktur,’ manasına geliyor. Caraway, Doug’un omzunu tıptırlayarak, “Kadınımın yanına gideyim ben” diyor. “Tanıştığımıza memnun oldum, Charlie.”

“Ben de” diyorum, kibarca.

Caraway, embriyo minikliğindeki ‘kadınına’, Doug da bana dönüyor. Utanmış gibi.

“Kız arkadaş, öyle mi?” Cilve yapıyorum.

Omuz silkiyor. “Ne yani, sence de öyle değil mi?”

“Şey...” Gülümsüyorum, baya baya utaniyorum. “Bilmiyorum...” Sesim canlılığını yitiriyor.

Yere bakıyorum sonra uzakta bir noktaya. Yüzüne bakamıyorum zira ona abayı yaktığımı anlamasından çekiniyorum (kafamda annemin dalga geçen sesi yankılanıyor: “Allah korusun, bir de fark ederse...”).

Gözlerine bakarsam onu öpmekten kendimi alamam.

Alamıyorum da.

Yine araya giriyorlar.

“Charlie.” Kate’in özür diler gibi bana seslenişini duyuyorum.

Doug’la öpüşmeyi kesip Mike’la elele tutuşmuş olan Kate’e bakıyorum. “Biz çıkıyoruz” diyor.

“Ne? Yo, yo, yo...”

Daha incelikli olamaz mıydım acaba?

Kate esniyor. “Siz iyi eğleniyorsunuz, engel olmak istemem ama ben çok yorgunum, bir an önce uyumak istiyorum. Mike beni eve bırakacak.”

Ya, ne demezsin.

“Bize biraz izin verir misiniz?” deyip Kate’i kolundan tuttuğum gibi bizi duyamayacakları bir köşeye çekiyorum. “Ne halt ediyorsun sen?”

“Eve gidiyorum?”

“Yalnız mı?”

“Hayır, bu gecenin amacı da bu değil miydi zaten?”

“Hayır, bu gecenin amacı kadın kadına takılmaktı.”

“Bu yüzden mi benimle konuşmak yerine adamın biriyle yiyişıyorsun?”

Uzaktan iki adamı süzüyorum. “Hakkın var. Boktan bir arkadaşım ben. Bekle, Dawn’ı da alayım çocuklarla vedalaşıp çıkalım, seni eve biz bırakırız.”

Gülüyor. “Neden ki? Kadın kadına takılmak uğruna hoşlandığımız adamları bırakacak mıyız şimdi?”

“Aaynenn öyle...”

Bir kere daha düşünüyorum. “Böyle söyleyince tuhaf oluyor, tabii.”

Kate yanağımdan öpüyor. “Beni merak etme. İdare ederim. Seni yarın ararım.”

Mike’ın yanına gidiyor, elinden tutuyor ve birlikte çıkıyorlar.

Bana mı öyle geliyor yoksa ayrılığın üstesinden gelmeyi gereğinden fazla mı iyi beceriyor?

Alkollüyken araba kullanma.

Limuzin, bugüne kadar gördüğüm en iyi şey! Sabaha karşı ikide Drew, Doug, Dawn ve ben arabaya doluşup sonraki durağımızı kararlaştırıyoruz.

“Canter’s’a gidelim, derim” diyorum. Fairfax mahallesindeki ünlü sandviççi.

“Neden ki?” diye soruyor Drew.

“Çünkü orda yiyecek var.”

Dawn, soğutucudan bir şişe şampanya çıkarıp açmış bile. Doug da kadehleri çıkarıyor. “Bence bana gidelim” deyip bana göz kırpmıyor. “Orda da yiyecek var.”

“Sen haftada altmış saat çalışan adamsın, nasıl olur da evinde yiyecek olur?”

Şampanya kadehini uzatırken, “Ben çok iyi bir aşçıyım. Herhangi bir yemek söyle, emin ol, yaparım” diyor.

Tavana bakıp dudaklarımı büzerek düşünüyorum. “Jambonlu ve peynirli, çavdar ekmecli, üç katlı, hardallı, mayonezsiz...”

Dawn gözlerini devirerek Drew’e kadehini veriyor. “Sırf Canter’s’a gitmek istediğin için söylüyorsun.”

Ona gülümsüyorum. Bu arada Drew, başka bir öneri getiriyor. “Havyar, beluga cinsi. Tost ekmeği. Soğuk patates. Biraz da taze krema.” Hepimiz ona bakakalıyoruz. “Benim evde. Hepsi dolapta hazır.”

Doug’a bakıyorum. Yüzünde, ‘*Allahım, seni öpmeyi ne kadar çok istiyorum*’ bakışı var.

Ben de Canter’s’a gitme fikrini boş veriyorum. “Tamam, siz ikiniz gidin. Ben Doug’a yemek yaptıracam.”

Çenemi indirip dudakımı hafifçe ısırarak masum kız bakışımla Doug’a bakıyorum.

Otuz yaşında, yılları boşa geçmiş, sabahın ikisinde bir adamın evine gidecek kadar masum bir kız...

Dawn gözlerini kocaman açarak azarlar gibi bana bakıyor. Doug’la gittiğim için mi, yoksa onu Drew’le yalnız bıraktığım için mi kızıyor, emin olamıyorum. “Charlie, neden bizimle gelmiyorsun?”

Drew kolunu Dawn’a dolayıp boynunu kokluyor. “Ne yani, benimle yalnız kalmaktan çekiniyor musun?”

Dawn’ın okulun futbol takımının kaptanına abayı yakmış gibi yerinde kıpırdanıp durduğunu gördüğüme yemin edebilirim. “Elbette.” Dönüp Drew’e bakıyor. “Sadece kibarlık ediyordum.”

“*Onlar bizi ekiyor. Biz onları değil. Beyefendi olacağıma söz veriyorum.*”

Dawn gözlerini kısarak şüpheyle ona bakıyor. Drew gülümsüyor. “Çok ciddiym. Üç misafir odam var. Benim pijamalarımından birini giyebilirsin. Senden şimdi ayrılmayı hiç istemiyorum.”

Çok garip. Doğru söylüyor sanki. Bu gece bir şey yapmayacaklar.

İstedığı her kadınla yatabilen Drew, bu gece Dawn’la yatmak istemiyor.

İtiraf etmeliyim ki birazcık kıskanıyorum.

Hayatta hiçbir zaman, bir başkasının takdirini kazanmak için bir şeyler yapma. Aslolan, kendi kendinin takdirini kazanmandır.

Yirmi dakika sonra, Drew'le Dawn'ı bıraktığımızda, bu gece Doug'la yatmamaya karar vermiş bulunuyorum. Ne kadar iyi olursa olsun onunla yatarsam, sabah kendimi çok kötü hissedeceğimi biliyorum.

Doug'la ben, Drew'le Dawn'a el sallayıp vedalaşıyoruz. Şoför kapıyı kapatırken Dawn benimle yarın için sözleşiyor.

Şoför arabaya biner binmez, Doug üstüme abanıyor. "Seni özledim" diye fısıldayarak beni öpmeye başlıyor. Rüya gibi... Harika öpüşüyor. Şoför arabaya binip kapısını kapatana kadar öpüşüyoruz. Aradaki bölmeyi indirmesini bekliyoruz.

"Nereye, hanımefendi?"

"İlın..." Omuz silkip tarif vermesi için Doug'a bakıyorum.

"100 Okyanus Caddesi" diyor Doug. "Önce bir yere uğrayacağız. Bizi Ralph's markete götürebilir misin?"

Sadece beş dakika mesafede olan markete gidene kadar yine öpüşüyoruz. Sutyenime el atmaya yelteniyor ama ustalıkla elini uzaklaştırıyorum, o da ısrar etmiyor.

Ralph's markete varınca bir nostaljiye kapılıyorum. "Üniversitedeyken Kate ve Dawn'la hep bu markete giderdik."

Dawn'la o kadar eski arkadaş mısınız?" Şaşıyor.

"Evet, yurttta oda arkadaşydık." İç geçiriyorum. "Yüzlerce ay önce..." Bir süre geçmişi yâd ediyorum. "Final haftası oldu mu, geceleri yemek için tıknmalık alırdık. Dondurulmuş pizza, patates cipsi, dondurma, krem şanti, çikolata sosu, Oreos¹⁷ bisküvisi... Eve dönerken yolda yemek için de şeker... Böylece yemeye başlamak için eve kadar beklemek zorunda kalmazdık."

Doug gülümseyerek belime sarılıyor, gıdıklayacakmış gibi yapıyor. "Çok şirinsin. Hadi, o dediklerinin hepsini alalım."

"Sahi mi?" Şuratumı buruşturarak gülüyorum. "Saçmalık olmaz mı?"

"Elbette saçmalık. Onun için alalım, diyorum ya." Elimi tutuyor, elele reyonlar arasında dolaşıp tıknmalıklarımızı alıyoruz.

17 Bisküvi markası.

Yirmi dakika sonra Doug'un Santa Monica'daki bir apartmanın altıncı katındaki iki odalı dairesine geliyoruz. Her yerden okyanus görülebiliyor.

Tam bir bekâr evi. Belki gereğinden biraz fazla; seksenlerde olsaydı, duvarda bir Nagel¹⁸ posterini bile olabilirdi. Halılar, koltuklar, hepsi bembeyaz. Üç yaşındaki bir veledin jöleye bulaşmış parmakları değmemiş buraya. Hiçbir leke yok, her yer beyaz, beyaz, beyaz.

Marketten aldıklarımızı mutfak tezgâhına yayarken geleceği düşünmeye başlıyorum; düşünmemem gerek, biliyorum. Demek istediğim, *düğün günü* anı değil. *Onunla ciddi bir ilişki yaşamamanın nasıl olacağını düşünüyorum. Dilinin ağzımda dolaşmasının nasıl...*

Edepsizsin, Charlie. Bir gazeteyi dürüp burnuma vuruyorum hayalimde.

Doug pizza tavağını çıkarırken ben de dondurulmuş acılı pizzayı açıyorum. “Sebzeli olanı seçtiğine inanamıyorum. Nasıl bir korkak-sın sen?”

Tavaya alüminyum folyo koyarken, “Seni düşündüğüm için” diyor. “Senin yapındaki bir kadının bol bol sebze yediğini sanıyordum.”

“Bak, en esaslı lafını işte şimdi ettin!” Pizzayı tavaya atarken onunla şaklaşıyorum. Gülüyor. Dudağıma minik bir öpücük konduruyor. “Ben şunları ortadan kaldırayım. Pizzanın yanında Merlot şarabı ister misin?”

“Merlot mu dedin? Tam bana göre bir adamsın. Evet, evet, bin kere evet.”

“Güzel!” Mutfak çekmecesinden tirbuşonu alıp şişeyi açıyor.

“Şarabın az sonra geliyor. Tıkınmalıkların da...”

Oturma odasının penceresinden dışarıya bakıyorum.

Sonra balkona çıkıp okyanusun enfes manzarasını seyretmeye koyuluyorum. Ayışığının altında pırıl pırıl parlıyor sular. Yüksekte olmama rağmen dalgaların sesini duyabiliyorum. Sabahın üçünde, şehrin sessizliği içinde tek duyduğum dalgaların sesi. En son ne zaman bu kadar dingin olduğumu hatırlayamıyorum.

18 Patrick Nagel: Seksenli yıllarda meşhur olan grafik sanatçısı.

Kendime bile itiraf etmekten utanıyorum ama burada yaşamamın, bu huzuru sürekli olarak hissetmenin nasıl bir şey olacağını hayal ediyorum. Aman Allah'ım, sabahları balkonda kahve içmek, denizin kokusu, salonda oturup kitap okumak, ara sıra başımı kaldırıp manzarayı seyretmek. Ya da güneş doğarken uyanıp koşuya çıkmak. Tamam, dur, bunu silelim. Dalgaların sesini dinlerken sevişmek...

Charlie! Yeter ama! Aklına hâkim ol. Seks düşünmenin sırası değil şimdi.

Doug arkamdan yanaşüyor, kollarını belime dolayıp boynumdan öpüyor. “Nefis bir manzara, değil mi?”

“İnsanın nefesi kesiliyor. Benim evin en güzel manzarası, karşımdaki köpek parkında koşuşan köpekler.”

“O da iyiymiş” diyor. Beni kendisine döndürüp kadehimi veriyor. “Şimdi. Bu 91 mahsulü bir Merlot. Bir müşterim vermişti. Bozuk çıkacak olursa döker, yenisini açarız.”

Bir yudum içiyorum. Tanrılara layık bir tat (bu gece içtiğim onca içkiden sonra köşedeki bakkaldan şişesi 1,99 dolara aldığım Merlot bile tanrılara layık gelir; ama neyse). Doug elimden tutup beni mutfağa götürüyor. “Bununla ne iyi gider, biliyor musun?” Torbadan çift dolgulu Oreos bisküvisi çıkarıyor.

“Gördün mü?” diyorum şakayla. “İnsanlar neden tost ekmeğiyle havyarı tercih eder, hiç anlamam.”

Doug kadehini alıp, bana bir bisküvi veriyor. “Evi gezmek ister misin?”

“Tabii.” Oreos'umu alıyorum.

Ev gezme turu başlarken bisküviyi ağzıma atıyorum.

“Evet, muhteşem balkonu gördün zaten. Ben pek çıkmıyorum yüksekten korktuğum için. Burası çalışma odam...” Çok fonksiyonel döşenmiş bir odaya giriyoruz. Cam ve krom metalden yapılmış bir masanın üstünde üç bin dolarlık bir **dizüstü**, önünde de siyah deri bir koltuk duruyor (fiyatını biliyorum çünkü aynısından Drew'e almıştım). Kitaplara bakıyorum. Sartre'ın **Çıkkı Yok** kitabı orda

duruyor. Charles Dickens ve Shakespeare'in tüm kitapları, ek olarak da birkaç Stephen King ve benzeri roman var.

"Çok güzel" diyorum nezaketle.

"Tamam, burası sıkıcı. Devam edelim." Yavaşça kolumdan tutup odadan çıkarıyor. Çamaşır odasını es geçiyoruz. Eliyle sağa yönlendiriyor sonra da sola. Banyoya geliyoruz.

Ooo... Jakuzi var. Çok sevdim! Söylemesem daha iyi, yanlış bir mesaj vermek istemem. Tertemiz olduğuna dikkat ediyorum. Aşırı temiz. Bugün temizlikçisi gelmiş herhâlde. Belki de beni etkilemek içindir?

"Burası da yatak odası." Nazıkçe elimden tutup beni odaya sokuyor. Dekorasyon dergisinden çıkmış gibi. Odanın tamamında ince bir zevk hâkim. Adım atmaya çekiniyorum. Yerde beyaz tüylü bir halı var, insanın ayak parmaklarına sonsuz mutluluklar tattırabilir. Oldukça büyük bir yatağın (özel yapım) üzerinde beyaz bir yatak örtüsü serili. Açık renk tik ağacından yapılmış gardırop ve komodinler, beyaz lambalar.

"Yatağı sen mi yaptın?"

"Hayır, bugün temizlikçi geldi. Önemli bir misafirim gelirse diye..." Koyun gibi başını önüne eğip pis pis sırtıyor, ben de oltaya geliyorum.

"Aşırı iyimser bir yaklaşım" diyerek cilve yapıyorum.

Eğilip onu öpüyorum. Çılgınlar gibi öpüşmeye başlıyoruz. Beni yatağa çekmeye çalışıyor ama beceremiyor çünkü... "Dur! Örtüler beyaz, şarap var!" diye bağırarak leke yapmadan kadehimi komodinün üstüne koymaya uğraşıyorum. Kadehi elimden alıp kendisinininkiyle birlikte komodine bırakıyor ve coşkulu öpüşmemize geri dönüyoruz.

Göster ama verme.

Pizza çoktan yanmıştır, olsun. Zaten aç değildim.

Ne hissedersen hisset, ne yapmış olursan ol, birilerinin, bir yerlerde aynı durumda olduğunu, aynı şeyleri hissettiğini bil ve rahat ol.

Ertesi sabah, Doug'la seks yapmamanın gururuyla uyanıyorum. Tamam, kıyafetlerinin çoğu üstünde olmayabilir ama benimkiler üstümde. Hayır, Monica Lewinsky benzeri bir olay da olmadı; seksin S'si yaşanmadı.

Öpüşme oldu gerçi. Hem de bolca.

Yeni tanıştığım bir adamla seks yapmadan sevişmeye bayılıyorum. Çünkü ana tema öpüşmek oluyor. İleri aşamalar yaşanmıyor. Bir şeylerin girizgâhı değil, yani. "Hadi, on dakika ön sevişme sonra kıyafetler föra, on beş dakika daha ön sevişme sonra beş dakikada işi bitir (beş dakika?). Sonra o uykuya dalsın, ben mutfığa gidip çikolatalı turta yiyeyim, televizyonda dizilerin tekrar bölümlerini seyredeyim. Olay bu değil işte.

Öpüşürken .de çok heyecanlanıyor insan. Onun seni istediğine inanamıyorsun.

Ahhh, işte en güzel tarafı da bu!

Gülümseyerek gözlerimi açıyorum. İçgüdüsel olarak göğsüne doğru yuvarlanıyorum. Ooo... Buraya çok güzel yerleştim. Kimi er-

kelerin göğsüne yatamazsın. Çok uzun ya da çok kısa olurlar ya da rahatsız olurlar. Ama Doug kusursuz. Çok güzel kokuyor. Göğsüne rahatça yerleşiyor insan.

Şu an kusursuz görünüyor.

Bu durum sadece iki saniye sürüyor.

Doug gözlerini açıyor, gülümseyerek fısıldıyor. “Günaydın!”

“Günaydın” diye fısıldıyorum ben de. Uzanıp öpüyorum onu. Beni çekip üstüne çıkarıyor. Bir süre sarılıp öpüşüyoruz. “Seks yok” kuralımı tekrar gözden geçiriyorum.

Tam bu sırada telefon çalıyor. Telesekreter devreye giriyor. “Merhaba. Ben Doug Mozart. Şu anda telefona cevap veremiyorum, lütfen mesaj bırakın.” Bip sesi duyuluyor.

“Selam Doug, ben asistanın John. Erkenden aradığımı için kusura bakma...”

Doug beni neredeyse üstünden fırlatıp atarak telefona koşuyor. “John, n’aber?” Sakin bir sesle iş konuşmaya başlıyor. “Hı, hı... Hı, hı... Bana bağlar mısın onu?.. Alo? Bay Rocco? Ben Matt Madrid’in menajeriyim. Bilmenizi isterim ki, Matt, SENARYONUZU ASLA OKUMAYACAK!”

O kadar yüksek sesle bağırıyor ki yerimden sıçıyorum. O ciğerleri alabildiğince bağırmaya devam ederken ben bilinçsizce geriye kaçıyorum.

“Oyuncularımdan hiçbiri ben söylemeden bir şey yapmaz! Senaryonuzu doğrudan ona vermeniz büyük hata! Her şey benim elimden geçer!”

Telefondaki her kimse, o kendini savunadursun, ben de eşyalarımı toparlıyorum, acilen kaçmam gerekirse diye.

“Hayır!” diyerek yataktan fırlıyor. “Neyi okuyup neyi okumayacağına karar verecek kadar zeki biri değildir! Bu yüzden beni işe aldı! Bu yüzden onun menajeriyim! Size söyleyeyim, Matt hiçbir zaman filminizde oynamayacak! Onun adını kullanamazsınız, materyali gördüğünü bile açıklayamazsınız! Filminiz sona ermiştir!”

Telefonu öyle bir çarpıyor ki son otuz saniyede ikinci kez yerimden sıçramama sebep oluyor. Sonra bana dönüp şefkatle sarılıyor. Sesi yumuşuyor. “Kusura bakma, tatlım. İş...”

Uygunsuz davranışlarına, “İş işte” diye kılıf uyduranlara karşı çok dikkatli ol!

Doug’a bakıp kalıyorum. Bu Doktor Jekyll/Mr. Hyde patlamasına nasıl bir tepki vereceğimi bilemiyorum. “Telefondaki adama biraz fazla sert çıkmadın mı?” diye soruyorum, temkinli bir sesle.

“Hayır.” Yumuşacık sesiyle cevap verip beni kendine çekiyor. “Anlamaya çalış, ben bu oyuncular için kötü polisim. Onlar cici çocuk olmak istiyorlar. Birileri onlara bir senaryo gönderince hemen okumaya hevesleniyorlar. Burada ben, ‘Hayır’ demesi gereken kişiyim.”

“Evet ama biraz daha nazik olabilirdin.” Davranışı yüzünden kapıldığım dehşeti fazla belli etmemeye çalışıyorum.

“Nazik davransaydım, Matt’e gidecekti tekrar. Benim işim, müşterimin rahat bırakılmasını sağlamak.” Çenemi tutup kaldırarak dudayıyla dudağıma dokunuyor. “Şimdi. Kahvaltıda ne istersin?”

Gülümseyerek havaya girmeye çalışıyorum. “Yumurta.”

“Biraz aşağıda kahvaltı veren çok güzel bir yer biliyorum. Gidelim mi?”

Yine telefonu çalıyor. İçten içe irkiliyorum. İlk çalışta açıyor. Elinde telefon, elbise odasına gidiyor. Beni tamamen unutmuş gibi. “Evet?.. Bağla... Selam, ben Doug... Hayır, bu kabul edilir şey değil! Bunu daha önce de konuşmuştuk.”

Volkan yeniden püskürmeye başlıyor. “Zamanımı boşa harcadığının farkındasın, değil mi? KODUĞUMUN pazar sabahında beni arayıp böyle bir teklifle müşteriye hakaret etmeye nasıl cüret edersin!”

Bu arada ben toparlanıp yatak odasından çıkıyorum. Çünkü erkeklerle çıkarken dikkat edilmesi gereken o altın kuralı ezberliyorum:

İlk buluşmanda garsona nasıl davrandığına çok dikkat et. Altı ay sonra sana da öyle davranacak.

Bizim durumumuzda ise dikkat edilmesi gereken çalıştığı kişiler. Aynı kural geçerli.

Doug beni fark etmiyor bile. Bağırıp çağırmakla meşgul. “Senin gibi beceriksizlerin nasıl olup da iş bulabildiklerine şaşıyorum!” Birden beni fark edip telefonu eliyle kapatıyor. “Tatlım, n’oldu?”

“Ben...” Ben ne? Dilim tutuldu, dehşete kapıldım... “Ben gideyim, en iyisi. Biraz şey oldum da...”

Telefona bağırıyor: “Bekleyen çağrı var! Koduğumun bekleme-sinde kalır mısın, bok çuvalı seni!” Sonra kolunu boynuma dolayıp omuzlarımı ovuyor. “Ne oldu tatlım, alkol mü vurdu?”

“Evet.” İyi bir bahane. “Hem de çok fena. Eve gidip biraz dinlenmek istiyorum, sence bir sakıncası yoksa.”

“Tatlım, ben sana bakarım...” diyor, anaç tavuk gibi.

Tamam, düşün. Böyle bir durumda Dawn ne derdi? “Bak, senin de işlerin var, beni de bir sürü ayak işi bekliyor. Hafta içi görüşebiliriz, ne dersin?”

Aman Allah’ım. Klasik erkek gibi davranmaya başlıyorum. Sorun çıkmadan sıvışmak için onu tekrar görmek istediğimi ima ediyorum. Artık ön kapıya kadar geldim, galiba işe yarayacak.

Doug şaşkın görünüyor. “Peki, çarşamba, diyelim o zaman?”

“Çok iyi olur, seni ararım.” Yanağından öpüp koşarak kapıdan çıkıyorum.

“Seni eve bıraksaydım...” diye sesleniyor arkamdan.

“Hiç gerek yok. Cep telefonum yanımda, bir taksi çağırırım.” Aceleyle asansöre binip cehennemden kurtuluyorum.

Eve vardığımda, Doug felaketini hâlâ kafamdan atabilmiş değilim. Bu olayı, yeni bir tavsiye yazmak için kullanmaya karar veriyorum:

Hiçbir zaman kaybeden hisseye para yatırma. İlişkiler konusunda ise hiçbir zaman zamanını boş yere harcama. Zararın neresinden dönsen kârdır. Bas tekmeyi itin kışma, gitsin.

Günün geri kalanı sakin ve olaysız geçti. Önce Kate'i arayıp gecesinin nasıl geçtiğini öğrenmek istedim.

"Çok güzel bir gece geçirdim" diyor mutlulukla. "Bütün gece öpüştük. Harika biri!"

"Onunla yatmadın, değil mi?" Endişeliyim.

"Seni hiç ilgilendirmez aslında ama hayır, yatmadım." Canı sıkılıyor biraz.

"Güzel! Numaranı aldı mı?"

"Aynı yerde çalışıyoruz. Numaram zaten onda var." Şimdi gerçekten sinirleniyor.

"Tamam." Bu saçmalık. Çünkü bu ilişkinin gideceği yeri ben buradan görebiliyorum ama o göremiyor.

“Benimle bu tonda konuşma” diyor.

“Affedersin. İstemedim oldu. Umarım her şey yolunda gider.”

“Umarım. Neyse, yapılacak bir sürü işim var, akşama görüşürüz.”

Kapatıyor.

Ona dün gece şu tavsiyeyi vermeyi unutmuşum:

Müstakbel kocanı barlarda bulamazsın.

Galiba bu hepimizin deneme yanılmayla öğreneceği bir ders.

Sonra Drew’ü arıyorum, gecesinin nasıl geçtiğini sormak ve Doug’la olanları anlatmak, bu herifle ASI.A (bağırmak istiyorum ama yapmıyorum tabii) bir kontrat imzalamamasını söylemek için. Sonra da Dawn’ı arayıp geceyi nasıl geçirdiğini soruyorum.

İkisi de iyi vakit geçirdiklerini söylüyor ama detaya girmiyorlar. Bunu hiç sevmiyorum işte. Günümün büyük bir bölümü, aralarında ne olduğunu merak etmekle geçiyor ama ikisi de hiçbir şey anlatmıyor.

Gün içinde birkaç kere mesajlarımı kontrol ediyorum, Jordan’dan bir cevap yok. Reziller!

O gece, otuzuncu yaş günümün bir gün önce Dawn’la Kate yirmili yaşlarımın son gecesini kutlamak için pizza ve şampanya getirdi.

Hep beraber, oturup kendi “sevgili haritamızı” çıkarmaya karar verdik.

Dawn, elinde şampanya kadehi, sehpanın üstünde duran üç dikdörtgen kartona bakıp “Sevgili haritası ne? Niye böyle şeylerle zaman harcıyoruz ki şimdi?” diye söylenmeye başlıyor.

Kate kanepeye oturup dergilerin sayfalarını karıştırıyor. “O kadar da olumsuz olma, bence güzel fikir. Radyoda röportaj yaptığım kadın, bu işin kitabını yazmış. Rüyalarımızın erkeğini bulmak için en garantili yolmuş.”

“Kadın evli mi?” diye soruyorum sigaramı yakarken.

Kate baktığı dergiden başını kaldırıp, “En büyük yumurtayı bulmak için tavuk olmak gerekmez” diyor bezmiş bir sesle.

“Tabii, tek yapman gereken aptal kitabını alacak yeter sayıda tavuk bulmak” diye cevap veriyor Dawn. Kollarını kanat gibi çırparak tavuk taklidi yapıyor.

Kate ona dik dik bakıyor ama gaza gelmemeye karar veriyor. “Şimdi. Herkes bir karton alacak, eş olarak düşündüğü erkekte olmasını istediği özellikleri yazacak. Sarı saçlar, düzgün bir vücut, gibi şeyler işte.”

Bize, *Cosmopolitan* dergisinin eski bir sayısını veriyor. “Fikir almak için bu dergilerden faydalanabiliriz. Bize uygun gelen her şeyi kullanacağız. Mesela, mavi gözlüleri seviyorsak, dergiden mavi göz resmi kesip kartona yapıştırıyoruz. Atletik yapıllıları seviyorsak, basketbol ya da futbol resmi kesip yine kartona yapıştırıyoruz. Burada amaç, bir süre sonra sizin için kusursuz olan erkeğin bir portresini çıkarmak. Teorik olarak, onu düşünürseniz, gelip sizi bulacaktır.

Dawn *Cosmo* dergisini karıştırmaya başlıyor. Sonra bana bakıp, “*Fortune* dergisi var mı?” diye soruyor.

Derginin eski sayılarından birini veriyorum. O da eline makası alıp işe koyuluyor.

“Ha, nerdeyse unuttuyordum!” diyor Kate, bize birer keçeli kalem verirken. “İstedığınız gibi bir resim bulamazsanız yazabilirsiniz de. ‘Güvenilir’, ‘İyi kalpli’ gibi şeyler.”

Üçümüz de keçeli kalemlerimizi, dergilerimizi ve kartonlarımızı alıp kusursuz erkeğimizi yaratmaya koyuluyoruz.

İki saat ve birer dondurmadan sonra, ‘sevgili haritalarımızı’ okumaya hazırız.

Kendi sevgili haritama bakıp onlardan saklıyorum.

“Evet, en kolayından başlayalım. Saç rengi?” diye soruyor Kate.

“Siyah ya da kahve dedim ben” diyorum.

Dawn, “Fark etmez” diyor. “Film izlerken ağlamasın, yeter.”

Kate, Dawn’a dik dik bakıyor. “Politik görüş?”

“Demokrat” diyorum.

“Cumhuriyetçi” diyor Kate.

“Ya da *Bir Aşk Hikâyesi*. O filmi hiç sevmem” diye söyleniyor Dawn. “Aşk hiç pişman olmamak’mış... Hadi ya... Aşk sürekli pişmanlık duymaktır, haklı olduğun zamanlarda bile.”

“Bu işi ciddiye alabilecek misin?” diye soruyor Kate.

“Ben çok ciddiylim.” Bir şişe şampanya daha açıyor. “Film izlerken ağlayan bir erkek, hayatın her anını hissederek yaşıyor, demektir. Ben bu kadar ağır bir şeyi taşıyamam.”

Bir sigara daha yakıyorum. “Seni anlıyorum. 70’lerde erkeklerin ne hissettiklerini, ne düşündüklerini açıkça söylemelerini beklerdik. Aklımız nerdeymiş bizim? Kapasınlar çenelerini artık. *CSI* başladı!”

“Dawn, bir saç rengi ve bir politik görüş söyle, yoksa oynayamazsın” diye inat ediyor Kate.

Dawn gözlerini devirerek bir kadch şampanya daha alıyor ve önündeki kartona kös kös bakıyor. “Kokteyl partisi.”

Kate inadı bırakıp sıradaki soruya geçiyor. “Bağlılık?”

Üçümüz birden, “Evet” diyoruz.

Kate kendi kartonunu gösteriyor. “Bakın, ben resmini yapıştırmıştım.”

Eğilip bakıyorum. “Hapishane parmaklığı, bağlılığı mı temsil ediyor sence?”

Dawn alaycı bir bakış atıyor. “Kızın bir etkisi yok bu işte.”

“Nefret ettirme” diyor Kate.

Dawn parmağını sallıyor. “Senin gibi beyazların lafi değil bunlar.”

“Meslek?” Konuyu değiştirmeye çalışıyorum. “Bence mutlu olduğu sürece her işi yapabilir.”

“Araştırmacı gazeteci ya da rock yıldızı” diyor Kate.

“Araştırmacı ha? Mike o işi yapmıyor mu?” diye soruyorum.

“Tasadüf...”

“Mike... Sarı saçlı, cumhuriyetçi” diyor Dawn.

“Onun iyi özellikleri olması benim suçum değil.” Tam bu sırada cep telefonu çalıyor.

“Açma!” diyoruz ikimiz de.

Kate arayan numaraya bakıyor. “Açmayacağım zaten, Mike değil, Jack arıyor.” Telefonu sehpanın altına savuruyor. Çalmaya devam eden telefona bakarken bir yandan da soruyor: “Bir adam sizi arayacağını söylerse araması için kaç gün geçmesi gerekir?”

O-o... “Kişiden kişiye değişir” diye temkinli bir cevap veriyorum.

“Sakın onu arama” diyor Dawn.

Kaşlarını kaldırıp, “Zaten aramayacaktım” diyor küçümseyerek.

“Güzel. Çünkü seni aramıyorsa seninle ilgilenmiyor demektir.”

“Güven verici sözlerin için sağ ol!”

“Üç ay sonra seninle tesadüfen bir yerlerde karşılaştığında yanına koşup numaranı kaybettiğini söylerse de sakın ona inanma.”

Kate gözlerini kısıyor. “Daha başka faydalı bilgilerin var mı?” Dalga geçerek soruyor.

“Daima.” Dawn sırtıtmaya başlıyor. Çok eğlendiği belli. Kate’i hiç takmıyor. Hiçbir art niyet beslemeden tavsiyelerini sıralamaya başlıyor. “1. Müstakbel kocanı barda bulamazsın. 2. Müstakbel sevgilini barda bulamazsın. 3. İlk öpüşmenin üstünden on iki saat geçmiş ve o hâlâ seni aramamışsa varlığını hemen unut. Hafızanı sil, hayatına devam et.”

Kate gülerek kafasını sallıyor. “Umarım bu kadar düşmem.”

Dawn içtenlikle gülümsüyor. “Ben de” diyerek eğilip Kate’i yanağından öpüyor. “Bu kadar düşmemiş olman, sende en çok beğendiğim özellik.”

Bunu söylemesi çok güzel ama doğruluk payı da yok değil, hani.

Maalesef, Dawn’ın tavsiyelerinin tümü çok doğru.

Dünyanın ne kadar adaletsiz olduğunu düşünüp bunalıma girdiysen, şunu hatırla: Bu gezegendeki insanları yarısı içecek temiz su bulamıyor.

Eskiden olsa bu cümleler beni avuturdu. Gerçekten. Burada yaşadığım, arkadaşlarım ve bir işim olduğu için şanslı olduğumu düşünürdüm. Ama şu anda sadece sahip olamadıklarına odaklanıyorum, elimdekilere değil.

Kızlar gittikten sonra bilgisayarın başına koşup Jordan'ın internette olup olmadığına baktım. Yoktu. Bir kadeh şampanya koyup yarım saat kadar internette dolandım. Sonra da bırakıp yatmaya karar verdim.

Şampanyanın kalanını yanıma alıp yatağa uzanıyorum. Televizyonda, "Destiny's Child" grubunun sahne arkasını anlatan bir program var. Grubun üyelerinden Beyonce, herkesin sandığı gibi bir gecede meşhur olmadıklarını söylüyor. "Bedelini ödedik" diyor. Bunu söyleyen kız, on dokuz yaşında. Yeni bir tavsiye yazma zamanı:

Bayanlar jimnastik dalında altın madalya kazanmadığı sürece hiç kimse, on dokuz yaşındayken, "bedelini ödedim" şeklinde bir cümle kuramaz.

Gece yarısını biraz geçiyor. Uyuyamıyorum. Kanallar arasında

dolanıp duruyorum. Gözüme yapılmış bir istatistik çarpıyor: “Ergenlik çağındaki gençlerin yüzde doksanı, ailelerine yalan söylüyor.” Yirmi bir yaşına geldiklerinde, o rakam yüzde yüzü bulacak.

Ailene yalan söyle. Zaten gerçekleri duymayı pek istemezler.

Gerçekten. Şimdi, anneniz sorsa, “Bugünlerde biriyle çıkıyor musun?” diye. Şu cevabı duymak ister mi? “Hayır ama iki kere boşanmış bir adamla ara sıra yatıyorum. Bana yemek bile ısmarlamıyor.”

Kanalı değiştiriyorum. Peru cumhurbaşkanı bir **açılış** töreninde konuşma yapıyor. Uydu yayını olmasa kaçıracaktım, bak.

Değiştir. *Blue’s Clues* çocuk dizisi. 12:15’de başlayacakmış. O saatte bütün çocuklar da ayaktadır ya...

Değiştir. 70’lerden kalma *Family Feud* TV şovu. “Bir erkeğin randevusuna giderken yanına alacağı bir şey söyleyin.” En çok verilen cevap, kondom olamaz, elbette. Tüm cevapların çıkmasını bekliyorum. Evet, kondom yok. Ah, 70’li yıllar... İnsanların tek derdi hamile kalıp kalmamak...

Değiştir. *Friends* dizisinin tekrarı. Rachel rolündeki Jennifer Aniston çok üzgün çünkü Ross’un yeni sevgilisi Julie’yle tanışıyor.

Televizyonu kapatıyorum. Tavsiyeler kitabıma bakıyorum. Dokunsalar ağlayacağım. Yaşadığım yer, arkadaşlarım, işim konusunda ne kadar şanslı olduğumu hatırlatıyorum kendime. Ama bu gece, yatak odamda yapayalnız otururken gözyaşlarına boğulmak üzereyim. Otuz yaşına bastım. Son on yıl ne kadar da çabuk geçti?

Artık resmen yaşlıyım. Kabul etmeliyim ki asla bir Jennifer Aniston olamayacağım. Asla onun kadar güzel, zengin ya da ünlü olamayacağım. Daha da kötüsünü düşünebilirim; Albert Einstein kadar zeki, Tolstoy kadar yetenekli, Kennedy kadar tarihsel bir kişilik olamayacağım hiçbir zaman.

Şimdiye kadar çoktan evlenmiş olmam gerekirdi. Kız kardeşim otuz yaşına geldiğinde evli olacak. Çocuk yapacak. Ben hiç evlenemeyeceğim. Çocuklarım olmayacak.

Şu dünyada sahip olduğum bir sürü şey var, karamsarlığa ka-

pılmamam gerektiğini biliyorum. Hayatında hiç köpüklü banyoda yıkanmamış insanlar var, yarım kiloluk dondurma yememiş olanlar var. Ben bu gece ikisini de yaptım, mesela.

Fakat elimde değil. Hayatınızda bir an gelir ve anlarsınız ki ne kadar çabalarsanız çabalayın, hiçbir zaman İspanyolca konuşmayı beceremeyeceksiniz. Ya da çocukken kitaplarda okuduğunuz o safarilere çıkamayacaksınız. Ya da ateş böcekleri sizi artık heyecanlandırmayacak. Yaşayacak bir sebep bulmaya çalışıyorum ve yaşlandıkça bu daha da zorlaşıyor.

Hayatımın bu evresinde, hep harika bir adamla evli olacağımı; dört yaşında Jacquie diye bir kızım ve iki yaşında Ben diye bir oğlum olacağını hayal ederdim. Bir de köpeğim... Hep bir köpek istemişimdir.

Telefon çalıyor. Arayan Dave'se kesinlikle davet etmeyeceğim. Onu uykusunda doğrayabilirim. "Alo!"

"Buraya gelmen lazım" diyor Drew telaşlı bir sesle.

Bu gece olmaz. Bu gece, gerçekten bunlarla uğraşamam. "Drew, saat gece yarısını geçti. Yorgunum. Sarhoşum. Sorun her neyse sabahı beklemek zorunda."

"Bekleyemez. Gelmek zorundasın."

Gizemli olmaya çalışıyor. "Yatağında ölü bir kadın mı var?"

"Hayır."

"Bir hipopotam aldın ve komşular şikâyet mi ediyor?"

"Tabii ki hayır!"

"O zaman yarını bekleyebilir. Şu anda canım çok sıkkın. Çok sarhoşum, araba kullanamam, bu gece üstüme gelme."

Drew bir an susuyor. "Anlaşılan... Seni üzecek bir şey yapmışım ben. Bu yüzden pişmanlık içindeyim, telafi etmek istiyorum."

Eh, bu iyi bir şey, tabii! "Evet, beni çok üzdün."

"Bu yüzden ne kadar üzgün olduğumu göstermek için ne yapabilirim?"

"Bu gece beni rahat bırakabilirsin." Saçma sapan taleplerine direndiğim için kendimle gurur duyuyorum.

“Yok, bu olmaz.” Birden sesi değişiyor. “Önümüzdeki ay seni Londra’ya götürüyüm, alışveriş yaparız. Yalnız, bu arada, hemen gelmek zorundasın.”

“Gelmiyorum... Bana böyle... Of, Allah kahretsin!”

Otuz dakika sonra bir taksi beni Drew’ün evinin önüne getiriyor. Kapıdaki dahili telefonu çaldırıyorum ama kimse cevap vermiyor. Hımm! Şifreyi kendim girip kapıyı açıyorum. Taksiyle avluya girip ön kapıya kadar geliyorum.

Aşağıda ışık yanmıyor. Koca ev, terk edilmiş gibi insan ürküyor. Telefonumu çıkarıp Drew’ü arıyorum.

“Ha...” diye cevap veriyor.

“Ön kapıdayım.”

“Tamam, taksinin parasını öde, gidene kadar bekle, içeri öyle gir. Banyodayım.”

Bunların sebebi hakkında en ufak bir fikrim bile yok. Yine de, telefonu kapatıp taksinin parasını veriyorum, stop lambaları görünmez olana kadar bekleyip eve giriyorum.

“Hey!” Kapıdan sesleniyorum.

“Yukardayım! Yukarı çık! Büyük banyodayım!”

Yavaşça süzülerek yukarı çıkıyorum. İşler çok esrarengiz bir hâl almaya başlıyor.

“Giyinik misin?” Basamakları çıkıp yatak odasının koridorundan geçerek banyo kapısına geliyorum.

“Tam değil!”

Kapıdan içeri bakıyorum. Kan yok. Bu hayra alamet, elbette! “Giyinmene yardım etmesi için erkek bir yardımcı getireyim mi?”

“Olmaz.” Panikliyor. “Senden başka kimseyi istemiyorum.”

Derin bir nefes alıp son bir gayretle banyoya giriyorum. Korkuyla geri kaçtığımı söyleyebilirdim ama beni şaşırtan hiçbir şey yok ortada.

Üstünde ipekli şortundan başka hiçbir şey olmayan Drew, kolunu tuvaletin deliğine sıkıştırmış. Bakışyoruz.

“Aıklayabilirim.”

abucak etrafıma bakınıyorum. Drew, banyosunu, karavanıyla uyumlu olsun diye yeniden dekore ettirmiş. Duvarlar koyu mavi boyanmış. Askıda kaliteli havlular asılı. Her yerde mumlar, tütsüler ve filler var. “Aıklamana hiç gerek yok. Bence Şu anda rüya görüyorum. Film yıldızı patronum, kolunu tuvalete sıkıştırmış, sanıyorum ama aslında Wisconsin’in Sheboygen köyünde yaşayan, kafayı yemiş, zavallı bir ev kadınıyım. Evden kaçıp porno yıldızı olmak istiyorum.”

“ıkar Őuradan beni.”

Yanına gidip kollarımı çıplak beline doluyorum. “Tamam,  deyince seni çekeceğim. Bir, iki, ... Hoopp!” Avularım terlemiŐ olmalı çünkü ellerim kayıyor ve yere düşüyorum. “Bir tesisatı çağırayım ben.”

“Hayır! Olmaz! Tesisatı olmaz!” diye havlıyor. “Bunun magazin dergilerinde çıkmasına katlanamam. Başlıkları Şimdiden görebiliyorum: *Yaşayan En Seksi Erkek, Sırrına Sifonu ekti.*”

Haklı aslında. “Peki!” Ayağa kalkıp klozetin içine bakıyorum. “Neden ne olduğunu anlatmıyorsun? Birlikte bir çözüm buluruz.”

“İnanlarıma uygun olsun diye banyomu yeniden dekore etmek istedim. Duvarları boyattım, yeni havlular aldım sonra bu güzel GaneŐleri koyarken birini tuvalete düŐürdüm. Elimi sokunca alırım sandım. Ama kolumda saat olduğunu unutmuşum. İçerde bir yere takıldı. Ben de sıkıŐtım.”

Evet, herkesin başına gelebilir, tabii. Klozetin içine bakıyorum. “Belki sifonu çekersek suyun basıncıyla kolun dışarı çıkar.”

“Olmaz, bir tanrının üstüne sifon çekilmez! Karmam altüst olur sonra!”

Geri zeklının tekisin, der gibi suratına bakıyorum. Ama beni hiç anlamıyor, o da bana bakıyor boş boş. Sonunda banyo kpėėi geliyor aklıma. Küvetten lavantalı banyo kpėėn alıyorum. Drew merakla beni izliyor. “Ne yapacaksın onunla?”

Banyo kpėėn Drew’n koluna boca edip kprtmeye baŐlı-

yorum. “Köpük kolunu kayganlaştıracak, seni çekip çıkarabileceğim böylece. Umarım.”

Şişenin yarısını boşalttıktan sonra yeniden arkasına geçip kollarımı beline doluyorum. “Bir, iki, üç... Hoopp!” Drew uçarak üstüme düşüyor -evet, seksi, çıplak bir erkek var üstümde- ama yönü ters. Otuzuncu yaş günüm için çok güzel bir başlangıç.

Drew ayağa kalkıp temizleniyor. “Süper bir iş çıkardın. Sana bir şişe Cristalle şampanya açabilir miyim?”

Paspasın üstünde oturmuş, sersemlemiş bir hâlde düşünüyorum. *Nasıl düştüm ben bu duruma?* “Tamam, açabilirsin.”

Tuvalette bakıyor. “Senin kolun ince. Ganeşimi oradan alabilir misin?”

Ona keskin bir bakış atıp benden nasıl böyle bir şey istediğini sorduğumu söyleyebilirim ama bu yalan olur. Elim tuvaletine sokup küçük kırmızı fili çıkarıp ona fırlatıyorum.

İki dakika sonra Drew’un çok iyi tasarlanmış mutfağına iniyoruz. Üstüne bir bornoz geçirmiş olan Drew, dolaptan şampanyayı çıkarıp flüt kadehlere koyuyor. Bağıra bağıra ağlamak istiyorum. Bundan daha düşmüş bir durumda olamazdım; tuvaletten bir şeyler çıkarmak zorunda kaldım.

“İyi misin? Biraz... Tuhaf görünüyorsun.”

Hiçbir işe yaramıyor. Sorduğu soruyla, daha fena oluyorum. Sıkıntımı daha iyi saklayabildiğimi sanıyordum. “İyiyim.” Yalan söylüyorum. “Sadece biraz yorgunum.”

“Ha... Şerefe, o zaman!” Kadehini benimkine vuruyor.

“Hı, hı... Mutlu yıllar bana!”

“Doğum günün bugün müydü?” Şaşırarak soruyor.

“Evet, benim için parti verdin, hatırladın mı?”

“Tabii ki! Bugün olduğunu bilmiyordum. Bu yüzden mi canın sıkkın?”

“Sayılır.” Omzumu silkip şampanya içiyorum. “Karmaşık ve can sıkıcı bir konu, konuşmak istemiyorum.”

“Ben sana hep karmaşık ve can sıkıcı şeyler anlatıyorum?”

“Ama dinlemem için de para ödüyorsun” diyorum yarı şakayla.

“Hmm...” Drew gidip çantamı getiriyor. “Sana bir dolara patlar.”

Gülümsüyorum. Duyarlılığından çok etkileniyorum. Allah kahretsin, çok sarhoşum. Gerçekleri anlatmak, ne kadar canımı yakabilir ki?

In vino veritas –gerçekler şaraptadır.

Çantamdan cüzdanımı alıp bir dolar çıkarıyorum... Ona veriyorum. “Otuzuma basmak istemiyorum. Resmen bastım aslında. Yaşlanmaya hazır değilim. Sadece sekiz yıl önce okuldayken istediğim her şeyi yapardım. Yaptığım seçimlerden nefret ediyorum. Bunca yıl öğrendiğim her şeyden... Hâlâ telefon başında bekliyorum, erkekler beni aramadığında hâlâ üzülüyorum.”

“Hay Allah...” Acımı paylaşıp gibi bakıyor. “Çok acıklı bir durum.”

“Ne, yaşlanmak mı?” Çantamdan sigaramı çıkarıyor, Drew’e ikram ediyorum.

“Hayır, telefon başında beklemek.” Uzattığım sigarayı alıyor. “Kadınlar bunu hâlâ yapıyor mu?”

Allah’ım! Oskar’a aday olmuş bir aktör, nasıl bu kadar kalın kafalı olabilir? “Evet, telefon başında bekliyoruz!” diye havlıyorum. “Yarabbi! Erkekler ne kadar aptal. Sen üstüne alınma.”

“Alınmadım. Ben de çok aptal olabiliyorum.” Tezgâhın üstündeki gümüş çakmakla sigaramı yakıyor. “Söz verip de aramayan o göt heriflerden biri olmak istemem. Hep aramaya gayret ederim.”

“Peki, neden aramazsın?” Sinirli bir sesle soruyorum.

Drew sigarasını yakıyor. Konuşmaya başlamadan önce derin bir nefes çekiyor. “Ben bütün randevularımda iyi vakit geçiririm. Duvara konuşur gibi geçen randevularım oldu. Vergi denetiminde bile eğlenebiliyorsam, her şekilde eğlenebilirim demektir.”

Devam ediyor. “Kadınlar, birkaç buluşmadan sonra hemen ile-

risini düşünmeye başlıyorlar. Bu, benim de ilerisini düşünmemi gerektiriyor. Kız güzel olmasa baştan hiç çıkmam zaten. Ama tam aradığım kişi olmuyor. Bu yüzden, o ileriye düşünmeye başlayınca, ben de onu umutlandırmamak için görüşmeyi kesiyorum. Kimseyi kırmak istemiyorum ama yapacak fazla da bir şey yok. Ne yapayım yani? Onu arayıp, 'Selam, artık birbirimizi görmeyelim, ben sana bağlanmak istemiyorum' mu diyeyim? Bu sefer de benim züppe, deli, ya da dallamanın biri olduğumu düşünmez mi?"

Bir yudum şampanya içip söylediklerini düşünüyorum. Doğru söylüyor. Eğer bir erkek beni arayıp ondan hiç beklemediğim bir şeyi bana veremeyeceğini söylerse onun geri zekâlı olduğunu düşünürüm elbette. Söylediklerini de herkese anlatırım. "Haklısın, galiba. Hiç böyle düşünmemiştim."

"Kimden telefon bekliyorsun? Jordan'dan mı, Doug'dan mı?"

"Hiçbiri. Dave diye birinden."

"Kaç kişiyle birden çıkıyorsun sen?"

"Üç. Aslında dört." Biriyle seks yaptıysan, bu da çıkmak sayılır.

"Sende bir eksiklik olduğu için değildir" diye teselli ediyor beni. Sonra sigarasından bir nefes daha çekiyor. "Sen de yanlış bir şey yapmadın, bunun için endişelenme."

Tam da buna üzülüyordum işte. "Hem, ben asla Jennifer Aniston gibi olamayacağım, biliyor musun?"

Şaşkın şaşkın bana bakıyor. "Neden böyle bir şey istiyorsun?"

"Çünkü o çok güzel, başarılı, mutlu bir evliliği var, istediği her şeyi alabilir, istediği her yere gidebilir. İnsanlar onu yüzyıl sonra bile hatırlayacak. Ölümsüz, yani. Hiç çalışmadan yaşamını sürdürebilir."

Drew sessizlik içinde düşünüyor. Yandım! Çalışmadan yaşama konusuna hiç girmeyecektim. Dertleşmek için patronumdan başka arkadaş mı yok bana?

"TV rehberi okur musun hiç?" Düşüncelerim bölünüyor.

"Okumak', çok mecazi bir kavram. Neden sordun?"

“Yıllar önce, tüm zamanların en büyük elli televizyon yıldızını sıraladıkları bir onur listesi yapmışlardı.”

“Jennifer Aniston o listede yoktu ve benim buna sevinmem gerek, değil mi?”

“Yoktu. Konu o değil. O sayıyı saklamıştım. Kapakta en ünlüler vardı: Mary Tyler Moore, Bill Cosby, Michael Landon, Carroll O’Connor, Johnny Carson, Carol Burnett ve zaman içinde tanışmaktan onur duyduğum diğerleri. Hepsinin ortak noktası neydi, biliyor musun?”

“Para mı?” diye soruyorum sinirlenerek. Moralim iyice bozuluyor.

“Hayır.”

“Şöhret ve başarı?” Hey Allah’ım, eğlenmem mi gerekiyor şimdi?

Drew kafasını iki yana sallıyor. “I-ıı.”

“Bilmiyorum, o zaman. Şimdi daha kötü hissediyorum çünkü hayatımla ilgili söyleyecek hiçbir şeyim kalmadı...”

“Hepsi de çocuklarını kaybetmiş” diyor hüzünlü bir sesle.

Nutkum tutuluyor. Bir süre susup kalıyorum. Drew devam ediyor. “Eminim, çocuklarına kavuşmak uğruna bütün servetleri ve şöhretlerinden vazgeçerlerdi. Eminim, bebeklerini bir kez daha kucaklamak için dünyada her şeylerini feda edebilirlerdi.”

Ne diyeceğimi bilemiyorum. “Çocukluğunda tacize uğramış olan Oprah Winfrey var, çocuğunu evlatlık veren Rosanne Barr var, kocası tarafından defalarca aldatıldıktan sonra boşanmak zorunda kalan Lucille Ball var... O listedeki elli kişinin kaç boşandı sence?” diyor ve devam ediyor.

“Kimseyi kıskanmana gerek yok. Emin ol, başkalarının sorunlarına bakınca kendininkileri unutuyor insan.”

Söylediklerini düşünüyorum. Drew gibi biri için epeyce derin sözler bunlar. Kafamı kaldırıp ona bakıyorum.

“Tamam, haklı olabilirsin.”

O gece güneş doğana kadar, Drew'le sohbet ediyoruz. Sabaha kadar konuşabildiğim tek erkeğin patronum olmasına üzülebilirim, değil mi? Yine de moralimin düzeldiğini söylemem gerek. Sabah olduğunda kitabım için bir tavsiye daha buluyorum.

Güzel, uzun bir sohbet, birçok şeyi düzeltebilir.

Hayat otuzunda başlar.

Allah'ım, eğer hayatımın kalan günlerinin başlangıcı böyleyse ay-vayı yedim demektir.

Sabah geç bir saatte, kanlanmış gözler ve alkolden kazan gibi olmuş bir kafayla taksiye binip arabamı bıraktığım yere gidiyor, oradan da sete geçiyorum. Yolda telefonum çalıyor. Arayan numaraya bakıyorum. Annem. Kulaklığı takıp cevap veriyorum.

“Merhaba, anne!”

“Mutlu yıllar, tatlım!” diyor şakıyarak.

“Teşekkürler, sana da mutlu yıllar!” Neden bilmem, biri bana “Mutlu yıllar” deyince “Mutlu Noeller” ya da “Mutlu bayramlar” dermiş gibi, “Sana da” diye karşılık veresim gelir.

“Babanın aldığı hediye için seni uyarayım, yemekte tepen atma-sın sonra.”

“Peki...”

“Baban seni çok sever, seni incitmeyi hiç istemez.”

Babamın aldığı hediyeler beni hiç üzmemiştir ki zaten; biraz tu-haftırlar, o kadar. Geçen yıl şalümo almıştı. Galiba krem brüle tatlısı yaparken kullanılan, alev üfleyen bir alet. Maalesef ben krem brüle yapmıyorum, fırını dolap olarak kullanıyorum.

Evvelki sene de sörf kursu hediye etmişti. Dehşetli bir köpek bağı korkusu olan bana, hem de (yılan ve bir erkeğe bağlanma korkumuyla çok uyum sağlıyor).

“Her ne almışsa eminim çok güzeldir” diyorum. Bekleyen çağrı sinyali alıyorum. “Anne, bir saniye...” Çağrıyı cevaplıyorum. “Alo?”

“Ben, baban. Annenin hediyesi için seni uyarmam lazım. İyi niyetle aldı, bunu unutma, olur mu?”

Cehenneme giden yol, iyi niyet taşlarıyla döşelidir.

Bu sözün aslı bu değil, ben yeniden yorumladım ama zaten anlamışsınızdır.

“Baba, diğer hatta biriyle konuşuyordum, seni hemen arayacağım tamam mı?” Kapatıp anneme dönüyorum. “Evet, geldim.”

“Frederic Fekka’de, Ramon’dan randevu aldı senin için.” Sanki babam bana büyük ayıp etmiş gibi söylüyor.

“Kuaförü mü diyorsun?”

“Aynen öyle.” Annem çok sinirleniyor. “Saç rengini değiştirmek istemediğini ona söyledim ama inat etti. Tepenin beyazlamaya başladığını fark edince...”

“Çüş artık... Oha!” Tükürükler saçarak bağıriyorum.

“Biliyorum. Çok aşağılayıcı bir şey, değil mi? Onun genleri yüzünden saçların erkenden beyazladıysa bu *senin* suçun değil ki! Onun ailesinden gelen bir özellik, sen de biliyorsun...”

“Saçımın beyazladığı falan yok!”

“Yapma tatlım, ben senin annemim. Seni çok seviyorum. Son birkaç yıldır sarışın olmayı neden tercih ettiğini hepimiz çok iyi biliyoruz.”

Sırf bende bir kusur bulmak için uğraştığına yemin ederim. “Değişiklik olsun diye sarışın olmak istedim!”

“Utanmana gerek yok, tatlım. Valerie Bertinelli’nin saçları yirmi yedi yaşındayken beyazlamış ama bak, ne kadar başarılı bir kadın. Önceleri o da sarışındı sonra çok güzel bir siyaha döndü. Bir zamanlar gerçek rengi de öyleydi.”

Nutkum tutuluyor. Saat çok erken. “Anne, stüdyoya girmek üzerim. Kapatıyorum.”

“Tamam. Bu özel gününde iyi vakit geçirmeni dilerim” diyor neşyle. “Ha, baban arayıp sana aldığım hediye hakkında atıp tutabilir. Ona yerden göğe kadar haklı olduğumu, senin iyiliğini istediğimi söyle. Benim hediyem, hiç değilse iyice düşünülerek alındı.”

Hiç kimseye, onun iyiliği için aldığın bir hediye verme.

“Babam aramayacak beni.” Tam bu sırada gelen çağrı sinyali alıyorum. İti an, çomağı hazırla.

“Ben en azından sana kullanışlı bir şey aldım. Kendi başına asla alamayacağın bir şey.” Hoşça kal, diyemeden kapatıyor.

Babama dönüyorum. “Annem her ne aldıysa eminim iyi niyet...”

“Botoks tedavisi aldı sana.”

“Anlamadım?” Frene basıp Ford Expetion marka bir arabanın yolunu kesmesine izin veriyorum.

“Kendi cilt doktoruyla görüşmüş. Kaşlarını çata çata alınının ortasında oluşan kırıxıklıklar var ya, onlar için. Kız kardeşinin düğününe kadar geçermiş.”

Kara cahiller için açıklayayım. Botoks, bir tür zehrin seyretilerek enjeksiyon ampulüne konması ve kırıxıklıkları düzeltmek için, insanın alnına iğneyle enjekte edilmesidir. Dikiz aynasından alnıma bakıyorum. Olacak iş değil! Kaşlarımın arasına uzunlamasına yerleşmiş kırıxıklıklar var. Şimdi de alnımdaki yatay çizgileri fark ediyorum. Mutlu yıllar bana. “Of, Allahım! Gerçekten de kırıxıklıklarım var.”

“Zar zor görülüyor” diye teselli ediyor babam.

“Ya, evet” diyorum acıyla. “Öyleyse neden annem botoks yaptırmamı istiyor?”

“Üzöldün mü?”

Her şeyi didikleme zorunda ya... “Evet... Bugün zaten çok kötü gidiyor. Saat daha sekiz bile olmadı! Allah kahretsin!” Frene basıp Mersedese yol veriyorum.

“Otuz yaşına bastın diye üzülüyor musun?”

“Evet... Hayır... Bilmiyorum. Konuşmayalım, olur mu?” Şerit değiştirip sağa dönüyorum.

“Yeniden otuz yaşında olmak için sol taşağımı verirdim.”

“Çok hoş!” Stüdyonun ana kapısından geçerken her sabah gördüğüm güvenlik görevlisine el sallıyorum. “John Lennon benim yaşımdayken Beatles grubu çoktan dağılmıştı, biliyorsun, değil mi?”

“Neşelen biraz” diyor. “John Lennon benim yaşımdayken, öleli on yıl olmuştu.”

Kim olursan ol, ne yaşarsan yaşa, hep senden daha kötü durumunda birileri olacaktır.

“İyi bir bakış açısı” diyorum (zira verecek daha iyi bir cevabım yok). Arabamı park ederken yapımcı asistanının arabasını fark ediyorum. Komaya girmiş vaziyetteki Drew de arabada. “Baba, Drew geldi, kapatıyorum.”

“Seni seviyorum, hoşça kal!” deyip kapatıyor.

Drew yapımcı asistanının arabasından inerken ben de kendi arabamdan iniyorum. Siyah gözlük takmış, ölümden dönmüş gibi görünüyor. Dönmüş, fazla aslında, resmen ölü gibi. Onu geç saatlere kadar ayakta tuttuğum için suçluluk duyuyorum.

“Günaydın! Nasıl geçti gecen?” diye soruyorum.

Esniyor. “Sabaha kadar kızın biriyle sohbet ettim, bir kere veremedi bile.”

“Yazık olmuş... Kız güzel miydi bari?”

Eliyle ağzını kapatıp bir kere daha esniyor, bu sefer daha sesli. “Hem de çok. Ona asılmaya kalkarsam canıma okur. Büfeden bana bir Venti kapuçino alır mısın?”

“Büyük boy, demek istedin herhâlde. Venti Starbucks’da bulunur ancak.”

Kan çanağına dönmüş gözlerini ovuşturuyor. “Tatlım, kabalık etmiş olmayayım ama büyük, en büyük boy istedim senden. Yani,

bulabildiğin en büyük kabı bul, kahveyi hortumla koy. Ne kadar kahve varsa hepsini istiyorum.”

“Elimden geleni yaparım.” Kıkırdayarak gülüyorum.

Kahvaltılık ve atıştırmalık yiyeceklerin de konduğu büfeye gidince benim için yaptıkları pastayı görüyorum. “30. Yaşın Kutlu Olsun Charlie!” yazmışlar üstüne.

Günüm iyi geçmeye başlıyor sanki.

Birisi arkamdan yaklaşıp elleriyle gözlerimi kapatıyor.

“Bil bakalım kimim?” Jordan’ın sesini hemen tanıyorum.

“Hmm... Helen Gurley Brown.¹⁹”

“Daha uzun.”

“Heidi Klum?”

“Hayır. Heidi Klum’u tanıyorsan, benimle de tanıştırsana.”

“Kobe Lebron.”

Jordan ellerini indiriyor. “Kim?”

Arkamı dönüyorum. “Sporculardan bahsettiğin zaman ne hissettiğimi anladın mı şimdi? N’aber?”

Bu sabah onunla konuşurken nedense çok sakinim. İnanılmaz bir şey bu. Karşımdaki Jordan ve ben onunla normal biriyle konuşur gibi konuşabiliyorum.

“İyilik” diyor. “E-postanı bu sabah aldım. Hattın kesilmiş, öyle mi? Yeniden bağlanmanı beklemem gerekirdi ama çok yorgundum.”

Büfede servis yapan orta yaşlı adam sesleniyor: “Sıradaki!”

Ona dönüyorum. “Günaydın, Juan. Bana normal, Drew için de en büyük boy kapuçino verir misin?”

“Tabii” diyor mutlu bir sesle. “Yağsız sütlü, şekersiz.”

Gülümseyerek teşekkür edip Jordan’a dönüyorum. “Eee? Hafta sonu neler yaptın?”

“Kuzeye gittim.” Masada duran termostan kahve alıyor. “Aniden aklıma esti.”

19 Cosmopolitan dergisinin editörlüğünü de yapmış olan Amerikalı kadın yazar.

“Eğlendin mi bari?” Kaygısız bir sesle soruyorum. Her şeyi öğrenmek için onu sorguya çekmek istiyorum ama aşırı ilgili görünmekten çekiniyorum.

Anlamını çözemediğim garip bir bakış atıyor. “Pek sayılmaz. Fena değildi.”

Bunun ne demek olduğunu bilemediğim için cevap vermiyorum.

Strafordan yapılmış bardaktan kahvesini yudumluyor. “Neyse, benim aletlerin oraya kadar gelebilir misin? Drew’un parti fotoğraflarını vereyim.”

“Tabii.” Elimde iki kapuçinoyla Jordan’ın peşine düşüyorum. Kameralar, tripodlar, ışıklar, lensler ve rulolarca film yığılı duruyor. Jordan aletlerin arasından büyük, beyaz bir zarf, bir de açık mor renkli paket kâğıdına sarılmış bir kutu çıkarıyor.

“Doğum günün kutlu olsun!” diyerek kutuyu uzatıyor.

“Aman Allah’ım! Neden zahmet ettin?”

“Açsana.”

Paketi heyecanla açıyorum. Antika gümüş bir fotoğraf çerçevesi. Çok güzel. İçine, Dawn’la benim partide, siyah beyaz çekilmiş bir pozumuzu koymuş. Söylediği bir şeye çok gülmüşüm, ikimiz de fotoğrafımızın çekildiğinin farkında değiliz, bu yüzden çok doğal çıkmışız.

Çok güzel bir fotoğraf. Bir şekilde, hayatımdan gerçek bir an yakalamış. Çoğu zaman poz verirken kameraya hostes gibi gülümser ya insan, gerçek hislerini saklar, bu öyle bir şey olmamış. Hayatın gerçek hâlini yansıtıyor. Aynı zamanda, Dawn’la yakın dostluğumuza da yansıtabilmiş.

“Ne zamandır bu kadar güzel bir hediye almamıştım.” Gerçeği söylüyorum.

“Küçük bir şey işte.” Omuz silkiyor. “Fotoğrafı çekerken çok keyif aldım. İkiniz de şaşırtıcı biçimde fotojeniksiniz.”

Ben... Şaşırtıcı biçimde fotojenik, öyle mi? Hiç inanasım gelmiyor. Ben mi fotojenikmişim? Çektirdiğim hemen hemen bütün fotoğ-

raflarda çok çirkin çıkarım. Ama bu seferkine bayıldım. “Gerçekten harika! Bunu nereye koyacağımı çok iyi biliyorum, oturma odasındaki şöminenin üstüne.” Jordan’a sarılarak teşekkür ediyorum.

O da bana sarılıyor. Muhteşem bir his! Uzunca sayılabilecek birkaç saniye boyunca birbirimize sarılıyoruz. Hafifçe sırtımı okşuyor. Hayatımın kalanını onun kollarında geçirebilirim.

Nihayet, biraz da tedirgin olup utanarak sarılma törenini bitiriyorum.

“Drew makyajda. Benimle gel.”

“Tamam.”

Makyaj odasına gidiyoruz. Kapıyı açınca losyon, pudra, spre ve bolca da kahve kokusu çarpıyor yüzümüze.

Otuz yaşlarında, kadınsı tavırlı bir zenci olan Drew’ün makyözü Vic, gözaltlarına kapatıcı sürmekle meşgul.

“Sana iş çıkardım, kusura bakma. Berbat görünüyorum” diyor Drew, Vic’e.

“Hayatım, Barbara Streisand’ı bile güzelleştirebiliyorsam, sen çocuk oynucağı gibi gelirsin.”

“Teşekkür ederim.” Elini Jordan’a uzatıyor. “N’aber dostum? Nasılsın?”

“İyidir” diyor Jordan. Tokalaşıyorlar. “Parti fotoğrafları çok güzel çıktı.”

Beyaz zarfı Drew’e veriyor. Drew zarfı açıp prova baskılarını çıkarırken, “Hangilerini beğenirsen istediğin ebatta basacağım” diyor Jordan.

“Bunlar nefis olmuş!” diyor Drew. “Özellikle Dawn’ınkiler.”

Alaysı bir tavırla, içimden gülümsüyorum.

Drew fotoğraflara çabucak bir göz atıyor. Son kareye geldiğinde, yüzüne doğru yaklaşıp iyice bakıyor. “Dawn’la Charlie’nin bu pozunu çok sevdim.”

Fotoğrafı bana verip gösteriyor. “Charlie, şuna bak, muhteşem çıkmışsın. Sence de Charlie çok güzel değil mi, Jordan?”

Bu soruyu sorma tarzından pek hoşlandığımı söyleyemeyeceğim (bana sanki, ‘şu Kuazimodo kılıkliya bak, normal insan gibi çıkmış’ demek istiyor gibi geldi). Neyse ki, Jordan güzel bir cevap veriyor. “Partideki en güzel kadın oydu.”

Bayılacağım galiba. Bayılmak nasıl histir acaba?

“Bence de” diye onaylıyor Drew. “Bekâr olduğunu söylesem, inanır mıydın?”

“Drew...” diye fısıldıyorum.

“Bu kadını nasıl olup da bugüne kadar kimse kapmamış, anlamak çok zor, değil mi Jordan?”

“Bence de” diyor Vic. Drew’ün burnunu pudralıyor. “Böylesi bir güzellik... Hep derim, heteroseksüel erkekler zır cahildir diye.”

“Çok doğru” diye hararetle onaylıyor Drew.

“Drew...” Bir kez daha fısıldayarak onu uyarıyorum, sinirim sime de yansıyor.

O beni duymazdan gelip Jordan’la konuşmayı tercih ediyor. “Sorum sana, hangi erkek, bu kadını elinden kaçırmayı göze alır? Bunu anlamak imkânsız. Bu kız keşfedilmeyi bekleyen bir sır kutusu gibi...”

“Pastırmaya sarılmış bir sır kutusu” diye atlıyor Vic. “O kadar tatlı ki heteroseksüel bir erkek olsam onu çitır çitır yemek isterdim.”

Drew’le birbirlerine beşlik çakıyorlar.

“Tamam...” Araya girip ikisine de birer şaplak atmak istiyorum. “Eh, Jordan’ın işleri vardır, gitmek ister artık, herhâlde.” Drew’e bakıyorum. “Sen de istediğin fotoğrafları sonra seçersin, değil mi?”

“Yo, şimdi seçebilirim. Her birinden 10x15’lik birer tane. Dawn’la Charlie’ninkiler ikişer tane olsun. Dawn’ın ve benimkini 12x18 yapalım. Dawn’la Charlie’nin birlikte poz verdiği fotoğrafı da 12x18 yapabiliriz.”

Hakkını vermeliyim, adam ne istediğini iyi biliyor.

“Charlie, 1500 dolarlık bir çek yazalım, olur mu?” Sonra Jordan’a dönüp, “Baskı masrafları için 500 dolar yeterli mi?” diye soruyor.

Bazılarımız gerçek dünyadan ne kadar uzakta yaşıyor...

“Fazlasıyla yeterli” diyerek Drew’le tokalaşıyor Jordan. “Yeniden partine çağırmak istersen...”

“Aslında, evet. Charlie, Magic Johnson’u yemeğe davet etmeyi planlıyordu.”

“Görüşürüz, Drew” diyorum sertçe. Jordan’la dışarı çıkıyoruz.

Drew arkamızdan sesleniyor. “Charlie daha iyi bilir, bütün partilerimi o organize ediyor!”

Jordan’ın çekini yazmak için Drew’ün karavanına gidiyoruz.

Sonraki saatleri setten uzak geçiriyorum. Drew’ün iki buçuk saatlik mesafedeki Arrowhead gölündeki evine gidip hafta sonunda patlamış olan bir boruyla uğraşmam gerekiyor. Evet; gösteri dünyasında çalışmanın çekici bir yanı yok, sonuçta.

Sirkte çalışan, hayvanların dışkılarını temizlemekle görevli bir hademe varmış. Bir gün, arkadaşına dert yanmış, “Bütün gün akşam kadar bok içinde çalışıyorum” diye. Arkadaşı da ona, “İstifa et, o zaman” demiş. Hademe, dehşetle arkadaşına bakmış. “Ne? Gösteri dünyasını bırakmak mı? Bunu yapamam” demiş.

Neyse, sete döndüğümde saat yedi olmuştu. Çekimler bitmiş, etraf toplanıyordu. Jordan’a bakıyorum ama gitmiş galiba. Ben de Drew’ün karavanına gidiyorum.

Yeni aldığı beyaz kanepesinde uyuyakalmış. Ben kapıyı açar açmaz doğruluyor. “Kalktım!”

“Sakin ol, benim.” Eşyalarımı beyaz masanın üstüne atıp beyaz koltuklardan birine bırakıyorum kendimi. Karavanını bu sefer bembeyaz döşemiş. Beyaz koltuklar, beyaz halı, sandalyeler, masa, lambalar, duvarlar.

Her şey beyaz, beyaz, beyaz. “Ganeşlere ne oldu?”

Doğrulup oturuyor. “Bugün telefonda bir medyumla konuştum. Tuvalet olayı bir işaretmiş. Çakralarımın uyum içinde olması gerekiyormuş. Bu yüzden nötr renkler gerekiyor.”

Devamını sormuyorum. “Madison’la karşılaştım. Eve bırakmak için seni bekliyor.”

“Bekle, sana bir şey vereceğim” diyor hevesle. Beyaz çalışma masasının çekmecesinden, morumsu kahve renkli, küçük bir kutu çıkarıyor. Bakır rengi bir kurdeleyle bağlanmış. “Mutlu Yıllar!”

Kutuyu alıp açıyorum. Altın harflerle, *Burke Williams, Spadan da öte*, yazıyor.

Kurdeleyi çözüp kutunun içindeki krem rengi kartı çıkarıyorum. Drew Stanton’dan Charlize Edwards’a, “Stres Terapisi” hediye ettiğini yazan bir belge bu.

Öylece kalakalıyorum. Uygun bir karşılık bulmaya çalışıyorum.

Biri sana bir hediye verdiğinde ne kadar saçma olursa olsun, “Ha?”, “İyyy...”, “Bu da ne böyle?” gibi karşılıklar verme.

Hediye olarak, kendi paramla alamayacağım birçok şey bekleyebilirdim: Choo marka ayakkabı, Prada çanta, Palmiye restoranda bir yemek gibi. Burke Williams ise Los Angeles’in en meşhur Spa’sıdır ve beni tanıyan herkes, Spa’ya gitmediğimi, Spa’yı sevmediğimi bilir. Böyle şeylerin zaman kaybı... Belgenin devamını okuyorum: 500 dolardan fazla para ödemiş bu şeye!

Duyguları değil de paraları çok olan insanlarla tanışmaya çalış.

Ben hiç ses çıkarmadan hediyeye bakarken Drew kendisiyle gurur duyarak gülümsüyor. “Bayıldın, değil mi?” Kendinden o kadar emin ki... “Seçim yaparken Dawn yardım etti. Bitki banyosu, masaj, Emilee’nin Oyunu diye bir şey -galiba o da masaj- ve bir de yüz ve ayak masajı var. Bahşişleri de ödedim. Yani her şey bedava!”

Üç yaşındaki oğlundan, doğum günü hediyesi olarak boyama kalem almış bir anne gibiyim. Suratıma bir gülümseme oturtup gözlerine bakıyorum. “Çok sevdim.”

“Biliyordum!” diye gururlanıyor. “Şey, aslında Dawn’a sordum, seveceğini o söyledi.”

“Dawn, bu hediyeyi *neden* seveceğimi de söyledi mi?”

“Evet. Jordan’ın dikkatini çekebilmek için önce şu tıkanan gözeneklerini açman gerekiyormuş.”

“Benim tıkanmış gözeneğim yok ki.” Sinirden tüylerim diken diken oluyor.

“Böyle söyleyeceğini söyledi. Bana dedi ki, seninle tanıştığı günden beri varmış tikalı gözeneklerin. Kızma n’olur.”

Vay be, harika!

“Sonra dedi ki, aynen aktarıyorum, ‘Saçma sapan bir hediye olduğunu düşünme kızım, Spa’ya ayak basmış insan değilsin, hiç deneyimlemediğin bir şeyi sevmediğini söyleyemezsin.’”

Drew’e bakıyorum -aktörlük eğitimi almış biri- şüpheleniyorum, tabii. “Hiç deneyimlemediğin... Dawn gerçekten de böyle mi dedi?”

“Evet. Ben uyduracak değilim ya. Neyse, cuma günü çekimlerin bitişini kutlamak için set ekibine bir parti veriyoruz, Dawn gelip beni alacak. Bu yüzden cuma öğleden sonra gidin, partiden önce. O gün izinlisin.”

“‘Gidin’ derken kimleri kastediyorsun?”

“Oraya tek başına gitmene gönlüm razı olmadı, Dawn’a da aynı seansları aldım.”

Şu anda onunla aynı ortamda bulunmayı ne çok istiyorum bir bilsen...

Drew, bana Spa’nın broşürünü veriyor. Fena değil, aslında. Buhar odası ve jakuzi de var. Jakuzi eğlencelidir, severim. Belki de o kadar kötü geçmez.

“Emilee’nin Oyunu ne?” diye soruyorum broşüre bakarken.

“İki e ile okunuyor. Seni okaliptüs yapraklarıyla örtüp sıcak havlularla sarıyorlar. Sonra da buhar veriyorlar.”

Neyim ben? Meksika yemeği mi?

“Vücudundaki toksinlerden arınıyorsun. Sonra da tüm vücut masajı yapıyorlar” diye açıklıyor Drew.

Okumaya devam ediyorum. “Arkasından bir masaj daha mı yapacaklar?”

“Fazla yaptırmamalısın.”

Onunla tartışacak pozisyonda değilim.

“Kadınların Spa günü, erkeklerin golf oynamaya gitmesi kadar gerekliymiş, Dawn öyle diyor.”

“Dawn bir de der ki, ‘Bir sürü erkek var ama masraflarımızı karşılayabilenlerin sayısı çok az’” diye ilave ediyorum.

“Doğru söylemiş” diye ona hak veriyor. “EN son ne zaman insanlar seni mutlu etmek için bu kadar uğraştı?”

Hmm... Doğru söze ne denir...

Noel hediyesi olarak Prada çanta için hazırlıklara başlasam iyi olur.

Aileler hatalı davranmamalıdır. Ama yine de hata yaparlar. Sen, yine de onları sev.

Şu sözler ilk kez ağzımdan çıkıyor: Aile yemeğimiz olaysız geçti. Aldığım hediyeler felaketti, zamanında uyardılar da fazla hayal kırıklığı yaşamadım. Frederik Fekkai hediyesi, kuaför hediyesinden daha güzeldi bence.

Kate'le Dawn, doğum günü hediyesi olarak gecenin ilerleyen saatlerinde gideceğimiz barı iptal etmeme izin verdiler.

Doğum gününden sonraki iki gün boyunca, sette bir asistanın yapması gereken sıkıcı işleri yaptım: Kuru temizlemeden elbiseleri almak, avukatlar ve resmî işlemlerle uğraşmak,

Drew'ün kablo yaynını tamir ettirmek, Drew'ün tesisatlarını tamir ettirmek, Drew'ün dişçisi, terapisti ve medyumuyla (sormayın) randevu ayarlamak.

Perşembe gününü ise spor salonlarında geçirdim. Drew için özel antrenörlerle görüştim. Hepsi de Drew'ün tam olarak ne istediğini anlamak için, bir "deneme dersi" vermeyi önerdi. Bu da demektir ki, haftanın beş günü deneme dersi diye antrenman yapmak zorunda kalacağım.

Of...

Ne kadar başarılı olursan ol, kimse senin yerine egzersiz yapamaz.

Kimsenin böyle bir tavsiyeye ihtiyacı olmayacağını düşünebilirsiniz. Ne malum, yeğenimin torununun kızı, belki de bir mega star olacak? Asistanına kendisinin yerine egzersiz yaptıracak kadar geri zekâlı biri olabileceğini düşünerek yazıyorum bu tavsiyeyi.

Son günlerde yazdığım başka tavsiyeler de var:

Her gün, hayallerinin peşinden git. Sadece büyük hedeflerden bahsetmiyorum, iyi bir beyzbol oyuncusu, balerin ya da sanatçı olmak istiyorsan, her gün düzenli olarak çalışmalısın. Yani, küçük hedeflere odaklan. Bir gün dondurma külahı yemeyi hayal ediyorsan, çık ye. Bir gün plaja gitmeyi düşünüyorsan, arabana atladığın gibi soluğu plajda al.

Bir gece de sen barmenin dertlerini dinle.

Başka kültürlere açık ol.

2100 yıllarında hâlâ çay ve kahve varsa buzlu moka kahvesi iç. Tanrısal bir lezzettir; Tanrılar bunu Olimpos dağında çok içerdi.

Mary Tyler Moore Show diye 70'li yıllarda yayınlanmış olan bir dizi var. Onun bütün bölümlerini bul ve izle. Bekâr kızların 70'lerde neler yaşadıklarını anlatıyor, aynı şeyler 2000'lerde de geçerli.

Gayrimenkul edin. Arsada para yok artık.

Kimse yargılanmaktan hoşlanmaz. Birine tavsiyede bulunacaksan onu yargılamadan yap.

Bunu bütün anneler okumalı.

Kimseyi azarlama. Birini üzmemek, seni neşelendirmez.

Setlerdeki bütün güvenlik amirleri de bunu okumalı.

Bir şeyi, herkes yapıyor diye yapma.

“Herkes Brooklyn köprüsünden atlarsa...” diye yazarken durup vazgeçiyorum. Çünkü aynı şey değil. Herkes Kate Spade tasarımı çantalar kullanmaya başlayınca saniyesinde ben de almıştım.

Akşamları tüm zamanımı mesajlarımı kontrol edip Jordan internette mi diye bakarak geçirdim.

Perşembe gecesi yine internette dolanırken kız kardeşim bir e-posta gönderdi. Ölümcül bir kansere yakalanan Erma Bombeck adındaki bir kadının yazdığı *Hayatımı yeniden Yaşasaydım* diye bir yazıdan alıntı.

Kimin seni sevmmediği, kimin senden çok şeyi olduğu, kimin ne yaptığıyla ilgilenme.

Erma Bombeck

Neden bilmem, çok etkilendim.

Tam internetten çıkmak üzereyken mesaj geldi:

Jordan1313: Charlie? Yalnız başına neler yapıyorsun bakalım?

Aradı! Yani, bir bakıma.

MelekCharlie: Yalnız olduğumu da nerden çıkardın? Şaka, şaka. Seni gördüğüme çok sevindim. Özlemişim.

Çok doğru.

Jordan1313: Evet, ben de. Sen olmayınca basketbol konuşmak hiç eğlenceli olmuyor. Neler yapıyorsun?

MelekCharlie: Bugün beş farklı salonda beş antrenörle idman yaptım.

Jordan1313: Vay! Öyle bir vücudu o hâle getirmenin zor olacağını düşünmüştüm ama bu kadar eziyetli olacağını hiç tahmin etmezdim.

Öyle bir vücut mu? Şaka mı yapıyor? Flört ediyor. Hayal görmüyorum, resmen flört ediyor.

MelekCharlie: Öyle bir vücudu egzersizle yapamazsın. Bol bol yi-

yerek yapabilirsin ancak. Neyse, Drew için özel antrenörle görüşme yapıyordum. Beş saatte bitiremedim.

Jordan1313: Kaçıyla görüştün?

MelekCharlie: Birincisi ve ikincisi iyi gitti. Üçüncüye gelince, beni elimde koca bir hamburger ve çikolatalı sütle görünce ciddiyetsiz buldu.

Jordan1313: Hahaha! Pazartesi günü göremedim seni. Doğum günün iyi geçti mi?

MelekCharlie: Harikaydı!

Her zaman bariz yalan söylemeyebilirsiniz. Parmaklarınız da yalan söyleyebilir. Harika, demek yerine güzeldi deseydim olumsuz, kötümser biri gibi görünebilirdim. Kafadan kontak ailemi anlatmaya kalksaydım korkup kaçabilirdi (Allah biliyor ya, ben bile korkuyorum bazen). Bu yüzden iyimser, olumlu bir cevap vermek istedim.

MelekCharlie: Hediye bayıldım. Şöminenin üzerinde duruyor. Çok yetenekli bir fotoğrafçısın.

Bir süre cevap yazmıyor. Mesajlarını mı kontrol ediyor, bir web sitesine mi bakıyor, bilemiyorum. Yoksa yanlış bir şey mi yazdım? Yazdığımı tekrar bakıyorum. Kötü bir şey de dememişim ama...

Jordan1313: Teşekkür ederim.

Nihayet...

Jordan1313: Bugün her şeyi topladığımıza göre, yarın çalışıyor musun?

MelekCharlie: Hayır, Drew izin verdi.

Jordan1313: Harika! Partiden önce plaja gidelim mi?

Allah kahretsin! Şimdi de ben ne yazacağımı düşünüyorum.

MelekCharlie: Maalesef... Drew, doğum günü hediyesi olarak Spa programı almış bana. Yarın ona gideceğim. Başka zaman gitsek?

Jordan1313: Annem Spa'ya gitmeyi çok sever.

Aman ne güzel! Şimdi de annesine benzetiyor beni.

Jordan1313: Setten birkaç arkadaşla partiden önce biraz takılalım dedik. Öylesine. Senin mayolu varlığın, ortamı çok güzelleştirdi, elbette.

Buna flört denmez de ne denir?

Jordan1313: Bir bira alacağım. Bekler misin?

İşte, bu da flört.

MelekCharlie: Ben de bir şarap alayım bari.

Jordan1313: Bağlantın kesilmesin de...

MelekCharlie: Kesilirse geri gelmemi bekle.

Koşarak aşağı inip bir Merlot açıyorum. Kadehi doldurup şişeyle birlikte uçarak yukarı çıkıyorum.

Ekranın başına geri döndüğümde, Jordan'ı kendi kendine yazarken buluyorum.

Jordan1313: Du, di, du, du, di, du... ne kızmışsın be... Bekletip duruyorsun burada böyle...

MelekCharlie: Kaç dakika oldu gideli? Bir?

Jordan1313: Bu kadar uzun süre geçti, sana bir dakika gibi geldiyse beni yatakta dâhiyane bulabilirsin.

Aman, Allah'ım!

MelekCharlie: Ne bulabilirim, dedin?

Jordan1313: Kusura bakma, flört edeyim dedim. Beni mazur gör.

MelekCharlie: Seni mazur göremem. Üstünde ne var?

Jordan1313: Bu gece nedime elbisesiyle parmak arası terlik giyiyim dedim.

MelekCharlie: Senden nefret ediyorum.

Jordan1313: Neden ki?

MelekCharlie: Birincisi, benim flört hamlemi yerle bir ettin. İkincisi, iki hafta sonra baş nedime olmak zorunda olacağımı hatırlattın.

Jordan1313: Vay! Baş nedime. Ben de bir kere baş nedime olmuşum.

Yazmadan önce bir an duruyorum.

MelekCharlie: Sana verecek cevabım yok. Dilim tutuldu.

Jordan1313: Yatakta iyi olduğumu düşündüğünün kanıtı bu, işte; dilin tutulur. Ve dalga geçmiyordum, kız kardeşimin düğününde erkek olarak baş nedime oldum. Smokin giydim.

MelekCharlie: O zaman nedime olmanın en kötü tarafını bilmiyorsun; kıyafet.

Jordan1313: Bana göre en kötü yanı, kız kardeşimin ne kadar çıldırdığıydı. Arkadaşın seni histerik bir hâlde arayıp yanına çağırarak nedime kıyafetlerine uyumlu olsun diye boyanan ayakkabılardan birinin, diğerinden yarım ton açık olduğunu gösterip çılgına döndü mü?

MelekCharlie: Baş nedimelik konusunda doğru söylüyormuşsun. Uyumlu olsun diye boyanan ayakkabılardan bahsetmen, yetti.

Jordan1313: Bak bunu daha çok seveceksin. Deniz mavisi, patlıcan moru, fuşya pembesi.

MelekCharlie: Sen fotoğrafçısın. Bu renkleri bilmen gerek zaten.

Jordan1313: Hmm...

Bekliyorum. Ardından bir şey gelecek sanıyorum. Otuz saniye kadar sonra ekranda şu mesaj beliriyor:

Jordan1313: Hediye defteri (Bunları seçerken akli nerdeymiş? Yosun yeşili tabak mı olur). Oturma düzeni (0 ikisini yan yana oturtamayız. 1952 yılında bir kavga etmişlerdi). Davete cevap kartı (Aman Allah'ım, çocuklarını da getireceklermiş. Çocuklar davetli değil ki! Ya da, "Bir de sevgilisini getiriyormuş. Davetiyede artı bir, diye yazıyor mu?").

MelekCharlie: Hahaha! Nedime olmanın nasıl bir şey olduğunu gerçekten de iyi biliyorsun. Tabaklarla ilgili konuşan kesin annendir.

Jordan1313: Evet. Kız kardeşimle annem pek geçinemez. Araları kötü değil ama birbirlerini çekiştirirler.

MelekCharlie: Hiç şaşımam. Tanıdığım bütün anneler ve kızları aynı. Benim de kız kardeşim evleniyor. İki hafta falan kaldı. Çılgınlık başladı, yani. Aslında altı hafta önce nişanı ilan ettiklerinde başlamıştı bile.

Jordan1313: Sen yine iyisin, iki ayda atlatıyorsun. Benimki bir yıldan fazla sürdü. Üstelik gelinin abisi olarak hep sakın olmak zorundaydım. Eee? Ne giyiyorsun?

MelekCharlie: Kadife bir kombinezon ve topuklu ayakkabılar.

Jordan1313: Düğünü kast etmiştim. Ama... Of...

MelekCharlie: Of, ne? Yanlış bir şey mi var?

Jordan1313: Yo, yo... Of! Erkeklerle has bir şey. Yarın geceki partiye kadar o görüntüyle idare edeceğim demek istedim. Peki ya... Hay Allah!

Yazacak hiçbir şey bulamıyorum. Ekrana bakakalıyorum. Ve sonunda karar veriyorum:

Denemediğin şeyleri % 100 kaçırmışsın demektir.

Wayne Gretzky.

MelekCharlie: Yazmaktan yoruldum. Telefonda konuşalım mı?

"Gönder" tuşuna basıyorum, hiçbir şey olmuyor. Bir daha deniyorum. Durmaksızın tıklamaya devam ediyorum. "BOL'u kullandığınız için teşekkürler" diyor bilgisayar. Telefon çalmaya başlıyor.

Saat sabahın biri. Tahmin ettiğim beş kişiden biri arıyorsa kendimi keseceğim.

Jordan olmasını umut ederek telefona koşuyorum. “Alo?”

“Annemle çok kötü kavga ettim.”

İşte o beş kişiden biri.

“Ne oldu?” diye soruyorum Drew’e. İç geçiriyorum. Neden cep telefonumdan aramadığını sormak zahmetine bile girmiyorum.

“Briç kulübündeki kadınlardan biri ona eşcinsel olduğumu söylemiş.”

“Çok saçma!” Telefonu bilgisayarın yanına getirip ekrana bakmaya devam ediyorum. Jordan’a hattan düşersem beni beklemesini söylemişim. Bekler mi acaba?

“Hollywood’da herkes için bunu söylerler. Annene anlatmadın mı?”

“Anlattım. Ama kulüpten arkadaşı Clara demiş ki, kızının arkadaşı benimle yatmış. Kızının arkadaşı da erkek.”

“Hep bir arkadaşın arkadaşı derler zaten. Söyle, isim versinler.”

“İşe yaramaz. Sonra başladı, benim neden bir kız arkadaşım yokmuş, neden bu kadar güzelmışim, beş yıl önce o burun ameliyatını neden yaptırmışım, neden birlikte olduğum kadınlar sürekli beni aldatıyormuş...”

Bu epey sürecek anlaşılan. İş çantamı alıp sette çalışanların iletişim bilgilerinin yazılı olduğu listeyi çıkarıyorum. Jordan’ın numarasını not ediyorum. “Senin bir kız arkadaşın var zaten” diyorum, cep telefonumu alırken. “Dawn.”

“Dawn kız arkadaşım değil, en azından şimdilik.”

Jordan’ın numarasını tuşluyorum. “Annen bunu bilmek zorunda değil. Arizona’da yaşıyor. Ne zaman bir araya geleceksiniz ki zaten?”

Jordan’ın telefonu çalıp duruyor. Telesekretere de düşmüyor. Demek ki, hâlâ beni bekliyor ve onun interneti, telefon gelince kesilmeyenlerden. Allah kahretsin!

“Yarın.”

“Anlamadım?” Jordan’ı yeniden arıyorum.

“Ailem parti için Phoenix’den geliyor. Dawn yarın onlarla tanışacak.”

Çalıyor, çalıyor, çalıyor. Kahretsin, kahretsin, kahretsin! “Bunu bana söylemiş miydin?” diye soruyorum gergin bir sesle. “Notlarım da yok da.”

“Şimdi söylüyorum ya. Annem de telefonda söyledi bana. Artık eskisi gibi yakın değilmişiz, yoksa eşcinsel olduğumu söylemekten çekinmezmişim.”

Bu annelerin derdi ne Allah aşkına? Kendi kendime düşünüyorum.

“Ben bir valyum alayım” diyor Drew. “Valyum için reçete yazdırdım mı ben?”

“Hayır.” İki kere daha denedikten sonra cep telefonumu kapatıp Jordan’ı aramaktan vazgeçiyorum.

“Klonopin için? Çok etkili bir ilaçmış.”

“Panik atak için kullanılıyor o.”

“Yani?”

“Yani, sende panik atak yok.”

“İyi de, bir şeyler almam gerek.” Bir süre düşünüyor. “Prozac olur mu?”

“Onu alırsan içki içemezsin.”

“Paxil?”

“Onu denedin, yan etkisi çok.”

“Ne yan etkisi?”

Bir an düşünüyorum. Bunu uygun bir dille söylemenin bir yolunu arıyorum. “Şey... Seksüel açıdan yan etkisi var.”

“Ha... Tamam o zaman.” Televizyonu açtığını duyuyorum. “208. kanalı aç.”

Televizyonu açıp, 208. kanala geçiyorum. Golf turnuvası gibi bir şey. Bir süre izliyorum. “Ne izliyoruz?”

“Golf.”

O kadar. Başka da bir şey demiyor. Oyunu izlerken kafam karışıyor. “Neden herkes bir acayip giyinmiş öyle?”

“Acayip değil, bu 70’lerden kalma bir turnuva.”

Başka bir şey sormama fırsat bırakmayan cevaplar veriyor. “70’lerden kalmaysa sonucu da biliyorsundur.”

“Tabii ki biliyorum. ESPN kanalının klasikleri arasındadır bu turnuva.”

Yine aynı şeyi yapıyor. “Peki, nasıl bittiğini biliyorsan...”

“Romeo ve Jülyet’i hiç izlemedin mi?”

“İzledim.”

“Onun da sonunu bilmiyor muydun?”

Jordan’a ulaşmaya çalışırken (hem ev hem cep telefonunu arayarak) beş dakika kadar daha golf turnuvasını seyrederiz.

“Çok güzel atış” diyor Drew. “Seroquel alsam mı ki?”

“Yirmi dört saat uyursun, partiyi de kaçırmış olursun.”

“Krispy Kreme donutlarından yesem?”

“Bildiğim kadarıyla reçetesiz satılıyor onlar.”

“Çok iyi. Bir düzine al. Üç tanesi çikolatalı, üç tanesi şerbetli, kalanını da sen seç.”

“Benim daha iyi bir fikrim var. Bence sen Dawn’ı ara, o getirsin donutlarını. Seni göreceği için çok sevinir hem.” Bu arada, Jordan’la yeniden konuşabilme ümidimi hâlâ yitirmedim.

“Olmaz! O zaman sıkıntımın sebebini anlatmak zorunda kalırım. Annemin ne kadar çatlak bir kadın olduğunu bilmesini istemiyorum. İlişkimiz şu anda çok rahat, eğlenceli ve romantik bir safhada.”

İç geçiriyorum. “Drew, çok geç oldu... Pijamalarımı giydim bile...”

“Sana ne kadar para veriyorum ben?”

Bunun art niyetsiz bir soru olduğunu düşünme hatasına düşüyorum. “Haftada iki bin dolar.”

“Haftada iki bin dolar verdiğim birinden ‘çok geç oldu’ lafını işitmek ister miyim sence?”

Yine iç geçiriyorum. “Tamam. Ama bunu telafi edeceksin.”

“Seni çok seviyorum” diyor mutlu bir sesle. “Sen ‘tamam’ demeseydin, ısrar etmeyecektim.”

Ne demek istediğini anlamıyorum. Sormama fırsat vermeden, “Biraz keyfim gelsin, çerez falan da getir gelirken. Görüşürüz” deyip suratıma kapatıveriyor.

Telefondan kurtulur kurtulmaz, bilgisayarın başına koşuyorum. Hemen internete bağlanıyorum ama Jordan yok. Mesaj göndermiş:

On beş dakika bekledim seni ama gelmedin. Yarın gece görüşürüz.

Xoxo

Jordan.

Allah kahretsin!

Onu bir kere daha arıyorum. Bu sefer telesekreter çıkıyor. “Selam, ben Jordan. Şu anda size cevap veremiyorum, lütfen mesaj bırakın.” Bip sesi geliyor.

“Selam, ben Charlie” diye başlıyorum. “Kusura bakma, bir arkadaşımın (Drew’ün aradığını söylemek istemiyorum) telefon geldi” diye yalan söylüyorum. Arkadaş deyince de erkek mi acaba, diye düşünmesini de istemiyorum. “Kızcağızın canı çok sıkındı...”

Belki açar diye biraz bekliyorum. Açmıyor.

“Neyse, kusura bakma. Yarın gece görüşürüz” deyip telefonu kapatıyorum.

Hayat çok acımasız.

Heyhat! Bir kez bile şans yüzüme gülmeyecek mi?..

“Çok şükür, bugün cuma” diye düşündüğün bir işte çalışma.

Cuma sabahı on bir civarında yazıyorum bunu.

Geceyi, Drew’ün süper lüks misafir odalarından birinde geçirdim. Gecenin bir yarısında buraya gelmekten neden nefret ediyorum acaba? Otel gibi burası. Geceyi geçirdiğim misafir odasını, tıpkı Four Seasons otelinin süitlerinden biri gibi döşemiş.

Bütün gece, uzun uzun ailesinden bahsettik. Onun yerinde olsaydım, bu akşamki partiye geleceklerini Dawn’a söyleyeceğimi söyledim (onu ‘yumuşatmak’ için). Bunu Dawn’dan çok, Drew için yaptım. Dawn, ‘aileyle tanışma’ sendromuna girecek olursa yanında Drew yerine benim olmam daha uygun olurdu.

Bu geceki parti, bir sürü şeye gebe. Bu gece Jordan’ı göreceğim. Çok heyecanlanıyorum.

Spa’nın faydası olur belki. Elimden geleni yapmalıyım. Çok güzel ve baştan çıkarıcı görünmeliyim. Yüz bakımı da yaptırayım en iyisi. Suratımın derisini soydurup ayna gibi parlattıracağım. Masaj da yaptırayım ki gecede rahat ve kendimden emin olabileyim. Sonra bir de...

Aslında bir içki içeyim ben. Şu Spa meselesi hiç cazip gelmiyor. Aptal gibi hissediyorum. Sadece hevesliymişim gibi yapıyorum, o kadar.

Saat tam 10:00'da, Virgin alışveriş merkezinin önünde, Dawn'la buluşuyoruz. Yandaki kafede oturup bir kahve içtiğim için biraz gecikiyorum ama bunu Dawn'a söylemesem de olur, o da hep geç kalır zaten. Tahmin ettiğim gibi, Dawn ortalarda yok. Onu telefonla arıyorum, telesekreter çıkıyor.

"Selam, ben Dawn. Şu anda evde değilim. Ne yapacağınızı biliyorsunuz." Bip sesi geliyor. "Selam, benim. Onda buluşacaktık. Uyuyup kaldın mı diye bakayım dedim."

Tam bu sırada asansörün kapısı açılıyor, çok güzel bir zenci kadın çıkıyor. "Neyse boş ver, geldin zaten."

Telefonu kapatıp ona doğru yürüyorum... Ama bu, Beyonce... Allah kahretsin! Kusursuz vücutlarından başka benzer hiçbir tarafları yok! "Kusura bakmayın" deyip yönümü değiştiriyorum.

"Charlie?" diye sesleniyor Beyonce. Şaşkınlıkla ona dönüyorum. Beyonce'la geçen yıl, Drew'ün verdiği bir partide hepi topu bir saat kadar konuşmuştuk. Nasıl oldu da beni hatırladı?

"Selam, birden tanıyamadım." Pot kırdım. Kimse ona böyle bir laf etmiş midir acaba? "Nasılsın?"

Sarılarak selamlaşıyoruz. (Los Angeles'da herkes sarılarak selamlaşır. Karşı cinsten olanlarsa ilave olarak öpüşürler.) "Çok iyiyim. Yoğun çalışıyorum. Son görüşmemizden beri hayatını düzene koyabildin mi bari?"

Allah'ım. O zaman kim bilir kiminle çıkıyordum... "Maalesef" diyorum pişmanlıkla. "İdare ediyorum işte... Sen neler yapıyorsun?"

"İdare ediyorum... Drew'ün ayrıldığını duydum. Çok üzgün olduğumu ona söyle, olur mu?"

"Tabii."

Asansörün kapısı açılıyor, Dawn çıkıyor. Her zamanki gibi çok güzel. Beyonce'u görünce duraksıyor. Öyle bir donup kalıyor ki gören de ikisinin aynı erkekle çıktığını sanacak.

"Ha, Beyonce, bu arkadaşım Dawn" diyorum sarsak bir tavırla.

“Selam, daha önce karşılaş mıydık?” diyerek elini uzatıyor Beyonce.

“Galiba.” Süper modelle tokalaşırken acısı yüzünden okunuyor. “Geçen yıl MTV ödül töreninden sonraki partide tanışmıştık.”

“Doğru. Seni tekrar görmek çok hoş” diyor Beyonce. Sonra bana dönüp, “Biraz acelem var da... Drew’e selamlarımı söyler misin?” diye soruyor.

“Tabii” diyorum zoraki bir gülümsemeyle. Dawn’ın canı sıkılıyor. Neden bu kadar bozuldu ki?

Beyonce yanaklarımdan öpüyor. “Seni gördüğüme çok memnun oldum” deyip yanımdan ayrılıyor.

“Modacısını tanıyorum, o memeler de gerçek zaten.” Dawn onun arkasından iğrentiyle konuşuyor.

“Yani?”

“Yani ne!?” Sinirden sesi çatlıyor. “Yani, ne olacak, bir kadının böyle güzel olması haksızlık bence, üstelik elini attığı her şeyi beceriyor.”

Dawn’ın birinin güzelliğini ya da başarısını kıskandığına hiç şahit olmamıştım. Burke Williams’ın lobisine doğru yürürken Dawn’ın belki de ilk kez güzelliği ve başarısı hakkında güvensizliğe kapıldığını hissediyorum. O hiçbir konuda güvensizlik duymazdı hâlbuki. Allah size ‘dört as’ın dördünü de bahşetmişse minnettar olmamanız imkânsızdır.

Neyse ki aklıma onu teselli edecek bir şeyler geliyor. “Bir arkadaşımдан duydum geçenlerde, başkalarının sorunlarına bakınca kendininkileri unutuyor insan.”

“Ne demek şimdi bu?”

“Kimseyi kıskanmana gerek yok. Kimlerin ne dertleri olduğunu, her gün nelerle uğraşmak zorunda kaldıklarını bilmiyorsun.”

“Allah aşkına! Kendi tuvaletini bile temizlemek zorunda olmayan bir kadını kıskanma diyorsun. Büyü artık. O kurabiye fallarını da bu kadar önemseme.” Dawn Spa’nın kapısını açıyor.

Lobiye giriyoruz. Resepsiyondaki adam, “Burke Williams’a hoş geldiniz! Adım George. Size nasıl yardımcı olabilirim?” diye soruyor.

Ben daha ağzımı açmadan Dawn atlıyor. “Ben Dawn Fraiche. Süt banyosu, şıatsu masajı ve Bozkır’ın Teslimiyeti’ne (ney???) gireceğim sonra da yüz bakımımı var. Arkadaşım Stres Terapisi için burada. Yanında fango çamuru banyosu alacak. Ama tam yüz bakımı istemiyor, sadece besleyici bakım yapılacak.”

“İstemiyor muyum?”

“Elbette istemiyorsun” diyor kendinden emin bir sesle.

“Neden?”

“Ne, neden?” Dawn dönüp orda olduğumu yeni fark etmiş gibi bana bakıyor.

“Neden tam yüz bakımı istemiyorum?”

“Çünkü ayaklarına da masaj yapıyorlar. Sen hiç sevmezsin. Ha, şimdi hatırladım...” George’a dönüp soruyor: “Drew Stanton kredi kartının bilgilerini bıraktı size, değil mi?” “Evet efendim. Bu sabah arayıp bilgileri verdi.”

“Çok iyi. Pedikür de yaptıracağız. O karttan çekersiniz” diyor Dawn. “Ha, unutmadan, Kate Lopez masaj için randevu aldı mı?”

“Bakayım.” George bilgisayardan listeyi tarıyor. “Evet, bu sabah aramış. Saat üçte randevusu var.”

“Kate de mi geliyor?” diye soruyorum Dawn’a.

“Evet. Programı bitince, 2:30’da bizimle burada buluşacak. Bu sabah Mike’la konuşmuş galiba.”

“Ne olmuş?”

“Pek bir şey anlatmadı. Sadece ‘Erkekler bencil ve duyarsız yaratıklar, benim de iyi bir masaja ihtiyacım var’ dedi.”

“Çok doğru demiş” diye kafasını sallıyor George.

“Değil mi?” diye karşılık veriyor Dawn, o müthiş zenci sesiyle ve bir beşlik çakıyorlar.

Dawn bana dönüp, “Nerdeyse unutuyordum” diyerek çantasın-

dan paketlenmiş doğum günü hediyemi çıkarıp bana veriyor. “Bu, Kate’le benden. Doğum günün kutlu olsun!”

“Yaşasın!” diyorum mutlu bir sesle. Paket kâğıdını yırtarak açıyorum. Jimmy Choo logolu bir ayakkabı kutusu.

“Olamaz!” Çok heyecanlanıyorum.

“Oldu bile!” diyor Dawn gururlu bir sesle. “Yedi numara. Geçen ay baktığın ayakkabılar.”

Ayakkabıları kutusundan çıkarıyorum. Nefesim kesiliyor. Burunu açık, yüksek topuklu ayakkabının bantlarında yapay elmaslar var.

“Çok güzel!” diyor George.

“Değil mi?” Ayakkabılarımı oracıkta, lobinin ortasında çıkartıp hediyemi deniyorum.

“İşte bu yüzden pedikür lazım. Drew’e aldığımız hediyeyi söyleyince pedikürü de dahil etmemiz için ısrar etti.”

Ayağıma tam oluyorlar. Şimdiye kadar sahip olduğum en havalı ayakkabı bu. “Çok beğendim.”

“Biliyordum. Dürüst olacağım, bunları bir video çekiminde giydim. Kostümcü kızdan yarı fiyatına satın aldım.”

“Senin yarı fiyatına aldığın Jimmy Choo, benim sana aldığım hediyenin iki katı” diyorum. Mutlu mutlu gülümseyerek ayağımdan çıkarıp eski tenis ayakkabılarımı giyiyorum. “Bu gece bunları giyeceğim. Harika olacak!”

“Siyah ipekli eteğine çok yakışır” diyor Dawn.

“Belki o eteği giymem” diyorum ama tartışmayı kaybettiğimi baştan kabulleniyorum. “Biraz dar geliyor.”

“Üstüne de kırmızı dar bluzunu giyersin.” Dar kıyafetler konusunda az önce söylediğimi hiç duymuyor. “Tanrıçalar gibi olacaksın.”

George bilgisayardaki işlemi bitiriyor. “Bitki banyosu 11’de. Sonrakiler de öğleden itibaren birde, üçte ve dörtte.

“Seansınız başlamadan beş dakika önce sessiz odaya geçin. Terapistiniz oraya gelecek.”

“Teşekkürler!” diyoruz bir ağızdan.

“Bir saatiniz var, bu sürede diğer aktivitelerimizden faydalana bilirsiniz. Jakuzi, sauna, buhar banyosu... İstedığınızı seçebilirsiniz. Çevreyi gezmek ister misiniz?”

“Gerek yok, daha önce gelmiştim buraya. Ben ona yolu gösteririm” diyor Dawn.

“Çok iyi” diyerek bize, uçlarında minik sicimler olan iki anahtar veriyor George. “İşte anahtarlarınız. 46 ve 47 numaralı dolaplar sizin.”

Sükûnetin hüküm sürdüğü koridordan geçiyoruz. Tepemizden bir şelale akıyor. Çalan sakinleştirici müzik eşliğinde hafif hafif çağıldayarak sular akıyor. Ortalık biraz serin ama çok rahatlatıcı.

“Erkeklerle kadınların bir arada olabildiği tek yer burası” diye fısıldıyor Dawn.

Sola dönüp, soyunma odasına doğru gidiyoruz.

“Burası sessiz oda.” Kocaman deri koltukları gösteriyor. “Seans-tan önce burada bekleyip dergi falan okuyorsun.”

Üşümeye başlıyorum. Dawn bayanların soyunma odasının kapısını açınca nemli bir sıcaklık sarıyor vücudumu.

İçerisi bej tonlarda boyanmış. Dolapların olduğu bölüme gidip bize verdikleri dolapları buluyoruz. Ben 46 numarayı açıyorum. Dolapta bej renkli bir bornoz ve plastik terlikler var.

“Buhar odası hemen şurada” diye gösteriyor Dawn. “Sauna da onun hemen yanında.”

Elbiselerimizi çıkarıp bornozları giyiyoruz.

Biraz tuhaf geliyor burada olmak. Sebebini tam olarak bilemiyorum. Belki de bütün o kusursuz vücutlu kızların önünde çıplak olmaktadır. Mayo falan getirseydim keşke.

Etrafta bir sürü “asistan” görüyorum. Patronlarının arkasını temizleyen, onlara havlu taşıyan... Ben de bir asistanım. Bu kızları kendime hizmet ettirmek geçiyor içimden.

“Jakuzi şurada. Ondan başlayalım derim.”

Jakuzi bölümüne gidiyoruz. İki jakuzi var burada. Çevresine bej renkli betondan, ayaklı, büyük vazolar yerleştirilmiş. Bunların içinde bej renkli, buza yatırılmış yüz havluları ve onların kuru olanları bulunuyor. Duvarlarda Yunan olduğunu tahmin ettiğim bezemeler var. Belki de İtalyan, emin değilim.

Jakuziye giriyorum. Kafamı katladığım bir havluya dayayıp rahatlamaya çalışıyorum. Bir dakika kadar sonra gerçekten de rahatlamaya başlıyorum.

İyice suya girerek suların boynuma gelmesini sağlıyorum. “Eee? Drew’ün ailesi de geliyor bu akşamki partiye.”

Gözleri kapalı cevap veriyor. “Evet, bu sabah arayıp söyledi.”

“İyisin, değil mi?”

Omzunu silkip gözlerini açıyor. “Ailelerle tanışmayı sevmem. Aslında bir kez tanıdıktan sonra sorun olmuyor. Ama o ilk an yok mu, ‘Aman Allah’ım zenciymiş!’ Hiçbir şey söylemiyorlar ama bakışlarındaki şaşkınlığı görebiliyorum.”

Gözlerimi deviriyorum. “Öyle düşünmezler.” Bu tartışmayı Dawn’la binlerce kez yaptık, hâlâ çok aptalca geliyor.

“Düşünürler” diyor. “Sorun etmiyorum zaten, şaşkınlıkları çabucak geçer nasılsa.”

Daha bir şeyler söyleyecek oluyorum ama gözlerini kapatıyor yeniden. Bu da konuşmanın bittiği anlamına geliyor.

Öbür jakuzideki kadınlardan biri, “Şşş...” diye uyarıyor bizi. Biz de bir süre sessiz kalmaya karar veriyoruz.

Böylece Jordan takıntım tekrar su yüzüne çıkıyor.

Drew’deyken mesajlarıma bakmıştım, dün gecedен beri başka mesaj göndermemiş. Özür mesajımı da almamış, belli.

Reziller! Şu anda onunla plajda olabilirdim.

“Bana oradan bir yüz havlusu verir misin?” diyor Dawn.

Buzların içinden havluyu alıp Dawn’a uzatıyorum. Bir tane de kendime alıp tepeme koyuyorum. Ohhh... Çok rahatlatıcıymış.

Belki buna alışabilirim.

Kırk beş dakika boyunca jakuziye girip çıkıyoruz. Bu bile eve mutlu dönmeme yeter aslında.

Ardından, Spa günümüz resmen başlıyor. İki yanında küvetler olan bir odaya giriyoruz. Ben soldakini alıyorum, Dawn sağdakini alıyor. İki kadın da küveti suyla doldurmaya başlıyor.

Benim yanımdaki görevli, suyun sıcaklığının uygun olup olmadığını soruyor. Gayet iyi olduğunu söyleyince gülümseyerek bir tür çamur karışımını suya boşaltıyor. Ben de küvete giriyorum.

Yine bir tuhaf hissediyorum kendimi. İnsanların bana hizmet etmesine alışkın değilim. Ama banyo harika, cennetsi bir koku geliyor burnuma.

“Benimle banyo yapacağın hiç aklına gelir miydi?” diye soruyor Dawn.

Gülüyorum. “Ailemi tanıyorsun. Bu aşamayı çoktan geçtik bile.”

Kıkırdarak gülüyor. “Sen tanıyorsun. Drew’ün ailesi de seninkiler gibi çatlak mı?”

“Kimsenin ailesi benimki kadar olamaz. Her şey karşılıklı, sen onun ailesiyle tanışırsın, o da seninkilerle.”

“Evet” diyor kararsız bir sesle. “Onlara bizden bahsetmiş olsaydım, tanışırdı belki.”

“Ailene daha bahsetmedin mi?” Sesim biraz yüksek çıkıyor.

“Şşşş...” Yine azar işitmeyelim.

“Neden söylemedin?”

“Sadece bir haftadır çıktığımız için olabilir mi?” Alay ederek soruma soruyla karşılık veriyor.

“Evet, ama... Ne bileyim, birbirinizden çok hoşlanıyor gibisiniz.”

“Evet, hoşlanıyoruz.” Gözlerini kapatıp başını küvet yastığına dayıyor. “Bu işin nereye varacağını henüz bilmiyorum. Bilene kadar da bizimkilere bir film yıldızıyla çıktığımı söylemeyeceğim.”

“Tabii...” Bunun neden kötü bir şey olduğunu anlayamıyorum.

Birkaç dakika boyunca sessizlik içinde sıcacık banyomuzun keyfini çıkarıyoruz. Bu pek de doğru değil, ben hiç keyif alamıyorum. Dawn kimseye Drew'den söz etmemişse ciddi değil demektir. Bu da Drew'ün incinebileceği anlamına gelir. Dawn'ı iyi tanırım, onu çok severim. Ama bazen erkekleri çok çabuk harcayabilir. Benim saçlarımı yıkamamdan daha çabuk bir şekilde hem de.

Ya da donut yememden.

Tamam, kimse erkekleri harcamakta, benim donut yiyişim kadar hızlı olamaz. Belki saçlarımı yıkarken olabilir.

Sonunda, konuyu tekrar açmaya karar veriyorum. “Ama ondan hoşlanıyorsun, değil mi?”

“Hmın” Gözlerini açıyor. Galiba uyuyordu. “Tabii ondan çok hoşlanıyorum. Çok iyi biri. Çok tatlı, çok yakışıklı. Sadece, bazı şeyler var.”

Sormamalıyım. Boş vermeliyim. Burnumu sokmamalıyım. “Ne gibi şeyler?”

“Bir kere, ne zaman Drew'ü görsem etrafında ona paspas olmaya hazır tonlarca kadın var. Bu kadar ağır bir durumu kimse kaldırmaz. Hem senin de patronun.”

“Evet ama...” İyi bir cevap bulamıyorum. “Tamam, anlıyorum, etrafında sürekli kadınların olması zor bir durum. Kadınların yaptıkları için onu suçlayamazsın, değil mi? Benim patronum olması konusuna gelince... Siz zaten birbirinizi buldunuz, bunu hiçbir şey etkileyemez, yanılıyor muyum?”

“Haklısın galiba” der gibi bakıyor. Tam olarak ikna olmadığını biliyorum.

Konuyu burada bırakıp gözlerimi kapatarak Jordan'ı düşünmeye karar veriyorum.

Öğleye beş kala sessiz odaya gidip büyük deri koltuklara gömülürüz. Masaj sıramızı beklerken dergilere bakıyoruz.

Dergilerden birinin kapağındaki yirmili yaşlardaki kızı inceliyorum. Dişleri bilgisayarla beyazlatılmış, vücudu bilgisayarla inceltilmiş, pistoleyle saçları havalandırılmış.

Bana da bunları yapsalar, ben de böyle güzel görünürdüm diye düşünüyorum.

Neyse, kapaktaki makalenin başlığı şöyle: “Evet! Sonunda vücudunuzu değiştirebileceksiniz!”

Dergiyi bırakıp gözlerimi yumuyorum ve Jordan’ı düşünmemeye çalışıyorum.

“Charlize” diye sesleniyor görevli kadın. Herkesin Charlize The-ron sandığından eminim. Telaş yok, sadece benim. Üstümde bornoz kadının peşine düşüyorum.

Yaşlıca, minik bir Asyalı bey, “Charlize?” diyor. Masajımı kadın ya da erkeğin yapmasının fark etmeyeceğini söylemekten çekiniyorum. “Kadın ya da erkek, fark etmez, cüce olmasın, yeter” demeliydim.

Asyalı Bey beni bir odaya sokuyor. İçerde Asya müzikleri çalıyor. Yoga derslerinde çalan türden (evet, yogaya da gittim ben, bir kez). Bornozumu çıkartmamı, masaya uzanmamı, üzerime örtüyü örtmemi söyleyip odadan çıkıyor.

Biraz sonra geri geliyor ve masaja başlıyor.

Ah! Çok canım yanıyor. Ama biraz sonra etkisini göstermeye başlıyor. Kaç gündür uykusuz olduğum için uyuyakalıyorum.

Masör, biraz geçtikten sonra beni uyandırıyor ve dönmemi söylüyor. Bacaklarımın üst tarafına masaj yapmaya başlıyor. Ah! Yine acıyor. Sonra yine uyuyorum.

Beni yine uyandırıyor ve masajın bittiğini söylüyor. Üç dakika falan uyanık kalabildim herhâlde. Kalanında deliksiz uyudum. Söylemem gerek, çok daha iyi hissediyorum. Dinçleştim; dünyayla başa çıkabilirim.

Jordan’la da...

Adam bir süreliğine odadan çıkıp bornozumu giymem için zaman veriyor. Sonra geri gelip beni sessiz odaya götürüyor. Oturup diğer seansı bekliyorum; Emilee’nin Oyunu.

Dawn’ı göremeyince koltuğa oturup dergilerden birini alıyorum elime. Makalenin başlığı: Orgazm için yapılması ve yapılmaması gerekenler. Erkeğinizi çıldırtmanın yolları.

Hiç okuyacak hâlim yok. O kadar gevşedim ki çok üşeniyorum.

Orta yaşlı, İngiliz aksanıyla konuşan bir kadın adımı çağırıyor. Emilee'nin Oyunu başlıyor.

Odaya girince yine soyunmam için beni yalnız bırakıyor. Bu sefer karnımın üstüne yatıyorum ve örtünme zahmetine girmiyorum.

Kadın içeri gelip neşeli bir İngiliz aksanıyla soruyor: "Daha önce bu masajı yaptırmış mıydınız?"

"Hayır, bugüne kadar hiç Spa'ya gitmemiştim."

"Olağanüstü, değil mi? Anneme doğum gününde Spa günü hediyeye ettim. Önce saçma buldu ama sonra çok hoşuna gitti. Şimdi, size yapacağım masajı, vücudunuzun basınç noktalarına koyacağım taşlarla birleştireceğim."

"Broşürde okumuştum bunu. Güzele benziyor."

Az önce bir masaj yaptırdım, bu seferkinde ısı etkisi de var. Çok iyi hissediyorum.

Okaliptüs yapraklarıyla kaplanmaya başlayınca aptal gibi hissediyorum ama sonra sıcak havluların buharı vuruyor yüzüme. Sinüslerim, saniyeler içinde temizleniyor. Kadın kafa derime masaj yapmaya başladığında yine uykuya dalıyorum.

Ahhhhhhhhh!

Bir saatten biraz fazla geçtikten sonra sessiz odaya geri dönüyorum. Sonraki seansa - Avcının İnzivası- kırk beş dakika var.

Hayatımda hiç bu kadar rahatlayıp mutlu olmamıştım. Annem şu anda yanımda olsa yine de rahat olurdum, o kadar söylüyorum.

Tamam, belki de olmazdım. Sonuçta, mucize yaratmıyorlar burada.

Buhar banyosuna gitmeye karar veriyorum. Okaliptüs gibi bir şey kokuyor içeride. Çok hoş.

Ahşap bankın üstüne havlumu yayıp uzanıyorum.

Bir dakika sonra Dawn geliyor. O da havlusunu yayıp karşımdaki banka uzanıyor. Hiç konuşmuyoruz. Tüm evren uyum içinde.

Ta ki birkaç dakika sonra havluya sarınmış bir kadın kapıyı savurarak açıp bas bas bağırana kadar.

“Bütün erkekler göt olmuş!”

Fırtına gibi içeri giren Kate’e bakıyorum. “Burada olduğumuzu nerden bildin?”

“Bilmiyordum. Bağıra bağıra bütün odalara girip çıktım.” Havlusunu boş banklardan birine seriyor. “Tek bir kadın bile bana karşı çıkmadı. Hatta bana acıyıp sizi bulamayacak olursam onlara katılabileceğimi söyleyenler bile çıktı.”

Dawn, buharın içinde Kate’i görebilmek için gözlerini kısıp bakıyor. “Programın iyi geçti mi?”

“İyiden de öte. Yepyeni bir politik konuyla açılış yaptım: Erkek politikacılar: Bu kadar vicdansız olup hâlâ nasıl gücü ellerinde tutabiliyorlar? Panonun ışıkları sönmek bilmedi gelen telefonlar yüzünden.”

“Vicdansız lafı yüzünden federal komisyonla başın derde girmesin?” diye soruyorum.

“Yok. Kendimi biyledim söylerken. Biipdansız diye duyuldu radyoda. Yine de herkes anladı tabii.”

Dawn kafasını aşağı yukarı sallıyor. “Mike’la işler iyi gitmemiş anlaşılan.”

“Hıh... Bütün bir hafta beni aramamakla, koridorda karşılaşınca benden kaçmakla kalmadı, sonunda onu görebilmek için odasına girdiğimde masanın altına saklanmaya bile çalıştı.”

“Sonuç?” diye soruyorum.

Kate sesini kalınlaştırıp erkek gibi konuşuyor. “İyi vakit geçirdik, fazla büyütmeye gerek yok.”

“Çok üzüldüm.”

“En kötüsü de ben bu göt herifi düşünüp dururken çok hoş bir adam beni her gün arayıp evlenmeye ikna etmeye çalışıyordu.” İç geçiriyor. “Erkeklere tövbe ettim, o kadar söylüyorum. Yetti artık! Bundan sonra sadece arkadaşlarım ve işim var.”

Meşhur son sözler.

Yarım saat boyunca üçümüz, üç farklı açıdan, insanların neden biriyle çıktığını irdeliyoruz.

Sonra sessiz odaya dönüyoruz. Finans dergilerinden birin alıyorum. “Emekliliğe hazır mısınız?” diye soruyor kapak başlığı.

Strese girmek istemediğim için dergiyi elimden bırakıyorum hemen.

Cehalet, mutluluk getirmez ama bazen işleri kolaylaştırabilir.

Çalışan kızlardan biri, beni Avcının İnzivasına çağırıyor.

Patricia adlı yeni terapistimle koridoru geçip, ‘ıslak oda’lardan birine giriyoruz. Adından, daha pasaklı bir yer olacağını düşünüyorum ama hiç de öyle çıkmıyor.

Kocaman, beyaz seramikle döşeli, devasa bir banyoyu andıran odaya giriyorum. Her yerde çiçek demetleri var.

Bornozumu asıp su geçirmeyen, kocaman masaj yatağına uzanarak beni pul pul soymalarını bekliyorum.

Yukarıdaki büyük duş başlığından su gelmeye başlıyor. Çok hoş bir his veriyor bu bana. Üzerime su aktıkça rahatlıyorum.

“Spa’ya ilk gelişiniz mi?” diye soruyor Patricia. Bir yandan da sırtımı tanecikli solüsyon gibi bir şeyle ovuyor.

“Evet.” O sırtımı ovarken zor nefes alıyorum. Başka bir şey konuşmuyoruz. Her şey çok rahatlatıcı, çok güzel kokulu, birazdan uyuyakalacağım galiba.

Patricia beni döndürüyor ve aynı işlem yeniden başlıyor.

Ovma işi bitince duruluyor. Sonra ne olduğunu bilemediğim bir şeyle tüm vücudumu temizliyor. Çok garip bir his, bebek yağına batırılmış pamuk gibi bir şey. “Kullandığınız şey nedir?” diye soruyorum.

“Buğday sapı. Kokulu yağlarda bekletilmiş.” Bir taraftan gevşedikçe gevşerken düşünmeden de edemiyorum. Adamın biri, buğday tarlasının ortasında, ‘Bu buğdayı lavanta yağında bekletelim. New York ve Los Angeles’da satarız. Bu amber rengi tarla, altın kadar değerlenir’ diyormuş...”

Buğdayın kokusu ve güzelce temizlenmiş olmamın da verdiği etkiyle, Jordan’ı düşünmeye başlıyorum.

Burayı sever mi acaba? Yoksa dalga mı geçer? Erkeklerin çoğu dalga geçer çünkü. Bu sabaha kadar ben de dalga geçiyordum Spa'ya gidenlerle. Banyo yapmayı mı yoksa duş almayı mı sever acaba?

Hey Allah'ım! Henüz öpüşmedik bile! Bense bu şatafatlı, zevkli deneyimi yaşarken başka birinin ne düşüneceğini dert ediyorum kendime. N'oluyor bana yahu?!

Jordan'ı kafamdan atmaya uğraşırken yeniden durulanıyorum. Patricia kurulanmamı söylüyor, hemen dediğini yapıyorum. Son olarak tüm vücudumu masaj yağıyla ovuyor. Çok garip, bundan daha dinlendirici bir şey aklıma gelmiyor. On iki saat boyunca uyuyabilirim.

Islak odadan çıkıp soyunma odasına gidiyorum. Siyah tişörtlü bir kadına kahve olup olmadığını soruyorum. Gevşemek güzel ama öyle uykum var ki dördüncü kez dalıp gideceğim. Kadın, sadece bitki çayı ve salatalıklı su olduğunu söylüyor (salatalık, niye ki?).

Neyse... Bir havlu alıp tekrar buhar odasına gidiyorum.

İçerde göz gözü görmüyor buhardan. "Dawn" diye fısıldıyorum.

"Tanrıçanız köşede" diye fısıldıyor şaka yaparak. Gözüm buhara alışıncaya içerde bizden başka kimse olmadığını fark ediyorum. Havlumu serip banka uzanıyorum.

"Nasılsın?" diye soruyor.

"Çok iyiyim. Buraya yerleşmeyi düşünüyorum."

Sesinden gülümsediğini anlıyorum. "Seveceğini biliyordum. Sen dalga geçtin ama ben seni çok iyi tanıyorum."

"Tamam, tamam. Sen haklıydın."

"Okuldayken de dondurmaları top kek sevmediğini söylemiştin ama sonra nasıl yedin?"

"O kadar genç miydim ben?" Geçmişini özledim bir an. "Kate nerede?"

"Resepsiyonda. Yüz bakımı ayarlamaya çalışıyor. O gelmeden Jordan'la ilgili son gelişmeleri anlatsana, Y kromozomu taşıyan biri aklına düştü diye seni pataklamasın."

"Tamam, ama Drew'e anlatmayacağına söz ver."

“Neden anlatayım ki?”

“Sen söz ver. Dostluk kurallarına tabii değil daha o.”

‘Dostluk kuralları’ okuldayken uydurduğumuz bir şey. Birine bir sırrını verirsen, hiçbir şekilde, ne olursa olsun, dostundan başka kimseyle paylaşmaması gerekir. Kurallar şöyledir: 1) Dostuna her şeyini anlatman gerekir. 2) Bu dost erkek olduğu için başkalarına söylemek gibi bir derdi olmayacaktır.

Böylece, sırlarımızı paylaşarak hafiflemiş oluruz. Bu dost, çoğunlukla aynı zamanda erkek arkadaşımızdır.

“Ailesiyle tanıştığımda dostum olmuş sayılır mı?”

“Hayır! O da senin ailenle tanışırsa belki...”

“Böyle bir şeyin olması için yıllar geçmesi gerekebilir, sen de farkındasın, değil mi?” Kollarını kavuşturarak onu engellediğim için bana sinir oluyor.

“Ben de buna güveniyorum zaten. Çünkü sana söyleyeceğim şey, gerçekten bir sır. Drew’e söylemeyeceksin.”

“Tamam, peki.”

Ona internette konuştuklarımızı en ince detayına kadar anlatıyorum. Drew’ün nasıl araya girdiğini de.

Beni dinleyince yaşadığım çıkmazı anlıyor ve uzun uzun konuşuyoruz. Pediküre giderken bile, Jordan konusunda nasıl davranmam gerektiğini tartışıyoruz. Pedikür boyunca da konu devam ediyor. Sadece, ojenin rengine karar vermek için bırakıyoruz Jordan meselesini. Kırmızı ojede karar kılıyorum. (Tahmin edin, kimin etkilemesiyle. Dawn benim için neyin iyi olduğunu bilir diye kendimi savunayım bari).

Pedikürümüz bittiğinde Jordan’ın flört ettiğine kesinkes karar veriyoruz ve bu gece ona karşılık vermemin doğru olduğunda anlaşmaya varıyoruz.

Yüz bakımım da yapıлып suratıma dört farklı şey ve bitki özü denen, gözeneklerimi güzelce açan bir şey daha sürüldükten sonra Spa günüm sona eriyor.

Yüz bakımı biraz canımı yakıyor ama bittikten sonra suratım pırıl pırıl oluyor.

Buradan gitmeyi hiç istemiyorum; gerçekten, istemiyorum.

Maalesef, parti için hazırlanmam gerek, sadece birkaç saatim kaldı. O kadar gevşedim ki eve gelince biraz uyumayı düşündüm.

Noel'de Drew'den yine bu hediye isteyeceğim.

Seneye yaş günümde de.

Dağ sıçanları gününde de.

Yeğenimin torununun kızına yeni bir tavsiye:

Parayla mutluluğu satın alamazsın ama hiç değilse kiralayabilirsin.

Her hareketin bir sonucu vardır.

Hay Allah! Ben de tam bu gece harekete geçecektim...

Hazırlanmak için iki saatten fazla zaman harcıyorum. En az beş farklı elbise deniyorum. Sonra eteklerle bluzları farklı farklı giyip çıkarıyorum. Kısa ve dar bir kıyafetle kevaşe gibi mi olsam yoksa uzun, dökümlü bir kıyafetle ağırbaşlı biri mi olsam, karar veremiyorum.

Dawn arayana kadar. "Alo?"

Selamsız, sabahsız konuya giriyor. "Beni oraya getirme. Siyah eteğinle kırmızı bluzunu giy."

Dediğini yapıyorum. Kimse beni beğenmezse suçu onun üstüne atacağım.

Bir saat de makyaj ve telefon konuşmalarıyla geçiyor. Dawn'ı arayıp, "Mürdüm rengi göz farıyla şeker pembesi mi, leylak rengi mi uygun olur" diye soruyorum.

Nihayet, aynada kendime bakıp fena olmadığımı düşünüyorum. (Bu iyi bir şey değil, aslında. 1'le 10 arasında puan versem, 4 ya da 5 eder.) Arabamın anahtarını alıp kapıdan çıkarken hayatımı kökten değiştirmeye karar veriyorum.

Tamam, en azından aşk hayatımı.

Tamam... En azından bu gece için...

Parti, Santa Monica'nın güneyinde, Marina Del Rey adlı sahil şehrindeki şık bir otelde veriliyor. Maalesef, ilk gelenlerden biri de benim. Ne Jordan, ne Drew, ne de Dawn gelmiş. Keenan bile yok.

Otelin balo salonunu beğeniyle geziyorum. Bembeyaz dekore edilmiş. Neden acaba? Rüya gibi olmuş; beyaz örtüler, beyaz sandalyeler, salonun her yerine serpiştirilmiş minik beyaz Noel ışıkları. Bar bile bembeyaz.

Bar, dedim de aklıma geldi, tüm içkilerin bedava olduğunu söylemiş miydim? Yalnızlığım ve ben bara gidip bir Merlot şarabı alıyordum. Manzarayı seyretmek için terasa çıkıyoruz.

Otel, limanın muhteşem manzarasına bakıyor. Limandaki tekneler, hafif bir rüzgârla salınıyor.

Dışarıda keskin bir soğuk var ama terastaki masaların hepsine ısıtıcı konulmuş.

En güzel manzaralı masayı seçip oturuyor, bundan sonra olacakları düşünmeye başlıyorum.

Yüreğim kabarıyor. Hani, hoşlandığın insanı göreceğin zaman midende kelekler uçuşur, kusacak gibi olursun ya, işte öyle oluyorum. Midede keleklerin uçtuğunu söylüyorlar çünkü hoşlandığın adam yüzünden kusacak gibi olduğunu söylemen, olumsuz bir anlam içerir.

Böyle hissediyorum işte, ne yapayım? Bütün gün hiçbir şey yememiş olmamın da etkisi vardır mutlaka ama bu kıyafetle zayıf görünmek istiyorum.

Bebek ayağı kadar büyük karideslerle dolu gümüş tepsiyle bana doğru gelen garsonu gördüğüm an, zayıflığı falan boş veriyorum.

“Karides?” diye soruyor garson. Her biri bir kürdana batırılmış karideslerden dört tane alıp ıssız adada mahsur kalmış kazazede gibi iştahla mideme indiriyorum. Garson benden uzaklaşıp çitlerin oradaki bir çiftte doğru giderken arkasından yetişip onu durduruyor, dört tane daha alıyorum.

Aceleyle tıkınıırken arkamdan bir ses duyuyorum. “Bu vücudu yapmak için gerçekten de ne bulursan yiyormuşsun.”

Felaket!

Arkamı dönüyorum. Jordan, bordo ceket ve kravatı, siyah pantolonuyla, muhteşem bir şekilde karşımda duruyor. Ağzı kulaklarında pis pis sırıtıyor.

Kahretsin... Allah kahretsin!

“Çok utanıyorum.” Ağzım karidesle dolu, konuşmaya çalışıyorum. “Kusura bakma, bütün gün hiçbir şey yemedim. Açlıktan gözüüm döndü bir an.”

“Bence iştahı yerinde bir kadından daha seksi bir şey olamaz.”

Bu, baştan çıkarmak için edilen o laflardan biri mi, değil mi, emin olamıyorum. Aman, çok da umurumda değil artık. “Daha seksi olamaz” dedi ya...

Gayet laubali bir tavırla, son karidesi de ağzıma tıkıyorum. “O zaman bana tapınacaksın.”

Rahatlığımı ben bile şaşıyorum. Kelebekler falan, hepsi uçup gitti. Şu an hissettiğim tek şey, onu gördüğüm için duyduğum mutluluk.

“Ben zaten sana tapınıyorum” diyor otururken. Arzulu gözlerle bana bakıyor. “Şimdi internette olsaydık şakalaşır, önünde diz çöküp sana taptığımı falan söylerdim.”

Bu şakasına burun kıvırıyorum. “İnternette olmadığımıza göre böyle bir şaka da yapmazsın, herhâlde.”

“Hayır. Gerçek olabilir çünkü.” Sandalyesini yaklaşıyor. “Dün gece n’oldu? Dediğin gibi bekledim seni.”

“Ya, sorma... Bir arkadaşım aradı...”

Lafımı bitiremeden kalabalık bir grubun, “Hah! Jordan da orda!” diye bağırarak eşleri ve sevgilileriyle bize doğru geldiğini görüyorum.

Pislikler!

“Bugün kaçırdığım grup bu muydu?” diye soruyorum Jordan’a.

Bu insanların bize katılmasından memnunluk duymuş gibi yapıyorum.

“Aynen öyle” diyor Keenan. “Eşim Constance’la tanışmış mıydın?”

Yirmi dakika kadar Constance’la sohbet ediyorum.

Başka şansım yok çünkü. Bu insanlar yanımıza geldiği an, Jordan yüz seksen derece değişiyor, o “Baştan çıkarıcı, benimle flört eden” Jordan gidip yerine “Bana sadece arkadaş gözüyle bakan, setten bir tanıdık” olan Jordan geliveriyor. Ben de yanımda oturan kadınla sohbet edip Jordan’la sadece arkadaş olduğumuzu, partideki kimseyle ilgilenmediğimi göstermeye çalışıyorum.

Bu arada Jordan, bir şekilde masada benden uzağa düşüyor. Bu onun suçu değil, içecek bir şeyler almak için kalktığında, yerine birileri oturuyor. Ukalalık edip ‘Bu sandalyenin sahibi var’ gibi bir laf da etmek istemediğimden Jordan yerini kaptırıyor. Masaya geri geldiğinde hayal kırıklığı yüzünden okunuyor.

Sonunda temkinli davranmaktan vazgeçerek masadan kalkıyorum. “Ben Drew’e bir bakayım” diyorum masadakilere.

Hafif itirazlar yükseliyor (Jordan’dan ses yok). Bu gece çalışmak zorunda olduğumu söyleyerek içeri gidiyorum.

İyi de yapıyorum. Jordan hemen arkamda beliriveriyor. “Yanına arkadaş mı arıyorsun?”

“Hiç de değil.” Ahhh... Planım işe yaradı. Sürüden ayrılırsam kurt kapar diye düşünmüştüm zaten.

Dans müziği çalmaya başlayınca herkes piste akın ediyor. “Dans edelim mi?” diye soruyorum.

Omuzlarını büzüp ellerini cebine sokuyor. “Ben pek iyi dans edemem.”

“Önemli değil, belki bir iki kadeh içtikten sonra...”

“İçki dedin de ben bir bira daha alacağım, sen de bir şey ister misin?” diye soruyor.

“Merlot olabilir” diyerek onunla birlikte bara gidiyorum.

“Eee? Şu arkadaşın, düzeldi mi bari?”

“Evet.” Elim ayağıma dolaşüyor. Drew’ün aradığını söylemek istemiyorum. “Kız kardeşimdi. Düğün stresi, önemli bir şey değil.”

“Ha, tamam...” Yüzünden, ne düşündüğü anlaşılmıyor. Bana inandı mı acaba?

“Bence ev telefonlarımızı cep telefonlarımıza yönlendirelim. Birimiz internette düşerse telefonda devam edebiliriz.”

“Çok iyi fikir!”

Gülümsüyor. Birkaç saniye için ne yapacağımızı bilemeden kalıyoruz. Galiba beni öpmek istiyordu ama kendini tutup kendisine bir bira, bana da Merlot şarabı sipariş ediyor.

“Merlotlar iki olsun.” Dawn yanımıza geliyor. “Sen en iyisi şişeyi ver bize” diyor barmene.

Jordan’la dönüp Dawn’a bakıyoruz. Koyu yeşil tuvaletiyle nefesleri kesiyor. “Tanıştın mı?” diye soruyorum.

“Evet. Arabayı park ediyorlar. Drew, park görevlisi olduğunu söyledi ama yok, babası caddeye yakın bir yer bulmak istiyormuş.” Drew’ün babasını taklit ediyor. Sonra Jordan’a dönüp, “Selam, ben Dawn. Sen de Jordan olmalısın” diyor.

Dawn, sanki daha önce hiç karşılaşmamışlar gibi konuşuyor ama Jordan bunun yalan olduğunun farkında. Eğilip Dawn’ın elini öpüyor. “Memnun oldum. Bu gece çok güzelsiniz.”

Dawn bana bakıp göz kırpmıyor. “Bunu sevdim. Kaçırma.”

Drew’le ailesinin salona girdiğini görünce bütün havası bir anda sönüyor. “Allah’ım. İkinci raunt başlıyor.”

“Çok iyi insanlardır. Küçük bir kasabadan gelen sıradan insanlar, hepsi bu” diyorum.

Dawn, Jordan’a dönüp, “Bana alıcı gözüyle bir bak; görünüşümdede, davranışlarımda, küçük kasaba havası var mı?”

“Olduğunu söyleyemem.”

Barmen içkilerimizi getiriyor, Merlot şişesini de yanımıza bırakıyor. Dawn beş dolar bahşiş bırakıp kadehini alıyor. Şişeyi göstererek,

“Bu sende dursun, fırsatını buldukça gelip içirim” diyor. Şarabını bir dikişte bitirip mücadeleye hazırlanıyor. Allah’ım, ailelerle düğün gününde tanışsak ya? Ne güzel, bir kerede biter her şey.

Jordan’la ben, onun salonda ilerleyip Drew’le ailesinin yanına gi-dişine bakıyoruz.

“Hep böyle gergin midir? Yemekte çok havalı ve kendinden emindi, neredeyse ukalalık derecesinde.”

Drew’ün ailesi, Dawn’ı görünce seviniyor. Ben de bunu görünce gülümsüyorum. “O kendinden gayet emin görünen kadının altın-da, güvensiz küçük bir kız var.” Tanıdığım bütün kadınlar böyle, diye geçiriyorum içimden.

Jordan bir eline birasını ve benim Merlot şişesini alıp diğer eliyle elimi tutuyor ve boş bir masaya oturtuyor. “Yakın duralım. Kadın-lar, sevgililerinin ailesiyle tanışmaktan neden bu kadar korkar, hiç anlamıyorum.”

Elindeki içkileri masaya bırakıp oturmam için sandalyemi çekiyor(!). Mesela, sen benim annemle tanışabilirsin. Dünyada, geçin-mesi en kolay insandır.”

“Öyle mi?” İlgiilenmiş gibi yapıyorum. Aslında demek isterdim ki, “Senin için söylemesi kolay, bir kadının senden nefret etmesi riskini alan sen değilsin. ‘Oğlumun yattığı o fahişe’ diye senden bah-sedilmeyecek nasılsa.”

“Elbette, onu çok seversin. İkinci de Spa’yı ve ayakkabıları sevi-yorsunuz, konuşacak bir sürü şey bulacağınızdan eminim.”

Birden keyfim yerine geliyor. Bacaklarımı masanın altından çı-karıp uzatıyorum. “Bunları beğendin mi? Jimmy Choo marka. Dawn’la Kate, doğum günü hediyesi olarak almış.”

“Bacaklarını çok güzel gösteriyor.” Sesinin tonu, gerilip nefessiz kalmama yol açıyor.

Garson kızlardan biri, masamıza yanaşıp gümüş tepside getirdiği plastik su tabancaları ve kelepçeleri sunuyor. “Filmden birer hatıra almak ister misiniz?”

Kelepçeyi alıyorum. “İlerde belki bunları kullanmak isteyebilirim.”

Kaşlarımı kaldırarak bir an düşündükten sonra su tabancasını da alıyorum.

“Siz de ister misiniz beyefendi?”

“Hayır, teşekkür ederim.”

“Herkes birazdan sana su sıkmaya başlayınca cepbane dileneceksin.” İstemeye istemeye, o da bir tane alıyor.

Yine o sıkıntılı sessizliği yaşıyoruz. Hoşlandığın adam söz konusu olunca bir iki dakika bile aylar gibi geliyor. Jordan bu gece düşünceli görünüyor. Birkaç kişiye selam veriyorum, o da birileriyle selamlaşıyor.

Düşün kızım. Zekice bir şeyler bul.

Nihayet, plastik kelepçeyi çıkarıp onu kelepçelemeye yelteniyorum. Şakacıktan geriye kaçıyor. “Hop, bayan!”

“Ne var?” gülüyorum.

“Beni henüz o kadar iyi tanımıyorsun” diye şaka yapıyor.

“Ah, özür dilerim! Düşünelim, bakalım. En sevdiğin kitap, *Auntie Mame*, bu kitabı o geceki yemekten sonra okudum, çok güzeldi. Evli bir kız kardeşin var. Başka ne bilmem gerekiyor?”

“Sırf ben tavsiye ettim diye mi okudun?” Çok şaşıyorum.

Omuz silkiyorum. “Evet.” Bu iyi mi, kötü mü emin değilim. “Ben çok kitap okurum.”

“Çok gururlandım. Ben de senin tavsiye edeceğin bir kitabı okumak isterim.”

“İnternette mesajlarımı okuyorsun ya...”

Birbirimizin gözlerinin içine bakıyoruz. Slow şarkılar çalmaya başlıyor.

“Dans etmek ister misin?” diye soruyor.

“Çok isterim.”

Elimden tutup, beni dans pistinin ortasına götürüyor. Bir eliyle elimi tutuyor, diğer elini de belime(!) koyuyor ve dansa başlıyoruz.

Cennette gibiyim. Nefis bir kokusu var. Ne bu? Lagerfeld mi?

Chanel For Men? Old Spice? Aman, neyse ne! Bu anın sonsuza dek sürmesini istiyorum.

Şarkı bittiğinde, Jordan gözlerime bakıyor. İşte o an... ilk öpücük. O büyüğü, harika... Neden gözlerini kaçırıyor şimdi? N'oluyor yahu?

Arkamı dönünce Drew'ün masamıza gelmiş, çılgınlar gibi elini kolunu sallayarak bizi çağırdığını görüyorum.

Yemin ederim, bir gece bu adamın evine girip onu yastıkla boğup atacağım.

Sonraki üç saat fena geçmiyor. Yani... Onlar eğleniyor. Benim de bir şikâyetim yok. Birkaç ay birlikte çalıştığım ve bir daha hiç karşılaşmayacağım insanları görüyorum. "Aile Tanışma Gecesinde" Dawn'a destek oluyorum. Drew'ün ailesiyle zaman geçiriyorum, çok hoş insanlar.

Jordan'la bir kez daha romantik bir an yakalama şansımız olmuyor. Bütün salon, su tabancasıyla birbirine ateş ederken nasıl romantik olunabilir ki?

Gece yarısına doğru Drew'ün ailesi yorgun olduklarını söyleyince dördü de kalkıyor.

Jordan'la onlara veda ediyoruz. Ertesi gün onları arayacağımı söylüyorum ve ayrılıyorlar.

Çok şükür!

Şimdi tam zamanı. Cesaretimi kaybetmeden hemen soruyorum: "İçkilerimizi terasta içelim mi? Manzara çok güzel."

"Çok iyi fikir." Elimden tutup beni dışarı çıkarıyor.

Korkuluklara kadar gidip sessizlik içinde içkilerimizi içiyoruz. Limanın üstünde dolunay parlıyor. Denizde yakamozlar oynuyor. Çok romantik bir manzara. Onu öpecek cesaretim olsaydı keşke!

Ama yok.

Bu, onu son görüşüm olabilir, bir şeyler yapmam lazım.

"Eee? Sette çalışanlardan hangisiyle yatıyorsun?"

Konuşmadan önce iyi düşün.

İçkisi boğazında kalıyor. “Anlamadım?”

“Keenan bir anket yapıyordu ya, setten kiminle yatmak isterdiniz diye? Sen kimi seçtin?”

Gülümsüyor, birasını içiyor. “Keenan’la mı konuştun?”

“Hayır. Neden sordun?”

Jordan, içerdeki partiye göz gezdiriyor. Yeniden elimden tutup beni köşeye, ağaçların arkasına götürüyor. Plastik kelepçeyi çıkarıp bileğime geçiriyor. Kadehimi öbür elime alıyorum.

Bu gerçek olamaz! Bu muhteşem, nefes kesici, yakışıklı adam, her an beni öpebilir. Yo, yanılıyorum, mutlaka.

“Birbirimizi o kadar iyi tanımadığımız sanıyordum.” Ne aptalca bir laf!

Jordan gülümsüyor, kelepçenin diğer yarısını da kendi bileğine takıyor. Gözlerime bakıyor. “Artık tanıyoruz.”

Kelepçelenmiş hâlde bir süre kalıyoruz. İkimiz de o anı bekliyoruz. Belki benim ilk adımı atmam gerekir.

“Hep söylediğin o sıkıntılı sessizlik anlarından birini yaşıyoruz” diyorum. Gergin bir hâlde, ayakkabılarıma bakıyorum.

Jordan, kocaman gülümseyerek beni öpmek için eğiliyor. Dudakları dudaklarıma değince elektrik çarpmış gibi oluyorum. Dudaklarım yanıyor. Sonra bütün vücudum yanmaya başlıyor.

Bir dakika mı desem, beş dakika mı, yoksa bir saat mi? Öpüşüyoruz. Bekâr olmanın en güzel taraflarından birini yaşıyorum şu an. Nefes almak için öpüşmeye ara verdiğimiz her defa, ağzım kulaklarıma varana dek sırtıyorum, geri zekâlı gibi.

Biraz sonra, “Evime gidip bir içki içmek ister misin?” diye soruyorum.

“Çok isterim. Yakında mı oturuyorsun?”

“Hayır, Silverlake’de. Trafik yoksa buradan yarım saat sürer. Allah kahretsin! Niye bu kadar hevesli görünüyorsun şimdi? Geceyi benimle geçirmesini istediğimi düşünecek ki, istemiyorum.

Yani, istemediğimi düşünüyorum.

Hayır, istemiyorum, kesinlikle istemiyorum.

“Tamam, o zaman.” Kelepçeyi açıp birasını bitiriyor. On dakika sonra park yerinde buluşalım. Arka arkaya gideriz.”

Hımn. Belki de geceyi benimle geçirmesini isteyebilirim.

Bekârken evli arkadaşlarını bazen kıskandırmak eğlencelidir.

Tamam, geceyi bende geçirebilir ama onunla yatmayacağım! Sadece öpüşmeye izin var. Sekiz dokuz saat boyunca. Bu gerçekten harika olurdu. Kıyafetin üstünden elleşmek yok, karın okşamak yok (çünkü o elini karnımdan yukarı çıkarırsa ben aşağı indiririm, fazla da indirirsem bu sefer işler iyice karışabilir), boyun ya da kulak öpmek yok, belki birazcık olabilir.

Otuz yaşına geldim, hâlâ erkekler ve seksle ilgili çelişkiler yaşadığıma inanamıyorum.

Bu adamı evime atmak için ne kadar heveslendiğime de inanamıyorum!

Partiyi alelacele, ayrı ayrı terk ediyoruz. On dakika sonra park yerinde buluşup arabalara binmeden önce heyecanla öpüşüyoruz. Sonra benim arabamda yirmi dakika boyunca öpüşüp koklaşıyoruz.

Sonunda yola çıkıyoruz. Jordan arabasıyla beni takip ediyor.

Elim ayağıma dolaşarak anahtarı çıkarmaya çalışırken, “İçerisi çok dağınık, misafir beklemiyordum” diye uyarıyorum onu. Baştan çıkarıcı bir şekilde omuzlarımı tutuyor. “Işıkları açık bırakırız, dağınıklığı gözüm görmez.”

Gülümseyerek dönüp onu öpüyorum. Harika bir şey!

Kapıyı açınca ışıkları yakmadan içeri giriyoruz. Jordan’ı kanepeye sürüklüyorum. Oracıkta sevişmeye başlıyoruz.

Üstümü çıkarmaya yelteniyor. Elini tutup hafifçe itiyorum. Birden öpüşmeyi bırakıp doğrulup oturuyor. “Ceketimi çıkarmamın sakıncası var mı? Biraz terledim de.”

Allahım, evet, evet. Bunu yüksek sesle söyleyecek kadar sarhoş

değilim. “Tabii.” Ayağa kalkıp, “Bir şeyler içmek ister misin?” diye soruyorum. Biraz sakinleşsen iyi olacak.

“Şey, olur tabii.” Sevişmeyi birden bıraktığım için kafası karıştı sanki.

Mutfağa gidip ışığı açıyorum. Çok gerginim. Bu gece fazla ileri gitmek istemiyorum. Jordan’ın beni yine aramasını istiyorum. On-
dan hoşlanıyorum. Her şeyi berbat etmekten korkuyorum.

Jordan mutfağa geliyor. Çevresine bakınıyor. “Çok güzel bir yer. Ev arkadaşın var mı?”

“Yok. Yalnız yaşıyorum. Merlot koyuyorum, iyi mi?”

“Mükemmel!” Hâlâ çevresine bakınıyor. “Kaç odalı bu ev?”

“Üç.” Çok gerginim. Güzel kadehlerimi bulmak için dolabın altını üstüne getiriyorum. O güzel kadehleri illa ki evlenen çiftlere mi almak lazım? Asıl bekârlara almalı, müstakbel eşlerini etkileyebilsinler diye.

Nihayet, iki düzgün kadeh bulabiliyorum. “Burayı geçen yıl sattın aldım. Yanlış zamanda almışım, fiyatların düştüğü söyleniyor.”

Ne geveliyorum ben? Ortamı yumuşatmam gerekiyor, heves ka-
çırmam değil.

Jordan çevresine bakınıyor. “Çok güzel. Eski evleri severim. 1920’lerden kalma, değil mi?”

“Evet. 1925. Nerden bildin?”

“Ben Los Angeles’da büyüdüm. Orange County’ye ben on iki yaşımdayken taşındık. Hâlâ eski evimizi özlerim. Eski evleri çok se-
verim.”

“Öyle mi? Ben de Los Angeles’da büyüdüm! Beverly Hills’de. Sen?” Kadehini uzatıyorum.

Hafifçe gülerek içkisini alıyor. “Biz o kadar şanslı değildik. Burbank mahallesinde küçük bir evde oturuyorduk. Ama güzeldi. 1930’lardan kalma bir evdi. Okullar da iyiydi...” kafasını sallıyor. “Evet ya, okul yılları çok güzeldi... Daha fazla saçmalayamazdım herhâlde. Öpüşme arası sohbetlerde çok fenayımdır. Çenemi kapa-
sam iyi olacak.”

Kadehini bırakıp beni kollarına alıyor, dudakları ve diliyle beni öpmeye başlayınca dizlerimin bağı çözülüyor.

Biraz nefes almak için durunca, “Eee? Evini gezdirmeyecek misin?” diye soruyor.

“Belki birazdan” diyorum cilve yaparak. “Salonda şaraplarımızı içelim önce, olur mu?”

“Tamam.” Bir eline kadehini, öbür eline de elimi alıyor.

Ben de içkimi alıp peşinden gidiyorum.

Salona gideceğine üst kata çıkıyor. “Evi sana biraz sonra gezdirecektim hani?”

“Evet. Arka bahçeyi sabah da görebilirim.”

Karşı çıkmak için ağzımı açıyorum ama o bana dönüp, konuşma fırsat vermeden, dilini ağzıma sokup beni susturuyor. İşte, kendimizi yatak odasında buluyoruz. Çok önemli, bu gece seks yok.

Ciddiyim.

Kadehlerimizi komodinin üstüne bırakıp tam yatakta öpüşmeye başlıyoruz ki telefon çalıyor. Telesekreterin devreye girmesine izin veriyorum. “Selam, benim. Şimdi mesaj bırakın.” Bip sesi geliyor.

“Selam, ben baban. Evde olmadığını biliyorum. Jordan denen o adamla işlerin yolunda gider umarım. David geri zekâlısını unuttur sana.”

Jordan aniden öpüşmeyi bırakıp telesekretere bakıyor. Örtülerin içinde büzülüp yok olmak istiyorum.

“Unutma” diye devam ediyor babam. “Biz erkekler basit insanlarız. Hangi sandalyenin bize ait olduğunu bilmemiz yeter, anlatabiliyor muyum? Ha, bir de, annenle daha fazla bir arada kalabileceğimi sanmıyorum. Sabah beni ara.”

Kapatıyor. Jordan telefona bakakalıyor. “Babanı aramayacak mısınız?”

“Yoo, neden?” Midemde bir çukur açılıyor sanki.

“Baban, anneni terk edeceğini söylemedi mi?”

“Yo,yo. Onlar çoktan boşandılar ama birlikte yaşıyorlar. Annem onu delirtiyor.”

“Boşandılar ama birlikte yaşıyorlar...” Haklı olarak kafası karışıyor.

“Evet.” Gülümsemeye çalışıyorum. “Çok... İlginç insanlardır.”

Kafadan çatlak olduklarını söyleyecektim ama şu sözü hatırladım:

Bir erkekle evlendiğinde ailesiyle de evlenmiş sayılırsın.

Aynı şey, bir kadınla evlendiğinde de geçerli, tabii.

Telefon tekrar çalıyor. Tereddütte kalıyorum: Telesekreteri kapatmam, bir şey sakladığımı düşünecek, kapatmasam, saklamam gereken bir şey olabilir. Jordan’la öpüşmeye başlıyorum, belki böylece babamı duymazlıktan gelebilir.

“Selam, benim. Mesaj bırakın.” Bip sesi geliyor.

“Selam, bebeğim, benim. Dave.” Kedi gibi mırlıyor. “Seni çok özledim.”

S.ktir...

Telesekreterin üstüne atlayıp kapatıyorum. Jordan doğrulup oturuyor. “Bana söylemek istediğin bir şey var mı?”

Sesi kesilmiş telesekretere bakıyor. “Dave’in eski sevgilin olduğunu varsayıyorum.”

Nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Eski yatak arkadaşı demek terbiyesizlik olacak. “Şey... Öyle denebilir.”

Tamam, bu kötü oldu. Ama adamın birinin seks için aradığı kadın olduğumu düşünmesinden iyidir.

Düşünceli bir hâlde boynunu kaşıyor. “Sabaha karşı birde seni arayabilen bir eski sevgili...”

“Olduğundan daha kötü görünüyor.”

Telesekreter durunca telefon tekrar çalmaya başlıyor.

Açmıyorum. Çalıyor, çalıyor...

Jordan’la aramızda kulakları sağır eden bir sessizlik oluyor.

Ben gideyim en iyisi” diyor.

“Hayır!” diye üstüne atlayıp onu öpmeye çalışıyorum. “Kal. Kalmanı istiyorum.”

“Bu... Biraz tuhaf değil mi sence de?” Çok yumuşak, çok tatlı. Benden tekrar hoşlanması için bir şeyler yapabilseydim, keşke.

“Ama... Ben senden çok hoşlanıyorum.”

Bir süre hiçbir şey söylemeden yere bakıyor; düşünüyor.

“Ben de senden hoşlanıyorum. Sadece zamanlama yanlış. Tam olarak bitiremediğin bir şeyler var, aslında, benim de var. Belki ikimiz de hayatımızı düzeltene kadar beklemeliyiz. Bir erkeğin söyleyeceği şey değil belki ama ben bir gecelik macera aramıyorum.”

“Ben de.” Şu anda hiçbir şey umurumda değil. “Dave bitti, gerçekten. Ben senden hoşlanıyorum. Çok yakışıklısın, komiksin, nazıksın ama zamanlama kötüydü, hepsi bu.”

Ayağa kalkıp bana sarılıyor. Al işte. “Arkadaş kalalım” sarılması. “Yine de gitmeliyim. İyisin, değil mi?”

“Neden olmayayım ki?”

“Bilmem...”

Elimi tutuyor, kapıya kadar onunla gidiyorum. Yanağımdan öpüp işler düzeldiğinde onu aramamı söylüyor.

O gidince o kadar çok üzülüyorum ki listeden cep telefonunu bulup geri gelmesi için aramak istiyorum.

Sonraki birkaç saati yalnız geçiriyorum. Ve kesinlikle çok üzgün...

Beş yüzyıl sonra bunların hiçbir önemi kalmayacak.

“Ölü balık gibiyim” diyorum Jenn’e. Bloomingdales mağazasının üçüncü katını didik didik ediyoruz. Hunter’la Andy için düğün hediyesi arıyoruz.

“Suşi yemek isterdim” diye cevap veriyor Jenn. “Suşi yemek isterdim, kafeinli kahve içmek isterdim, martini... Allah kahretsin! Şu anda yaban yoncası bile yemek isterdim. Ama yiyemiyorum çünkü hamileyim.”

Önündeki hediye listesini okuyor ve kristal bir şampanya kadehini ışığa tutarak bakıyor. Fiyat etiketini okuyunca kafasını iki yana sallıyor. “Deprem bölgesinin ortasında, bir çift kadehe 250 dolar etiket yapıştırmışlar. Pazarlamanın zaferi...”

“Balık yemek istiyorum demedim, ölü balık giyim dedim. Az önce söylediği şeye daha yeni dikkat ediyorum. “Yaban yoncası yemen ne zaman yasaklandı?”

“Bazı türlerde bakteri oluşuyormuş, fetüse zarar verebilirmiş.” Misafir yemek takımlarının olduğu bölüme gidiyoruz.

“Hıh... Suşi’nin nesi varmış peki?”

“Parazit ya da bakteri gibi bir şey. Kim bilir. Doktorlarla konuşunca nasıl hayatta kalabildiğimize şaşıyorum. Annemde annenin

bir fotoğrafı var, bir elinde sigara, göbeğinde de martini kadehi duruyor. Ve sen normal doğmuşsun.”

Bundan şüpheliyim. Şimdi bunu düşünerek vakit kaybetmek yerine, kardeşimin hediye listesine bakıyorum. “Yüz altmış dolarlık kek tavaşı yazmış buraya.”

“Ne var bunda?”

“O yemek pişirmeyi bilmez ki?”

“Ben de bilmem ama o tavalardan bende de var. Eskiden yemek yapardım...” Eski günleri hatırlayıp havalara bakarak o günleri tekrar yaşıyor. “Çok hamarattım ben... Brownie, şaraplı tavuk, taze fasulye, kremalı makarna türlü türlü fondüler... Aklına ne gelirse... On çeşit ravioli varmış, biliyor muydun?”

İç geçiriyorum. “Ben de yemek pişiririm, neden kimse bana yüz altmış dolarlık tava almıyor? Bu haksızlık. Bir eşim yok diye tava bile almıyor kimse. İki yüz elli dolarlık şampanya kadehi alan da yok, ne de...” Listeyi okumaya devam ediyorum.

“Güveç tenceresi ne?”

“Büyük bir tencere. Güveç yaparken kullanıyorsun.”

“İki yüz yetmiş dolar.”

“E, alma sen de o zaman.” Jenn’in siniri sesine vuruyor.

“Of, Allah’ım. Düşünlerini, bebeklerini bahane edip arkadaşlarını resmen soyup soğana çeviren kadınlardan nefret ediyorum. Eşimin arkadaşının karısının bebek kutlamasına gitmiştim. Kadını tanımıyorum bile. Hediye listesini sadece Bellini’den yapmış biliyor musun? İşaretlediği şeylerin hepsi de yüz doların üstündeydi.”

Boş boş suratına bakıyorum. Beni aydınlatıyor: “Başka yerde yüz elli dolara alabileceğin beşikleri, bin iki yüz dolara sattıkları bir mağaza. Bizim semtteki bütün kadınlar oradan alışveriş ediyor.”

“Ben de sana yasak olan bir yiyecek falan sanmıştım.”

“Çok komik. Oturmam lazım.”

Porselen tabakların olduğu yerde duran sandalyeye oturuyor. Bebek sahibi olmak için can atmama rağmen biricik kuzenimi böyle perişan görmek beni yeniden düşünmeye sevk ediyor.

“Sabah bulantıların bitti mi?”

“Hayır ama biraz hafıfledi.” Bacaklarını ovuyor. “Mide yanmalarmımı arar oldum.”

Oyy. “O daha mı iyi sanki?”

“Çok daha iyi.” Çantasından mide ilacını çıkarıp iki tane yutuyor. “Sen ne diyordun? Ölü balık mı oldun?”

“Hı, hı... Woody Allen’in filmindeki gibi aynı.”

“Ne diyorsun, anlamıyorum. Kızıyla evlendiğinden beri, o adamın hiçbir filmini seyretmedim.”

“Kızı değil, bir kere, üvey kızı.”

“Doğru. Sanki öylesi çok normalmiş gibi...” diyor soğuk soğuk. “Neyse, ben sana Bellini’yi açıklayabildiysem, sen de bana ölü balığı açıklayabilirsin.”

“Annie Hall’dan bir alıntı. Bir balık hareket etmiyorsa öldüğünü anlarsın ya, son günlerde ben de hiç hareket etmiyorum.”

“Tatlım, öyle söyleme.” Hafıfçe elimi tıptışlıyor. “Jordan seni yine isteyecek. O gece gururu kırılmış, hepsi bu. Bak, bu gece internete gir sen, BOL mudur, nedir, ona bağlan. Drew’ün arayıp bağlantını koparmasına da izin verme. İşler yoluna girer, meraklanma.”

Ağzım açık kalakalıyorum bir an. Hafıften paniklemiş bir hâlde Jenn’e soruyorum: “O gece bağlantının kopmasına sebep olan kişinin Dave olduğunu düşünmez, değil mi?”

Jenn, küçümseyen bir bakış atıyor. Sanki kendisi bunu ilk anda anlamış da ben düşünemeyecek kadar aptalmışım gibi. “Kesin öyle olmuştur.”

Jenn’in oğulları Alex’le Sean’ı fark ediyorum, yürüyen merdivenden atlıyorlar. Babaları da peşlerinden koşuyor.

Sean üç yaşına yeni bastı. O kadar tatlı bir şey ki onu gördükçe çocuk yapasım geliyor. Koşa koşa annesine geliyor ancak çarparak durabiliyor. Sonra da kucağına tırmanıyor kadının. “Anne... Anne... Babam dondurma yememize izin veriyor ama sen de verirsen. N’olur, n’olur, N’ooluuurrr...”

Dört yaşındaki Alex de şirinler şirini bir yaratık. Çocuk hevesimi körükleyen ilk o olmuştu.

Şimdi ikisi sayesinde çocuk yapmamaya yemin edecek hâle geliyorum.

Alex de annesine koşuyor. Sean'ı tutup çekerek Jenn'in kucagından indirmeye çalışıyor. Kendisi oturacak.

"Çekil!" diye bağılıyor kardeşine. Bu arada babası da onu Jenn'den uzaklaştırmaya çalışıyor.

"Hayır!" diyor Sean. "Ben önce geldim!"

"Ama ben başlattım!" Alex ona vurmaya çalışıyor.

İnsanlar dik dik bakmaya başlıyor.

"Kucagımda ikinize de yer var." Jenn'in sakinliği çok saçma geliyor. Alex'i bir yanına, Sean'ı diğer yanına alıyor.

Aynı sakin ses tonuyla, gülümseyerek, "Onları buraya getirme dememiş miydin sana?" diye soruyor kocasına.

"Öyle, ama dondurma istediler."

"Tamam, tatlım." Jenn'in sakinlik duvarı çatlamaya başlıyor. "Çevrene bir bakar mısın? Çin malları, Çin malları, Çin malları... Dondurmacı görüyor musun?"

"Biliyorum." Şimdi Rob da aynı ses tonuyla, *çocukların önünde kavgaya etmeyeceğiz*, der gibi konuşuyor. "Dondurma alsaydım, yemek yemeyeceklerdi, sen de sinirden kuduracaktın."

"Babam kudur, dedi!" diye kıkırdıyor Alex.

Jenn, oğlanları öpüp hafifçe iterek kucagından indiriyor. "Tamam, ikiniz de birer top dondurma yiyebilirsiniz. Babanızın sözünü dinleyin. Koşturmadan gidin. İç sesinizi kullanın ve hiçbir şeye dokunmayın."

"Yaşasın!" diye neşeyle bağııyorlar.

"İç sesleri unutmayın" diyor Jenn aynı sakin sesle. "Şimdi, babanızın elinden tutun. Anne bir saat sonra gelecek."

Rob onu öpmek için eğiliyor. "Özür dilerim!" diyor en tatlı hâliyle.

“Önemli değil” dese de Jenn’in kendisini zor zapt ettiği belli oluyor.

Rob, “Seni seviyorum” diyerek Jenn’in göbeğini hafifçe okşuyor.

Jenn de liseli bir kız gibi gülümseyerek onu burnundan öpüyor. “Ben de.” Ortalık süt liman oluyor.

Onlar gidene kadar. “İşte peşinden koşup durduğun şey bu!” Tükenmiş bir hâlde iç geçiriyor. “Kendine ait zamanın kalmasın mı istiyorsun? Kocanla kibar kibar kavga etmek zorunda kalmak mı? Aklına bile gelmeyecek konularda hem de. İki bücürün hamile karına zıplaması mı? Hamilelik yüzünden bitkin düşmek mi? Suçluluk duymadan, kendin için para harcayamamayı da unutmayalım.”

Şu anda çok sinirli, o yüzden bir şey söylemeyeceğim.

Ama evet, peşinden koştuğum şey, tam da bu.

Hiç kimse kaybederken oyunu bırakmak istemez.

Jordan, bu hafta aramadı, Dave de. Ben de bütün haftayı, o geceyi kafamda yeniden yaşayarak geçirdim. Kalması için ne söyleyebilirdim? Neyi başka türlü yapabilirdim? Ona bir mesaj yazdım, sonra yeniden yazdım, sonra hepsini silip en baştan başladım, üç kere aynı şeyi yaptım, hâlâ hiçbir şey gönderemedim.

Her gece internette onu bekledim.

Onu aramayı düşündüm ama o kadar da zavallı görünmek istemedim.

Ertesi cuma Kate, Dawn, Andy ve ben, Burbank'den kalkan bir uçağa binip Andy'nin bekârlığa veda partisi için Las Vegas'a gittik. Orada, güney sahil şeridinin sonuna inşa edilmiş som altından bir otel olan Mandalay Resort ve Casino'da, Andy'nin diğer sekiz arkadaşıyla buluşacaktık.

Dört kafadar, Cuma öğleden sonra 2:30'da uçaktan indik, bagaj teslim salonuna gitmek için servise bindik (evet, havaalanı o kadar büyük). Çantalarımızı alıp sonu görünmeyen taksi kuyruğunda saçma sapan bir şekilde bekledikten sonra, sonunda sahil şeridine, oradan da Mandalay otele vardık.

Mandalay oteli, Polinezya adalarının çok daha abartılı bir versi-

yonu gibi. Yemin ederim, her taraf hindistan cevizi kokuyor. Çok güzel! Kocaman, mermer döşeli lobiye girer girmez rahatlıyorum.

Otele kaydımızı yaptırmak için sırada bekliyoruz. Andy'yle ben öndeyiz. Sıra bize gelince, isimliğinde 'Susan' yazan resepsiyon görevlisi, sıcak bir gülümsemeyle soruyor: "Merhaba, Mandalay otele hoş geldiniz! Kayıt mı yaptıracaksınız?"

"Evet" diyor Andy. "Andy Edwards, Charlie Edwards. İki yataklı bir oda istiyoruz."

"Tabii. Kimlik görebilir miyim?" Susan, isimlerimizi bilgisayarına kaydediyor. "Sizin odanızı süit odayla değiştirmiştir. Bay Stanton'un hediyesi. Sizin için de uygun mu?"

Andy'yle birbirimize bakıyoruz.

"Drew Stanton mu?" diye soruyorum şüpheyle.

Susan bir şeyler yazıyor bilgisayarına. "Evet, kendisi şu an ote-
limizde kalıyor" diye bilgi verip oda numarasını söylüyor. "Siz-
ler, onun konukları olarak geçiyorsunuz. Dawn Johnson ve Kate
Lopez'le birlikte. Odalarınız yan yana."

Dawn kayıt masasına yanaşıp, "Charlie, kaldır kıcını da buraya gel!" diye sesleniyor.

Nazıkçe kız kardeşime gülümseyip Dawn'la Kate'in yanına gidiyorum.

"Bu Kızlar Tatiliydi" diyor beni suçlayarak.

"Bana bakmayın, ben çağırmadım."

"E, ben de çağırmadım" diyor Dawn. "Bekârlığa veda partisine sevgiliyle gitmek ister mi insan?"

"Bilemeyeceğim. Şu anda ne yapabiliriz, onu da bilmiyorum" diyorum Dawn'a.

"Kızlar, buradayım!" Drew'ün seslendiğini duyuyorum. Üçümüz de dönüp Drew'e bakıyoruz. Geri zekâlı gibi el sallayıp duruyor.

"Git konuş şununla" diye itekliyor Kate beni.

Drew'ün yanına gidince hevesle beni kucaklıyor, kolumdan tutup etrafımda döndürüyor. "Çok heyecanlıyım. Asırlardır gelmemiştim buraya."

“Şey... Ben de bunu diyecektim. Ne yapıyorsun sen burada?”

“Aklıma esti birden, atladım geldim. Çekimler de bitti, canım sıkıldı, Dawn’la sen de gittin... Ben de Jordan’ı aradım...”

“Jordan?!” resmen çılgık atıyorum.

“Evet, bak orda.” Kafasıyla işaret ediyor. Gösterdiği yöne bakınca Jordan’ı görüyorum. Casino’da slot makinelerinde oynuyor.

Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır...

“Filmi kutlama partisinde hayal kırıklığına uğradığını, Jordan’ın seni aramadığını biliyorum. Ben de onu aradım, konuştuk biraz...”

“Sen bunları nerden biliyorsun?”

“Dawn söyledi” diyor masum masum. “Neyse, konuştuk biraz. Beş yıl süren ilişkisini yeni bitirdiğini anlattı. En çok da Dave denen adama bozulmuş. Senin ona âşık olduğunu düşünüyor. Senin o adama âşık falan olmadığını söyledim, tabii; göt herifin biri olduğunu da. O da dedi ki...”

“Bir dakika” diye lafını kesiyorum. “Ben sana ne zaman Dave’den bahsettim?”

“Hatırlasana, otuzuncu yaş gününde. Telefon başında beklemekten nefret ettiğini söylemiştin.”

Pis herif! Bunun bir şekilde bana geri döneceğini tahmin etmeliydim. “Özel güçlerini şeytanlık yerine iyilik için kullansana biraz da.”

Orta yaşlı bir çift tedirgin adımlarla bize doğru geliyor. Drew’e yakından iyice bakıyorlar. “Filmlerinizi çok beğeniyoruz” diyor kadın, ürkek bir sesle.

Drew kadına dönerek ödül kazanmış aktör gülümsemesini çıkarıyor. “Çok teşekkür ederim” diyor. Böylesi bir iltifatı ilk kez duyuyormuş gibi. “İsminiz nedir?”

“Kathy.” Sesi titriyor. “Bu da eşim Bill.”

Drew elini uzatıyor. “Drew Stanton. Tanıştığımıza çok memnun oldum.”

Birkaç dakikayı imza vermek, fotoğraf çektirmek ve beni gör-

mezden gelmekle geçiriyor. Tam artık küsüp gidecekken çift yanı-
mızdan ayrılıyor.

Drew bana dönüyor. “Neyse, Jordan’la Vegas’dan konuşmaya
başladık, ben senin nerede kaldığını söyledim, o da dedi ki, eğer
kumar oynarsam, bedava şeyler veriyorlarmış...”

“İkramlar.” İç geçiriyorum.

“Hah, evet, aynen böyle dedi o da. Ben de Mandala oteli ara-
dım!”

“Sen mi aradın?” Gözümün önünde canlandırıyorum: “Merha-
ba, ben Drew Stanton, ünlü film yıldızı, olağanüstü seks tanrısı.
İkramlar dediğiniz şu şeyi öğrenmek istiyorum.” Eminim suratına
telefonu kapatırlardı.”

Ben de suratına kapatırdım.

“Ne yani?” Sözlerime alınıyor. “Telefonda konuşamayacak kadar
beceriksiz miyim?”

“Drew, sen daha kahve yapmayı bile bilmiyorsun.”

“Lezzetli kahve yapmayı bilmiyorum. Bir çay kaşığı neskafeyi
fincana koyarsın, üstüne de su eklersin. Espresso yapmak istersen,
bir çay kaşığı...”

“Ne halt ediyorsun sen burada?” diyerek pat diye arkamda beli-
riyor Dawn.

“Sevgilim!” Drew onun elini tutup öpüyor. “Burada bana bir ha-
yat kadını bulabileceklerini söylediler ama ben olmaz dedim. Ben
sadece seni istiyorum.”

Dawn onun suratına boş boş bakıyor. Sonra bana dönüp, “Söyle,
gitsin buradan” diyor.

“Sen bakara oynamayı biliyor musun?” diye soruyor Drew,
Dawn’a. Öfkesi umurunda bile değil.

“Elbette.”

“İyi; çünkü bu haftaki seri için bir milyon dolar yatıracığımı söy-
ledim.” Sonra bana bakıp, “Sırf bu yüzden o üç odayı bize verdiler,
inanabiliyor musun?” diye soruyor.

“Sen aklını peynir ekmekle mi yedin?” diye soracak oluyorum, Drew Dawn’a dönüyor. “Sadece black jack oynadım hâlbuki. Çok uzun sürüyor. Neyse ki kazandım.” Cebinden birkaç bin dolarlık çip çıkarıyor neşeyle.

Andy’yle Kate da yanımıza geliyor. Andy, plastik bir kart şeklindeki oda anahtarını ve ehliyetimi uzatıyor. “Eşyalarımızı odaya çıkarması için bir görevli yolladılar. Tatil boyunca her şeyimiz ücretsiz. Drew, muhteşemsin!” Drew’ün elindeki çipleri fark ediyor sonra. “Vay! Binlik çip görmemiştim daha önce.”

Drew, “Burada biraz daha var” diyerek cebinden bir avuç çip çıkarıyor.

“Bakabilir miyim?” diye soruyor Andy.

“Tabii.” Elindeki bin dolarlık çipi önemsiz bir şeymiş gibi Andy’ye veriyor. “İstersen sende kalabilir, bende bir sürü var.”

Andy kabul edip etmemekte tereddüt ediyor. Avucundaki minik çipi seyreliyor.

Benim böyle çekintilerim yok. Sonuçta, hafta sonumu mahveden kendisi. “Ben de bir tane alabilir miyim?”

Bana da bir tane veriyor. Tatlı şey.

“Bana yok mu?” diye soruyor Kate.

“Sen, iş yerindeki adamla kırıştırmak için nişanlısını terk eden kızsın, değil mi?”

Kate, Dawn’a öfkeyle bakıyor.

O ise omzunu silkmekle yetiniyor. “Dostluk kuralı.”

Kate gözlerini devirerek, “Evet, o benim” diyor.

“Peki.” Drew gülümsüyor. “Sen iki tane hak ediyorsun” diyerek Kate’e iki tane binlik çip veriyor. “Allah’ım, keşke benim nişanlım da benden ayrılrsa...”

Elindeki çiplere bakarken Kate’in keyfi yerine geliyor. “Şimdiye kadar bulduğun en iyi sevgili, bu!” diyor Dawn’a.

Dawn, iç geçirip kollarını kavuşturuyor. “Evet, harika bir sevgilidir o. Ama bu, Kızlar Tatili. Burada olmamalı. Onun penisi var.”

“Teşekkürler” diyor Drew gururla.

“Neye teşekkür ediyorsun ki?”

“Fark etmene.”

Dawn başını iki yana sallıyor. Drew’ün bu kadar umursamaz oluşuna hayret ediyor. Drew, kolunu onun omzuna atıp alnından öpüyor. En sevimli hâlini takınıp ona da bir çip veriyor.

Dawn, kendisine rağmen ona gülümsüyor. “Karşı konulmaz birisin.”

Drew hâlinden memnun, gülümsüyor.

Sonra Dawn, slot makinelerinin orada Jordan’ı fark ediyor. “O çük suratlıyı da getirdiğini söyleme sakın.”

“Çük suratlı falan değil o” diyorum.

“Kim? Jordan mı? Köpeğimdir o benim!” diyor Drew neşeyle.

Jordan dönüp bakınca beni görüyor ve el sallıyor. Gülümsüyor. Ben de gülümsüyorum, hafifçe el sallıyorum, Prenses Diana gibi. El neredeyse hareketsiz, asil bir sallayış.

Ah, çok hoş!

“O senin köpeğin değil” diye azarlıyor Dawn. “Bu lafı etmek için fazla beyazsın sen.”

Andy Drew’e soruyor. “Oda servisini kullanabilir miyim?” Hepimiz ona bakıyoruz. O da her birimize tek tek bakıyor. Gördüğü ilgi onu şaşırtıyor. “Resepsiyondaki bayan, her şeyin bedava olduğunu söyledi de. Oda servisi de dahil mi, merak ettim.”

Drew gülümseyerek onaylıyor. “İstediyini yapabilirsin, aşkım. Bedava olmayanları ben öderim. Tek isteğim, mutlu olmandır.”

“Tek isteğim, mutlu olmandır” diyen bir erkeğe hiç güvenme. Aslında, “Beni mutlu edecek her şeyi elde edebilirim” demek istiyordur.

“O zaman, ben bir omlet söyleyeceğim” diyor Andy sevinç içinde.

Evet, işte benim kız kardeşim. 8.95 dolarlık kahvaltı menüsüy-le işi geçiştirdi. “Bu gece bize katılmak ister misin?” diye soruyor Drew’e.

Kate, Dawn ve ben bir ağızdan, “Hayır!” diyoruz. Drew ağzını bile açmaya fırsat bulamıyor.

Çekingen bir tavırla kulağını kaşırken, “Kızlar Tatili yapacaksınız, sizi rahat bırakayım ben” diyor.

Oh, neyse...

“Yalnız, Dawn’ı biraz sizden ayırmama izin verir misiniz? Bir konuda yardımı gerekiyor da.” Hafifçe Dawn’ın eline yapışıyor.

“Tabii” diyor Andy. Biraz bozuluyor. “Ama fikrini değiştirirsen saat altıda Kırmızı Kare barda buluşup birer martini içeceğiz. Sana da bir içki ısmarlamak isterim.”

Drew onayımı bekler gibi bana bakınca kafamı hafifçe aşağı yukarı sallıyorum.

Gülümsüyor. “Çok sevinirim. Altıda buluşuruz o zaman.” Sonra Dawn’a dönüyor. “Haydi, bakara masası bizi bekliyor. Kızlar, altıda görüşürüz.”

Casinoya girip gözden kayboluyorlar. Kate odasına çıkıyor. Andy’den, odamıza çıkıp eşyaları karşılamasını ve oda servisinden fileminyon sipariş etmesini istiyorum.

Ve kelebekler midemde uçuşmaya başlıyor. Jordan’ın yanına gidiyorum.

“Selam.” Elim ayağıma dolaşmış hâlde, zavallı bir geri zekâlı gibi, tepesinde dikiliyorum. “Kazanıyor musun?”

“Selam, n’aber?” Onda da benzer el ayak dolaşma sendromu gözleniyor. Uzanıp yanağımdan öpüyor. “Yok canım, 20 papel içerdim. Bedava bir içki aldım sadece.” Bira şişesini kaldırıp bana gösteriyor. “Sen ne yaptın?”

“Bin dolar kazandım. Daha kumara başlamadan hem de.”

Merakla yüzüme bakıyor. “Drew, kazandığı çiplerden bin dolarını bana verdi.”

Şimdi anlıyor. Bir an susuyor. “O gece internetin kesildiğinde arayan oymuş, neden bana söylemedin?”

Omuz silkiyorum. “Onunla çalışmaya başladığımda gizlilik an-

laşması imzaladım. Gecenin bir yarısı arayıp duran patronlar... Oduğundan daha kötü gelebilir.”

Garson kızlardan biri marş marş yürüyerek yanıma gelip ne içmek istediğimi soruyor. Kalemini yazmaya hazır tutmuş, bekliyor.

“Bilmem...” Jordan yanına arkadaş ister mi diye yüzüne bakıyorum.

“Bir bira iyi gider” deyince, ben de bira söylüyorum.

Garson yanımdan ayrılınca çantamdan yirmi dolar çıkarıp onun yanındaki makineye atıyorum. Birkaç dakika boyunca makinelerde kumar oynuyoruz. Ölüm sessizliği içinde. Sadece makinelerin din, din, din sesi var. Ben kol çekiyorum habire, o ise düğmeye basıyor.

Din-din-din.

Garson kız biramı getirdiği sırada, ikimiz de on dolar kadar zardayız. Garson içkimi verince Jordan ona dört çeyreklik bahşiş veriyor.

Kız uzaklaşınca nihayet konuşmaya başlıyoruz.

“Drew, ‘hayır’ demesi mümkün olmayan insanlardan” diyor sarsak sarsak. Saçma sapan konulardan, umutsuzca sohbet açmaya uğraşıyor.

“*Reversal of Fortune* filminde ne diyordu Jeremy Irons; hayal bile edemezsin” diye şakalaşıyorum.

“Kaldığımız süitin yemek odası var biliyor musun? Oturma odası da benimkinden büyük.”

“Bizim oda o kadar büyük değildir herhâlde. En azından bedava, kız kardeşimle benim için ücretsiz olarak aldı Drew.”

Konuşmamız yine sıkıntılı bir sessizlikle bölünüyor. Bunu da aşmanın bir yolunu buluyorum. “Buraya bekârlığa veda partisi için geldiğimi söylemiştir Drew.”

“Evet. Sen, arkadaşın Dawn, kız kardeşin ve bir grup kız arkadaşınız. Erkek yok.” Düğmeye basmaya devam ediyor. Din-din-din. “Aklıma gelmişken Dave nasıl?”

“Bilmiyorum” diyorum kararlı bir sesle. Cesaretimi toplamak

için bir yudum bira içiyorum. “O eski sevgilim. Artık grmyruz. Gece birde münasebetsiz telefonlar eden eski sevgilimle arkada kalacak bir tip değilim ben.”

Kendi kendine gülümseyip birasını içiyor ve düğmeye basıyor.

Yedi-yedi-yedi.

“Aman Allah’ım!” diye çığlığı basıyorum. “Kazandın!”

“Evet” diyor sakın bir sesle. Hâlâ gülümsüyor. “ansım dönüyor galiba.”

Vegas'ta olan, Vegas'ta kalır.

On dakika daha Jordan'ın yanında kaldıktan sonra (dört dakikada yirmi doları da kaybettikten sonra, bu hafta kumar oynamamaya yemin ediyorum), küçük süit odama çıkıyorum.

Bu odaya küçük, demek, yanlış olur. Oda kocaman ve gerçekten büyüleyici güzellikte. İçimden yaramazlık yapmak geçiyor; oradan oraya koşturup atlayıp sıçrayabilirsin. Sahil şeridine bakan, boydan boya pencerelerden görünen manzara olağanüstü. Yataklar kocaman, rahat. Otel yönetimi farkında mı bilmiyorum ama bu yataklar insanı bütün gün uyumaya teşvik ediyor; odada keyif çatmaktan, kumar oynamaya zamanı kalmayacak insanların.

Mermer döşeli pembe banyodaki jakuzi, Esther Williams Spa'sının²⁰ havuzu kadar var. Tuvalet, oda büyüklüğünde, özel telefon hattı bile var. (İnsan tuvaletteyken kime telefon etmek ister ki?) Pembe mermer döşeli zemin öyle temiz kaygan ki, Andy'yle birlikte çoraplarımızda kaymaca oynuyoruz, buzda kayar gibi.

Şimdiden çok eğlenmeye başladım bile.

Oda servisi gelince garson masamızı pencerenin önüne kuruyor.

20 35 yıldır havuz ve spa işletmeciliği yapan ünlü Amerikan şirketi.

Mısır piramitleri, Orta Çağ şatosu, New York gökdeleni ve Eyfel kulesi manzarası eşliğinde yemeğimizi yiyoruz.

Sonra garson, bir şişe Dom Perignon şampanyası açıyor. Şaşkınlıkla Andy'ye bakıyorum. "Neden şampanya ısmarladın?" Garson, Andy'nin kadehini dolduruyor.

O ise büyüülü manzaraya dalıyor, şampanyasından bir yudum alıp iç geçiriyor. Neşeli, yerinde duramayan Andy gidiyor, kararsız, maymun iştahlı Andy geliyor. Bu durumu, hamilelik hormonlarına bağlıyorum.

"Gerçekten içecek misin onu?" Garson benim de kadehimi doldurup şişeyi buz kovaasına bırakıyor.

"Bekârlığa veda partisi veriyorum, tabii içeceğim" diyor kararlı bir sesle.

"Ama şey ne olacak..." Göbeğine bakıyorum soran gözlerle.

"Oh, aman Allah'ım!" diye bağıyor. "Hamile değilim. Üç ay içinde evlenmeye karar verdim diye herkes aynı sonuca varıyor."

Kuşkuyla ona bakmaya devam ediyorum. "Hamile gibi mi duruyorum?" Sinirlenerek soruyor.

"Hayır." O evrensel kuralı çok iyi biliyorum.

Bir kadına hamile olup olmadığını sormak büyük kabalıktır. Ama bir kadın, "Hamile gibi mi duruyorum?" diye sorarsa buna "Evet" cevabını vermek, ölüm emrini imzalamak, demektir.

Andy adisyonu imzalarken bir yandan da bana çemkirmeye devam ediyor. "Sadece iyi vakit geçirmek istiyorum, bir süre düğün meselesinden uzak kalmak istiyorum, sakıncası yoksa?"

"Şey... Tabii." Bir adım geri çekiliyorum. "Bu arada... Tebrikler!"

"Ne için?"

"Hamile olmadığın için." Soğuk bir espri yapıyorum. "Annemle babamı geçtin. Sen düğününde içebileceksin."

Öfkeyle bana bakıyor. Öfkesi bana değil belki ama yine de nası-bimi alıyorum. Kız kardeşimle kavgı etmeyi hiç sevmiyorum.

Garson odadan çıkıyor, biz de sessizce yemeğimizi yiyoruz. Birkaç

dakika geçiyor, tek duyabildiğim çatalların tabaklarda çıkardığı ses.

Bu tehlikeli sularda ilerlemeye karar veriyorum. “Evlenmene çok sevinmemiş gibi göründüğümü biliyorum” diyorum çekinerek. “Özür dilerim! Seni biraz kıskandım ben.”

“Teşekkürler!” İçkisini bitirip yenisini dolduruyor. “Sana kızmıyorum, sorun Hunter, beni deli ediyor.”

“Erkekler düğünlerle pek ilgilenmez...”

“Konu o değil.” Susup dinlemem gerektiğini biliyorum. “Bu aptalca partiyi yapmanın tek sebebi var; çünkü o da arkadaşlarına parti veriyor.”

Yine ağzımı açmaya yelteniyorum. Rahatlatıcı bir şeyler söylemek, belki bir tavsiyede bulunmak istiyorum. Ama uzun zaman önce öğrendim ki:

Arkadaşının canı sıkılsa yapman gereken tek şey, çeneni kapatıp onu dinlemektir.

Tabii, bunun en zor yanı, susmayı öğrenebilmekte.

“Shaquille O’Neal’ı tanır mısın?” diye soruyor.

“İrlandalı mı? Kate söylemişti, Boston’un belediye başkanı, değil mi?”

Andy’nin nutku tutuluyor.

“Şaka yaptım. Basketbolcuyu diyorsun.”

“Göt herif...”

“Evet...” Bu konuşma nereye varacak, merakla bekliyorum. “Hunter’ın partisini mi düzenliyor yoksa?”

“Hayır! Birkaç yıl önce, Lakers’da oynarken bir maçtan sonra bununla röportaj yapmışlardı. Rakip takımın oyuncularına, kızlar diye hitap edip durmuştu. Kızcağız şöyle yaptı, şu kız böyle oynadı... Rakibi aşağılamak için böyle konuşuyordu. Çok zeki olduğunu düşünüyordu, gülüşünden belliydi. Muhabirlerden hiçbiri bu sözlerle gülmeyince, ‘Onlara kızlar dedim, duydunuz, değil mi?’ diye sormuştu. Bir insanı aşağılamak için söylenebilecek en ağır söz buymuş gibi, rakibine kız demek.”

“Ama bu çuk kafalı herif, rakibini aşağılamak için onlara ‘Beyazlar’ deseydi, anında manşetlere düşer, ESPN kanalında flaş haber olarak geçerdi. Atlanta’daki şu şarkıcı çocuk, New York hakkında ırkçı konuştu diye ortalık ayağa kalkmıştı. Herkes özür dilemesini istemişti. Ama muhabirlerden hiçbiri, kadın olanlar bile, Shaquille’den özür dilemesini istemedi. Hiç kimse.”

Kafamı aşağı yukarı sallayarak dinliyorum. “Anlaşılan, günümüzde ırkçı olmak ayıp ama cinsiyet ayrımcılığı yapmak ayıp değil. Zencileri, Latinleri küçümseyemiyorsun ama kadınları küçümsemekte hiçbir sakınca yok. Evet, çok büyük gelişme kaydetmişiz, değil mi?”

Öyle öfkeli ki, kin kusuyor. Hâlâ anlamadığım bir şey var. “Tamam, bu adam cahil bir topçu, anladık. Seninle ne ilgisi var bunun?”

Pencereden dışarı bakarken Andy’nin dudakları büzülüyor. Şampanyasından bir yudum daha alıyor. “Shaquille O’Neal’in yaptıklarını anlatınca bütün kadınlar bunun çok çirkin olduğunu söylüyor ama tek bir erkek bile yok böyle düşünen. Hepsi aynı şeyi söylüyor, ‘Âdet böyle’ymiş. Yani erkeklerin, birini aşağılamak için onu kadın diye çağırmak gibi bir âdeti varmış. Bu çok çirkin, çok iğrenç. Ama dur bakalım, yıllardır yapılıyor bu, şimdi niye bozuluyor ki kadınlar?”

Kadehi tepesine dikeyor. “Şimdi de başka bir aşağılamayla, hakaretle karşı karşıyayım. Bekârlığa veda partisi. Müstakbel damatlar, striptiz yapan kadınları seyredecek, onlarla dans edecek, hatta belki yatacak bile. Neden? Çünkü zavallıların özgür olarak geçirdikleri son gece.”

Susmak artık o kadar da zor gelmiyor. Çünkü gerçekten söyleyecek söz bulamıyorum. Haklı olduğu yerler var. Epey çılgın geçen bekârlığa veda partileri duymuştum. Kadınların buna hiç tepki göstermemesi çok tuhaf.

Andy’nin güven duymadığı bir adamla evleniyor olması ise ayrı bir konu.

Senin zamanında, hâlâ bekârlığa veda partisi diye bir şey kaldıysa ve bekârlığa veda partisi verecek kadar salak bir nişanlın varsa bırak yapsın. Ama aynı anda sen de kendi partini yap.

O gün öğleden sonra Dawn, Kate ve Andy'yle birlikte Mısır Piramitlerini, New York caddelerini, Paris bulvarlarını arşınladık. Hatta MGM Grand otele gidip aslan yavrularıyla bile oynadık.

İyi vakit geçirdim ama beni rahatsız eden bir tek şey vardı. Andy sürekli “arandı” durdu. Önüne gelenle kırıştırdı.

Tamam, herkes bunu yapabilir, hele de bekârlığa veda partisinde. Bunda bir şey yok. Yine de ortada yanlış olan bir şey vardı. Tam olarak anlatamıyorum ama kız kardeşim kendisi gibi davranmıyordu.

Akşama doğru en seksi kıyafetlerimizi giyip -ben Jimmy Choo ayakkabılarımı giydim- Rusya temasıyla dekore edilmiş Kırmızı Kare barına gittik. Yüzden fazla votka çeşidi var. Burada bar, tamamen buzdan yapılmış.

Evet; gerçek buz. Buz kalıplarını soğuk tutan bir soğutucu koymuşlar bara. İçkini bu buz kalıplarının üstünde içebiliyorsun. Burası Vegas'da en sevdiğim yer.

On kadından oluşan grubumuz bardaki tüm sandalyeleri işgal ediyor. Siyah kazak ve pantolon giymiş barmen yanımıza geliyor.

İsimliğinde 'Chris' yazıyor. "Hanımlar, ne içmek istersiniz?"

"Ben martini alayım" diyor Andy. Herkes onu hamile sanıyor.

Biraz daha az konuşsa eminim bana daha sevimli gelecek olan kızıl saçlı arkadaşı Jody şoka giriyor. "Ne?! Ne içiyorsun sen?"

"Martini." Andy masum masum cevap veriyor. "Rokfor peynir dolgulu zeytin koyuyorlar içine." Çevresine bakınırken sesi alçalıyor. Bütün arkadaşları ona bakakalıyor.

"Su içsen? Ya da meyve suyu?" diye soruyor Jody.

"Ben hamile değilim!" diye bağırان Andy, birkaç müşterinin bize dönüp bakmasına sebep oluyor.

Andy işi şakaya vurmayı tercih ediyor. Gülümseyerek ellerini havaya savuruyor teatral bir şekilde ve "Herkes içsin!" diyor.

Kızlar rahat bir nefes alarak gülüşüyorlar. Herkes farklı farklı martiniler söylüyor.

Hepsi Andy'yle benim çevremde toplaşıyor ve düğünden, erkeklerden, bebeklerden, düğünden, işten güçten, erkek striptizcilerden, bu gece kimin seks yapacağından ve düğünden konuşuyoruz.

Andy ikinci martinisini içtikten sonra, "Ben bu gece seks yapmak istiyorum!" diye herkesi bilgilendiriyor.

"Olmaz! Hunter bu gece yok" diye cevap veriyor Jody.

Andy daha bir neşeleniyor. Bekârlığa veda partisi karşıtı nutuklarına yeniden başlıyor. "Niye kimse söylemiyor, özgürlüğün son günleri! Müstakbel kocamın arkadaşları böyle söylüyordur şimdi!"

"Bırak Allah aşkına!" diyor Dawn, soğuk soğuk. "Kadın özgürlüğü, erkeklerin en kötü özelliklerini taklit etmek değildir, onların seviyesine inemeyiz biz."

"Hem sabah pişman olacağın bir şey yapmanı istemeyiz." Sertçe onu uyarıyorum.

"Evlenmeme göz yumuyorsunuz ama." Andy espri yapıyor.

Biraz ağır kaçıyor bu şaka.

Andy'nin arkadaşı Jill, bize doğru eğilip, "Sakın bakmayın ama galiba Drew Stanton burada" deyince herkes dönüp bakıyor.

Drew, açık mavi bir gömlek ve gri bir pantolon giymiş, ceketini almamış, kravat da takmamış. Jordan'la birlikte içeri giriyorlar. Haki pantolonu ve bej renkli tişörtüyle Jordan çok seksi görünüyor. İnsanlar Drew'ü gösterip fısıldaşıyorlar ama kimse onu rahatsız etmiyor.

Drew doğrudan Dawn'ın yanına gidip yanağından öpüyor. "Merhaba sevgilim!"

O da dönüp Drew'ü dudağından öpüyor. "Selam, tatlım!"

Jordan da benim yanıma geliyor ama öpmüyor. "Selam!" diyor sarsak sarsak.

Yedinci sınıfa giden bir kız gibi çekingen, "Selam!" diyorum ben de.

"Çok güzel olmuşsun." *Brandy Bunch*²¹ dizisindeymişim gibi geliyor. Bugünkü bölümün adı: Jan'ın Sarsak Sevgilisi.

Drew, üçümüzün gözü önünde Dawn'a eğilip fısıldıyor: "Anlaşmamız hâlâ geçerli mi?"

Dawn onu yanağından öpüyor. "Geçerli. Şimdi yok ol."

"Mükemmel!" Teatral bir sesle -arkadakilerin bile duyabileceği kadar yüksek-duyurusunu yapıyor. "Hanımlar, içkilerinizi bitirin. Dışarıda iki limuzin sizi bekliyor. Nereye isterseniz oraya götürecek. Naçizane bir armağan. Sonra tekrar burada buluşup sizlerle bir içki içmek isterim. Saat bir gibi diyelim mi?"

Kızlar bu teklifi sevinç çığlıklarıyla kabul edip içkilerini bir dişişte bitiriyorlar.

Kate, merak ettiğim şeyi soruyor Jordan'a.

"Siz beyler, ne yapıyorsunuz bu gece?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Soru sormak yok" diyor Drew. Kolunu Dawn'ın beline doluyor.

Dawn onu yanağından öpüyor ve anlaşmayı açıklıyor. "Anlaşma şu: Beyler de, hanımlar da bu gece istediklerini yapacaklar. Tek bir kural var: Siz baylar, görmeye geldiğiniz kadınla gecenin son dansını yapacaksınız."

21 Aile içi sorunları esprili bir dille işleyen Amerikan dizisi.

“Başka türlüşünü düşünemezdim zaten” diyor Drew.

Dawn’ın “Siz baylar” vurgusu hoşuma gidiyor.

Drew kolunu havada savurarak avcılarının avı gördüğünde bağırması gibi, “Haydi bakalım!” diye bağırıyor. Tilki avına çıkmış av köpeklerini andıran kızlar da içkilerini bitirip Andy’yi önlerine katarak bekâr erkeğe avına çıkıyorlar.

Beşimiz de Andy ve arkadaşlarının peşinden dışarı çıkıyoruz. Büyük lobiden geçerek otelin önünde bizi bekleyen limuzinlere biniyoruz. Birinci limuzin, Andy ve şimdiden körkütük sarhoş olmuş altı arkadaşıyla doluyor. Kızlardan biri limuzinin tavanını açıp dışarı sarkarak, “Heeeyyyy!” diye bağırmaya başlıyor, “Çılgın Kızlar” videosunda oynuyor sanki.

Kate, Dawn ve ben, üçümüz de korkuyla geri çekiliyoruz. “Öbürüne binelim” diyor Kate.

“Aklımı okudun” diyerek Dawn da ona katılıyor.

Jordan’la Drew bizi arabaya kadar geçiriyorlar. Kate beklemeden hemen biniyor. Bense geri zekâlı gibi orada dikilip gitmeden önce Jordan’a söyleyecek zekice bir şeyler düşünüyorum. Bütün gece beni düşünmesine sebep olacak bir şey.

Aklıma hiçbir şey gelmiyor.

Drew neşeyle Dawn’ın beline sarılıp sımsıkı sarılıyor. “Uslu ol, tanıam mı?”

Dawn gülümsüyor. “Tamam. Ama yaramazlık yaparken daha çok eğleniyorum.”

Onlar ateşli bir Fransız öpücüğüyle vedalaşırken biz alık alık onlara bakıyoruz.

Jordan beni öpmeye kalkışmıyor bile. Sadece aptal gibi birbirimize bakıp duruyoruz, saatler sürüyor sanki bu durum.

Hiç bitmeyecekmiş gibi geliyor...

Sonunda Kate arabadan inip arabanın tepesine vurarak bağırma-ya başlıyor. “Herkes bizi bekliyor! Haydi bakalım! Marş marş!”

Aniden durup gülmeye başlıyorlar.

“Tamam, tamam...” diyor Drew. Dawn’ın elini öpüp kendi limuzinine giderken “Jordan, Charlie’yle öpüşüp vedalaşın da biz de gidelim” diye sesleniyor.

Jordan donup kalıyor.

Doksan kilometre hızla üstüne gelen kamyonu bakakalmış bir geyiğe benziyor.

Çok güzel! Hiçbir şey yapmayacağını anlayınca gözlerimi devirerek arabaya biniyorum.

Dawn da peşimden biniyor. Şoför kapıları kapatırken pencereden, Jordan’ın hâlâ bana beklentiyle baktığını görüyorum.

“Pencereyi aç” diye buyuruyor Kate.

“Hayır. Yeterince rezil oldum. O kadar da çaresiz değilim.”

“Bırak canım, sen de.” Dawn yılışık yılışık sırtarak pencereyi açan düğmeye basıyor. “O kadar çaresizsin işte.”

Eline vurarak onu durdurup pencereyi kapatıyorum. “Evet, olabilirim. Ama onun bunu bilmesine gerek yok.”

Araba hareket ederken Jordan hâlâ olduğu yerde duruyor. Elleri ceplerinde, arkamızdan bakıyor.

Dayanamıyorum. “Şoför bey! Durun!”

Duruyoruz. Kate, Dawn, Andy ve onun arkadaşlarının bakışları altında pencereyi indiriyorum. “Hey!” Jordan’a sesleniyorum.

Koşarak yanıma geliyor. “Evet?”

“Drew doğru söylüyor. Öpüşüp vedalaşalım.”

Koyun gibi gülümsüyor, beni öpmek için pencereye eğiliyor. Arabadaki kızlar alkış kıyamet içinde tezahürat yapıyorlar.

Bu öpüşmenin sonunda elimde olmayarak gözüm dönüyor. “Bir’de görüşüyor muyuz?”

“Dakikaları sayacağım.” Beni bir kere daha öpüyor sonra arabanın tavanına “pat pat” diye vuruyor. Sinyali alan şoför arabayı çalıştırıyor.

Ve yola çıkıyoruz.

Gece boyunca striptiz kulüplerine girip çıkıyor, bol bol şampanya içiyor, öbür kızların erkeklerle olan sorunlarını dinliyoruz. “Teknik olarak evli olan bir adamla çıkıyorum.” Eski şarkılardan birinde de geçiyordu bu söz.

Kendini “teknik olarak hâlâ evli” olarak tanımlayan bir erkek, evlidir. Ondan uzak durun.

Bir de şu konu var, klasiklerden sayılır: “Dört yıldır beraberiz, hâlâ evliliğe hazır olmadığını söylüyor. Bu ne demek?” (Evlenmek istemiyor, demek. En azından seninle.)

Bir başka klasik: “Çok iyi vakit geçirdik, beni arayacağını söyledi. İki haftadır ses seda yok, ben mi arasam?” (Cevap vermeye tenezzül bile etmem.)

Çok sık duymasak da bir de şu var: “Her gün çiçek gönderip duruyor. Fazla üstüme geliyor.” (Bu tam Dawn’a göre bir söz. Buna da cevap vermeye tenezzül bile etmeyeceğim.)

Ha, bir de kızların, Jordan’ın ne kadar yakışıklı olduğunu konuşup durduğu mutlu anlar var.

Sonunda grüp olarak striptiz kulübüne varıyoruz. Saat sekizdeki gösteriye yetiştik.

Gelin duvağını çoktan takmış olan Andy içeri girer girmez, “Düğün Eşyaları Avı” listesini gözden geçiriyor.

Kızların bekârlığa veda partilerinde hiç bulunmamış olanlar için açıklayayım. Bu liste, “Eşya Avı” listesine çok benzer. Tek farkı, listede seksi çağrıştıran şeyler olmasıdır. “Bir çift erkek donu” ya da “1.95 lik bir adamdan öpücük” gibi şeyler. Bütün bunlar kızları komik hâllere sokmak, konuştukları erkekler karşısında fahişe gibi görünmelerini sağlamak içindir.

Maalesef listedeki hiçbir şey burada yok çünkü burada hiç erkek yok. Sadece, çığlık çığlığa tezahürat yapan bir avuç sarhoş kadın...

Erkeklerin striptiz yapmasının neresi ilginç hiç anlamadım zaten. Erkeklerin striptiz kulüplerine gitmesini anlarım. Asla çıplak göremeyecekleri türden kadınları görüyorlar, üstelik kadınlar bundan hoşlanırmış gibi davranıyor. Ama erkekler... yani, bir erkeğe soyunması için yalvarmayız herhâlde?

Sahnenin tam önünde, “Andy’nin Düğün Partisi” için ayrılmış kocaman bir masa var. Oraya gidip kızlarla beraber yerime oturuyorum.

Muhabbet devam ediyor. “Erkekler neden sporu sever?” (Kate’in cevabı: Bilmiyorum ama futbol seyretmek için televizyona yapıştıklarında kendinize ayıracak birkaç saatiniz oluyor.)

“Erkekler neden alışverişe çıkmayı sevmez?” (Kate’in cevabı: Bunu da bilmiyorum. Biriyle uzun süredir beraberseniz, bu iyi bir şey aslında. Ondan uzaklaşmak istediğinizde alışverişe çıkacağınızı söylersiniz, sizi anında yalnız bırakırlar. Kadınlar için de golf aynı şeydir.)

“Garson nerde kaldı yahu?” Bunu soran benim. Bir içki ve biraz çerez istiyorum.

Garsonumuz David, siparişlerimizi almak üzere masamıza geliyor. Başka yerlerdeki garsonların düttürü kıyafetlerinden giymemiş o. Dar, beyaz bir tişört ve kot pantolon giymiş. Ve çooookk yakışıklı. 1.85 boyunda, siyah saçlı, yanık tenli...

“Siparişlerinizi alayım, hanımlar” Eşcinsellerin ağzıyla konuşuyor.

Pislik...

“Ben bir kadeh şampanya istiyorum” diyor Andy. “Bir de senin telefon numaranı.”

Of, Allahım...

Arkadaşları isterik kahkahalar atıyor. Neyse ki David çok üstünde durmuyor ve kızlarla birlikte o da gülüyor.

“Dansçılardan birinin telefonunu istesen, daha iyi olmaz mıydı?” diye soruyor neşeyle.

“Olmaz.” Sarhoş sarhoş konuşuyor Andy. Ona listesini gösteriyor. “Buradaki en yakışıklı adamın telefonunu almam gerekiyor. O da sensin.”

Of, şimdi kusacağım. Beş saat boyunca bunu nasıl çekeceğim ben?

David (eşcinseller isimlerini hiç kısaltmıyor, neden acaba?) numarasını bir peçeteye yazıp Andy'ye veriyor.

“Bir de öpücük istiyor!” diye bağıyor Jill.

David, kızların vahşi tezahüratı eşliğinde eğilip Andy'yi yanağından öpüyor.

Kate, Dawn ve ben, kafamızı iki yana sallayarak, *onlar* adına utanç duyuyoruz.

David herkesin siparişini alıp en son bizim yanımıza geliyor. Bir şişe şampanya söylüyoruz. Sonra, yavaş sesle, “Kız kardeşim ve arkadaşları adına özür dilerim!” diyorum.

David gülüyor. “Tatlım, diğer kadınların neler yaptıklarını anlatsam inanmazsın. Bu, onların yanında çok masum kalır.”

“Gece yeni başlıyor” diyor Dawn fısıldayarak.

David gülümseyerek siparişimizi getirmek üzere yanımızdan ayrılıyor.

Müzik başlıyor, ışıklar kararıyor. Baştan aşağı siyah deriler giymiş bir adam sahneye çıkıp dans etmeye başlıyor.

Dawn kollarını kavuşturup fareyi gözlemleyen bir bilim adamı gibi izlemeye başlıyor. “Eşcinsel” diye yorumunu yapıyor.

Ben de öyle düşünüyorum.

“Normal erkekler neden böyle şeyler yapmaz?” diye soruyor Kate.

Ona bakıp gülümsüyorum, beni çok eğlendiriyor. “Böyle dans edebilen bir tek normal erkek tanıdığın var mı?”

Tavana bakarak düşünüyor. “Steve, okuldan.”

“O artık Steven” diyor Dawn. “Biz mezun olduktan sonraki yıl ortaya çıktı ne olduğu.”

“Ha...” Biraz daha düşünüyor. “Ron vardı, ikinci sınıftayken çıkmıştım hani, yarı Japon olan...”

“Geçen yıl Hawaii’de evlendi o” diyorum. “Manhattan’da yaşayan bir adamla.”

“Öyle mi?” Gerçekten çok şaşıyor. “Şimdi anlıyorum, neden benimle hiç yatmadığını.”

Sahnedeki dansçı yavaşça ceketini çıkarıp yere bırakıyor. Andy’yle arkadaşları deliriyor. Dolarlar havada uçuşmaya başlıyor. Jill, Andy’yi göstererek, “Masaya çık!” diye bağıyor.

Burada kendimi çok salak hissediyorum.

Bir saat içinde, Andy bir düzine dansçının hepsinden birer öpücük alıyor ve oradan kalkıp Palmiye otele gidiyoruz. Çatı katındaki “Hayalet Bar”’a çıkıyoruz.

İyi haber: Erkekler çok yakışıklı. Kötü haber: Kadınlar çok güzel. İçlerinde silikon taktırmamış bir ben varım galiba.

Saat daha on olmasına rağmen içerde oturacak yer kalmamış. Herkes sevgiliyle romantik anlar yaşıyor, dans ediyor ya da aranıyor.

Kate’le Dawn içki almaya gidiyor, ben de boş bir masa bulmaya çalışıyorum ama nafile.

Andy sarhoş sarhoş dans etmeye başlıyor. Delirmiş gibi duvağını savuruyor, neredeyse birilerine çarpacak. Sarhoş arkadaşları da ona katılıyor.

Erkekler durumu fark ediyor ve çok geçmeden, azgın kızlar, azgın kavalyelerini buluyor.

Iyyy... Kıcıımı koyacak bir yer bile yok.

Sonunda Dawn yanıma geliyor. Elindeki Merlot şarabını uzatıyor. “Kate bir masa buldu.”

Kate’e bakıyorum. Bulduğu masanın başında telaşla el sallıyor. Masayı kapmak için koşarak oraya gidiyoruz

Masamıza yerleşip rahat bir nefes alıyoruz. Sonraki birkaç saat bize asılanları uzaklaştırmakla geçiyor. Andy’yle arkadaşlarına bakıyoruz. Onların böyle bir derdi yok gibi görünüyor.”

Bir ara yakışıklı bir oğlanın (evet oğlan, en fazla yirmi iki yaşında gösteriyor) Andy’yle dans ettiğini fark ediyorum. Ayrılmaz bir ikili oluvermişler hemen.

O-o...

Biraz sonra yeni arkadaşı Andy'nin elinden tutuyor ve yanıma geliyorlar. "Bu kız kardeşim Charlie" diye beni tanıştırıyor. Dili doluyor, neredeyse üstüme düşecek. "Bunlar da arkadaşlarım Kate ve Dawn. Kızlar, yeni arkadaşım John."

"Memnun oldum." Tokalaşmak için sol elimi uzatıyorum.

Bunu özellikle yapıyorum. Andy'nin elini bıraksın diye.

"Ben de." John benimle tokalaşıp yeniden Andy'nin eline yapışıyor. "Çok hoş bir kardeşiniz var."

"Öyledir. Nişanlı olduğunu söyledi mi?"

"Hayır, ama duvaktan belli oluyor zaten" diyor neşeli bir sesle.

Pislik. İlişkisi olduğunu biliyor, bu da işine geliyor.

Evli kadınların ya da ciddi bir ilişkisi olanların peşinden koşan erkekler, bağlanmaktan kaçtıkları için bunu yaparlar. Bu yüzden çok uzun bir aradan sonra nihayet biriyle çıkmaya başladığında birden etrafında mantar gibi bitmeye başlarlar.

Christina Aguilera'nın bir şarkısı çalmaya başlayınca John, "En sevdiğim şarkı, hadi dans edelim" diyerek, Andy'yi piste sürüklüyor.

Gece yarısını biraz geçerken Andy'nin arkadaşlarından ikisi yanlarında iki adamla ayrılıyor. Çok yorgun olduklarını ve otele döceklerini söylüyorlar. Biz de inanıyoruz... Hem adamlarla elele tutuşmuşlar (iki saat önce tanıştınız, ne oluyor) hem de dans pistinin ortasında öpüşmüşler. Onlara inanmamızı mı bekliyorlar?

Sadece sohbet etmek için sizi oteline davet eden bir erkek var mıdır dünyada? Sohbet etmekten başka bir şey yapmasa bile, eminim, aklındaki başka şeydir.

Öbür kızlar da gecenin devamı için planlarını yaptığina göre artık kalkmanın vakti geliyor. Dans pistinde neredeyse John'un üstüne yıkılmak üzere olan ve ona ne kadar yakışıklı olduğunu söyleyip duran ayyaş kardeşim Andy'nin yanına gidiyorum.

John'un üstünden, neredeyse kazıyarak çekiyorum. "Hadi ba-

kalım, Cindirella. Gece yarısı oldu. Gitmemiz gerek yoksa kabağa dönüşeceksin.”

Andy sarhoşluktan uyuşmuş hâlde, omzuma düşüyor. “Çok eğleniyorum, biraz daha kalalım” diyor.

“Olmaz. Drew’le buluşacağız daha. Çıkmamız lazım. Şimdi.”

Andy’nin minik bulanık beyni bu bilgiyi çözümllemek için biraz uğraşiyor. Akli başında olmamasına rağmen bu gecenin masraflarını kimin karşıladığını, o kişinin de benim patronum olduğunu hatırlıyor. Üzgün bakışlarla John’a dönüyor. “Doğru söylüyor. Üzgünüm, Mandalay otelde arkadaşlarla buluşacağız. Gitmem lazım.”

John’dan zar zor ayrılıp duvağını topluyor ve bana gıpta ederek peşimden geliyor.

John da peşinden... Çok neşeli, canlı, kolay pes etmeyen biri. “Bekle, ben de seninle geleyim.”

Andy yalvaran gözlerle bana bakıyor. Başımı iki yana sallıyorum.

“Arkadaşlarını bırakman doğru değil” diyor John’a.

“Saçmalama, birkaç kişi birden geleceğiz. Baksana, Bob Deborah’la çok iyi anlaşıyor.”

John’un gösterdiği tarafa bakıyorum. Bob’la Deborah sevişiyorlar.

Evet. Çok iyi anlaştıkları belli.

“Peki!” Andy’nin keyfi yerine geliyor bir anda. “Kırmızı Kareye gidiyoruz biz. Orayı biliyor musun?”

“Tabii.” John’un gözleri parlıyor. Sırılsıklam âşık olmuş gibi yapıyor, gecenin devamına dahil olduğu için çıldırıyor.

Erkekler, sadece seks yapmak istedikleri hâlde, nasıl oluyor da âşıkmiş gibi davranabiliyorlar?

Neyse, gruptan geriye kalanları toparlayıp limuzinlere bindiriyorum ve Kırmızı Kare’ye doğru yola çıkıyoruz

John arkada bizimle oturmayı başarıyor. Neyse ki, yirmi dakikalık yolculuk boyunca Dawn, Kate ve benimle sohbet etmeyi hak edecek kadar cana yakın davranıyor.

Dawn'a bakıp, "Sorup duracağım, fırsatını bulamadım, sen oyuncu musun?" diyor John.

Dawn gözlerini kısıp kuşkuyla bakıyor. "Neden sordun?"

Water Babies'deki kızlardan birine çok benziyorsun. Mike'ın sevdiğisiydi, öldü hani...

Dawn'ın bile gözüne giriyor çocuk, hayret. Hiç belli etmez ama Dawn tanınmaktan çok hoşlanır. "O bendim." Onun da kanı ısınmaya başlıyor. "İki yıldan fazla oldu o filmde oynayalı. Nerden hatırladın?"

"Şey, sen..." Hafifçe öksürerek boğazını temizliyor. "Sen, çok çekici bir kadınsın."

Dawn gülümsüyor. "Sen nereliydin, John?"

"New Orleans. Arkadaşım Dan'ın bekârlığa veda partisi için geldim."

Antenlerim dikiliyor. "Dan'le tanıştık mı biz?" diye soruyorum.

"Şey... Evet." Oturduğu yerde rahatsızca kıpırdanıyor. "Arkadaşınız Jill'le Mandalay otele gittiler."

"Allah belasını versin!" diye birden bağırmaya başlıyor Andy. Arabadaki herkesin ödü kopuyor.

John'un sesi yumuşayıveriyor ve Andy'nin bacağına okşamaya başlıyor. "Ne oldu sevgilim?"

Ben ne olduğunu gayet iyi biliyorum. Bekârlığa veda eden o adamın, müstakbel karısını aldatmasına çıldırdı. Hem de kendi arkadaşıyla, az şey değil.

"Sadece..." Öfkeyle söze başlıyor sonra her nedense değişiveriyor. Sakinleşiyor. "Yok bir şey." Başını John'un göğsüne dayıyor, o da yavaş yavaş Andy'nin saçlarını okşuyor.

Neyse ki Andy'nin üç bekçisi var yoksa saç okşamakla kalmayabilirdi işler.

On dakika sonra Kırmızı Kare'ye varıyoruz. Barda hiç boş yer yok, salonun öbür ucunda, küçük bir kanep ve üç sandalyeli bir masa var.

Oraya doğru gidiyoruz. John hemen kanepeye yerleşip Andy'yi

de yanına çekiyor. Biz de sandalyelere oturuyoruz. Herkes Andy'nin arkadaşlarının gelmesini bekliyor.

Gelen olmuyor. John'un arkadaşları da yok.

Bunun sinsice bir oyun olduğu besbelli. Kimse John'la Andy için gelmeyecekti zaten. Uzak durabilirlerdi o zaman birbirlerinden. John'un arkadaşları yollarını kaybetmiş gibi yapacak, otel odalarına geri döneceklerdi.

Ayrıca arkadaşları John'a dışarıdan destek verecek, Andy'nin arkadaşlarını içki ısmarlayarak, yemek yiyerek, kumar oynayarak, seks yaparak oyalayacaktı. Kızların Andy'nin yanında olmamaları, onu ertesi sabah çok pişman olacağı bir şey yapmaktan alıkoymamaları için ne gerekiyorsa yapacaklardı.

Andy'nin hiçbir arkadaşı ortalıkta olmadığına göre oyunlarını başarıyla oynamışlar.

Hiç fark etmez. Penis bloke etmede asla sorun yaşamadım.

Garson gelince içkilerimizi söylüyoruz. Kate'le ben şampanyaya devam. Andy'yle Dawn martini, John da bira ısmarlıyor.

"Herkes nerde kaldı?" Andy ayağa kalkıp çevresine bakınıyor.

John onu yavaşça kolundan çekerek kanepeye oturtuyor. "Neredeyse gelirler" diyor çapkın bir sesle. O anda kimsenin gelmeyeceğini iyice anlamış oluyorum.

John eğilip tam Andy'yi öpecekken Kate lafı dolandırmadan soruyor: "Eee? Niyetin nedir?"

John kalakalıyor. "Anlamadım?"

"Haftaya düğünü olan bir kadınla apaçık sevişmek üzeresin. Bu yüzden, en mutlu olması gereken anlarda sıkıntı yaşayacak, kafası karışacak. Sadece merak ediyorum... Onu her hafta sonu arayıp sonra ortadan yok mu olacaksın? Yoksa konuya tek gecelik macera olarak mı bakıyorsun?"

Kate bütün bunları bir muhabir edasıyla soruyor; yüzünde en ufak bir ifade, öfke ya da yargılama yok. Sadece gerçekleri merak ettiğini açıkça belli ediyor.

John'la Andy buz kesilmiş vaziyette ona bakıyor.

Garson içkilerimizi getiriyor. Masaya bırakırken John Andy'den biraz ayrılıp cüzdanını çıkarıyor, hesabı ödemek için.

"Koy onu yerine. Senin paran burada geçmez" diyor arkamdan bir ses.

"Özür dilerim... Efendim" diyor John saygıyla. Gözleri yuvalarından fırlıyor neredeyse.

"Drew!" diye sesleniyor Andy. "Biz de seni bekliyorduk."

Dönüp Drew'e bakıyorum. Tamamen uyanık, hatta çok neşeli. Yanında Jordan. Ayakta duramayacak kadar sarhoş...

Bir adamı sarhoş edersen seks arzusunu artırmış olursun; hepsi o.

Drew elini omzuma koyuyor. "Charlie, erkek arkadaşın çok eğlenceli biri. Yalnız, içmeyi bilmiyor."

"Savunmam şu ki" sandalyeme dayanıyor. "Çoğu kimse, bir saat içinde beş tane Marker's Mark viskisi içemez."

"Hadi canım, o sadece başlangıçtı. O hamburgerleri ayılmak için yemedik mi?"

"Arkasından Jack Daniels viskisi geldi ama."

"Tatlı niyetine." Drew gülümsüyor. Garsona bakıp, "Sizdeki şu Rus biralarından getirir misin? Masanın hesabını da bana yaz lütfen!"

"Tabii" diyerek uzaklaşıyor kız.

John, Drew'e çarpılmış gibi bakakalıyor. Dawn'ı iki yıl önceki bir filmde hatırlayabiliyorsa şu anda ne düşündüğünü çok merak ediyorum doğrusu. Drew ona elini uzatıyor. "Drew Stanton."

Ünlüler hep adları ve soyadlarıyla tanıştırlar kendilerini, neden acaba? Sanki Brad Pitt'le tanışırken o, "Selam, ben Brad" deyince biz, "A, Brad Pitt'e ne kadar benziyorsunuz" diyecekmişiz gibi.

John da elini uzatıyor. "John Gerber. Sizinle tanışmaktan onur duydum, efendim. Bütün filmlerinizi izledim."

"Öyle mi?" diyor heyecanla. İkisini itekleyerek John'la Andy'nin arasına oturuyor. "En çok hangisini sevdin?"

"Kesinlikle *Marksman*." Birasını içerken Andy'yi tamamen unutmuş gibi. "Oskar almanız gerekirdi. Hakkınızı yediler."

“Ben de öyle düşünüyorum. Romeo ve Jülyet’teki Tybalt karakterime ne diyorsun peki?”

“Kılıçla yaptıklarınız harikaydı!” John kolunu havada savurarak hareketleri taklit ediyor.

“Teşekkür ederim! Bütün hareketleri bizzat yaptım. Çok iyi bir koreografımız vardı. Bir ay eskrim çalıştım, araştırmalar yaptım. İtalya’da bir sürü çıkmaz sokak olduğunu biliyor muydun?”

“Hayır, hiç bilmiyordum.” John, üniversite profesörüne âşık olmuş çömez bir öğrenci gibi dinliyor onu.

“Bu yüzden Tybalt terk edip gittiği şehre geri dönüyor. Çünkü kayboluyor!” Konuşmaya dahil etmek amacıyla, dönüp Andy’ye bakıyor. Andy şoka girmiş vaziyette. Eminim, sevgilisini elinden nasıl alabildiğine şaşıırıyordu.

Garson biraları getirip adisyonu Drew’e uzatıyor.

O imzalarırken John, Andy’ye, “Drew Stanton’u tanıdığını neden daha önce söylemedin?” diye soruyor.

“Söylemem mi gerekiyordu?” Andy’nin sinirlendiği hemen belli oluyor.

“Bir de neyi çok sevdim biliyor musun?” diyor John Drew’e. “*Timber*. Cathrine Zeta Jones’la çalışmak nasıl bir şey?”

“Muhteşem bir kadın. Güzel, eğlenceli, kocasına deliler gibi âşık.”

“Söylendiği kadar iyi biri mi?”

“Daha da iyi.”

“O film için en azından aday gösterilmeniz gerekirdi.” Jüri üyelerinin onun performansını nasıl olup da değerlendiremediklerine akıl sır erdiremiyor.

“Teşekkürler!” Andy’ye dönüyor. “Bu çocuğu çok sevdim! Bir süre senden çalmamın sakıncası var mı?”

Andy dehşet içinde ona bakıyor, ağzını açamıyor.

“Ne yapacaksınız?” diye soruyor John.

“Evet, ne yapacağız?” Jordan yorgunluktan kucağıma düştü, düşecek.

Drew onu görmezden geliyor, şu anda yeni arkadaşıyla meşgul. “Sabaha kadar program yapan çok iyi bir striptiz kulübü varmış, Jordan’la oraya gidiyoruz, bize katılır mısın?”

Jordan kulağıma eğiliyor. “Lütfen, bir kez daha dışarı çıkarmasın beni.”

“Beni götürmediğine şükrediyorum.”

John Andy’ye bakıyor. Kollarını kavuşturmuş, suratını asmış, oturuyor. “Sanırım ben kalsam, daha iyi” diyor pişmanlık içinde.

“Çok yazık! Limuzinin barını da daha yeni doldurmuştum. Kulüpte VIP yerimiz de hazır” diyor Drew.

Dawn, birden ayağa kalkıp içkisini dikiveriyor. “Beyler partiye devam etmek istiyor anlaşılan. Sen de onlarla gitsene John, biz kızlar da biraz uyuyalım artık.”

Andy Dawn’a öfkeyle bakıyor. Gözleri dışarı uğramış, ağzını bıçak açmıyor.

“Andy için de sakıncası yoksa...” Ayağa kalkıp Andy’ye bakıyor John.

“Neden sakıncası olsun ki?” diyor Andy tükürükler saçarak. “Bir film yıldızıyla içki içip striptizcileri VIP salonundan izlemek varken benimle niye takılasın ki?”

Drew bir saniye bile duraksamadan Andy’yi yanağından öperek, “Sen bir harikasin, tatlım” diyor.

Zıplayarak ayağa kalkıyor, Jordan’ın koluna vurup onu da yanına alarak dışarı çıkıyor. “Haydi bakalım!”

Jordan onunla giderken, “Nefret etmeye başlıyorum” diye fısıldıyor.

Beni yanağımdan öpüp Drew’le John’un peşine takılıyor.

Kate, Dawn, Andy ve ben, bir süre sessizce oturuyoruz. Tedirgin bir tavırla içkimi yudumluyor, Andy’nin patronuma kızgınlığını benden çıkarmasını bekliyorum. Ama o, kanepeye uzanıyor, “Galiba kusacağım” diye mırıldanıyor.

Sarhoş olmak için içtiğin bir gecede aklından çıkmaması gereken şey içkileri birbirine karıştırmamaktır.

Yarım saat sonra odamızın banyosunda Andy kusar, ben de onun saçlarını tutarken buluyorum kendimi.

“Bir daha asla içmeyeceğim” diye yemin edip yeniden kusmaya başlıyor.

Sonunda sifonu çekip kendini soğuk mermerlerin üzerine bırakıyor.

“Seni yatağına taşımamı ister misin?”

“Hayır, bırak burada öleyim.”

“Yatağının yanına bir kova koyarız, ihtiyacın olunca kullanırsın.”

Derin bir nefes alıyor. “İyi fikir.”

Kapı çalınıyor. Andy tekrar kusmaya başlarken ben çıkıp kapıyı açıyorum.

Drew içeri d alıyor. “Ne kaçırdık?”

Jordan’ın arkasından gelen başka kimse var mı diye bakıyorum. Andy’nin yeni arkadaşı John ortalıkta görünmüyor.

“John nerde?” Jordan içeri girince kapıyı kapatıyorum.

“Striptiz kulübünde” diyor Drew. Mini barı karıştırmaya başlıyor. “Küçük bir olay yaşadık da...”

“Ne oldu?” Endişeleniyorum.

Drew, minik bir Jack Daniels şişesi çıkarıyor. *Sansürsüz Ünlüler* dergisinin fotoğrafçısı oradaydı. Biz de içeri girmekten vazgeçtik.”

Drew şişeyi açıp ağzına dikerken ben Jordan’dan bir açıklama bekliyorum. “Ne yaptı?” diye soruyorum suçlayan bir sesle.

“Çok kötü bir şey olmadı” diyor kendini koltuğa bırakırken. “Drew, o adi fotoğrafçı oradayken arabadan inmek istemedi. Kapıdaki görevliyi çağırıp yüz dolar bahşış verdi, John’u tek başına VIP salonuna sokmasını istedi. John’a da 1000 dolar verdi. Arkadaşlarını çağırıp eğlensinler diye.”

İç geçirip öfkeyle Drew’e bakıyorum. “Onu orada yalnız mı bıraktın? Nasıl geri dönecek şimdi? ”

Minik şişedeki viskiyi bitiriyor. “Nasıl mı geri dönecek?” Basın çıkmaya çalışıyor. “VIP salonunda, cebinde 1000 dolar, Drew Stanton’un arkadaşı olarak keyfine bakıyor. Geri dönmek isteyebileceği en son şey.” Ayağa kalkıp omuzlarımdan tutuyor, yanaklarımdan öpüyor. “Seni seviyorum, tatlım ama bazen küçük bir kız gibi davranıyorsun.”

“Onu geri getir!” diye banyodan bağırان Andy’nin sesini duyuyoruz. Sonra yine kusmaya başlıyor.

Drew banyo kapısına gidiyor. “Öyle bir yerde görüntülenmem hiç uygun olmaz.” Mağrur bir edayla konuşuyor. “Çevremde namuslu olarak tanınan biriyim.”

Jordan’a hafifçe gülümsüyorum. “Biraz izin verir misin?”

Drew’ü kapının önünden iterek banyoya giriyorum. “Bir şeye ihtiyacın var mı?”

“John’u geri getir.” Zorla oturmaya çalışıyor.

Drew, Andy’nin yanına oturuyor. Sakin, yatıştırıcı bir sesle konuşmaya başlıyor. Bir filmde terapisti oynuyor sanki. “Neye üzülüyorsun? Evlilikle ilgili endişelerin mi var? Yoksa onu aldatarak intikam mı almak istiyorsun?”

Onu kolundan çekiştirerek, “Ben hallederim, sen Dawn’ın yanına gitsene” diyorum.

“Ah, uyudu o çoktan. Ayrıca” diyor neşeyle, “Bu gerçek bir dram. Ben bunun için yaşıyorum. Aktörüm ben.”

Kolumu uzatıp kapıyı gösteriyorum. “Dışarı!”

Drew, duvarın dibine yığılıp kalmış olan Andy’ye bakıyor. Sonra bana. Bir Andy’ye, bir bana.

Yavaşça kalkıp dışarı çıkıyor.

Sonra elimi yakalayıp eğilerek fısıldıyor. “Kalmama izin verirsen, sana 1000 dolarlık bir çip daha veririm.”

“Hayır!” İnşallah Andy duymamıştır.

“2000.”

“Drew...”

“2000 ve bir hafta tatil. Kardeşine düğünde yardım edersin.”

Drew’ü çeke çeke banyodan çıkarıyorum. Sarhoşum, kardeşime üzülüyorum ve sinirlenmeye başlıyorum. “Şimdi, beni dinle: Sen harika bir patronsun. Yardım etmek istediğini biliyorum ama bu kadar özel bir duruma fiyat biçmen...”

“Ona 3000 dolar ve bir hafta tatil ver. Kalmana izin veririm, neden aldatmak istediğimi de anlatırım” diye sesleniyor Andy banyodan.

“Kabul!” Drew beni bırakıp Andy’nin yanına koşuyor.

Ben de peşinden gidiyorum. Andy’nin yanına oturmuş, o da kendisini Drew’ün kollarına bırakmış.

Jordan gelip Andy’ye vermem için su getiriyor. “Ben artık gideyim.”

Suyu alırken kafamı aşağı yukarı sallıyorum.

İkisini karşıma alıp lavabonun yanına, soğuk taşların üstüne oturuyorum. Bir süre sessizce oturuyoruz. Giderken Jordan’ın ayak seslerini duyuyorum. Kapıyı çekip çıkıyor. “N’oluyor sana?” diye soruyorum Andy’ye.

Başını kaldırıp bakıyor. “Anneme sakın söyleme.”

“Hıh... Sanki söylemişim gibi...”

Sol elini uzatıp bir buçuk karatlık elmas yüzüğüne bakıyor. Şimdiye kadar hiç görmediğim biçimde acı acı gülümsüyor. “Hunter seki sevgilisiyle yattı.”

Drew’le, kaygılı gözlerle birbirimize bakıyoruz.

“Nişandan sonra mı?” diye soruyor Drew.

“Hayır, hemen önce. Bir gece önce. Bana ertesi sabah söyledi. Ortada nişan falan yoktu daha.”

Ne Drew, ne de ben, uzunca bir süre tek kelime etmiyoruz. Sessizliğe dayanamıyorum, hiç bitmeyecekmiş gibi geliyor. Tam ağzımı açıp bir şeyler söyleyecekken Drew kafasını sallayıp beni susturuyor.

“O sabah beş gibi bana geldi, neredeyse ağlayacaktı. Olanları anlatınca ondan ayrıldım, hemen oracıkta. Onu kabul etmem için yalvardı, telafî etmek için her şeyi yapmaya hazır olduğunu söyledi, falan filan... Ben de, gerçekten telafî etmek istiyorsa o zaman benimle evlenmesini istedim. Çünkü bir sevgili tarafından aldatılmaya katlanamazdım. Şimdi işte buradayız, mutlu çift...”

Oha! Bunu dillendirmiyorum, elbette, ama oha! “O hâlde, düğünü iptal ediyoruz” diyorum sakın sakın, önemsiz bir şeymiş gibi. “Kimseye bir şey söylemek zorunda değilsin, anlaşılmadık dersin, olur biter.”

Andy hafifçe kafasını sallıyor, yapılması gerekenin bu olduğunu bilir gibi.

Drew ise bir bana, bir Andy’ye bakıp, “Düğünü iptal etmek falan istemiyor bence” diyor.

“Tabii ki istiyorum!” İsrar ediyorum. “Benim kardeşim paspas değil, piçin birine katlanmak zorunda değil...”

“Drew doğru söylüyor. Düğünden vazgeçmek istemiyorum. Hunter’la gerçekten evlenmek istiyorum. Sadece bunun bir daha olmamasını istiyorum.”

Peki, ne demem gerekiyor şimdi?

“Neler hissettiğini tahmin edebiliyorum” diyor Drew. “Daha seksi, daha güzel, daha zeki olsaydım, başıma bunlar gelmezdi, diyorsun. Daha kurnaz, hatta. Belki daha başarılı. Ona daha layık olabilseydim, başkasını istemezdi diyorsun.”

Andy’nin yüzüne bakınca Drew’ün tespitlerinin ne kadar yerinde olduğunu anlıyorum.

Kafasını kaldırıp ona bakıyor. “Unutmuşum. Karın seni bir başkası uğruna terk etmişti, değil mi?”

“Evet. Ondan bir yıl önce de bir başkasıyla aldatmıştı. Öğrendiğimde, dünyadaki en zavallı insan benmişim gibi hissettim.”

Andy ağlamaya başlıyor. Sol yanağından akan yaşı siliyor. “Evet... Çok aptalca bir şey ama bütün detayları öğrenmek istedim. Sanki olanları öğrenirsem geriye dönüp değiştirebilirmişim gibi geldi.”

Drew kafasını sallıyor. “Ben de. Sanki benim suçummuş gibi geldi. Çekimler için evden uzak kaldığıma, onu da yanımda götürmediğime hayıflandım.”

“O gece erkenden yatmak için ısrar etmeseydim...” diyor Andy.

“En iyi arkadaşımı onu Maui adasına tatile göndermeseydim... Adam tam pislikmiş. Benim de aklım nerdeydi acaba? Nasıl düşümedim?”

İkimiz de Drew’e bakıyoruz. Şey... Neyse...

Eğilip Andy’ye suyu uzatıyorum. “Çük üzgünüm. Senin için yapabileceğim bir şey var mı?”

Omzunu silkiyor. “Acımı hafifletecek bir şeyler söyle.”

Drew onu kendisine çekip sarılıyor. “Ahhh... Tatlım, Hunter gönlünü almadı mı?”

“Hayır.” Yine ağlamaya başlıyor. “Beni ne kadar çok sevdiğini söylüyor, mutlu olamıyorum. Ne kadar güzel olduğumu söylüyor, çirkin olduğumu hissediyorum. İlerde ne kadar mutlu olacağımızı, ne kadar üzgün olduğumu, bunu mutlaka telafi edeceğini söyleyip duruyor. Ben hâlâ ölecek gibi oluyorum.”

Tuvalet kâğıdından bir parça koparıp gözlerini kuruyor. Ağlamamak için çabalıyor, nefes alıp vermesinden belli oluyor bu. “Beni teselli edecek bir şeyler söyleyebilmiş olsaydı, keşke. O zaman her şeyin düzeleceğine inanabilirdim, belki.”

Drew derin bir iç geçiriyor. Andy’nin çenesinden tutup yüzünü yüzüne doğru kaldırıyor. Bakışları birbirine kenetleniyor. Bir an için Andy’yi öpeceğini sanıyorum. “İnsanlar sevişmemeyi başarabilselerdi, emin ol, sevişmezlerdi” diyor.

Andy bir an susup kalıyor. Sonunda, kafasını sallayarak, “Kusura bakma, hangi filminden alıntı olduğunu hatırlayamadım” diyor.

“Filminden alıntı falan değil, babamın bir sözü bu. Bana çok şey anlatır bu söz. Bak, Hunter doğruca sana gelmiş. Yaptığı şeyden hemen sonra. Hayatının en büyük hatasını yaptığı fark etmiş, düzeltmek istemiş. Olanları geri almak için her şeyi yapmaya hazır olabilir ama bu hiçbir işe yaramaz. Yapmamayı becerebilseydi, baştan yapmazdı zaten.”

Andy, onun söylediklerini düşünüyor bir an. Belli belirsiz gülüyor. “Nişanlandığımdan beri ilk kez biri bana umut verici bir şey söylüyor.”

“Güzel!” Omzunu tıptırıyor. “Sana bir şey daha söyleyeyim. Şu an hissettiğin o berbat his var ya, mideni bulandıran, seni zayıf düşüren, bir köşeye kıvrılıp böğüre böğüre ağlama isteği uyandıran o his? Gececek.”

Andy derin bir nefes alıyor. “Söz veriyor musun?”

Drew gülümsüyor. “Seni temin ederim. Çocuklarınız ve torunlarınızla ellinci evlilik yıl dönümünüzü kutlarken bu olanlara sadece bir hız tümseği gözüyle bakacaksın, artık sana hiçbir şey ifade etmeyecek. Hatta olduğunu bile hatırlamayacaksın.”

Andy gülümseyip Drew’ü yanağından öpüyor. “Teşekkür ederim!” Bana bakıyor. “İkinize de. Beni dinlediğiniz için. Biriyle konuşmaya çok ihtiyacım vardı. Konuşamadıkça daha kötü oldum.”

“Baş nedimler bu günler içindir” diyorum.

Andy yerde emekleyerek gelip dizime yatıyor. “Senin de geceni

berbat ettim. Özür dilerim! İstersen gidip Jordan'a bir bak."

Gülümsüyorum. "Yok canım, yarın gece birlikte oluruz, nasılsa."

Drew yirmi dakika kadar sonra gidiyor. Onunla asansöre kadar yürüyorum. "Son söylediklerin, hız tümseği, ellinci yıl dönümü, falan. Son senaryodan alıntılardı, değil mi?"

"Evet" diyor neşeli bir sesle. "Çok iyi laflar, değil mi? Terapisti oynuyorum. Bak şuraya yazıyorum, bu yıl Oskar garantisi."

Asansöre binip gidiyor.

Birkaç saat sonra akşamdan kalmış olan Andy, Hunter'ı arıyor. Arkadaşlarını da alıp Vegas'a gelmelerini, kızılı erkekli bir bekârlığa veda partisi düzenlemeyi teklif ediyor.

Hunter kabul ediyor. Gecenin bilmem kaçında, arabalara doluşup geliyorlar.

Hunter odaya geldiğinde Andy'yi gördüğü için çok mutlu oluyor. Eminim hep aramasını bekliyordu.

Uyuyormuş gibi yapıp onları dinliyorum. Andy kapıyı açıp Hunter'ı karşısında görür görmez, boynuna atlayıp ağlamaya başlıyor.

"Üzgünüm, çok üzgünüm."Başını onun göğsüne gömüp hıçkırarak ağlıyor.

"N'oldu?" Hunter sırtını okşayarak yavaşça soruyor.

"Sadece... Ben seni çok seviyorum." Ağlamasını susturmaya uğraşıyor.

"Ben de seni çok seviyorum." Ona daha sıkı sarılıyor. "Bu yüzden evleniyoruz ya!"

"Hayır" Andy yavaşça ondan uzaklaşıp gözyaşlarını siliyor. "Gerçekten ama gerçekten çok seviyorum seni. Hayatımı seninle geçirmek istiyorum. Dün gece bunu daha iyi anladım."

Hay Allah! Başkasıyla yattığını düşünecek şimdi.

"Ben de seni seviyorum." Gülümsüyor, gözünün yaşını siliyor.

"Hadi elini yüzünü yıka da kahvaltı edelim."

Andy başını sallayıp banyoya koşuyor. Kapıyı kapatıp duşa girerken Hunter da valizini açıyor.

“Kimseyle yatmadı” diyorum. Andy’nin duymayacağını bildiğim için rahatça konuşuyorum.

Hunter bana bakıp gülümsüyor. “Biliyorum.”

Tam olarak anlatmam gerek. “Kimseyle yatmadı, kimseyle öpüşmedi, bütün gece banyoda kusmaktan başka hiçbir şey yapmadı.”

“Biliyorum.” Kendinden emin, aynı zamanda hoş bir tavırla, “Müstakbel eşimi gayet iyi tanıyorum” diyor.

O an bu evliliğin yolunda gideceğini anlıyorum.

Kitabım için yeni bir tavsiye geliyor aklıma:

İnsanlar sevişmemeyi başarabilselerdi, sevişmezlerdi. Aynı şey, çıkmamak için de geçerli.

Karşılaştırmak, çirkin bir şeydir.

Sir Johnson Fortuscne.

Romantik anlamda, benim dışımda herkes güzel bir pazar geçiriyor. Hunter'la Andy havuzda sarılıp koklaşıyor; sanki yeryüzünde sadece onlar varmış gibi.

Drew'le Dawn, Büyük Kanyon'u helikopterle gezmek için gruptan ayrılıyor. Muhtemelen onlar da sarılıp koklaşıyorlar; sanki yeryüzünde sadece onlar varmış gibi.

Hunter'la Andy'nin bekârlığa veda partisine gelen kızlar ve erkekler, tavşanlar gibi çiftleşiyor. Erkek kardeşim Jamie de muhtemelen Kate'e takmış. Bir halt edecekler ama dur bakalım. İkisini de birbirlerine kur yapmaktan alıkoyamayacağımı bildiğim için kalkışmıyorum bile.

Ben mi? Günümü, Jordan'a ne olduğunu düşünmekle geçiriyorum.

Güne başladığımda umutluydum aslında. Sabah on birde Jordan'ı kahvaltıya çağırmak için Drew'ün odasına gittim. En mutlu gülümsememi takınıp kapıyı çaldım. Romantik bir maceraya atılmak için hazırım.

Bütün günü kafamda planladım bile. Jordan'a birlikte kahvaltı

etmeyi teklif edecektim, böylece sürüden ayrılıp sohbet edebilecektik. Sonra onu eğlenceli bir yerlere götürecektim, sadece ikimiz. Cesar Palace otelinin açık büfesine gidebilirdik mesela.

Bir şişe şampanya açtırır, rahat rahat, çekintisiz sohbet ederdik, tıpkı internetteki gibi.

Birbirimizin gözlerinin içine bakıp şöyle konuşurduk: “A, sende mi İtalyan yemeklerini seviyorsun?” ya da “Bence de Bruce Willis Oskar falan takmıyor” gibi...

Sonra Vegas’ın görülmesi gereken yerlerini görürdük: Mirage oteldeki yunus havuzu, MGM oteldeki yavru aslanlar, New York New York oteldeki hız treni.

Bütün gün konuşup güler, ara sıra kolunu okşardım. Sonra belki dans bile ederdik...

Ah, bütün gün çok eğlenceli ve kusursuz geçerci, akşam olunca bir türlü ayrılamazdık.

Tanrının mizah anlayışı vardır. İnanmıyor musun? Zebralara bak o zaman. Sence onları yaratırken ne düşünmüş olabilir?

Neyse... Oda kapısında dikiliyorum. Makyajımı yapmış, Chanel no.5 parfümüm boynumdan çevreye yayılıyor, güzel mini eteğimi de giymişim. Bacaklarım traşlı, yüzümde en güzel gülümseyişimle, yakın çekime hazırım!

Kapıyı çalıp bekliyorum.

Cevap yok.

Yine çalışıyorum.

Hay Allah! Kahvaltıya tek başına mı gitti yoksa? Tedirgin bir hâlde, koridora bakıyorum. Ne yapсам ki?

Sonunda, sağduyulu bir kız olan ben, kapıyı yumruklayıp bağır-maya başlıyorum: “Jordan! İçerde misin? Benim! Charlie!”

“Geldim! Bekle!”

Oh, neyse...

Jordan, üstünde otelin bornozuyla kapıyı açıyor. Tam anlamıy-la... Berbat görünüyor.

İnsanların yüzünün yeşile çalabileceğine inanmazdım, öylesine bir deyim sanırdım. Yüzünde pembe olan tek yer gözleri.

Zoraki bir gülümsemeyle, “Selam!” diyorum.

“Selam!” Ağzını kapatarak geçiriyor. “Kusura bakma, beklettim. Uyuyordum da.”

“Ha...” Ne yapacağımı bilemiyorum. Aptal gibi kapıda öyle bekliyorum, beni içeri davet etsin diye.

Etmiyor.

Koridorun halılarına bakıp biraz zaman kazanmaya çalışıyorum. Yok, içeri davet etmeyecek. Sonunda zorlukla da olsa konuşuyorum. “Rahatsız ettim, kusura bakma. Kahvaltıya ineriz diye düşünmüştüm.”

Jordan uyanmak için kafasını silkiyor. “Hmın? Ne? Kahvaltı... Tamam. İçeri gelsene.”

Beni içeri alıyor.

Geldiğime pişman oluyorum. “Aslında, çok yorgun görünüyorsun, daha sonra geleyim ben.”

“Yo, yo! Hemen üstümü değiştireyim.” Kolumdan tutup beni salona götürüyor. “Akşamdan kalmayım, bir şeyler yemek istiyordum zaten. Sen şöyle otur, ben hemen geliyorum.”

Kanepeye oturuyorum. “Bir şey ister misin?” diye soruyor.

“Hayır.” Hâlâ o zoraki gülümseme suratımda. Mini bardan bir şişe su alıp bir dikişte hepsini içiyor. Çok feci görünüyor. Mini bara dayanıp şakaklarını ovuyor.

Ona acıyarak bakıyorum. “*Sen* bir şey ister misin?”

“Aspirin var mı?” Kaşlarını çatıp kafasını ovmaya başlıyor.

“Maalesef... Ama aşağıdan bulabiliriz.”

Kafasını sallayıp yatak odasına giriyor, kapıyı kapatıyor.

Salak gibi hissediyorum. Çevreyi incelemeye başlıyorum. Sekiz kişilik bir yemek masasının durduğu bir yemek odası var. Salonda yirmi kişi rahatça oturabilir. Manzarası da bizim odaninkinden çok daha güzel.

İki tane yatak odası var.

Zengin olmak istiyorum.

Jordan'ın kapattığı kapıya bakıyorum. Ters bir zamanda geldiğimi düşünerek, ona sesleniyorum. "Daha sonra gelebilirim?"

"Hayır, bekle. Hemen geliyorum."

Rahatsız oluyorum iyice. Sehpanın üstündeki dergiyi alıp bakıyorum. Gitmeyi çok istediğim Hawaii ile ilgili bir yazı dizisi var.

Hawaii. Orası ne güzeldir şimdi. Michigan da çok güzeldir bu mevsimde. Pittsburgh ya da...

Tamam, düşün bakalım. Akşamdan kalmış. Erkek kardeşim Jamie'nin de dediği gibi, şu an çok kötü hissediyor çünkü... Hay Allah, neydi? Hemen Jamie'yle konuşup akşamdan kalan erkeklerin neden çok kötü hissettiğini öğrenmem gerek.

Bunun için dışarı çıkmak zorundayım. Nasıl yapsam?

"Lobiye gidip sana aspirin getireyim mi?" diye sesleniyorum.

"Hayır, hemen geliyorum."

"Hay Allah... Ama taktım ben şimdi, cevabı bulmak zorundayım. Jamie nerededir şimdi acaba?"

Bu sabah Kate'le karşılaştı. On üç yaşından beri ona âşık. Jamie reşit olduğundan beri, ilk kez sevgilisi yok Kate'in. Jamie Kate'e asılmış olabilir mi?

Dur bakalım, şansımı bir deneyeyim. Resepsiyona telefon edip Kate'in odasını bağlatıyorum. Telefon çalıyor, çalıyor, çalıyor... Açan yok. Hay Allah... Ne kadar emindim hâlbuki... "Alo?" Kate telefonu açıyor.

"Selam, ben Charlie! Jamie'yi gördün mü diye soracaktım. Şu anda Jordan'ın yanındayım, biraz..."

"Selam, tatlım, n'aber?" Jamie telefona geliyor.

Tatlım... Bir kızla birlikteyken hep böyle konuşur benimle. "Tavsiyene ihtiyacım var," diyorum. İnşallah Jordan duymaz! "Akşamdan kalmış bir adama nasıl davranmam gerekir?"

"Kulağına Kobe Bryant'ın adını fısılda."

“Çok komik.. Ayrıca daha onunla yatmadım. Erkekler akşamdan kaldıklarında onları depresif yapan bir şeyden bahsetmiştin.”

“Dopamin. Akşamdan kaldıklarında vücuttaki dopamin tükeniyor. Bu yüzden depresif oluyorlar. Bu yüzden de biriyle ilk kez yatacaksan sarhoş olmamasına çok dikkat etmelisin. ”

“Aman Allah’ım, bunu ben de okumuştum!” dediğini duyuyorum Kate’in. “Böyle şeyleri nerden biliyorsun sen?”

“İki kız kardeşim var. Kadınlar hakkında duyarlı oluyorum, ister istemez” diye kısıyor.

Öpüşüklerini duyuyorum. Onlar sevişirken ben de telefonda onları mı dinleyeceğim?

“Alo? Tavsiyeni bekliyorum?”

“Kusura bakma. Jordan’dan bahsediyoruz, değil mi?”

“Evet.”

“Şu anda kendisinden nefret ediyor, senden değil. Çıkıp kahvaltınızı edin, sonra uyuması için ona zaman ver. Bu gece hep beraber bir program yaparız, sen de o zaman hamleni yaparsın.”

“Tamam, anlaştık. Ama akşamki programı yaparken ona de ki...”

Jamie kapatmış bile.

Jordan tam dışarı çıkarken ben de telefonu yerine bırakıyorum.

O kadar hasta ve yorgun görünmesine rağmen bir kot ve tişörtle bile muhteşem olabiliyor.

Parmaklarıyla saçlarını düzeltiyor. “Nereye gidelim?”

“Cesar otelin açık büfesi çok güzelmış, yiyebileceğin kadar ...”

Jordan aniden midesini tutuyor. Sesimi kesiyorum. Sanırım kusmamak için derin bir nefes alıyor. “Kusura bakma, yiyecekten bahsedince... Birden fena oldum.”

“Sıradan bir restorana da gidebiliriz? MGM otele kadar yürüyüp...”

“Yürümek? Lütfen Allah’ım, hayır.”

“Öyleyse otelde kalırız, yürümen de gerekmez” diyorum neşeyle.

“Çok daha iyi olur!” Jordan bu sabah ilk kez memnun oluyor.

Lobiye inerken pek fazla konuşmuyoruz. “Çok güzel olmuşsun” diyor, Ben de “Teşekkür ederim” diyorum. O kadar.

Jordan lobideki dükkândan üç paket aspirin ve sağlam olsun diye bir kutu da Alka Selzer alıyor.

Sohbet açmaya çalışıyorum. Politikadan fotoğrafa, Aristo’dan Christina Aguilera’ya kadar bir sürü şeyden bahsediyorum. Karşılık alamıyorum.

Otelin kahvaltı salonuna gidiyoruz. Görevli kız bize bir masa buluyor, menülerimizi veriyor, kahve isteyip istemediğimizi soruyor (ikimiz de hevesle “evet!” diyoruz). Ve hiç başlamamış sohbetimize geri dönüyoruz.

“Dün gece sen gittikten sonra, Andy Hunter’ı arayıp buraya çağırdı. O da arkadaşlarını toplayıp geldi. Erkek kardeşim de burada.”

“Biliyorum.” Aspirini açıyor. “Bu gece bizim odaya kapağı atacak.”

“Hayır, o Kate’in odasına kapağı atacak.”

Avucuna altı tane aspirin alıp ağzına atıyor, koca bir bardak buzlu suyla yutuyor.

“Anlat bakalım” diyor kendinden memnun bir sesle.

Agresif bir şekilde değil de daha çok sohbet etmek ister gibi soruyor. Marcia isimli garson kahvelerimizi masaya bırakırken ben de söyleyecek güzel bir şeyler bulmaya çalışıyorum.

Marcia sipariş almak için kalemmini hazır ediyor. “Ne yiyeceğinize karar verebildiniz mi?”

“Bol peynirli omlet, yanında da pastırma” istiyorum.

“Ekmek?”

“Buğday ekmeği. Bolca de tereyağı, lütfen!”

“Patates kızartması?”

“Evet.”

“Peki. Siz, beyefendi?”

Jordan kusacakmış gibi öksürüyor. “Vay! Ne çok şey ısmarladın.” Garsona dönüyor. “Sadece simit alacağım.”

Garson Marcia ona bakıp derdini anlıyor. Eğilip fısıldıyor. “Bir tavsiyede bulunabilir miyim?”

“Tabii.”

“Bloody Mary.”

Jordan utanarak gülümsüyor. “Çok iyi olur. Büyük boy var mı?”

Marcia kibarca gülümsüyor, menüleri alıp ayrılıyor.

Yine o sıkıntılı sessizliğe bürünüyoruz. Gözlerini ovuşturuyor. Masada uyuyakalacak neredeyse.

“Ne anlatayım?”

“Hıı?” Uykudan uyanır gibi.

“Anlatmamı istedin ya, ne anlatayım?”

“Ha...” Sorduğu soruyu hatırlıyor. “Küçük kardeşin haftaya evleniyor, sen otuz yaşına geldin... Bazıları bunu kendine dert edebilir.”

Oyy.. İçten içe irkiliyorum. Aslında hakkı var. Hayatımı aşırı sorguluyorum. “Doğrusunu istersen, evet, otuz yaşına geldiğim için biraz üzgünüm. Yalnızım, hayatımı bir düzene koyamadım. Ama çok da umursamıyorum. Çoğu zaman, hayatımdan memnunum.

İşimi seviyorum, arkadaşlarımı da. Hayatımın gidişatından memnunum. Bu yüzden can sıkıcı konulara fazla takılmıyorum.”

Tamam, hepsi doğru değil. Yine de iyi konuştum, değil mi?

Jordan kuşkuyla bana bakıyor. “Yalnız olduğunu söylüyorsun. Bunu anlamadım. Belli ki bir sürü flörtün oluyor, seninle ilgilenen bir sürü erkek var.”

“Biriyle çıkmak mesele değil. Hayatın boyunca seveceğin birini bulmak, asıl zor olan.”

“Hmırn! Dave’le görüşüyor musun?” Sesinde suçlama yok, sadece soruyor.

“Hayır.” Kesin bir tavırla, hoş bir şekilde cevap veriyorum. “Filmin şerefine verilen partinin çok öncesinde bırakmıştım onu. Senin yanında telefon etmesi sadece kötü bir tesadüf oldu.”

“Bunu duyduğuma sevindim. Peki, Doug?”

Yandık! Onu tamamen unutmuşum. “Hımm. Doug...” Ağırdan alıyorum.

Kıvracak durumun kalmadıysa doğruyu söyle.

“Aslında onunla ilgileniyordum ama artık ilgilenmiyorum”

“Neden? Ne oldu da birden ilgilenmez oldun?” Kahvesine krema koyup karıştırmaya başlıyor.

Gülümsüyorum. “Daha çok hoşlandığım biri vardı. Onu kafamdan çıkaramayacağımı anladım.”

Yemin ederim, yüzü kızarıyor.

“Sen? Eski sevgilini anlatsana.”

Oturduğu yerde rahatsızca kıpırdanıyor. “Peki. Ne öğrenmek istiyorsun?”

Her şeyi, derhâl öğrenmek istiyorum. Böyle söylemiyorum, tabii.

Cevabımı beklemeden, devam ediyor. “Sana bir şey söyleyeyim mi, şu an burada çok iyi vakit geçiriyorum. Ondan bahsederek canımı sıkamak istemiyorum. Konuşmasak olmaz mı?”

“Tabii.” Yalan...

Bir daha eski sevgilisinden bahsetmiyoruz.

Okuldan, sanattan, Paris’ten konuşuyoruz. Mets beyzbol takımı hakkında o konuşuyor, ben dinliyorum. Drew’dan, birlikte çalıştığım diğer oyunculardan, dizilerden, politikadan, Çin yemeklerinden ve riziko adlı yarışma programından konuşuyoruz.

Kahvaltımız bitince Jordan hesabı ödüyor sonra lobiye çıkıyoruz.

“Bloody Mary’yle aspirin iyi geldi mi?”

“Evet, bayağı düzeldim. Artık biraz kestirebilirim. Bu gece de dışarı çıkacağımıza göre...”

Oyy... Belki havuz başında takılacak birilerini bulurum.

Ansızın soruveriyor. “Sen de benimle gelsene, biraz uyku sana da iyi gelir.”

“O kadar mı kötü görünüyorum?” diye şakalaşıyorum.

Mahcup bir tavırla gülümsüyor. Yere, halılara bakıp kafasını sallıyor. “Hayır. Buralara kadar seninle olabilmek için geldim. Sadece bunu istiyorum. Yalnız, şu anda hiç iyi değilim, biraz uyumazsam gecenin keyfini de çıkaramayacağım. Düşündüm ki, sen de benimle gelersen hem beraber oluruz, hem de biraz dinleniriz.”

Başını kaldırıp bakıyor. Gülümsüyorum. “Seninle kestirmekten memnunluk duyarım.”

O da gülümsüyor. Elimden tutup asansöre götürüyor. “Kaşık pozisyonu nedir, biliyor musun?”

“Biliyorum.”

Odasına çıkıyoruz.

Bol bol kestir.

Jordan'ın bakışlarını üzerimde hissederek uyanıyorum.

Birden tedirgin oluyorum. "Ne var?"

Gülümsüyor. "Hiç."

Doğrulup oturuyorum. "Erkeklerin uyurken beni seyretmelerinden hoşlanmıyorum"

"A, çok oluyor mu bu?" diye şakalaşıyor.

"Hayır." Biraz sinirleniyorum. Çantama uzanıp sigaramı çıkarıyorum. "Sakıncası var mı?"

Yüzü buruşuyor. "Yok, keyfine bak."

"Neydi o öyle?"

"Ne, neydi?"

"O bakış. Yüzünü buruşturdun."

"Beni ilgilendirmez, tamam mı? Doğrulup gözlerini ovuşturmaya başlıyor.

"Ama..." deyip bekliyorum. Cümlesinin sonunda bir ama olduğu kesin.

Örtülere bakıyor, derin bir nefes alıp 'ama'nın devamını getiri-

yor. “Ben sigara içmiyorum. Hiç içmedim. Bırakması çok zor bir alışkanlık, biliyorum...”

“Ve...” diye devam ediyorum onun yerine.

Omzunu silkiyor. “Ve...” Eğilip hafifçe öpüyor. Öpmeye devam ediyor. Jöle kıvamına gelip bu muhteşem anın tadını çıkarırken cümlesini bitiriyor. “Sigara içen birini öptüğün zaman, kül tablasını öper gibi oluyorsun.”

“Allah’ım! Neden önceden söylemiyorsun! Çok utanıyorum!” diye bağırarak istiyorum.

Ama sesimi çıkarmadan sigara paketini buruşturup çöpe atıyorum. “Sigarayı bıraktığımı söylemiş miydim?” Çapkın çapkın gü-lümsüyorum.

Bana doğru eğiliyor. “Hayır, söylememiştin” diyerek tekrar öpmeye başlıyor.

Üstümüzde kıyafetlerimizle yatakta yuvarlanıyoruz. Çok mutluyum. Hem bu sigarayı bırakmak için çok iyi bir bahane oldu. Her yılbaşı kendimi kandırıp duruyordum.

Gömleğinin düğmelerini açsam mı diye düşünürken kapı güm-bür güm-bür yumruklanmaya başlıyor. “Kanka! Daha kalkmadın mı!” Kardeşim Jamie sesleniyor.

“Ha, evet! Bir dakika.” Sessizce bana bakıyor, “Ona söyleyelim mi?” der gibi.

“Charlie yanında mı? İşinizi mi böldüm yoksa?”

Fırsatım varken beşiğinde boğmam gerekirdi onu. “Hayır, sadece kestiriyorduk!” diye seslenirken bir yandan da gömleğimi düzeltiyorum.

Jamie içeri dalıyor. “Paris restoranda yedi buçukta yemek yiyeceğiz. Hemen hazırlanın, yedide resepsiyonda Drew ve Dawn’la buluşmamız gerekiyor.”

“Saat kaç?” diye soruyorum

“Altı.”

“Olamaz.” Çantamı kapıp ayakkabılarımı giyiyorum aceleyle.

“Baş nedimesini bütün gün göremeyince deliye dönmüştür Andy.”

“Ne delirmesi? On dakika önce uyandı” diyerek beni yatıştırıyor. “Drew yirmi kişilik bir masa hazırlattı. Hepimizi tam zamanında bekliyor.”

Jordan’a bakıyorum. “Daha iyice misin?”

“Çok daha iyiyim.” Sonra Jamie’ye bakıp, “Biraz arkamı döner misin?” diyor.

Jamie artistik bir dönüş yapıyor. Jordan yataktan çıkıp yanıma geliyor. Belime sarılarak hafifçe beni öpüyor. “Yedide görüşürüz.”

“Tam zamanında orada ol” diyerek kapıdan çıkıyorum.

“Sen de gidip bir duş al” diye azarlıyorum Jamie’yi. “Seks ve şeker kokuyorsun.”

Kendimden gayet emin ve hayatımın kontrolünü elime almış bir şekilde odama gidiyorum.

Hayatın boyunca en az iki kere Paris'e git.

Fransa'daki Paris'e gidemiyorsan Las Vegas'daki yapay Paris'e git o zaman.

Buradaki bütün otel ve casinoların bir teması var. Paris teması ise en güzel olanı. Sadece Paris'i değil, bütün Fransa'yı Las Vegas'a getirmişler. Arnavut kaldırımlı sokaklar, çikolatalı çörekler, masmavi gökyüzü gibi boyanmış tavanın altında dizi dizi mağazalar...

Bu otel, Eyfel Kulesi şeklinde, elli katlı bir bina. Ünlü Zafer Ta-kının bir kopyasını da yapmışlar. Çok lezzetli Fransız yemekleri sunuyorlar.

Saat altıdan yediye kadar çabucak bir duş alıp bacaklarımı bir kere daha traş ediyorum (ne olur, ne olmaz). Dişlerimi fırçalıyorum (iki kere). Daracık siyah elbisemi ve Jimmy Choo ayakkabılarımı giyiyorum (Evet, yine. Bakkala giderken bile giyebilirim). Altıya çeyrek kala, Jordan beni almaya geliyor.

Kapıyı açıyorum. İşte gece başlıyor. "Çok güzelsin!"

"Teşekkür ederim. Sen de iki dirhem bir çekirdek olmuşsun."

Gerçekten de öyle. Kömür grisi, Hugo Boss marka takımı, beyaz gömleği ve kırmızı ipek kravatıyla, Vogue dergisindeki mankenlere benziyor.

Jordan küçük bir öpücük için bana doğru eğiliyor ve biz on dakika boyunca kapının önünde öpüşüp koklaşıyoruz.”

Geç kaldığımızı fark edince elele tutuşup aceleyle aşağı iniyoruz.

Bir saat boyunca elimi bırakmıyor.

Restorana giderken arabada bile oynuyoruz. Yaşasın! Sonunda ben de o edepsiz çiftler gibi oldum!

Sonra koşar adım otele girip asansörle yukarı çıkarken asansörde devam ediyoruz.

Cam asansör on birinci katta duruyor. Doğrudan mutfağa açılması biraz garip ama içerisi tertemiz.

Jordan beni kokteyl salonuna götürüyor. Drew’le Dawn martini içip piyanisti dinliyorlar. Ortam çok romantik. Jordan’ı piyanonun üstüne yatırıp oracıkta halletmek istiyorum.

Yerlerimize otururken garson yanımızda beliriveriyor, martini isteyip istemediğimizi soruyor. İstiyoruz.

“Yemekten önce biraz havyar söyleyeceğim. Bunu mutlaka denemelisiniz. Jonathan, bize birer parça Beluga, Oestra ve Sevruga havyarı getirin. Biraz da Fransız gözlemesi.”

“Hemen, efendim!”

Havyarlar gelince Jordan bir parça Sevruga veriyor bana. Gülümseyerek alıyorum. Ama sadece o verdiği için. Sonuçta, bunlar balık yumurtası. Otuz gramına yüz dolar verilecek bir şey değil yani. Kusura bakmayın ama erkekler, “Ağızda dağılan” havyarlardan bahsettikçe benim kusacağım geliyor.

Neyse, konuyu dağıtmayayım.

Saat yedi buçukta bekârlığa veda partisinin elemanları da geliyor, hep birlikte masamıza geçiyoruz.

Körfez manzaralı güzel bir masa ayarlanmış. Otellerin ışıkları ve fiskiyeler...

Beyaz örtüler, beyaz peçeteler, beyaz tabaklar ve gümüş çatal-lar...

Her şey, Napolyan’la Jozefin’e layık şekilde hazırlanmış.

Istakoz salatasıyla başlıyorum. İlk lokmada cennete gidiyorum sanki (şampanya ve martinilerin de etkisi var, elbette).

Jordan, hardal ve zeytinyağlı, karabiberli biftek söylüyor. Onunki de çok lezzetli (eliyle yedirdiği için biliyorum).

Ana yemekte ben fileminyon ve patates yiyorum. Jordan ise kuzu rosto ve patates.

Diğerleri ne mi yiyor? Hiçbir fikrim yok. Herkes ne konuşuyor? Bilmem? Yıllardır geçirdiğim en romantik gece. Tünel etkisi yaşıyorum sanki. Ya da Jordan etkisi mi desem?

Diğerleriyle konuşurken Jordan hep elimi tutuyor ya da bacağıma koyuyor elini. Benimle konuştuğunda yüzüme öyle bakıyor ki kendimi bu gezegendeki tek kadın sanıyorum.

Tatlı olarak krem brüle ve latte kahve söylüyoruz. Jordan, Drew'le işte güçten konuşurken kolunu omzuma atıyor. Yemekten sonra Stüdyo 54'e gitmek için kapıda taksi bekleyip Jamie'yle spordan konuşurken kolunu belime doluyor. Takside, kız kardeşimle düğün hakkında sohbet ederken hafif hafif kolumu okşuyor.

Stüdyo 54'de benimle hiç çekinmeden dans ediyor. Eric Clapton şarkılarıyla sarılarak dans ediyoruz. Kollarında eriyorum.

Saat bir civarında Drew son bir içki için Napolyon bara gitmeyi teklif ediyor, şampanyalarıyla ünlü bir bar burası. Herkes kabul ediyor ve orada buluşmak üzere sözleşiyoruz.

Seninle bir yerde buluşacaklarını söyleyen sarhoşlara güvenme.

"Ekildik, galiba" diyorum Jordan'a. Yumuşak kırmızı kanepeye gömülmüş, diğerlerinin gelmesini bekliyoruz. Gelen yok. Ben ikinci şampanyamı içerken Jordan konyak içiyor.

Bu gösterişli mekânda çevresine bakınıyor. "Neden öyle düşünüyorsun?"

Gözlerimi deviriyorum. "Tatlım, buraya gelmesi gerek on sekiz kişi vardı, hiçbiri yok. Ekildik işte."

Jordan koyun gibi gülümseyerek yere bakıyor.

"Ne var?"

“Hiç.”

“Hayır, bir şey var. Ne geçiyor aklından? Neden öyle gülüyorsun?”

Aptal aptal gülmeye devam ediyor. Başını önüne eğmiş bakışlarını kaçırarak, “Az önce ‘tatlım’ mı dedin sen bana?” diyor.

Gülerek gözlerimi deviriyorum. “Neden? Canını mı sıktım?”

Gözlerime bakıp gülümsüyor. Öpmek için eğiliyor. “Hayır...”

Öpüşüyoruz. Oh! Hayat ne güzel! Gece harika! Yemekler, ortam, şampanya, bu adam, her şey kusursuz!

“Ara bakalım, neredelermiş” diyor Jordan.

“Ha?” Birden gerçek dünyaya dönüyorum.

“Ara sor bakalım, herkes neredeymiş. Burası güzel bir yer ama kimse gelmeyecekse odama gidip biraz uyumak isterim, doğrusu.”

Uyumak mı? Bir şey mi kaçırdım?

“Peki.” *Yanlış bir şey mi yaptım acaba* diye düşünüyorum. Önce Drew’ü arıyorum. Defalarca çaldıktan sonra telesekreter devreye giriyor. Mesaj bırakıyorum. “Selam, ben Charlie! Napolyon bardayız. Neredesiniz?”

Sonra Dawn’ı arıyorum. Ona da mesaj bırakmak zorunda kalıyorum.

En son Kate’e ulaşıyorum. Uzun uzun çaldırdıktan sonra ona da mesaj bırakmak zorunda kalacağımı düşünürken Kate telefonu açıyor. “Alo?”

“Neredesiniz?”

“Şey... Biz kaybolduk...Yarın buluşuruz, tamam mı?”

Kapatıyor.

Kate’le Jamie gelmiyorlar.

“Ha...” Jordan sarsak bir ifadeyle yüzüme bakıyor. “Tamam... Hesabı isteyelim biz de.”

“Yo, yo...” Bu kusursuz geceyi henüz bitirmek istemiyorum. “Dur, bir de Andy’yi arayayım.”

Çalıyor, çalıyor, çalıyor.

“Alo?” Galiba onu uyandırdım.

“Neredesin?”

“Odada. Sen neredesin?”

“Napolyon bardayız, Jordan’la. Geleceğinizi sanmıştım.”

“Ha, kesin gidiyoruz diye düşünmemiştim. Neyse, Jordan’la yalnız kalmak istemiyor muydun zaten?”

Garsonu çağıran Jordan’a bakıyorum. “Evet, ama...”

“Tamam, bir şey değil, o zaman. İyi geceler!”

Drew’ü bir kere daha arıyorum ama ulaşamıyorum. Jordan hesabı istiyor.

Belki elimdeki kadehi saat üçe kadar yudum yudum içebilirim.

Telefonum çalıyor. “Alo?”

“Neredesin?” Dawn sinirli bir sesle soruyor.

“Napolyon barda. Sen neredesin?”

“Drew’ün odasında. Kimse Napolyon’a gelmeyecekti zaten. Geceyi zarıfçe bitirmek için söylenmiş bir şifreydi. Herkes sevgilisiyle yalnız kalabilsin diye.”

Jordan garsona kredi kartını uzatıyor. Pislikler!

“Bunu nerden bilebilirdim?” diye yavaş sesle soruyorum.

“Çünkü bu sosyal bir kuraldır.” Benimle dalga geçiyor. “Partinin başlangıç saatinden yarım saat sonra gitmek gibi.”

“Ah, kusura bakma, bunlar Los Angeles’da kaldı, sanmıştım!”

“Tatlım, şu an bunlar için hiç zamanım yok. Drew’le birlikteyim. Kate de Jamie’yle. Buraya gelsenize, bir şeyler içeriz sonra duruma bakarsın.”

“Çünkü ben:.. Alo?”

Kapatmış.

Telefonu çarparak kapatıp çantama atıyorum. Sesli sesli iç geçiriyorum.

“N’oldu?”

“Ekildik. On sekiz kişi tarafından ekildik.”

“Öyle görünüyor.” Belimden tutup uzun uzun öpüyor.

“Benimle odaya çıkıp uyumak ister misin?”

İsterim.

O gece yaptığımız tek şey uyumak oluyor.

Yatmadan önce mutlaka makyajını temizle.

Dün gece sürdüğüm rimel, göz kapaklarımı birbirine yapıştırmış, gözlerimi açamıyorum. Güne böyle başlamak çok güzeldir zaten. Avuçlarımla gözlerimi ovalıyorum. Göz makyajım suratıma yayılıyor güzelce. Bu arada, erkekler buna bayılır. Rakun gibi bir surattan tahrik oldukları kadar hiçbir şeyden tahrik olmazlar.

Jordan yatakta yuvarlanarak gözlerini açıyor. Melek gibi görünüyor. Gözleri buğulu, çapak içinde değil, benimki gibi. Suratı yağlanmamış, tertemiz. Onu kıskansam mı yoksa âşık mı olsam... Arada kalıyorum. En iyisi, âşık olayım ben.

“Selam!” Uyuyan bir bebekle konuşur gibi sessizce konuşuyor.

“Selam!” diyorum aynı sessizlikle.

“Dün gece muhteşemdin.” Üstüme çıkıyor. Beni öptüğünde, dün gece sadece içkiden sarhoş olmadığımı anlıyorum. Ondan gerçekten çok hoşlanıyorum. Yakışıklı, eğlenceli, nazik...

“Sana bir şey söylemem gerekiyor.” Sesi biraz endişeli çıkıyor.

Boynunu öpüyorum. “Tamam, bana bir şey söyle.”

Üstümden yuvarlanıp yanıma yatıyor. “Biraz karmaşık bir şey. Üzülmenden korkuyorum. Üzülmeyeceğine söz ver.”

“Üzülmem.” Boynundan karnına doğru iniyorum. “Bir sevgilin olduğunu söylersen üzülürüm tabii. Başka hiçbir şey beni üzmez.”

Karnını öperken gerildiğini hissediyorum.

Allah kahretsin!

Yüzüne bakıyorum. Kızgın gibi. “Kız arkadaşın mı var yoksa?” Temkinli bir şekilde ondan uzaklaşıyorum.

“Hayır...” Kelimelerle boğuşur gibi... “Evet... Of, bilmiyorum!”

Bir erkeğe kız arkadaşı olup olmadığını sorduğunda “Hayır, evet, bilmiyorum” diye cevap veriyorsa kız arkadaşı var demektir. Ya da o kızın bir erkek arkadaşı var demektir; o da soruyu sorduğun erkektir.

Hemen arkamı dönüp yerden elbisemi alıyorum.

Giyinirken Jordan elini sırtıma koyup hafif hafif sıvazlıyor. “Öyle demek istemedim” diyor yumuşak bir sesle. “Yani, yok. Durum biraz karışık.”

Yerden çamaşırimi alıp aceleyle bacaklarıma geçiriyorum. Elbisemi belime kadar indirip çamaşırimi yukarı çekiyorum. “İlişkiler karmaşıktır. Sevgilisi olup da başka bir kadınla uyumak, çok daha karmaşık...”

“Sevgilim falan yok, tamam mı?” Doğrulup yatakta oturuyor. “Lütfen, konuşabilir miyiz?”

Gözlerimi devirerek havaya bakıyorum, Allah’ım, neden bu kadar aptalım ben...

Sonra Jordan’a dönüyorum. “Peki, tamam. Konuş, bakalım.”

Derin bir nefes alıyor. Gözlerini çarşafıya dikeyyor. Hiç iyiye alamet değil. “Bir sevgilim vardı. Nişanlıydık. İnternette konuşurken sana bahsetmiştim.”

Aman ne güzel! Böyle söylemiyorum elbette. Bunun yerine sakince soruyorum. “Nişanlından birkaç ay önce ayrıldığını söylemiştin?”

“Karmaşık olan da bu işte” diyor düşünceli bir tavırla. Omzuma minik bir öpücük kondurup devam ediyor. “Galiba iki ay kadar oluyor.”

“Galiba?”

“Evet... Yüzüğü hâlâ geri vermedi, geri almak için birkaç kez buluştum onunla ama alamadım.”

“Sen mi ondan ayrıldın, o mu seni bıraktı?”

“Ben ayrıldım.”

“O zaman yüzüğü geri vermesi gerekmiyor.” Ne demek istediğimi anlamış olduğunu umuyorum. *Onu tekrar tekrar görmek zorunda değilsin. O eski sevgili artık. Fotoğraflarda kalmış anı sadece.*

İç geçiriyor. Ağlayacak gibi oluyor. Kendimden nefret ediyorum ama bu adamdan hâlâ çok hoşlanıyorum.

Derin bir nefes alıp, “Tamam, Beni ikna et! Neden bu kadar karmaşık?” diye soruyorum.

“Yüzük büyük annemindi. Annemin annesinin. Annem Janet’i hiç sevmemişti. Bu yüzden yüzüğünü geri istiyor.”

“Janet geri vermek istemiyor, öyle mi?”

“Hayır. İşlerimiz yüzünden farklı şehirlerde çalışmak zorunda kaldığımız için sorunlar yaşadığımızı düşünüyor. Bir danışmana gitmek istiyor.”

“Danışmana gittiğinizde ayrılmak ve yüzüğünü geri almak istediğini söyleyebilirdin.” Biraz sert konuşuyorum.

Gülümsüyor. “Aslında olabilirdi. Janet hep barışacağımızı düşündü. İlişkimizle ilgili endişelerimi anlatırsam sorunların çözüleceğini sanıyordu. “

Bir süre hiç konuşmuyorum. Gözümü duvara dikiyorum. O kadar sinirliyim ki yüzüne bile bakmak istemiyorum.

Sinirden parmaklarımla saçlarımı tarayıp dudağımı ısırıyorum. Gözümü duvardan ayırmadan, “Bu yüzden mi onu görmeye devam ediyorsun? Danışmana gitmek için mi?” diye soruyorum.

“Hayır. Kahvaltı edelim mi?”

“Neden?” Onun yanında ağlamamak için dua ediyorum. “Gerçeği duyduğumda olay çıkaramayayım diye mi?

Omuzlarımdan tutup beni kendine döndürüyor. Gözlerimin içi-

ne bakıyor. “Charlie. Senden çok hoşlanıyorum. Senden hoşlandığımı için danışmana gitmeyi reddettim.”

Gözlerine bakıyorum. Söyleyecek bir şey gelmiyor aklıma. Başımın ağrımaya başladığını hissediyorum. Gözümü haliya dikiyorum. Allah’ım, lütfen ağlamayayım! Bir kez olsun işler yolunda gitmeyecek mi? Her seferinde gururum kırılmak zorunda mı?

“Seninle konuştuktan sonraki hafta sonu yoktum ya” diye devam ediyor. “Janet gelmişti. İpleri tamamen kopardım. Ona, ilişkimizde bir sorun olmadığını, onun harika bir kız olduğunu, onu hep bir şekilde sevgiyle hatırlayacağımı ama hayatımı geçireceğim kişinin o olmadığını söyledim.”

Duygusal anlamda, cinayet intihardan daha iyidir. Bir adama kızdığında silahını nereye doğrultacağını bilirsin.

Ona baktıkça daha da sinirleniyorum. “O hafta onunla yattın mı?” Tek kelimeyle cevap vermeyeceğini çok iyi biliyorum.

Başını çeviriyor. Sözlü bir cevaba ihtiyaç duymuyorum. “Çok iyi!” Neredeyse tükürerek konuşuyorum. Kafamı sallayarak ayakka-bılarımı giyiyorum.

“Daha seninle çıkmıyorduk o zaman...” Lafını kesiyorum. Bu, bana daha kötü bir olasılığı hatırlatıyor.

“Geçen hafta, filmin kutlama partisinden sonra... Onunla görüş-tün mü? Bu yüzden mi ortada yoktun?”

“Seninle seviştiğim sırada bir adamın seni seks yapmak için aradığı haftayı mı diyorsun?”

“Hah! Şimdi her şey benim suçum oldu, öyle mi?” Masanın üstünde duran çantamı alıp çıkmak üzere ayağa kalkıyorum. “Artık görüşmediğim biri beni arıyor, bu da sana eski sevgiline koşup onunla yatma hakkı veriyor, öyle mi?”

“Eski nişanlı” diye düzeltiyor. “Bak, sana söyledim, tek istediğim, yüzüğü geri almaktı. Ayrıldığımız hafta yüzüğü getirmemişti, ben de...”

“O hafta da yattın mı onunla?” diye bağıriyorum. Cevabı çok iyi biliyorum zaten. Kabul etmek lazım, erkeğini geri kazanmak isteyen çaresiz bir kadın, bunun için seksi mutlaka kullanacaktır. Pek az erkek buna ‘hayır’ diyebilir.

Konuşmak için ağzını açtığı anda elimi kaldırıp onu susturuyorum. Her şeyin açığa çıktığı bu anda insanüstü bir sakinlik gösterecek, “Biliyor musun, aslında cevap vermene hiç gerek yok. Çünkü tek yaptığın bahaneler göstermek. Bunları duymak istemiyorum. Bu daha önce de başıma geldi. Bana yalan söyleyen biriyle birlikte olamam.”

Ağlayacak gibi oluyor. “Charlie, lütfen yapma! Hata ettim.”

Yerde duran prezervatif paketine bakıyorum. “Ben de...”

Odasından ve hayatından çıkıp gidiyorum.

Gitmeme izin veriyor. Kapıda durdurmaya çalışmıyor, koridorda peşimden koşmuyor. Gitmekle doğru yaptığımı anlıyorum.

Erkekler aptal değildir. Seni sevecek iyi bir adam bulmak için karmaşık kurallar koymak gerekmez. Tek bir kural yeterlidir: Bir erkek seni seviyorsa seni bırakmamak için her şeyi yapar. Her şeyi.

Açıkçası, gitmekte çok zorlanıyorum. Umutsuzca, geri dönüp her şeyin düzeleceğini söylemek istiyorum. Ona taptığımı, ona güvendiğimi, bu zor zamanlarında yanında olacağımı söylemek istiyorum.

Ama çok yoruldum. Otuz yaşındayım. Acı veren ilişkilerden bıktım usandım. Üzülmekten yoruldum. Telefon başında beklemekten, sözlerinin altında başka anlamlar bulmaya çalışmaktan ve güvenilebileceğim birini aramaktan çok yoruldum. On beş yıldır bu işlerin içindeyim. Hâlâ bana uygun birini bulamadım. Savaşta birçok yara aldım ve şimdi evime dönüp yaralarımın iyileşmesini bekleyeceğim. Artık savaşmak istemiyorum.

Kendimi yatağa atıp gözümü tavana dikiyorum.

Kendimden nefret edeceğimi bile bile telefonu kaldırıp numarayını çeviriyorum.

“Selam, ben Jordan” Telesekreter devreye giriyor. “Hafta sonu Las Vegas’da olacağım. Cep telefonumdan arayın. 323-555 94 57. Ya da mesaj bırakın.” Bip sesi geliyor.

“Selam, benim... Bak, hâlâ çok kızgıyım... Ama yüzüğü geri alırsan haberim olsun.”

Ayrılmak çok zordur ama siz yine de ayrılın.

Pazar sabahı, kavgamızdan hemen sonra Jordan ilk uçakla dönüyor. Gittiğini görmek içimi rahatlatıyor.

Pazar gecesi olunca onu özlüyorum. Sabahki kavgayı yüzlerce defa düşünüyorum.

Pazartesi gecesi onu aramamak için kendimi zor tutuyorum.

Salı gecesi kendimi film seyrederek, peynirli kek ve dondurmali pasta yiyerek oyalıyorum.

Çarşamba gecesi onu aramaya karar veriyorum ama telefona yapıştırdığım not yüzünden vazgeçiyorum. Sonra çıkıp bir telefon kulübesinden arıyorum. Telesekreter çıkınca kapatıyorum.

Perşembe günü fikir almak için düşman kampını aramaya karar veriyorum. Jordan yerine Jamie'yi arıyorum.

Bütün olan biteni anlatıyorum. "Erkeklerin hepsi domuz."

"Olabilir. Bir adam sevgilisinden ayrılmakta olduğunu söylüyor-
sa hatta nişanlısından, asıl demek istediği şey, başka biriyle görüşüp
seks yapmakta sakınca görmediğidir. Senin orada burada konuşma-
man şartıyla elbette."

"Neden dünyadaki bütün erkeklerin sorumsuzca seks yapmak

istedikleri sonucuna varıyorsun?” Dolapları karıştırıp depresyon yiyecekleri arıyorum.

“Neden güneş her sabah doğuyor? Bu arada ben bir şey sorayım. Bir kız ‘Bugünlerde çok yoğunum ayrıca ciddi bir şeylere başlamak da istemiyorum’ diyorsa bu ne anlama gelir sence?”

“Kate mi dedi bunu?”

“Evet. Pazartesi akşamı aradığım zaman. Ne demek bu?”

“Değişir. Akşam görüştünüz mü peki?”

“Evet.”

“O zaman, ‘Senden hoşlanıyorum hatta sevebilirim de ama sana âşık değilim, bunu bekleme’ demek istemiştir.”

Bir süre sessiz kalıyor. “Ben de böyle düşünmüştüm” diyor. “Ol-sun, en azından düğünde yalnız olmayacağım; değil mi?”

“Tabii.”

Sesinden tam olarak ne hissettiğini anlayamıyorum. *Jamie Edwards: Berbat bir sevgili, kusursuz fırlama* diye düşünüyor olabilir kendisi hakkında. “İyi misin?” diye soruyorum.

“Evet.” Sonra konuyu değiştiriyor. “Canın sıkın senin. Bir arkadaş ve dondurma iyi gelir.”

Gülümsüyorum. “Gerçekten iyi olur.”

“Birini seç o zaman: ‘Moralim çok bozuk değil ama bütün hafta çok doldum, donmuş yoğurt getir.’ ya da ‘Aşırı gitmeye başladım, bir kutu dondurma getir.’ ya da, ‘Şişman olmuşum olmamışım ne fark eder, huysuz, şişman bir teyze olacağım nasıl olsa üç kutudan az getirirsen eve giremezsin.’”

Elimi göğsüme koyup mutlulukla iç geçiriyorum. “Beni çok iyi tanıyorsun. Üç numarayı seçiyorum. Oreos bisküvisi de getir.”

* * *

Cuma oldu. Hâlâ Jordan’dan bir haber yok. Artık pek önemsemiyorum. Janet’le olduğunu pek sanmıyorum. Artık hiçbir şeyden emin değilim.

Yalnız, şundan eminim ki, bugün annemle konuşmayı, anneannemle dedemi havaalanından almak zorunda kalmayı hiç istemiyorum.

Her şey sabah altıda başladı.

Drew sözünde durdu ve bana bir hafta tatil verdi. Bu tatili ailemden gizledim. Böylece gönlümce depresyona girebilecektim.

Aslında onlara iyilik yapıyordum. Huysuz bir nedimeden daha kötüsü var mı? (Ha, evet... otuz yaşına basmış olanı var.)

Neyse, saat altıda telefonum çaldı. Arayan annemdi. Açmak istemedim ama telesekreter başucumdaydı.

“Seni doğurmak için geçirdiğim on dokuz saatin karşılığını verme zamanı.”

Bir sigara yakıp telefonu açıyorum. “Bütün o saatler boyunca ağır kesici veriyorlardı ama.”

Doğum sancılarından hiç korkma. Epidural denen bir ilaç var. Hastanenin park yerinde iğneyi yiyorsun, gerisi kolay.

Kadınların doğum sancılarını anlatıp durmalarından çok şikâyetçiyim. Kuzenim Jenn doğum yaparken öyle çok ilaç aldı ki, sancıların geldiğini ancak monitördeki değişimlerden anlayabiliyordu.

Konuyu dağıtmayayım.

“Adamın biri seni terk etti diye depresyona girmişsin, kardeşin söyledi. Sonunda sigarayı da bırakmışsın.”

Sigaramdan bir nefes daha çekiyorum. “Depresyonda falan değilim.”

“Bu hafta hiç kutusundan dondurma yedin mi?”

“Buna cevap vermeye bile tenezzül etmeyeceğim.” Verdiğim cevabın aslında ‘evet’ anlamına geldiğini ikimiz de biliyoruz.

“Sen hâlâ sigara mı içiyorsun?”

“Sen hâlâ sigara mı içiyorsun?”

“Ben senin annenim. Sen benim değil. Aklıma gelmişken anneannenle deden geliyor, Mauve’yi de getiriyorlar. Karşılamaya benimle gelmeni istiyorum.”

Dedemler Orta Batının halim selim insanlarındandır. Kızlarının Los Angeles denen o 'Sodam ve Gomorra' şehrine gittiğini hiç anlamadılar. Mauve, annemin anneannesidir. Dünyada en çok sevdiğim kişi odur. Doksan beş yaşında. Günde iki paket sigara içer. En kötü marka viskiler de cabası.

Günde iki paket sigarayla kötü markalı viskiler içmek, onun en büyük hayaliymiş. Hayallerinin peşinde koşan herkese çok saygı duyar.

Tanıdığım en harika insandır.

Neyse, hava alanına gidip bagaj teslimde annemle buluşuyorum. Daha öteye gitmenize güvenlik sebebiyle izin vermiyorlar.

İçeri girer girmez, elinde kahvesi, ağzında sakızıyla, annemi görüyorum.

"İyi ki geldin." Elindeki iki büyük kahve kupasından birini bana veriyor. "Annemi tek başıma karşılamak istemiyordum."

"O kadar da kötü değil, canım."

Kahvesi boğazında kalıyor. "Tabii, senin için söylemesi kolay, senin annen değil, nasılsa." Portakal aromalı nikotin sakızı çıkarıyor çantasından. Paketi açmaya çalışırken elleri titriyor. "Sürekli eleştirir, çok konuşur, istemediğim hâlde öğüt verip durur, her fırsatta beni yerin dibine sokmaya çok meraklıdır."

Tencere dibin kara, seninki benden kara. Biraz da kendine baksan ya...

Deli gibi sakız paketini yırtarak açmaya çalışıyor. "Allah kahretsin! Bunları bu kadar sağlam paketleyecek ne var! En ihtiyacımız olduğu anda uğraşıp duruyoruz açacağız diye!" Paketi dişleyerek açmaya çalışıyor.

"Anne, dur" diyerek paketi ağzından alıyorum. Kolayca açıp geri veriyorum. "Sabahtan beri kaç sakız çiğnedin sen?"

"Bilmiyorum. Bir kutu, belki iki... Saymıyorum. Bu insanlar çok sinirimi bozuyor."

"Hadi ya?" diyorum dalga geçerek.

Annem çevresini kolaçan ediyor. Gözleri sinek kuşu gibi etrafı tarıyor.

“Bir valyum daha alsam iyi olacak. Bu arada, dedenlere babanla yaşadığımızı söylemedim, sen de bir şey belli etme.”

“Tamam.” Sonra aklıma geliyor. “Neden söylemedin?”

Gözlerini devirerek kafasını sallıyor. Bu kadar aptalca bir soruyu nasıl sorabildiğime çok şaşırdığı belli. “Çünkü bir adamla günaha girmemi istemezler.”

“Allah önünde hâlâ evli olsanız bile mi?” Dalga geçiyorum.

“Benimle düzgün konuş.” Parmağını suratıma suratıma sallıyor. “Daha düne kadar kucağımdan inmezdin.”

“Sadece kitap okuduğun zaman kucağına alırdın beni.”

“Kıymetim bilindi mi?” diye ciyaklıyor. Neredeyse ağlayacak. “Hayır! Çocukken sana koşulsuz sevgi ve şefkat verdim! Şimdi tek isteğim, babanla nikâhsız yaşadığımı dedenlere söylememen! Senin için yaptığım onca şeyden sonra çok şey mi istiyorum?!”

İnsanlar dönüp bu çıldırmış kadına bakıyorlar.

“Anne?” Sakin sakin konuşuyorum.

“Ne!” Burnunu çekiyor.

“Annen seni delirtiyor; daha karşılaşmadınız bile.”

“Biliyorum.” Derin bir nefes alıp mantrasını tekerlemeye başlıyor. “Nii-hu-ma, nii-hu-ma...” Birkaç kez söyledikten sonra omuzları gevşiyor. “Sen çok şanslısın, seni delirten bir ailen yok.”

Ona hangi sanal dünyada yaşamakta olduğunu sormadan dedemlerle Mauve’nin asansörden çıktığını görüyoruz.

Dedemle anneannem tatile çıkmış Protestanlara benziyor. Baştan aşağı LL Bean marka kıyafetler giymişler, ayakkabılar da dahil. New York’ta olsalardı, çoktan soyulmuş olurlardı.

Mauve ise çok güzel, pembe bir elbise giymiş. Yemin ederim, bu elbiseyi Bloomingdales mağazasının bahar kataloğunda görmüştüm. Ayağında yedi santim topuklu ayakkabılar var.

Doksan beş yaşında kadın, hâlâ topuklu ayakkabılarla dolaşıyor. Gıpta edilecek bir manzara.

Anneannem, Mauve’nin elinden tutuyor. Sanki çocuk da kay-

bolmasın diye. “Anne! İyi misin?” diye kulağına bağıyor.

“Rose.” Bağırmadan, normal sesle karşılık veriyor Mauve. “İnsanlar kulağımın dibinde bağırmamasın diye, işitme cihazı aldım.”

Dedem öbür kulağına bağıyor.”Bernice! Cihazın çalışmıyor, uçakta dediğimiz hiçbir şeyi duymadın!”

“Duymazdan geldim!” diyor Mauve (diğer adıyla, Bernice). Aynı şekilde, o da dedemin kulağına bağıyor. Sonra normal sesle konuşmaya devam ediyor. “Bu zamazingoyu almamın sebebi, istenmeyen sesleri filtre etmesiydi. Hâlâ söylediğin her şeyi duyabiliyorum ama.” Beni görünce gözleri parlıyor. “Ufaklık!”

“Selam, Mauve.” Sarılıp onu kucaklıyorum. “Çok mu kötüydü?” diye kulağına fısıldıyorum.

“Çok korkunçtu” diye cevap veriyor. “Huzurevinde ailesinin ziyaret ettiğini saklayan bir tek ben varım.”

“Hoş geldin, anne!” diyor annem, annesine. Onun karşısında koyun gibi süklüm püklüm oluyor. Sarılmak için kollarını açıyor.

Anneannem onu baştan aşağı süzüyor. “Ne biçim kıyafet bu böyle?”

Annemin kolları havada kalıyor. Suratında yapmacık bir gülüşle, “İyi ki geldiniz, çok iyi görünüyorsun” diyor.

“Haftanın dört günü yürüyüş yapıyorum.” Annemi es geçip bana sarılıyor. “Ocaktan beri üç kilo verdim. Baban da ben de pastırmayı bıraktık.”

“Sen bıraktın” diyor dedem, annemi yanağından öperken. “Allah bizim pastırma yememizi istemeseydi, Yahudi olarak yaratırdı.” Bana gelip yanaklarımdan öperek sarılıyor. Dedem çok candan öper, sarılınca da sımsıkı sarılır. “Eee, Carol? O işe yaramaz eski kocan da geliyor mu düğüne?”

“Evet, baba.” Annemin sabrı taştı taşacak. “Gelini o verecek.”

“Sahiden işe yarayacak, öyle mi?” Sigarasıyla kibritini çıkarıyor.

“Burada sigara içilmiyor babalık” diye azarlıyor anneannem.

Dedem afallayarak bakıyor. “Cehennemin dibi! Kaliforniya’nın

meyve cennetini olduğunu biliyordum ama sigarayı her yerde yasakladıklarını bilmiyordum bak.”

“Hayır, geri zekâlı” diye lafa atlıyor Mauve. “Kaliforniya’da sigara içiliyor, havaalanında içilmiyor.”

Dedem çok öfkeleniyor. “Allah Allah!” Sonra anneme dönüp ona söylenmeye başlıyor. “Uçakla gelmeyelim dedim sana. Arabayla gelseydik böyle olmazdı.”

Annemden önce Mauve veriyor cevabını. “Arabayla gelseydik, Kansas’a kadar ancak dayanırdım, kulağına kurşunu yerdin.” Bana dönüyor. “Kendi arabanla geldin, inşallah!”

“Evet.”

“Ben Charlie’yle gideceğim. Siz çantalarımı alıp otele bırakırsınız. Neydi otelin adı?”

“Bel Air” diyor annem gururla. “Çok güzel bir yer, çok seveceksin.”

“Otel Bel Air mi dedin?” Anneannem çığlık çığlığa bağırıyor. “O kadar lüks bir yer olmasın, Holiday Inn falan olsa yeter.”

“Hayır, anne. Parasını verdik bile. Rahat etmenizi istiyorum. Bel Air, şehrin en güzel otellerinden biridir.”

“Ne kadar ödedin?” Dedem yanmamış sigarasını ağzında çevirip duruyor.

“Gecesi sadece 99 dolar.” Annem yalan söylüyor. O oteldeki en ucuz oda bile 300 dolardan fazla.

“99 dolar ha!” Dedemin gözleri yuvalarından fırlıyor. “Allah aşkına, Carol! Bizim emekli sandığı indirimiyle yarı fiyatına kalırdık. Bazen hiç düşünmeden davranıyorsun.”

Yine de anneannem keyifleniyor. “Hatırlasana, Cedar Point otelde 99 dolara kalmıştık, kablolu yayın ve oda servisi bile vardı.” Anneme dönüp soruyor. “Orada da kablolu yayın var mıdır?”

Annem iç geçiriyor. “Eminim vardır. Annecim, tatildesin. Odaya kapanıp televizyon mu seyredeceksin bütün gün?”

“Televizyon dizileri yazan biri böyle mi konuşur?” diye lafı so-

kuyor dedem. “Burnu büyük şehirliler gibi hava atma bana. Daha düne kadar kucağımdan inmiyordun.”

“Baba, öyle demek...”

“Senin de neler yazdığını biliyoruz. Şimdi beni iyi dinle küçük hanım...”

“Charlie! Gözlerini kapa!” diye bağıyor anneannem. Arkamda bir yere doğru bakıyor.

İster istemez arkamı dönüp ne olduğuna bakıyorum. “Ne var?”

“İki erkek; el ele tutuşmuş. Los Angeles’ta ibne göreceğimizi söylemişlerdi ama bu kadar çabuk göreceğini sanmıyordum.”

“Düşünün bir” diyor Mauve. “İki ibne uçağa biniyor. Normal insanlar gibi. Ne var bunda?”

Bir hayli rencide olmuş çifte bakıyorum. “Anneanne, onlar erkek değil.”

Anneannem bir kez daha iyice bakıyor. “Öyle mi?”

“İkisi de kadın.”

Anneannem bayılacak gibi oluyor. Dedem sigarasıyla oynarken, “Eh, lezbiyenler o kadar da fena değil” diyor.

Orta Batıdan gelenler de Hollywood ya da New Yorklular kadar kibirli olabilirler. Yalnızca tarzları farklıdır.

Bir saat sonra Bel Air otele geliyoruz. Orta Batının yüksek değerleri konulu dersimiz devam ediyor.

Önce annemle dedemler eşyaları bell boy’a vermek konusunda tartışıyorlar (eşyalarını asla bir yabancıya teslim etme). Dedem kendi eşyalarını taşımakta ısrar ediyor (valiz başına bir dolar kâra geçermiş).

Sonra otele kayıt yaptırıyoruz.

Taş köprüden, bahçenin içinden geçerken kendimi cennetteymişim gibi hissediyorum.

Kırmızı kiremitli, pembe duvarlı binalar huzur veriyor. Otel, eski Kaliforniya tarzında inşa edilmiş. Diğer otellerden farklı olarak binalar iki üç kattan fazla değil. Bahçe düzenlemesi Hawaî tarzında yapılmış. Rengârenk, nefis kokulu çiçekler var her yerde. Mutluluk

duyuyorum. Gözlerimi kapatıp çiçeklerin kokusunu içime çekerek gülümsüyorum. Hah, işte küçük göl de orada! Kenarında da yarın Andy'yle Hunter'ın evlilik töreninin yapılacağı çardak var.

Detoks yaptırman gerekirse (Allah korusun), Betty Ford merkeze sakın gitme. Aynı paraya, çok güzel bir otelde kalıp günlerini havuz başında geçirebilir, oda servisinden istediğini ısmarlayabilirsin. Kendini yenilenmiş ve şımartılmış hissedersin. İlaç almana da gerek kalmaz.

Mmm... Burası harika, sakın ve çok romantik... Annemle ve dışı duran dedemlerle takılıp kalıyorum burada.

“Edwards. Giriş yapıyoruz” diyor annem resepsiyonist Mike’a. Dedem kuşkuyla çevresine bakınıyor.

Mike kibarca gülümsüyor. “İyi günler, Bayan Edwards. Üç oda. Size bir oda, Bay ve Bayan Wharton için bir oda, bir oda da Bayan Geoghen için doğru değil mi?”

“Evet. Bana, annemlere ve anneanneme.”

Ben onu yeşil kadife bir koltuğa oturturken, “Benim odam diğerlerinden uzakta olsun” diyor Mauve.

Anneannem pencereden dışarı bakıp dedemi dürtüyor. “Arte Johnson burada! *Laugh In* dizisindeki hani.”

“Olamaz” diye pencereye koşuyor dedem. Yemek salonuna giren adama bakıyor.

Daha yakından görmek için lobiden koşarak çıkıyorlar. Geri geldiklerinde dedem, “Vallahi çok şaşırdım! Öyle, normal insan gibi yemek yemeye gitti” diyor.

Anneannemin gözleri parlıyor. “Eve dönünce Marcia’ya ünlü birini gördüğümüzü söyleyeceğim. Yüzünü görmek istiyorum.”

Annem formları imzalarken Mike, “Sigara içilen ya da içilmeyen oda, tercihiniz?” diye soruyor.

“İçilen!” diye hepsi bir ağızdan cevap veriyor. Hafifçe irkilen Mike yine de gülümsemeyi elden bırakmıyor. “Sigara içilen...” diyerek odaları ayarlıyor.

Anneannem ayıplar gibi bana bakıp, “Sen sigara içmiyorsun artık, değil mi?” diye soruyor.

Annem hemen lafa dalıyor. “Hayır, anne. Otuzuncu yaş gününde bıraktı” diyor gururla.

Pislikler! Aslında pazar gecesi tekrar başladım. Evet, iğrenç bir alışkanlık, falan filan; evet, otuzuncu yaş günümde bırakacağıma söz vermiştim. Beni, sigarayı bırakmaya teşvik eden asıl şey, Jordan’la öpüşürke, kül tablası gibi kokmamak arzusuydu. Şimdi o gittiğine göre artık sigaraya eskisinden daha çok ihtiyacım var. Yaşlanmak, baş nedime olmak... Bütün bunlarla sigara içmeden nasıl baş edirim hafta sonunda?

Anneannem şüpheli gözlerle beni süzüyor. “Annen doğru mu söylüyor?”

“Tabii ki!” Kendimden gayet emin bir tavırla cevap veriyorum. Konuşma şekli çok sinirimi bozuyor çünkü.

Anneannem beni koklamaya başlıyor. “İnşallah sen annen gibi çıkmazsın! Kalkıştığı hiçbir şeyi beceremez o. Yüz kere denedi sigarayı bırakmayı.” Benim cevabımı beklemeden Mike’a dönüyor. “Jakuzi var mı sizde?”

“Maalesef, yok. Ama çok güzel bir havuzumuz var.”

“Geceliğine 99 dolar ödediğimiz bir yerde jakuzi yok muymuş?” diyor dedem. Otelin bu yetersizliği onu dehşete düşürüyor.

Mike’ın kafası karışıyor. Annem gözlerini belertip kafasını sallayınca mesajı alıp susuyor.

“Anahtarlarınız” diyerek üç anahtarı da anneme veriyor. “Josh size odalarınızı gösterecek. Charles ve Glen de size yardımcı olacak.”

“Bir kişi yeter” diyor annem. Dedemlerin eşyalarını kendilerinin taşıyacağından emin. Bahşış de vermeyecek ve onu otel görevlisinin önünde rezil edecekler. “Kızım giriş yaptı mı acaba? Andy Edwards.”

“Evet, efendim. 208 numaralı odada.”

“Çok güzel!” Hep birlikte odalarımıza gidiyoruz.

Sonraki birkaç saat boyunca resmen kafam bulanıyor. Mauve'yle onun odasına gidiyorum. Düğün provasına kadar onunla takılmak istiyorum.

Üç saatten az zamanda, yirmi kez telefon geliyor. Mauve hiçbirleriyle konuşmak istemediği için yirmi kere telefona bakmak zorunda kalıyorum.

“Alo?”

“Oda servisinden bir şey ısmarlamayın sakın! Sabun bile on bir dolar!”

Evet, bayanlar baylar, ‘Bil Bakalım Hangi Akrabayım?’ yarışmasına hoş geldiniz. (İlk arayan anneannem, bu arada.”

Sonraki telefon: “Alo?”

“Boş ver sen! Mauve'ye söyle, ne isterse ısmarlayabilir. Parasını ben ödüyorum, dedenler değil.”

3. telefon: “Alo?”

“Resepsiyonla konuştuk, St. Monica diye bir Katolik kilisesi varmış yakınlarda. Pazar sabahı dokuzda vaaz veriliyormuş. Sekiz buçukta buradan çıksak iyi bir yer kapabiliriz. Geç saatte kahvaltı için de otele döneriz.”

4. telefon: “Düğün ertesi sekizde kalkacağımı düşünüyorlarsa anemden daha deli bunlar.”

5. telefon: “Mauve'ye söyle, 16. kanalı açsın. Sevdiği belgesel başladı.”

6. telefon: “Sen kiliseye gelmek zorunda değilsin.”

7. telefon: “Fileminyon otuz dolarmış. Bizim orda bunu yedi dolara yersin.”

8. telefon: “Mauve Kanada viskisi istemiş. Sor bakalım hangi boy istiyor.”

“Mauve, babam arıyor. Onu arayıp Kanada viskisi istemişsin, öyle mi?”

Gözlerini televizyondan ayırmadan cevap veriyor. “Evet, istedim.”

“Hangi boy alsın?”

“Rose ve Joe’yla bir tatil geçirdiğime göre?”

“Tüm tatili Rose ve Joe’yla geçirdiğine göre?” diye soruyorum babama.

“Anladım. En büyük boy alıyorum.”

“Babam en büyük boy alıyor.”

“Ona harika biri olduğunu söyle” diyor Mauve.

9. telefon: “Oda servisinden istediğin her şey için üç dolar servis ücreti kesiyorlar. On bir dolarlık sabun oldu mu sana on dört dolar!”

10. telefon: “Mauve’yle oda servisinden sipariş vermek istiyorsanız, verin! Burası koskoca Bel Air otel! Howard Johnson pansiyonlar zinciri değil!”

11. telefon: “Havuzda Oprah Winfrey’i gördük!”

12. telefon: “Hunter’ın ailesi bizimkilerle tanışırken bir tuhaflik olmamasını nasıl sağlayacağız?”

13. telefon: “Babanı arayıp söyler misin, gelirken ot getirsin.”

14. telefon: “Hiç... Mesajınız yok.” (Mekanik ses.)

15. telefon: “Bira bile sekiz dolar!”

16. telefon: “Bu yüzden Missouri’den ayrıldım.”

17. telefon: “Aç mısın? Deden dışarıdan bira alıp gelecek. Gitmişken yiyecek bir şeyler de getirmesini istedim.”

18. telefon: “Annemleri Santa Monica sahiline götürüyorum. Pasifik okyanusunun fotoğrafını çekecekler. Buraya geldiklerini ispat etmek için.”

19. telefon: “Buradan San Francisco kaç saat sürer? Prova yemeğinden önce gidip gelelim diyoruz.”

20. telefon: “Oda servisini aradım. Çorba söyledim.”

Düğün provası sorunsuz geçti. Allah'tan, düğün organizatörü olan şahıs, ailemin laflarını hiç dikkate almadı.

Prova yemeği için de aynı şeyi söyleyebilseydim keşke!

Doğu Sahilinde yaşayan seçkin insanlar olan Hunter'ın ailesi, Santa Monica sahilinde hoş bir deniz ürünleri restoranı seçmişler.

Okyanus manzaralı, muhteşem bir şekilde süslenmiş bir salon kiralamışlar. Yemekler nefis, içki de var. İki ailenin kaynaşıp rahatlaması için ortam çok müsait.

Maalesef, her şey felakete dönüştü.

Dedemle anneannemin, kayınvalide ve kayınpederle tanışmasından başlayalım. Bizimkiler naylon karışımı kıyafetlere bürünüp gelmiş. Andy'nin kayınvalidesi Joan, şahane bir pembe takım giymiş. Anneannem hemen yorumlarına başlıyor. "Vay! Elbiseniz çok hoş! Nereden aldınız?"

"Teşekkür ederim!" Konuşurken ağzının oynadığı fark edilmiyor bile. "Neimans mağazasında gözüme ilişti. İpekli. Bu havalara çok uygun."

Anneannem, Joan'ın elbisesinin etiketine yapışıyor. "Donna Karan'mış. Babacık, gel de Bayan FavFavFav'ın Donna Karan elbisesine bak."

Dedem, Andy'nin müstakbel kayınpederi Bill'in sırtına bir şaplak indiriyor. "Durumunuz epey iyi galiba. Kaça patladı bu sana?"

"Anlamadım?" diye soruyor Bill.

"Senin kaşık düşmanını diyorum. Elbisesine kaç para verdin?"

Bill irkilerek geri çekiliyor. "İı... Ben pek bilmiyorum. Eşimin kıyafet harcamalarını tartışmayız."

"Büyük hata. Çok büyük hata. Annecik ayda elli dolar harcar kıyafete, o kadar. Bir kuruş fazla harcasın, kıyameti koparırım, yeminle bak" diyerek gülüyor dedem. Bill'in sırtına bir şaplak daha indiriyor.

Anneannem de gülmeye başlıyor. "Çok doğru. Aslında iyi de oluyor. Böylece aldıklarımı dikkat ediyorum ben de. Bak, bu üs-

tümdeki etek ucuzluktan alınma. Sadece on dolar. Pamuk karışımı hem de. Çok ucuzlamıştı, ben de dört farklı rengini birden aldım.”

Andy çok bozuluyor.

“Beş kere on, elli dolar ediyor, aylık limitimi aşmamış oluyorum yani.” Anneannem kendisiyle gurur duyuyor. Sonra Joan’ın kulağına eğilip “Bunu alalı on beş yıl oldu neredeyse. Klasik kesim olunca modası hiç geçmiyor tabii” diyor.

Joan iyice afallıyor. Botokslu suratı izin verse kaşlarını çatacak ama...

Salonun öbür ucunda kendi hâlinde vakit geçiren babama gidiyorum. “Andy’nin yardıma ihtiyacı var. İşler iyi gitmiyor.”

“Ne yapayım?”

“Gelip dedemlere bir merhaba de. Andy’nin kayınvalidesinden uzaklaştı onları.”

“Kendimi adamın önüne süreceğimi düşünüyorsan çok yanılıyorsun.”

“Hunter’ın ailesi gerçek yüzümüzü görsün mü istiyorsun? Pol-yesterin faydaları hakkında söylev çekmelerine az kaldı.”

Babam gözlerini deviriyor. “Tamam... Beni bu işin içine soku-yorsun ya, bir içki borcun var.”

“Tamam.” Babamı elinden tutup dedemlerin yanına gidiyoruz. Konu gayrimenkule dönmüş. “Arazisini bile almadığınız bir yere bir milyondan fazla mı harcadınız şimdi?”

“Manhattan’da işler biraz farklıdır” diyor Bill.

Babamla ikimiz çabucak konuya dalıyoruz. Babam, “İyi akşamlar, efendim” diyor dedeme.

Dedem öfkeyle ona bakıyor. “İlk çocuğumu gebe bıraktın sen.” Kaba saba köylüler gibi konuşuyor.

“Evet, efendim. Haklısınız, efendim” diye cevap veriyor babam. Sonra bana dönüp “Bu gebeliğin ürünü, bana hemen bir Jack Daniels getirecek” diyor.

“Tamam.” Bill’e dönüp, “Babam, Century City Country Club

üyesidir. Muhteşem bir golf sahaları var. Sizin de golfü sevdiğinizi duymuştum.”

“Çok severim.” Bill’in gözleri parlıyor. Paradan başka bir şey konuşma fırsatı bulduğuna seviniyor. “Kaçınıcı engeldesiniz?”

“Dokuz. Eskisi kadar çok sık oynayamıyorum...”

“Allah bilir, daha iyisini yapardın, değil mi kızım? Hep söyledim bu kıza...” diyor dedem, babama.

“Duble olsun” diyerek beni bara yolluyor.

“Kendisi eşcinseldir!” Bir sırrı açıklar gibi alay ediyor dedem. “Tüm müşterileri erkek.”

Babam bana bakıyor. “En büyük kadehi bulup ağzına kadar doldursunlar, ne kadar buz koyacaklarının önemi yok.” Beni bara doğru öyle bir itekliyor ki, neredeyse seke seke gitmek zorunda kalıyorum.

Jenn, barda çocuklarıyla tartışıyor. “Ben Roy Rogers istiyorum” diye diretiyor Alex.

“Ben de.” Sean da atlıyor.

“Barmen size istediğiniz şeyi verdi zaten.” Jenn sinirlenerek iç geçiriyor.

“Hayır, Shirley Temple verdi.” Bardağını kaldırıp Jenn’e gösteriyor.

“Roy Rogers’la Shirley Temple aynı şey.” Jenn bir şeyler anlatmaya çalışırken sabrı tükenmeye başlıyor.

“Hayır, değil!” Alex inatlaşıyor.

“Peki, tamam. Neymiş farkı? Sen söyle.”

“Shirley Temple’da kiraz var. Roy Rogers’da limon. Babamınki gibi.”

“Hayır, o...” Jenn birden duruyor. Alex’in bardağındaki kirazı çıkarıp ağzına atıyor. Sean’a bakıyor. “Sen de mi limon istiyorsun?”

Sean öyle bir “Evet” diyor ki, eminim bir gün Broadway’de Hamlet oynar.

Jenn onun da bardağındaki kirazı çıkarıp yedikten sonra barın üstünde duran plastik kavanozdan iki dilim limon alıp Alex'in bardağına koyuyor. "Hadi bakalım." İki dilim limon daha alıp Sean'ın bardağına koyuyor.

"Babanıza içkisini götürebilecek misiniz?" Alex'e votka tonik kahve veriyor.

"Evet."

"Teşekkür ederim! Ha..." Jenn eğilip onların boyuna alçalıyor. "Bu geceki kuralımız neydi?"

"Dedemin ve Carol teyzenin tuhaf sigaralarından yeni ailenin önünde bahsetmek yok."

"Onlar bahsederse ne diyoruz?" Jenn, yumuşak anne sesiyle soruyor.

"İkisi de kanserli. Çok üzücü." Oğlanlar bir ağızdan, suratlarında en küçük bir üzüntü ifadesi bile olmadan konuşuyorlar

"Aferin size!" İkisine de sarılıyor. "Şimdi gidip babanızı bulun."

Koşarak gidiyorlar. "Sormaya korkuyorum" diyerek barmene dönüyor. "En büyük boy Jack Daniels, lütfen! Buzsuz."

"Sadece önlem olsun diye. Geçen gün babam, Andy'nin kayınvalidesine kokain çekmenin nasıl bir şey olduğunu bilip bilmediğini sordu..." Barmen, Jenn'in sodasını getiriyor.

"Ayvayı yedik!" diyerek suratını ekşitiyorum.

"Dur, dahası var. Kadın afallayınca babama, 'Sanki sen biliyorsun da...' dedim. O da afalladı. Ağzına bir puro sokuşturup terasa gönderdim. "

"Çok iyi düşünmüşsün."

"Öyle." İç geçiriyor. "Sonra babam ne dese iyi? 'Bu geceki otlar Maui'den gelecek sanıyordum, Küba'dan değil.' Onu dışarı atmak zorunda kaldım. Joan'a da dedim ki, 'Babam Hawaii'den adaçayı ve biberiye getirtmişti, ot diye onları kastediyor.'"

"Oralarda adaçayı, biberiye falan yetişiyor mu?"

"Hiçbir fikrim yok."

İç geçiriyorum. “Anneannemin Joan’a söylediklerinden iyidir. Bir tabak karidesin 22.95 dolar olduğu bir yeri kiralaması büyük hataymış. Sizzler restoranda 12.95 dolara karides, yanında da ekmek veriyorlarmış.”

“Sektörünüz neden çocuk istismarına müsaade ediyor?” Dedem bangır bangır bağırarak konuşuyor. Jenn’le ikimiz yavaşça o tarafa bakıyoruz. “İnsan içine nasıl çıkıyorsun...” diye söylenmeye devam ediyor.

Barmen viski kadehini önüme koyuyor. Andy yanımıza geliyor, babama götüreceğim içkiyi bir dikişte indiriyor. Barmeni çağırıyorum. “Sen en iyisi şişeyi ver bana.”

Veriyor. Babama bir kadeh viski koyuyorum ve yavaşça Mauve’nin elinden tutup dedemlerin yanına götürüyorum.

“Babamın yardıma ihtiyacı var. Dedemle anneannem, Andy’yi çok utandırıyor.”

“Ben şimdi onları hallederim” diyor Mauve.

Dedemlerin yanına gidiyoruz. Gruba annem de katılmış. “Babacım, pek uygun bir zaman değil...” diye konuşmaya çalışıyor.

“Cehennemin dibi!” Parmağıyla babamın göğsünü dürtüyor. “Küçük kızımın yeterince seks yapsaydın, şimdi o oğlan çocuğuyla çıkıyor olmazdı!”

Hunter’ın ailesi dehşet içinde kalıyor. Annem başını sallayarak, “Chris 29 yaşında, baba” diyor.

“Andy kaç yaşında peki?”

Annem gözünü ayakkabılarına dikip süklüm püklüm cevap veriyor: “29.”

“Çocuğun yaşında.”

Mauve gruba katılıyor ve bir saniye bile kaybetmiyor. “Rose, erkekler tuvaletinin orada Charles Nelson Reilly’yi gördük az önce.”

“Babacık... Çabuk kameranı al.” Anneannemle dedem, itiş kakış koşturarak uzaklaşıyorlar.

Sonraki saatler epey sıkıcı geçiyor, en azından benim için.

Yeni evlilerin şerefine kaldırılan kadehler, aşkın gücü üstüne gü-

zel sözler, hayatta bir kere âşık olunacağına dair dilekler ve Tanrı'nın, herkes için bir eş yarattığı teorilerinin ardından bomboş evime yol-lanıyorum.

Hemen yatak odasına gidip mesajlarımı kontrol ediyorum. İki yeni mesaj! Yaşasın! İlki Drew'den. Yarın beni görmek istediğini söylüyor. Düğünü sabırsızlıkla bekliyormuş. İkincisi ise Andy'den. Ailemizin ne kadar çatlak olduğu hakkında dert yanıyor.

Jordan'dan hiç mesaj yok. Umursamıyorum.

Pek.

Allah'ım, yapayalnız öleceğim. Yok, daha kötüsü, kedilerle dolu bir evde, yapayalnız öleceğim. Wuggles, Kitty Carlyle, Katmandu gibi aptalca isimli kedilerle...

Tamam, kes artık. Oturup bekâr kalışıma yanmayacağım, tersi-ne, tadını çıkaracağım.

Banyoya bir sürü beyaz mum getirip, güzelce diziyorum. Mum-ları yakıp, küveti dolduruyor, lavantalı banyo köpüğü koyuyorum. Elbiselerimi çıkarıp küvete giriyorum. Banyonun keyfini çıkarmaya bakıyorum. Telefon çalışıyor.

Bir kadın için telefonun çalışmasını dinlemek, kedinin sallanan bir ipi seyretnesi gibidir. Elimizde değil, genlerimize kodlan-mış... İlla ki o telefon açılacak!

Aceleyle küvetten çıkıp arkamda köpük izleri bırakarak yatak odasına gidiyorum. Telefonu açıyorum. "Alo?"

"Bekârlığın tadını çıkarıyorsun, değil mi?" Arayan kuzenim Jenn.

Telefonu banyoya alıyorum. "Ya, evet... Ne demezsin..." Sesimde coşkudan eser yok. "Şahane bekâr... Heyoo!"

"Sigaraya yeniden başlamadın inşallah?"

"Hayır, başlamadım!"

Aslında sigara içmememin tek sebebi, yarın anneannemin nefesi-mi koklayarak beni kontrol edecek olması. Pazar akşamından itiba-ren baca gibi tüttürmeyi planlıyorum.

“Bekle, bir dakika.” Jenn, kocasına sesleniyor. “Rob, çocuklar kapeden atlayacak olursa kafalarını çarpabilirler, farkındasın, değil mi?”

“Charlie Teyze’yle mi konuşuyorsun?” Beş yaşındaki Alex’in sesi geliyor “Ben de, ben de!”

“Charlie, seninle konuşmak isteyen biri var burada.” Jenn telefonu Alex’e veriyor. “Charlie Teyze, mihraba seninle beraber yürüyeceğim ben.”

“Öyle mi?” Sesim yumuşayıveriyor. “Çok güzel fikir ama Sean’la beraber yürüseniz, daha iyi olur.”

“Neden?”

“Yüzükleri taşıyanlar önce yürür çünkü. Hem beraber yürümele-ri gerekir. Baş nedime arkadan gelir.”

“Ama o zaman yalnız kalırsın...” Sesi düşüyor hemen.

“Olsun, önemli değil.”

“Ama... Babam dedi ki, bu gece çok üzgünmüşsün çünkü mihraba yürüyecek kimsen yokmuş...”

“Hay Allah!” diye panikle söyleniyor Jenn, sonra telefonu Alex’in elinden alıyor. “Tatlım, hadi ver artık telefonu” diyor anne sesiyle.

“Ben Charlie Teyze’yle yürüyeceğim mihraba.”

“Sen çok nazik bir çocuksun.” Jenn’in sesinde hafiften bir panik seziyorum. “Şimdi telefonu bana ver.”

“Seni seviyorum!” diye bağılıyor Alex. Jenn sonunda telefonu elinden kapıyor. “Çoooook özür dilerim!”

“Önemi yok.” Şu anda tek istediğim lavantalı banyoma geri dönmek. “Bu gece çok mu kötü görünüyordum?”

“Ne? Hayır!” Sanıki dünyanın en saçma lafını etmişim gibi şaşı-ırıyor Jenn.

“Neden aradın o zaman?”

“Sevdiğimden. Rob de seni seviyor. Çocuklar da. Bunu bilmeni istiyoruz.”

Küvete giriyorum. “Ben de sizi seviyorum. Çok.”

İkimiz de konuşmuyoruz. Jenn beni rahatlatacak bir şeyler bulmaya çalışıyor.

“Evlenince bütün sorunlar bitmiyor.”

“Biliyorum.”

“Bazen çok berbat olabiliyor.”

“Bunu da biliyorum.”

Yine sessizlik. “Geceni iyice berbat ettim, kusura bakma!”

“Yo, etmedin. Aradığın için sağ ol! Aslında keyiflendim.”

“Gerçekten?”

“Evet. Sabah onda Andy’nin odasında görüşürüz.”

“Tamam.”

“Şimdi kusura bakmazsan köpük banyoma geri döneyim.”

“Vay, şimdi kıskandım seni işte!”

“Seni seviyorum. Hoşça kal!” deyip telefonu kapatıyor ve paspasın üstüne bırakıveriyorum.

Evet, yalan söyledim. Zaten sıkkın olan canımı daha sıktı.

Komedi dizilerinin en komik bölümleri, 2. ve 3. bölümlerdir. Önceki bölüm, karakterlerin oturmasıyla geçer. Sonraki bölümlerse gittikçe yavanlaşır.

Saat sabahın üçü. *Cosby Ailesi*'nin tekrar bölümlerini izliyorum. Torunlarından biri güzelleşmeye çalışıyor. Herkes onun için bir şeyler alıyor.

Bu dizinin en sevdiğim yerleri, Heathcliff'le karısının olduğu sahneler. Tam da böyle bir koca istiyorum ben de. Yakışıklı, sevimli, komik, otuz yıl sonra bile, karısına hâlâa deliler gibi âşık.

Maalesef o sadece bir dizi karakteri. Şu anda onu izliyorum ve ağlamaya başlıyorum.

Jordan'ı çok özledim. Böyle yapmamalıyım, biliyorum, onu özlemem değil konu, Jordan fikrini özliyorum. Bütün gece bir adamla uyuma düşüncesi, bir adamla düğüne gitme, onunla günümü geçirme, hakkında her şeyi öğrenmeyi isteme düşüncesi... Konu o değil, biliyorum.

Onu özliyorum, bir yandan da. Kokusunu, gönderdiği mesajları özliyorum. Nasıl olduğunu merak ediyorum.

Bilgisayarın başına geçip mesajlarımı kontrol ediyorum. Ondan gelen bir şey yok.

Aman, neyse ne! Kısa bir not yazıyorum.

Selam, benim. Seni özlediğimi söylemek istedim. Umarım her şey yolundadır.

Sevgiler

Charlie.

Gönder tuşuna basıyorum.

Sevgiler. Ne kadar dolu bir sözcük. Ama ben, önemsedğim herkese yazarken “sevgiler” diye bitiririm zaten. Çünkü öldüğüm zaman, o insanların benim onları sevdiğimi bilmelerini isterim. Bu yüzden ona da “sevgiler” yazmak normal geliyor.

Allah kahretsin! Çok üstüne düşüyormuş gibi oldum. Yeniden internete girip mesaja bakıyorum. Henüz gönderilmemiş. Güzel. İptal edip yeni bir mesaj yazmaya başlıyorum.

Selam, benim. Seni düşündüğümü bilmeni istedim. Umarım her şey yolundadır.

Xoxo

Charlie

Gönder.

Bilgisayarı kapatıyorum.

Tamam artık, daha fazla düşünme.

Yirmi dakika sonra bilgisayarı tekrar açıp internete giriyorum. Bu mesajı da iptal edip yenisine başlıyorum.

Selam, benim. Haftaya bir şeyler içelim, müsait olursan.

Görüşürüz!

Charlie

Gönder.

Tamam. Bu iyi oldu. Hadi yat artık.

On dakika sonra yine bilgisayarın başındayım. Ne halt etmeye onu davet ettim ki şimdi? Onu özlemiş olsam bile suçu büyük. Hayatıma devam etmeliyim. Mesajı iptal ediyorum.

“Mesaj iptal edilemez, okundu” uyarısı geliyor.

Okundu. Allah. Kahrır. Bela!!!

Mesajın durumuna bakıyorum. Beş dakika önce okumuş. Cevap yazmamış. Belki hâlâ internettedir.

Sohbet mesajı atıyorum. İnternette değil.

Tamam, sakın ol. Düşün. Onun bilgisayarını, mesajları birkaç saatte bir otomatik olarak alıyor. Yani henüz okumamış olabilir. Bu yüzden cevap vermemiştir. Kesin öyledir.

Ancak sabah cevap gelir, o yüzden şu an yapacak bir şey yok. En iyisi yatıp uyumak.

Yatıyorum. On dakika boyunca gözlerim açık tavana baktıktan sonra ona telefon etmek için kalkıyorum. Telesekreteri çıkıyor. “Dışarıdayım. Mesaj bırakın.” Bip sesi geliyor.

“Selam, benim... Charlie... Şey... Mesajımı okuduğunu gördüm. Ayaktasındır diye düşündüm...”

Birkaç saniye bekliyorum, telefonu açar diye ses yok. “Galiba uyuyorsun...” Saçmalamaya başlıyorum. Yer yarılrsa da içine girsem. “Şey, seni özlediğimi bilmeni istedim. İyi olduğunu umarım. Ara sıra görüşmek isterim. Arkadaşça da olsa. Bir şey yapmamız gerekmez, sadece...”

Bip sesi geliyor.

Pis telesekreter, konuşmamı kesiyor.

Artık bu aptal mesajı iptal de edemem.

Günün son tavsiyesi:

Gece on ile sabah sekiz arasında kimseyi evinden arama.

Tavsiyeler kitabım gittikçe sıkıcı olmaya başlıyor. Bu yüzden Andy'nin düğününde herkesten yeğenimin torununun kızına, birer “altın niteliğinde öğüt” vermesini istiyorum.

Galiba kimse beni ve kitabımı pek ciddiye almıyor.

Romantik bir yemekte olmaması gereken tek şey, mama sandalyesidir.

“Bunu sahiden yazıyor musun?” diye soruyorum Jenn’e.

“Evet, ne var ki?”

“Gelecek nesillere aktarmak için bir sürü şey yazabilirsin. Ama sen bunu mu seçiyorsun?”

“Mauve’nin yazdığından daha kötü değil, bence.”

“Neden?” Defteri elinden alıp bakıyorum. “Mauve, sen ne yazdın?”

Nedime kıyafetleri çok çirkin olur. Sen yine de giy.

Ona bakıyorum. Omuz silkiyor. “Haksız mıyım?”

Gümüş lame, fırfırlı nedime kıyafetimle iğrenç görüldüğümü bildiğim için hiçbir şey söylemiyorum.

Hepimiz Andy’nin gelin odasında düğün için hazırlık yapıyoruz; annem (sabahtan beri üç kere ot çekmek için balkona çıktı), Mauve (üç kere de o çıktı, sigara içmek için), Jenn (kusmak için birkaç kez

banyoya gitti), anneannem ve dışarı çıkmak için bahane arayıp duran ama hiçbir şey bulamayan zavallı ben.

Öbür odada bir makyöz Andy'nin makyajını tamamlıyor. Bu arada biz de Andy'nin moda zevki hakkında dedikodu yapmak için epey zaman buluyoruz.

“Bence Charlie çok güzel olmuş.” Anneannem, bir haftadır ilk kez bana güzel bir şey söylüyor. Sonra anneme ters ters bakıp, “Şunun entel dantel kıyafetinden iyidir, senin seçimlerin hep bir tuhaf-tır zaten” diyor.

Birlikteyken kimlerle rahat ediyorsan onlarla zaman geçir. Ailenle rahat edemiyorsan bir arada olman gerekmez.

“Bırak Allah aşkına! Normal dediğin nedir ki?” diye karşı çıkıyor Mauve. Sigaranın birini söndürüp diğerini yakıyor. “Neredeyse yüzyıldır bu gezegendeyim ben, hâlâ güzel bir nedime elbisesine rastlamadım. Hayır, gelin bir de demiyor mu, ‘Bu elbiseyi daha sonra da giyebilir’ diye... Ona sinir oluyorum. Charlie’ye bakın bir. Nerede giyebilir böyle bir elbiseyi? Uzay Yolu fuarında mı?”

Daha sonra defterime şu notu düşüyorum:

Giydiğin bütün nedime kıyafetlerini sakla. Kendi düğününde onları sana kim giydirdiyse sen de onlara giydir.

“Nasıl olmuşum?” Andy odanın kapısından bize bakıyor.

Beyaz gelinliği ve duvağıyla, muhteşem görünüyor. Gelinliğin üstündeki pırıltılı taşlar, gözlerindeki pırıltıya eşlik ediyor. “Kusursuzsun” diyorum. Gerçekten de öyle. Saçları yapılmış, teni pırıl pırıl. Onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Bugün, onun günü.

“Çok güzel olmuşsun” diyor annem ellerini kavuşturarak.

“Nefes kesiyorsun” diyor Jenn.

“Kaça patladı bu gelinlik sana?” Anneannem, Andy'nin yakasını çekiştiriyor, etikete bakmak için.

“Doksan dokuz dolar” diyoruz hep bir ağızdan.

“Güzel!” Andy'nin sırtını hafifçe tıptışlıyor. “Şimdi sana bir sürprizim var. Dedenle ben, gelinliğinin birazını ödemek istiyoruz.”

Çantasından çek defterini çıkarıp elli dolarlık bir çek yazıyor. “Bu gelinliğin için.”

Andy çeki alıyor. “Anneanne, bu çok fazla ama...” diyor. Sanki Tac Mahal’i vermişler gibi minnetle bakıyor.

Annem Andy’nin yanına gidip çekin kaç dolarlık olduğuna bakıyor. Rakamı görünce gözlerini deviriyor.

“Saçmalama. Dedenle ben bunu istediğimiz için yapıyoruz. Hem bir daha buna fırsatımız olmayacak gibi” diyerek imalı imalı bana bakıyor.

Mauve aniden saçını savurup bir bana, bir anneanneme bakıyor. “Ne demek istiyorsun sen şimdi?”

Anneannem, gözlerini kısarak Mauve’ye bakıyor. “Of, anne, dürüst olalım...”

Annem araya giriyor. “Anne, düğünlerde dürüst falan olunmaz.”

“Kör kadiya körsün dediğim için kusura bakmayın! Benim zamanımda, otuz yaşında olup da evlenmemiş kadınlar için söylediğimiz bir şey vardı. Neydi biliyor musunuz?”

“Kız kurusu” diye cevap veriyor Mauve.

“Hayır.”

“Evde kalmış” diyor annem.

“Hayır. Lezbiyen” diyor anneannem üstüne basa basa.

Aman ne güzel! Bana dönüp kızgın gözlerle bakıyor. “Seni seviyorum Charlie. Ama ben lezbiyen düğünlerine karşıyım. Hediye falan göndermem.”

Hepimiz donup kalıyoruz. Odaya sessizlik çöküyor. Nutkum tutuluyor.

“Hiç bu kadar saçma sapan bir şey duymamıştım” diye çıkışmaya başlıyor Jenn.

“Jenn...” diyorum yavaşça.

“Hayır!” Tekrar anneanneme dönüp söylenmeye başlıyor. “Rose, ne kadar geri kafalıymışsın sen?”

“Jenn...”

“Kime âşık olacağını seçemezsin, aşk gelip seni bulur. Düğün, birbirini bulan iki insanın bunu kutlamasıdır. Buna nasıl karşı çıkarsın!”

“Jenn...”

“İnşallah Charlie seni düğününe çağırmasın. Hiç hak etmiyor-sun!”

“Jenn...”

“Ne var?”

“Ben lezbiyen değilim ki...”

“Ha... Doğru...” Hatasını anlayıp suratını buruşturuyor. Yine de sözlerinin arkasında duruyor. Çenesini havaya kaldırıp anneanneme bakarak “Olsun, yine de hatalısın” diyor.

Telefon sesiyle konuşmalar kesiliyor.

Andy açıyor. “Alo?.. Evet, burada. Bekle.”

Telefonu bana uzatıyor. “Dawn. Seni istiyor.”

Şaşkınlık içinde anneanneme bakarak telefonu alıyorum.

“150 numaralı odaya gel. Hemen.”

“Neresi orası?”

“Otelin sağına al, fiskiyenin sağından gir. Çabuk ol. Görmem gereken bir şey var.”

Tam da ailemden uzaklaşmak için bir bahane arıyordum. Hemen çıkıp 150 numaralı odaya gidiyorum.

Kapıyı çalıyorum. Dawn açıyor. Üstümdeki elbiseye bakakalıyor. “Büyüleyici” diyor soğuk soğuk.

Tam devam edecekken elimi kaldırıp onu susturuyorum. “Hatırlatmak isterim ki, 1) Bu elbiseyi ben seçmedim. 2) Bu sabah saat ondan beri ailemle beraberim, moralim çok bozuk, şu anda beni kızdırmayı hiç istemezsin.”

Bakmaya devam ediyor. Yorum yapmak için ölüyor, farkındayım. Susması gerektiğinin de farkında.

Ama bakıp duruyor.

Sağır edici bir sessizlik oluyor.

Kollarımı kavuşturup gözlerimi deviriyorum. “Tamam. Tek cümle. Sadece tek bir cümle.”

Gülümsüyor. “Transseksüelin biri gelmiş, elbisesini geri istiyor-muş.”

“Çok komik.” Fırtına gibi içeri dalıyorum, bir anda donup kalıyorum. Burası otel odası değil, bildiğin apartman dairesi! Koca salonda kadife kanepeler ve gerçekten odunla yanan bir şömine var. (Kaliforniya’da yaşayanlar, gazla çalışan, yapay şömineler kullanır. Bir düğmeye basınca gaz gelir ve otomatik olarak alev alır. Ocak gibi bir şey)

“Burası muhteşem bir yer.” Çevreme bakıyorum.

“Sadece salonu gördün, gel de dışarı bir bak.” Fransız tarzı kapıdan, özel teras çıkıyoruz. Mis kokulu, renkli çiçeklerle donatılmış her yer. Bir de jakuzi var.

“Vay be!”

“Bekle! Dahası var!” Beş yaşındaki biri gibi heyecanla, elimden tutup zarif bir şekilde döşenmiş yatak odasına götürüyor.

“Bu gece burada kalıyorsun.”

“Burada mı?” Dilim tutuluyor. Muhteşem bir oda burası. Beyaz örtülü, kocaman bir yatak var. Koyu renk cilalı masa ve gardırop, televizyon, DVD, kocaman hoparlörler. Her şey tertemiz.

Rüyalarımın odası burası; Monaco Prensesi olduğumu hayal ettiğim günlerde böyle bir oda isterdim.

“Nasıl kalıyorum ben burada?” Şaşkına dönüyorum.

“‘Çok sarhoşum, araba kullanamam’ odasına hoş geldin!” Drew neşeyle odaya giriyor. “İster inan, ister inanma, burası küçük yatak odası. Dawn’la benim odamız daha büyük, salonun öbür tarafında. Olağanüstü. Zengin olduğuma çok seviniyorum bazen.”

Bana yatak odalarını gösteriyorlar. Orası çok daha büyük ve gösterişli. Sonra hep beraber salona geçiyoruz. Bir şişe Dom Perignon

şampanya, buz kovaşında soğuyor. Drew, flüt kadehlere şampanya koyarken soruyor.

“Eee? Ne düşünüyorsun?”

“Muhteşem” diyorum üzgün bir sesle. Kadehi alıyorum. “Yine de ben sizinle kalmayayım, fazlalık gibi hissederim.”

“Saçmalama. Biz birkaç parça eşya getirdik. Kot, tişört, pijama falan. Düğünden sonra rahatlayıp sohbet ederiz. Sen de gecenin köründe eve gidip sabah kahvaltıya tekrar gelmek zorunda kalmazsın.”

Gözümü kadehime dikiyorum. Dokunsalar ağlayacağım. “Sanırım, düğünde ağlamamak için fazlasıyla kasacağım kendimi. Düğünden sonra parti yapacak hâalde olmam, herhâlde.”

“N’oldu?” diye soruyor Drew.

“Anneannem Andy’ye elli dolarlık bir çek verdi.”

Boş boş bana bakıyorlar. Derin bir nefes alıp devam ediyorum. “Hiçbir zaman yirmi dolardan fazla para vermezdi. Asla. Kız kardeşim elli dolarlık bir çek alırken ben lezbiyen evlilik konusunda azar işitmekle kaldım. Neyse, boş verin. Anlatması uzun sürer.”

Şampanyamı yudumluyorum. “Kusura bakmayın... Ben sadece... Drew, ne hediye aldın sen?”

Drew, Dawn’a bakıyor. Başının belada olmasından korkuyor. “Şampanya kadehi takımı.”

“Çifti iki yüz elli dolar!” diye bağıriyorum.

Dawn’a dönüp, “Gördün mü? Kız kardeşim hayatının aşkını buluyor, sadece aşk ve mutlulukla değil, şampanya kadehleriyle de ödüllendiriliyor. Ben ne alıyorum? Hâlâ bir sevgili bulamadığım bugün, ben ne hediye alıyorum? Geri zekâlının teki arayacak diye telefon başında beklerken, gecenin üçünde ona mesaj atarken, kısa çöpü çekip cezaya kalırken, hediye alıyor muyum? Hayır! Anneannemden azar işitiyorum ve fırında patatese benzediğim şu elbiseyi giymek zorunda kalıyorum.”

Sessizce bana bakıyorlar. Beni rahatlatmak için bir şey söylemek

istedikleri belli. Söyleyecekleri hiçbir şey, beni rahatlatamaz. Sabah-tan beri, kendini rahatlatacak bir şeyler bulmaya çalışıyorum, hâlâ bulabilmiş değilim.

Koltuklardan birine kendimi bırakıp kadehime bakıyorum. “Sa-dece ben ruh eşimi bulamadım, şampanya kadehim de yok. Hiç adil değil bu.”

Dawn çantasından sigara çıkarıyor. “İster misin? İyi gelir.”

Kızgın kızgın bakıyorum. “Sigarayı bıraktım ben.”

“Hem de bugün mü?”

“Hayır, dün gece.”

“Düğünden önce, öyle mi?”

“Evet” diyorum sinirli bir sesle. Kadehimi sehpaye bırakıyorum.

Dawn anlamakta güçlük çekiyor. Drew’e bakıyor. O ise omuz silkmekle yetiniyor.

“Nasıl başardın peki?”

“Ahhh!” Öfkeyle bağırarak suratımı yastığa gömüyorum.

Telefon çalıyor. Dawn açıyor. “Alo?”

Sesindeki değişimden anneannemle konuştuğunu hemen anlıyorum.

“Evet, hanımefendi. Ben Dawn, hanımefendi... Evet, hanımefendi... Hayır, hanımefendi.”

Dawn’ın bir telefon kuralı vardır. Bunu defterime yazmam gerek:

Nasıl biriyle konuştuğundan emin değilsen ona sürekli hanımefendi ve beyefendi diye hitap et. Saygı ifade eder, saygı duymasan bile.

“Hayır, hanımefendi, ben Charlie’nin sevgilisi değilim... Tabii, hanımefendi, bana inanmak zorunda değilsiniz. Bu şehirde herkes eşcinsel değil, hanımefendi...”

“Of, Allah aşkına yahu!” Kalkıp telefonu Dawn’ın elinden alıyorum. “Efendim anneanne?”

“Nerdesin sen?” Azarlayarak soruyor.

“150 numaralı odadayım, telefon ettiğin yerde.” Bütün hafta boyunca sinirlendiğimi ilk kez belli ediyorum.

“Başka bir kadınla” diyor sanki bir şeyleri ispat edermiş gibi.

İç geçiriyorum. “Anneanne, neden aradın?”

“Ha, fotoğraf çekimi başlıyor. Seni bekliyoruz. Suratına biraz alılık sür de gel. Fotoğraflarda solgun çıkma.”

Tanrı bana, değiştiremeyeceğim şeyler için sabır versin.

Huzur Duası

Düğününden önce ne kadar sıkıntı yaşanırsa yaşansın vakit geldiğinde herkes sakinleşip keyiflenecek, hep birlikte mutlu bir gün geçireceksiniz.

Düğün çok güzel, rüya gibi geçiyor. Tıpkı küçük bir kızken hayal ettiğimiz gibi. Andy'nin somon ve gümüş renginde ısrar etmesine rağmen organizatör, gümüşü beyaza, (benim elbisem hariç) somonu şeftali rengine döndürmeyi başarıyor. Sonuç inanılmaz oluyor.

Beyaz ve şeftali rengi çiçekler salonu süslüyor. Çardakta, masalarda bu çiçeklerden var. Çimlerin üstüne kurulmuş, beyaz ipekle kaplı mihraba giden yol, beyaz ve şeftali rengi gül yapraklarıyla donatılmış. Göle iki muhteşem kuğu bırakılmış.

İki yüz davetlinin önünde, damat ve ailesi yerini alıyor. Gelin tarafı arka tarafta, mihraba yürümek için organizatörün işaretini bekliyor.

Orkestra, Beatles'ın *In My Life* şarkısını çalmaya başlayınca, Hunter'ın yeğenleri beyaz saten elbiseler giymiş iki minik şirin kız çocuğu, ellerindeki sepetlerden gül yaprakları atarak ilerliyor.

Sonra Sean'la Alex geliyor. Smokinler içinde, ellerinde yüzük yastıklarıyla (yüzükler sahte, Jenn çocukların onları kaybedeceğinden, sonra iki yüz davetlinin dizlerinin üstünde çayirlarda yüzük aramak zorunda kalacaklarından korkuyor) mihraba geliyorlar.

Sonra Jenn geliyor. Dev bir şeftaliyi andırıyor.

Sıra bende. Organizatör, “Haydi” diye fısıldıyor. Bir adım atar atmaz, Andy kolumdan yakalıyor. İlk aklıma gelen şey şu: “Lütfen düğünden kaçma, anneannem bana suç bulur.” Böyle söylemiyorum elbette. Soran gözlerle bakıyorum.

Andy gülümseyerek, yanağımdan öpüyor. “Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum.”

Elimi tutup sallıyor. “Hayır, gerçekten seviyorum. Son zamanlarda sana çok çektirdim, farkındayım. Bilmeni istiyorum. Sen dünyadaki en iyi ablasın.”

Gülümseyerek Andy’ye sarılıyorum. Organizatör, “Yürü!” diye bağırınca, bütün konuklar onu duyuyor, ben de yürümeye başlıyorum.

Mihraba yürürken arkamı dönüp Andy’ye bakıyorum. Ses çıkarmadan, sadece dudaklarımı oynatarak “Ben de seni seviyorum” diyorum. Sonra yerimi alıp orada duruyorum.

Düğün marşı başlıyor.

Babam Andy’yi mihraba getirirken Hunter’ın hem gülümseyip hem de ağladığını görüyorum. Benim de gözlerim doluyor.

Geleneksel yeminlerini ediyorlar:

Kendi yeminini yazma, konuklara çok kötü bir tiyatro oyunu oynamak istemiyorsan.

Yirmi dakikadan az bir zamanda tören bitiyor.

Eğlence zamanı!

Andy, beni aileme yakın oturtmayacak kadar düşünceli çıktı. Sadece Jamie vardı. O da Kate’in masada olduğunu görünce bir şekilde kendisine yer bulmuştu.

Masada çok hoş insanlarla birlikteyim. Drew’le Dawn, yanımdaki masadalar. Kate’le Jamie ve Hunter’ın birkaç arkadaşı oturuyor masamızda. Hepsi çok hoş, yaşıtım insanlar. Margie, Boston’dan Los Angeles’a yeni taşınmış, Hunter’ın üniversiteden arkadaşı. Susan’la Michael, yeni evli bir çift, çok mütevazı insanlar.

Yemeğe otururken, “Kavalye sen misin?” diye soruyor Margie.

Sinirleniyorum. “Anlamadım?”

Yanıma oturuyor. “Hunter’ın annesi, söyledi de... Aynen aktarıyorum,” Çok güzel bir Manhattan aksanı var. “Sen de bekârmışsın bak, baş nedimeyle oturabilirsin. O da bekâr, otuz yaşında, çok eğlenceli bir kız.”

“Ya, evet, o kakhaha makinesi benim” diyorum dalga geçerek. Kadehlerimizi tokuşturuyoruz.

Sohbet iyi geçiyor. Zaman zaman Jordan’ı bile unutuyorum. Masada üç çift olmasına rağmen kimse bize sevgilimiz olup olmadığını sormuyor. Ya da, “Nasıl oluyor da senin gibi bir kadın hâlâ bekâr kalabiliyor” gibi sinir bozucu bir soru sormuyor.

Bekâr birine, “Sevgilin var mı?” diye sorma. İşsiz birine “İş bulabildin mi?” diye sorma. Evli bir çiftte “Çocuk yapmıyor musunuz?” diye sorma. Bu şekilde sohbet edemezsin. Ancak karşındakini Prozac almaya itersin.

Masamızda zararsız konular konuşuluyor. Politika ve din gibi.

Genelde eğlenceli vakit geçiriyorum. Canım çok sigara istiyor. Canım Jordan istiyor. Hunter’la Andy’yi pistte seyrederken içtenlikle, yüzde yüz, onlar için mutlu olduğumu fark ediyorum. Hiç kıskançlık duymadan.

Bu iyiye doğru bir adım.

Bu orta derece mutluluğun, aile üyelerinden biri tarafından bozulacağını tahmin etmem gerekir, elbette. Hunter Andy’yi pistte döndürürken anneannem tepemde beliriveriyor.

“Beni arkadaşlarıyla tanıştırmayacak mısın?” İmza defteri elinde.

Asıl kiminle tanışmak istediğini biliyorum. Onu herkesle tanıştıırıp, Drew’ü sona bırakıyorum.

“*Last Samurai* filminde bayıldık size” diyor anneannem. İmza defterini burnuna sokuyor. “Rica etsem?”

“Tabii” diye gülümseyerek defteri imzalıyor Drew.

“Ama ben *Last Samurai* filminde oynamadım, Tom Cruise’la karıştırdınız galiba.”

“Ah, çok şakacısınız” diyor anneannem. Drew’ün sırtına bir şap-lak indiriyor. “Eee?” Masadakilere bakıyor. “Bizim koca Charlie için uygun birini tanıyan var mı aranızda?”

“Yo, yo, Charlie bu gece benim kavaljem” diye şakalaşıyor Mar-gie. “Hunter’ın annesi yaptı aramızı.”

Anneannem gözlerini kısarak bana bakıyor. “Biliyordum.”

Dawn, Drew’e dik dik bakıyor. Drew anneannemin defterini ve-rip kolunu omzuma atıyor. “Margie şaka yapıyor. Charlie’yle ben bir süredir beraberiz.”

Anneannem şaşkınlıkla ona bakıyor. Ağzı bir karış açık kalıyor. Ha! Ha!

Dawn’ı gösterip, “Sen onunla çıkmıyor musun?” diye soruyor.

“Yo, yo. Magazinciler yüzünden böyle yapıyoruz. Charlie’yle iş arkadaşı olduğumuz için ilişkimizi gizlememiz gerek. Anlıyorsun, değil mi?”

“Tabii.” Anneannem, Drew’e karşı koymakta çok zorlanıyor.

Garip bir sessizlik oluyor.

Drew, “Ne terbiyesizim” diyerek yerinden kalkıyor, anneannemi dansa kaldırıyor.

Anneannem kıkırdamaya başlıyor. “Ne tatlı şeysin sen böyle?”

Piste giderlerken, “*Ocean’s 11*’de size bayılmıştık” dediğini duyuyorum.

“Teşekkürler. O George Clooney’ydi ama olsun.”

Onlar uzaklaşınca Dawn’ın elini tıptıslayarak, “Sevgilini ödünç verdiğin için teşekkür ederim” diyorum.

“Önemi yok. Aslında o kadar da fena değil. Bekâr oluşum hak-kında Yahudi anneannemin neler dediğini duymam gerek. Sinir bo-zucu anneanneler konusunda siz Katolikler, Yahudilerin yanında solda sıfır kalır.

Gülüyorum.

Tam bu sırada, organizatör gelip kulağıma eğiliyor. “Konuşabilir miyiz?”

O-o

“Tabii.” Sessiz bir köşeye gidiyoruz.

“Açılış konuşmasını yapabilir miydiniz diye soracaktım.”

Hayatta olmaz.

“Çok iyi bir fikir gibi gelmedi bana” diyorum. “İnsanların önünde pek konuşamam. Yani, gerçekten. Kusacağım gelir.”

“Çok iyi anlıyorum. Ancak damadın sağdıcı çoktan kusmaya başladı bile. Epey şiddetli bir şekilde hem de.”

Andy koşarak yanımıza geliyor.

“Yapıyorsun, değil mi?”

“Neyi?”

“Açılış konuşmasını. Bizim için ne kadar mutlu olduğunu söylersin, falan...”

“Anlamıyorum. Hunter’ın kardeşine ne oldu?”

“Annemle içki yarışına girmişler. Kaybetmiş. Ne eğlence ya...” Anneme çok sinirleniyor. Soru sormak için ağzımı açmaya kalmadan, elini kaldırıp beni susturuyor. “Kamakazi içmişler. Anlaşılan annem hile yapmış, masanın altına dökü döküvermiş kadehleri. O konuya girmeyi hiç istemiyorum. Açılışı yapacak mısınız?”

İç geçiriyorum. Hiçbir şey hazırlamadım ki. Sabah ondan beri içiyorum. Evet, bu çok iyi olacak.

“Yaparım” diyorum.

“Harika!” Andy bana sarılıyor.

En iyi doğaçlama konuşmalar, önceden hazırlanmış olanlardır.

Beş dakika sonra hafiften çakır keyif bir hâlde sahneye çıkıyorum. Deli gibi sigara içmek istiyorum. Bütün gözler üzerimde. İki yüz kişilik davetli grubunun önünde yapacağım bu konuşmaya günler öncesinden hazırlamış olduğumu sanıyorlardır mutlaka.

En iyi konuşmacıların yüzyıllardır yaptığı şeyi yapıyorum ben de.

Kafadan sallıyorum.

Kadehime bakıyorum. “Andy’nin gerçek aşkı bulduğuna inandığım an, bekârlığa veda partisiydi.”

Konuklar kıkırdaşıyor. Andy bana bakıyor. Gözleri yuvalarından fırlamış, kas katı kesilmiş. Konuklarla beraber ben de gülüyorum. “Şimdi, şimdi... Partide olan sıkıcı şeyleri anlatmayacağım, aksine, size Andy’nin özgür bir kadın olarak geçirdiği son gecede giydiği geceliği söyleyeceğim. Pazen pijamasının üstüne giymek için Hunter’ın tişörtlerinden bini çalmış.”

Kadehimi kaldırıyorum. Alkışlar, alkışlar, alkışlar... Görevimi başarıyla tamamliyorum.

Birkaç dakika sonra biraz temiz hava almak için dışarı çıkıyorum.

Bu kuyruklu bir yalan. Sigara içmeye çıkıyorum.

Organizatörü bulup ondan bir sigara alıyorum. Göl kenarına gidip sigaramı yakıyorum. Ohhh....

Çimlerde yürürken omuzların hafifçe ürperiyor. O beyaz elbiseyi giyip tüm dikkatleri üstümde toplayacağım, elli dolarlık hediye çeki ve şampanya kadehleri alacağım o günü hayal ediyorum.

Yürürken çardağın yanındaki bankta tek başına oturmuş sigara içen Mauvé’yi görüyorum.

“Sigara sağlığa zararlıdır, ölürsün bak” diyorum yanına giderken.

“O kadar erken değil, hayatım.” Bir nefes çekip dumanı halka halka savuruyor.

Karşısındaki banka oturuyorum.

Bana bakıyor olmasına rağmen gözleri boşluğa bakar gibi...

“Ne düşünüyorsun?”

“Gel bir öpücük ver bakayım.” Gülümsüyor.

Gülümseyerek onu yanağından öpüyorum. Chanel number 5 ve bebek pudrası kokuyor.

“Düşünüyorum da... benim zamanımda kadınlar bir erkek tarafından evlenecek kadar sevildikleri sürece var olduklarını hissedirdi.

Sonra kadın hareketi denen şey çıktı. Okullara gittin, çalışmaya başladın, kendi evini alacağım diye kışını yırtana kadar çalıştın, kimle istersen onla yattın. Şimdi nerede olduğunu bilmek ister misin?”

Kafamı sallayıp gülümsüyorum.

“Bir erkek tarafından evlenecek kadar sevildiği sürece var olduğunu hisseden bir kadın.”

Ona katılmadığımı söyleyemeyeceğim.

“Kusura bakma, sormayı unuttum” diyerek sigara uzatıyor. “İster misin?”

“Hiç sormayacaksın sandım.”

Gümüş çakmağını uzatıyor, ben de son beş dakikadır içtiğim ikinci sigaranın keyfini çıkarıyorum.

“Çocuklar arka tarafta ot çekiyorlar. İstersen onlara katılabilirsin sen de.”

“Yok, yasal yollardan ayrılmayayım.”

Mauve gülümseyerek bacağımı tıpışlıyor. “Aferin sana!”

Salondan gelen müziği dinleyerek sessizce sigara içiyoruz.

“Şimdi ne düşünüyorsun?” diye soruyorum.

“Seni düşünüyordum, tatlım,”

“Öyle mi?”

“Bugün evlenen sen olmadığın için üzüldüğünü düşünüyorum.”

“Üzülmiyorum.” Yalan. “Benim günüm de gelecek.”

Yine bacağımı tıpışlıyor. “Jenn’in *Charlie’nin Melekleri* beyzbol kartlarını hatırlamıyorsun değil mi?”

“Hatırladığımı söyleyemem. Sporla pek aram yoktur.”

Mauve gülüyor. “Yo, yo. Jenn beş yaşlarındayken *Charlie’nin Melekleri* diye bir dizi vardı. Sonra filmi çekildi hani.”

Kafamı sallıyorum. “O diziyi biliyorum. Tekrar bölümlerini izlemiştim.”

“Hoş bir diziydi. Saat onda yayınlanıyordu. 1976 yılında bile

yaşlı biri olduğum için erken yatıyordum ve hiç izleyemiyordum.”

Kafamı sallıyorum. Daldan dala atlamaya başladığı için meraklanıyorum.

“Önce *Baretta* vardı ama onu sevmezdim. Karısını öldürmeden önce de sevmiyordum. *Carol Burnett* şov vardı, ben onu izlerdim. Çok komik bir kadındı..”

“Mauve...” Hafifçe dizini tıptırıyorum.

“Sonra, Lyle Waggoner vardı, ne yakışıklı adamdı. Çok güzel gözleri vardı. *Wonder Woman*’da da oynamıştı, biliyor muydun?...”

“Mauve...”

“Kadının kocasını hırsızlıkla suçluyorlardı o dizide de.”

“Beyzbol kartlarına dönelim” diye hatırlatıyorum.

Yaşlıların öykülerini dinle. Çıkaracağın dersler vardır.

“Evet. Beyzbol kartları. Kuzenin, *Charlie’nin Meleklerinin* kartlarını toplamak istiyordu. Beyzbol kartları gibi ama oyuncuların fotoğrafı yerine, bir yüzünde dizinin resimleri, arka yüzünde de oyuncu istatistikleri yerine, bir resmin yapboz parçası vardı. Bütün kartları topladığında, *Charlie’nin Meleklerinin* Hawaii plajında çekilmiş bir resmini tamamlıyordun.”

Nazikçe kafamı sallıyorum ama bütün bunların benimle ne ilgisi var anlayamıyorum.

“Neyse... Jenn bütün kartları tamamladı, bir tanesi hariç. Annesi ona elli paket sakız aldı, bir tek o kart için. Ama bulamadı. Yapbozda Jacklyn Smith’in şapkası eksik kaldı.”

“Hmmm.” Hikâye burada bitiyor.

Mauve birden heyecanlanıyor. “Ama hepi topu bir tek karttı, anlıyor musun?”

“Evet.” Yalan söylüyorum.

İç geçirerek kafasını sallıyor. “Hayır, anlamıyorsun. Senin için endişeleniyorum. Çünkü iyi bir hayatın var. Yine de o Jacklyn Smith’in şapkası eksik kaldı diye fazla üzülüyorsun.”

Oyy...

Sorunun bu olmadığına keşke onu inandırabilsem. Ama yapamam. Çünkü bu doğru.

Bir iki dakika boyunca sessizce sigara içip salondan gelen Beatles şarkısını dinliyoruz.

Birden annem çıkageliyor. “Charlie?” diye sesleniyor. “Nerdesin? Kardeşin buket atıyor!”

Gözlerimi deviriyorum. Mauve kahkahayı basıyor.

İstemeye istemeye Mauve’yle beraber salona dönüyoruz. Bütün bekâr kızlar dans pistinin ortasında toplanmış.

Kate’le Dawn’ın yanına gidiyorum. “Evet, kızlar. Gecenin en aşagılâyıcı kısmı başlıyor.”

“Neden öyle diyorsun?” diyor Kate. “Ben en çok bunu seviyorum. Bugüne kadar üç buket yakaladım.”

“Çok faydası olmuş” diyor Dawn.

Andy arkasını dönüyor, kimseyi görmeden buketi fırlatması lazım. Bu anda Dawn eğilip kulağıma fısıldıyor. “Daha sonra senden bir şey isteyeceğim.”

“Tabii. Ortadan yok olmamı mı istiyorsun?” Dürüst olalım. Kim sevgilisiyle öpüşürken yan odada en iyi arkadaşını ister?

“Aslında, hayır.” Tırnaklarını yemeye başlıyor. Bu onun en kötü alışkanlığı.

“Drew. Onunla öyle bir yere geldik ki artık bir şeyler yapmamız gerekiyor.”

Boş boş bakıyorum. “Yani?”

“Yani, henüz yatmadık.”

“Daha...” Şaşkınlıkla sesim biraz yüksek çıkıyor, kendime gelip sesimi alçaltıyorum. “Daha...”

“Hayır. O gece bu gece. Ondan ayrılacağım.”

Ne? Şaşkınlıkla ona bakıyorum ve...

PAT! Buket suratıma iniyor.

“Allah kahretsin!” diye bağıyorum. Diğer kızların hayal kırıklığı

dolu sesleri ve konukların alkışları arasında benim sesim kayboluyor.

Yanağıma dokunuyorum. “Kanıyor. Ne vardı bu çiçekte böyle?”

“Sadece gül ve zambak” diyor Andy. Bir peçete alıp yüzümü siliyor. “Galiba gülün dikenini geldi yüzüne.”

“Ne derler, bilirsiniz” diyerek Dawn bizi aydınlatıyor:

Gülü seven dikenine katlanır.

İkisine de öfkeyle bakıyorum. Pistten inip jartiyer atma töreni için erkeklerin olduğu yere gidiyoruz. Bir başka eğlenceli oyun.

Hunter’ın jartiyeri ilk atışı, erkeklerin beş metre kadar uzağına düşüyor ve kimse koşup almaya yeltenmiyor.

Ne güzel!

İkinci atışta, on iki yaşında bir çocuk yakalıyor. Sonra ben onunla dans ediyorum. Sonunda prensimi buldum.

Şarkı biter bitmez, Dawn’ın yanına gidip benimle tuvalete gelmesini söylüyorum. Onunla yalnız konuşup Drew konusunu açıklığa kavuşturmak istiyorum.

Çünkü ne derler, bilirsiniz:

“Düğünde de seks yapamıyorsan, git manastıra falan kapan.”

Kendime not: Pazartesi günü bir manastır bul. Drew için tanışma toplantısı ayarla.

Sen aşkı bulmazsın, aşk seni bulur.

Tuvalete gittiğimizde anlayışlı arkadaş havasına bürünmeyi tasarlıyorum. Acı veren bir ayrılıkta arkadaşına destek olan biri gibi.

“Delirdin mi sen?!” diye bağıriyorum Dawn’a. “Patronumdan ayrılmak için bula bula bu düğünü mü buldun?”

Anlayışlı arkadaş olmayı *tasarlıyorum*, demiştim.

“Biliyorum.” Dawn aynada rujunu tazeliyor. “Kötü bir zaman seçtiğimin farkındayım, kusura bakma. Ama ayrılmak için uygun bir zaman diye bir şey yoktur.”

Kate içeri giriyor. “Doğru mu duyuyorum?” diyor Dawn’a. “Yaşayan En Seksi Erkeği terk mi ediyorsun?”

“Hayır, Drew’ü terk ediyorum.” Dawn sinirleniyor. “Denzel ararsa müsaaidim.”

Nutkum tutulmuş hâlde bakıyorum ikisine de.

Dawn rujunu Kate’e veriyor, o da sürsün diye. “Sen delirmişsin, adam çok yakışıklı” diyor Kate.

“Tamam, o zaman sen çık.”

“İstemem, Jamie’yle yaşadığım seks arkadaşılığından memnunum şu ara.”

Iyyy...

“Kardeşime seks arkadaşı deme lütfen.”

Pudralanmakta olan Dawn’a bakıyorum. “Anlamıyorum. Ondan hoşlanıyordun. Ne yaptı sana?”

“Hiçbir şey. Yürümüyor işte.”

Makyajını tazeledikten sonra kendisini aynada süzüyor. Bile bile yüzüme bakmıyor.

Sonunda göz göze geliyoruz. Tekme yemiş yavru bir köpek gibi görünüyor olmalıyım ki beni kırdığı için üzüntü duyuyor. “Yürümedi işte. Çok romantik bir düğünde, çiftin birbirlerine yemin edişine bakıyorum da o aradığım kişi değil. Sonradan üzüleceğimize, şimdiden bitirmek en iyisi.”

Derin bir iç geçiriyorum. Böyle sorumlu davranınca ondan nefret ediyorum. “Tamam, seni anlıyorum. Yine de bu gece yapmak zorunda mısın? Elini vicdanına koy! Ayrıca ben niye yanınızda olayım ki?”

“Bu gece olmak zorunda çünkü benimle seks yapmayı bekliyor. Ona karşı böyle bir şey hissetmiyorum. Sen de orada olmalısın çünkü canı çık sıkılacak biliyorum. Yanında kalıp ona arkadaşlık etmen gerek.”

Mantıklı davrandığında da ondan nefret ediyorum. Makul ve mantıklı. Allah onu kahretsin! Bir süre tartılıyoruz ama kaybettiğimi baştan biliyorum zaten.

Düğün bitince herkesle vedalaşıp Drew’le Dawn’ı arıyorum. Saat bir gibi orada olacağımı söyleyip bara gidiyorum. Beklemeye başlıyorum. Drew’ün az sonra arayacağından eminim.

Gecenin dördünde arayabileceğiniz arkadaşlar değerlidir.

Marlene Dietrich

Üç dakika sonra telefonum çalıyor. Arayan Drew. “Selam, Drew.”

“Nerdesin?”

“Bardayım.”

“Fotoğrafçı var mı? Işık nasıl? Görünebileceğim bir yer mi?”

“Hayır, iyi, hayır.”

“Kadın var mı?”

Çevreme bakıyorum. Kırkının altındaki tek kadın benim.

“Birkaç tane.”

“İyi. Birini seç, odama getir.”

“Bence bu iyi bir fikir değil.”

“Neden?”

“Yarın sabah baş ağrısı ve ayrılık acısıyla baş etmeye çalışırken bir de ünlülerle yatma meraklısı bir kadınla uğraşmak istemezsin.”

Yanımdaki masada oturan yaşlı çift dönüp dik dik bana bakıyor. Onlara gülümsüyorum.

“Mantıklı” diyor Drew. “O zaman şoförü çağır. İyi bir striptiz kulübü biliyorum. Oraya gideriz.”

“Yanına gelsem, konuşsak nasıl olur?”

“Neyi konuşacağız ki?”

“Üzüntünü.”

“Ben gayet iyiyim. Ne derler, bilirsin. “Birini unutmanın en iyi yolu bir başkasını bulmaktır. Bu gece müsait olan güzel bir kadın geliyor mu aklına?”

“Ben varım” diye iç geçiriyorum. “Şimdi yanına geliyorum.”

“Gerçekten mi?” Resmen keyifleniyor.

“Şaka, tabii ki! Biraz sonra oradayım.”

“Telefonu kapatıp hesabı ödüyorum. O muhteşem 150 numaralı odaya gidip kapıyı çalıyorum. Drew açıyor.

“Paris Hilton müsait midir?”

“Bilmem? İzle Öde kanallarına sor.”

Beni içeri alıyor. Bugüne kadar gördüğüm en kusursuz, en şahane odaya giriyorum. Kraliçe Elizabeth bile sevişmek ister bu odada.

Acı gerçek şu ki, bir kadın Drew’ü bu odada terk etti.

İçeri girince Drew sehpa duran, gümüş rengi ambalaj kâğıdıyla paketlenmiş kocaman kutuyu gösteriyor. “Sana düğün hediyesi aldım.”

“Andy’ye vermem için mi?” Şaşıyorum.

“Hayır, senin için.” Sehpadan kutuyu alıp bana veriyor.

“Bu akşam aldım.”

Ambalajı dikkatle açıyorum. Kırmızı bir Bakara kutusu çıkıyor. İçinde flüt biçimli iki şampanya kadehi ve bir kart var. Kartı açınca elli dolarlık bir çek düşüyor. Karta yazdığı şey çok hoşuma gidiyor. Kitabıma da koymaya karar veriyorum.

Şampanya içmek için evli olman gerekmez.

Sevgiler, Drew

“Bayıldım!”

“Güzel! En azından bir kadını mutlu edebildim bu gece.”

Kanepenin yanında gümüş bir buz kovalarında açılmamış bir Dom Perignon şişesi duruyor. Drew şişeyi açıp yeni kadehlerime şampanya koyuyor.

Yeşil kadife kanepeye oturup kadeh tokuşturuyoruz.

“Bizi çıldırtmayacak birilerini bulmaya çalışıyorum!” diyor Drew.

Hüzünle gülümsüyoruz. Omzunu ovarak soruyorum. “Ne oldu?”

“Sevişmeye başlamıştık. Daha fazla ileri gitmek istemedi. Sonra suratı asıldı. Bana o gözle bakamadığını söyledi. Aradığı kişi değilmişim.”

Omzunu silkiyor. “Birlikte iyi vakit geçirdik. Aradığı kişinin ben olacağımı ümit etti ama... Neyse...”

Şampanyasını yudumluyor.

“Başka birini bulursun” diyorum.

“Ah, tatlım, tereciye tere sat, olur mu.” Televizyonu açıyor. Bir süre zap yaptıktan sonra eski bir golf turnuvasında kalıyor. “Bu gece ilişkiler hakkında tek laf etmeyelim. Pijamalarımızı giyip televizyon seyredelim, ha?”

Erkekler konuşmak istemediklerini söylediklerinde gerçekten konuşmak istemiyorlardır.

Gidip pijamalarımı giyeyim. Küçük yatak odasına gidiyorum. Kapıya gelince dönüp arkama Drew’e bakıyorum. Bütün deliliklerine, boynunu kırmak istediğim bütün o anlara rağmen çok yumuşak bir tarafı olduğunu biliyorum. Tanıdığım en iyi kalpli insanlardan biri, hepimiz gibi, o da kendine uygun birini bulmayı hak ediyor.

“Kadehleri gerçekten çok beğendim.” Bir yerlerden sohbet açmaya çalışıyorum.

“Güzel!” Gözünü televizyondan ayırmıyor. “Londra’ya gittiğimizde onlara uyacak yemek takımı da alırsın sana.”

Bir süre sessiz kalıp söyleyecek bir şeyler düşünüyorum. Onu ke-

yıflendirecek bir şey. Şu andakinden daha iyisini hak ettiğini, bir gün prensesini bulacağını, Jacklyn Smith şapkasına ihtiyacı olmadığını...

Bunları söylemek yerine, eski bildik konuyu açıyorum. “Jennifer Lopez sevgilisinden ayrılmış diye duydum.”

Yavaşça başını çeviriyor, sırtarak soruyor. “Gerçekten mi?”

İstediğin an, kaderini değiştirme gücüne sahipsin.

Pazar sabahı geç saatte, Drew’le birlikte aile kahvaltısına katılıyorum. Sonra da herkesle vedalaşıp eve geliyorum. **Eeyore** pijamalarımı giyip, saçımı at kuyruğu yapıp, *Savaş ve Barış*’ı okumaya başlıyorum.

Mor kanepeme uzanıp sigaramı ve çakmağımı sehpayaya koyuyorum.

Sonra sigaraya bakmaya başlıyorum. On saniye daha düşündükten sonra hepsini kırıp çöpe atıyorum.

Neyse ne. Beş kilo daha alırım. Zaten zayıf kalmaya değecek kimse yok hayatımda. Hem hayatımı bu şekilde seviyorum. Yüz yaşıma kadar yaşamak istiyorum.

Bir saat sonra *Savaş ve Barış*’ın yirminci sayfasına geldim. Fazla okuyamamış olabilirim. Tolstoy, on dört yaşındaki kızının en iyi arkadaşı olduğunu düşünme hatasını yapan bir anneyi anlatıyor; birçok annenin yaptığı gibi. Bu Leo denen adamın bildiği bir şeyler varmış gerçekten. Defterime not alıyorum:

Okul bittikten sonra, “Savaş ve Barış” gibi klasik eserleri oku. Not kaygısı olmadan kitap okumak daha eğlencelidir. Ethan Frome, Sound and the Fury, ya da Kafka’nın hiçbir kitabını okuma. Zaman kaybı olur.

Lord Jim'i eklemeyi unuttum. Allah'ım, edebiyat öğretmenlerinin bizi okumaktan bu kadar soğutmaları ne kadar enteresan!

Kapı çalınıyor. Gidip delikten bakıyorum. Allah kahretsin! Jor-dan gelmiş!

Birden, gece yarısı bıraktığım aptal telefon mesajı geliyor aklıma.

Gece yarısından sabah altıya kadar telefonunu kesen bir sistem olması lazım. Bir yeri araman gerektiğinde, telefonu kaldırıncı karşına santral çıkmalı. "Beni araba servisine bağlayın, aküm bitti."

"Tabii, hanımefendi."

"Beni Pink Dot dondurmacısına bağlayın. Vanilyalı dondurma alacağım."

"Tabii, hanımefendi."

"Beni eski sevgilime bağlayın..."

"Kusura bakmayın, hanımefendi. Bu hiç iyi bir fikir değil. Aptalca bir şey yapmadan gidip uyusanız iyi olur."

Onu aramam çok aptalcaydı. Şimdi Tanrı beni cezalandırıyor. Onun karşısına Eeyore pijamalarını, atkuyruğum ve makyajsız suratımla çıkarıyor.

Kapıyı açıyorum. "Selam..." Onu aramamam gerektiği hakkında bir nutuk çekmeye hazırlanıyorum. Çünkü o pisliğin biri ve onun metresi olacağımı düşünüyorsa çekip gidebilir, hem...

"Bunu görmek isteyeceğini düşündüm." Elinde bir alyans var.

Bakakalıyorum. Küçük dilimi yutuyorum. Afallıyorum.

"Telefonuna cevap veremedim, kusura bakma." Yüzüğü kutuya geri koyuyor. "San Francisco'daydım Yüzüğü geri almak için."

"Nasıl geçti?" Sesim titriyor.

Sıcacık bir gülümseme yayılıyor yüzüne. "Çok zordu. Konuşmaya değmez. Dügün nasıldı?"

Ben de gülümsüyorum. "Çok zordu. Konuşmaya değmez."

Atkuyruğumu lastiğinden iki yana çekerek kabartıyorum. "Nefis bir düğün hediyesi aldım. Gelip bir şampanya içmek ister misin?"

“Çok isterim.”

İçeri geliyor. Bütün gece konuşuyoruz. Yarı öpüşür, yarı konuşur gibi konuşursunuz ya... Sonra o insanın hayatınızda yer edeceğini anlarsınız...

Çok güzel bir geceydi.

Ertesi gün, Tavsiyeler Kitabımı bitiriyorum:

Hiçbir zaman bir Jennifer Aniston olamadım. Julia Child kadar iyi yemek pişiremedim, Tolstoy kadar iyi yazamadım. Lucille Ball gibi komik, Oprah Winfrey kadar zengin olamadım. Beyonce kadar güzel, Prenses Diana kadar ünlü, Merly Streep kadar yetenekli bir oyuncu değildim. Fizikten hiç anlamam, Çince konuşamam. Modern matematiği hiç öğrenemedim.

Ama bu hayatı, bu yüzyılı, kendim olarak yaşamak zorundayım. Bu benim beklediğimden çok fazla.

Evet, sevgili torunumun kızı, kitabımı okuyunca belki sen de torununun çocuklarına, kendi kitabını yazmaya heveslenirsin. Sana sadece şunu sorabilmeyi isterdim; çünkü çok merak ediyorum. Ne yazacaksın?

Boş Yere Süslenme

“Asla telefon başında bekleme!”
“Erkeklerin peşinden koşma!”
“Kalbine söz geçiremezsin...”

Charlie, Hollywood'un en seksi aktörü seçilmiş olan Drew Stanton'un asistanıdır. Otuz yaşına geldiği hâlde müzmin bir bekâr olarak yaşamına devam eder... Üstelik bir de kız kardeşinin düğününde baş nedime olmak zorunda kalır... Ve hayatına aniden, hayalinin prensi girer... Olaylar bu şekilde gelişirken Charlie, yeğeninin torununa -anne olamayacağından korktuğu için- bir kitap yazmaktadır. Kitap, yıllar boyu edindiği tecrübeleri ve önemli hayat derslerinden oluşacak...

“Bir Hollywood senaryo yazarı olan Gruenenfelder, Hollywood'un ortamına ve ilişkilere çok hâkim. İyi yazılmış karakterler ve hınzır espri anlayışı bu türün alışıldık romanlarının içinden kolayca sıyrılmasını sağlıyor.”

Library Journal

“Günümüz aşk hayatına taptaze bir içtenlikle eğlenceli bir bakış...”

Cincinnati Public Library

“Nükte, bilgelik ve mükemmel karakterlerle dolu! Dört yıldızlı!”

Romantic Times

“Los Angeles dünyasının tatlı bir masalı...”

Chicago Sun-Times

“Gruenenfelder'in ilk romanı gerçeklikten hareket eden enfes bir yolculuk...”

Kirkus Reviews

www.yakamoz.com.tr

ISBN: 978-605-384-237-8